

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KELLEN GRAVES

LORD OF SILVER ASHES

ROWAN BLOOD VOLUME TWO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÜMÜŞ KÜLLERİN EFENDİSİ

ROWAN BLOOD İKİNCİ CİLT

KELLEN GRAVES

Telif Hakkı © 2022 Kellen Graves

tarafından ISBN (ciltsiz): 9798985766233

ISBN (e-Kitap): 9798985766240

Kapak resmi M.E. Morgan'a aittir (twitter'da

@morlevart) Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

<https://www.skellygraves.com>

Vellum ile Oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Önsöz

telaffuz kılavuzu

1. Hayalet
2. The Omen
3. Yeniden Doğuş
4. Ruh
5. The Fury
6. Mire
7. Kahvaltı
8. The Woods
9. İşaretler
10. Suçlama
11. Çay
12. Anlaşma
13. Ametist
14. Sis
15. Harabeler
16. Köprü
17. Mahzen
18. Defin
19. Şeytanlar
20. Birinci Sınıf
21. İplikler
22. Ziyaretçi
23. The Echo
24. Şapel
25. Yağmur
26. The Thistle
27. Tren
28. Mağazalar
29. Sembol
30. Satıcı
31. Küçümseme
32. Kalıntılar
33. Parti
34. Sıdhe Lordu

35. [Sessiz](#)
36. [Pasta](#)
37. [Dil](#)
38. [The Promise](#)
39. [Teklif](#)
40. [Daha Güzel Seçim](#)
41. [Son Sözler](#)
42. [Anılar](#)
43. [İlk](#)
44. [Varis](#)
45. [Kurt Kral](#)
46. [İsim](#)
47. [Diriliş](#)
48. [Basitlik](#)
49. [Ritüel](#)
50. [Ateş](#)
51. [Müdire Hanım](#)
52. [The Begotten](#)
53. [Yemin](#)
54. [Höyükler](#)
55. [Cadı](#)
56. [Merhamet](#)
57. [The Sun](#)
58. [The Geis](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Kellen Graves tarafından da](#)

YAZARIN NOTU

BU ROMAN O FANTASTİK-
ROMANTİK

YAYGIN OLARAK BULUNAN MECAZLARI
İÇERİR

ANCAK BUNLARLA SINIRLI DEĞİLDİR:

İÇİN A YENİ
YETİŞKİN

O TÜRDE. BU TÜR

İZLEYİCİ, VE

GEZİLER DAHİL

ANKSİYETE, DEPRESYON TEMALARI

CİNSEL TACİZ VE TEHDİT

FANTEZİYE DAYALI SOYKIRIM VE BAĞNAZLIK TEMALARI

SÖZLEŞMELİ KÖLELİK TEMALARI

GASLIGHTING TEMALARI

ÖLÜM VE ŞİDDET TASVIRLARI

BOĞMA VE BOĞULMA TANIMLARI FİZİKSEL KISITLAMA

TANIMLARI

İDAM TASVIRLARI KABA DİL

RIZAYA DAYALI SEKS SAHNELERİ

TELAFFUZ**REHBERİ****(KURGUSAL****&****ESİNLENİLMİŞ)**

AILİR

(KURGUSAL) *EYE-LEER* ASCHE(KURGUSAL) *ASH*AON-ADHARCACH (İSKOÇÇA-GAELCE) *OON ER-KACH*BEANNIGHE (İRİŞ-GAELIC) *BAN-NEE*BEANTIGHE (İRİŞ-GAELIC) *BAN-TEE*CONNACHT (İRİŞ-GAELIC) *CON-AH-KT*CLYMEUS (KURGUSAL, YUNAN ESINTISI) *CLAI-MAY-US*CYLVAN (KURGUSAL) *SIL-VAN*DERDRIU (İRİŞ-GAELIC) *DER-DRU*EIAS (KURGUSAL) *EYE-USS*ELLUIN (KURGUSAL) *ELL-OO-IN*GAEILGE (İRİŞ-GAELIC) *GWEL-GAH*GEIS (İRLANDACA-GAELCE) *GESH*SHAMHRADHÁIN (İRİŞ-GAELIC) *SHAM-RA-DIEN*SÍDHE (İRLANDACA-GAELCE) *SHEE*TUATHA DÉ DANANN (İRLANDACA-GAELCE) *TOO-HA DE DAN-AN***UNVAN REFERANSI (KURGUSAL)***HE/SHE/THEY*

LORD/LADY/GENTLE

KRAL/KRALIÇE/DANAE

PRENS/PRENSES/DAURAE

KEDERLER ÖNCEDEN BİLDİRİLMİŞTİ, AMA BÜYÜK SEVİNÇLER HER ZAMAN BENİM
PAYIMDI; YİNE DE SENİNLE OLMAK İÇİN GİTMEM GEREKEN YER SOĞUK
BİR YER,
NAISI; VE BU GECE SOĞUK OLACAK BOYNUMDA SIK SIK SICAK OLAN
KOLLARIN. . . .

KULAKLARIN BANA KAPALIYKEN KONUŞMAK ACINACAK BİR ŞEY. BU GECE
EMAIN'DE YAPTIĞIN ÇOK ACINASI BİR ŞEY CONCHUBOR; YİNE DE BİR
ŞEY BİR SEVİNÇ VE ZAFER OLACAK
HAYATIN VE ZAMANIN SONLARI.

Acıların Deirdre'si
JM Synge, 1910

HAYALET

Her efsanenin içinde yalanlar vardı.

İnsanlar Persephone'nin dört nar tanesi yediğini iddia etti; feyler ise üç tane.

Morrígan'ın Büyük Kütüphanesi'nin tavanında Lir'in sadece üç çocuğu resmedilmişti; insanlar dört çocuktan bahsederdi.

Yunanlılar üç Kader olduğunu iddia ediyorlardı; ama Saffron'un kucağındaki kaçak kitaba göre, yüksek fey dört tane biliyordu, her mevsim için, günün her saati için bir tane. Sabah, gündüz, akşam, gece; onların Beklenti Mahkemeleri'nden farklı değildi.

İnsan mitlerinde kahramanlar, öğrenilmiş zekâ ve akıllılıkla zorlukların üstesinden gelirler.

Feyler zaten içlerinde var olan güçten yararlanırlardı. Yüksek feyler önceden belirlenmiş kaderlere boyun eğdi, kahramanın çektiği sıkıntılar önceden belirlenmiş bir sonu kabullenmeyi öğrenmekten geçerdi. Diğerlerinin arasında yürüyen en güçlü, en zeki, en güzel, en saf yaratık olarak kaderlerini değiştirmek için ilahi merhamet kazanabilirlerdi, ancak kaderi değiştirme şansı yalnızca zaten hoşgörü ile dolu hayatlarda doğanlara gelirdi. Kusurlu, basit, daha aşağı yaratıklar için merhamet yoktu. Kaderleri mühürlenmişti.

Saffron bu kitabı özellikle tavan arasındaki odasında bulunan küçük şöminede yakmanın bir yolunu bulmuş ama bunu yeni bir eskiz defteri için kâğıt koleksiyonu oluşturmak üzere boş bölüm sayfalarını yırtmadan önce yapmamış.

Yuvarlak pencereden, gün batımının gece dansından süzülen bulutlu ışık dünyayı gri ve sıradan bırakıyordu. Pencereye vuran yağmur onu gerçekliğe bağlıyordu, nadiren rahatladığı aynı tekrarlayan kâbustan uyandığında onu karşılamıştı.

Ahırda kitap okuyor. Wicklow Kulübesi'ne dönüş yolunu kaybetti. Saatlerce ormanda dolaşmak, güneş hiç doğmamak, tanıdık bir patikadan hiç geçmemek, sadece çürümüş bir canavar tarafından saldırıya uğramak ve sıkıştırılmak, çığlık atamadan dişleri boğazına batmak ve her gece olduğu gibi, Saffron ter içinde sıırılsıklam ve titreyerek uyandı. Tıpkı her gece olduğu gibi, nefes borusunu saran gümüş tasma yüzünden boğazında düğümlenen çığlığı yutmayı başardı. Her zaman boğulurcasına uyanır, boynunu saran gümüş ellerin altında boğulur ve bir soluktan daha yüksek bir sesi reddederdi. Tutuş nihayet gevşeyene ve yutkunabilene kadar biriken tükürük ve safranın altında boğuluyordu.

O andan itibaren her uyanma ritüeli aynıydı. Odada istenmeyen ziyaretçilerin izlerini ararken, pencerenin mandalının üzerindeki ipin çözülmemiş olduğunu gördü; kapının dibindeki kömür tozu, peri elleri dışında bozulmamıştı; masa sandalyesi, çalışan bir kilit yerine topuzun altında duruyordu. O gün boyu uyurken kimse onu rahatsız etme zahmetine girmemişti - yine. Bu güvence onu rahatlattığı kadar, unutulmanın ne kadar kolay olduğunu hatırlatan bir tırnak acısı gibiydi.

Neredeyse iki haftadır, kendi sesi de dahil olmak üzere, ulaşabileceği başka bir canlı sesi duymamıştı. Kulak misafiri olduğu tek kelime

Döşeme tahtalarından, açık pencereden ya da sadece bir kez, bir fey lordu Saffron onu bayıltmadan önce zorla içeri girdiğinde.

Saffron sessizlik içinde yitip gitmenin bu kadar kolay olduğunu hiç fark etmemişti.

Danann Evi'nden kalan bazı sesler vardı; döşeme tahtalarının altında ve duvarlarda fare sesleri. Cylvan'ın aşağıdaki süitinden gelen boğuk, tik taklı saat sesi. Hiçbir zaman tam olarak kapanmayan yuvarlak pencerenin diğer tarafındaki rüzgârın sessiz ısılığı. Tavan kirişlerindeki baykuş ispinozları Saffron'un üç peri arkadaşıyla sürekli tartışıyordu. Uzun zamandan beri evin hayaletlerine attığı ara sıra gelen sessiz fısıltılar.

Ama Danann Evi'nin tavan arasında alıştığı sesler Beantighe Köyü'nün sürekli gürültüsünden çok ama çok farklıydı. Wicklow Kulübesi. Fern Odası.

Letty'nin horlama sesini özlemişti. Berry ve Fleece'in bütün gece birbirlerine nasıl fısıldadıklarını, sanki gerçekten de duyulmayacak kadar alçak sesle konuştuklarını sanıyorlarmış gibi. Hollow'un gece vardiyasından döndüğünde her zaman dikkatli hareket etmeye çalıştığını ama ağır ayak seslerinin kapının hemen içindeki tahtayı gıcırdatmasına neden olduğunu.

Saffron, demir çitin ve üvez ağaçlarının hemen diğer tarafındaki ormanın pasif seslerini özlemişti. Baba Yaga dışarı çıkıp çılgılık atarak onları kovana kadar bahçeyi gagalayan kargaları özlemişti. Danann Evi'nin tavan arasında, hâlâ ağaçlara yakın olmasına rağmen, sadece bazen uzaktan gelen güneş şarkıcılarının sesini duyuyordu. Sanki bahçelerden, elma bahçesinden ve bahçeyi çevreleyen yabani ağaçlardan uzak duruyorlarmış gibi. Kargalar arkadaki yeşilliklerde yetişen meyve ve sebzeleri gagalıyor, ama sanki o yiyecekler bile çürümüş ve tadı evin havası kadar acıymış gibi, hiçbir zaman gerçek bir ilgi gösterecek kadar uzun süre kalmıyorlardı.

Ama bu sadece sessizlik değildi; Saffron'un iliklerine kadar üşümesine neden olan şey, hayaletlerin bu şekilde soğuk hava akımlarından başka bir şeye dönüşüp dönüşmediğini merak etmesine neden olan saf izolasyondur.

Beantighler tavırlarını gizlemeye alışkındır. Hatta birçoğu bunu tercih eder, saklanmanın, bilinmezlik içinde kaybolmanın ve yüzlerini kendilerine saklamanın rahatlığını arar. Saffron da onlardan biriydi ama dünyanın geri kalanından tamamen gizlenmenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordu. Sadece yüzünü değil, yaşadığını kanıtlayan her bir parçasını. Danann Evi'nin tavan arasına kilitlenmişti ve orada sesi, ruhu, varlığı olmadan var olmayı bırakmış gibiydi. Sadece odası, tuvalet, duvarlar ve çalışma odası arasında gidip gelen bir ruh kalıntısı.

Bazen, gece geç saatlerde, salonda dolaşırdı. Mutfakta. Odalar arasındaki koridorlarda, her gizli yeri ve unutulmuş köşeyi bulurdu. Ama asla uzun süre değil. Danann Evi ve tüm kuytuları ona ait değildi; orada çok daha uzun süredir yaşayan, bitişik çatı katındaki odalarda uyuyan ve bazen kendi kadim yalnızlıklarıyla ağlayan başka hayaletler de vardı. Belki de onu farklı bir şey olarak fark etmemelerinin tek nedeni, çoğu zaman ev sessizliğe büründüğünde onun mutsuzluğunun da onların korosuna katılmasıydı.

Belki de o akşam ve ondan önceki üç akşam bunu daha yoğun hissetmişti çünkü *sessizlikle* ses arasında hiçbir fark yoktu. İlk hafta, yerde sırtüstü ve altındaki süitte Cylvan'ı dinlemeye o kadar alışmıştı ki. Volta atmaya. İçmeye. Saatlerce ve saatlerce kemanını çalıyor, bazen sabahlara kadar telleri inletiyordu. Cylvan'ın ağlamasını, çığlık atmasını ya da Taran'la tartışmasını dinlediği tüm o zamanlar - çarşıların üzerinde sevişen birden fazla sese kulak misafiri olduğu tüm o zamanlar, sadece hiçbir uyarı olmadan tekrar dışarı emredilmek üzere - tüm o

Saffron'un mobilyaların kırıldığını duyduğu, rüzgârın odanın içinde ve pencerelerden dışarı fırladığını dinlediği zamanlar ona yaşadığını hissettirmişti. Çünkü sadece yaşayan bir şey kemiklerinin derinliklerinde bu kadar acı çekebilirdi, birlikte hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar parçalandılar ve ufalandılar.

Ama Cylvan ve Taran bir yerlere gitmişlerdi. Üç gün boyunca, ara sıra kapısının çalınması ve diğer tarafın zeminine bırakılan yemek tepsisi dışında ev bomboştu. zamandan beri Saffron, gerçekten tamamen unutulduğu düşüncesine dayanamadığı için gün boyunca sessizlikte uyumaya başvurdu. Sessizliğin geceleri gelmesi normaldi. Geceleri sessizlikten hoşlanıyordu; gündüzleri gelen sessizlikten ise dehşete düşüyordu.

Terli saçlarını gözlerinden uzaklaştıran Saffron, yalnızlığında teselli bulmak için acınası bir çabayla erkenden oluşturduğu rutinin içine girdi. Yatağı mükemmel bir şekilde hazırladı. Masa sandalyesini kapı kolunun altından çekip aldı, diğer taraftaki yerde duran saatler öncesine ait yemeği aldı ve koridorun karşısındaki banyoda elini yüzünü yıkamadan önce masanın üzerine bıraktı. Uyku kıyafetlerini lavaboda ovaladı ve köşedeki ipte kurumaya bıraktı.

Odasının zeminindeki kömür tozunu es geçti, en başından beri neredeyse her gece etrafa saçtıktan sonra geriye pek bir şey kalmamıştı. Sabahları tekrar süpürür ve uyumadan önce tekrar sürerdi ama salondaki soğuk ocaktan çaldığı odun kömürü hızla tükeniyordu. Ev tamamen sessizliğe bürünmeden önceki gece gürültülü bir parti olmuştu, belki Saffron daha fazlasını bulabilirdi...

Daha fazla kömür toplamak dışında, odasını terk etmek anlamına geliyordu. Tavan arasını terk etmek. Ve geride bırakılmış olma yüzleşmek, tamamen dağılması için tam da ihtiyacı olan itici güç olacaktı. Ya alt kata indiğinde bütün

Mobilyalar gitti mi? Cylvan'ın Morrigan'a transferinden önceki gibi tozla mı kaplanmıştı? Ya Aon-adharcach süitinde prensin eşyaları, parti kıyafetleri, sayısız dudak boyası ve göz farı, banyo yağları, losyonları ve parfümleri ? Ya Saffron gerçekten unutulmuşsa?

Bilmek istemedi. Bu yüzden odasında kaldı ve rutinine etti.

Siyah bluzunu, pantolonunu ve ayakkabılarını giydi, ancak duvağını yatağının ayak ucunda katlanmış şekilde bıraktı.

Kirişlerde yuva yapan baykuş ispinozları için bayat ekmek parçalarını kırdı.

Saffron'un saçlarında uyumadıkları zamanlarda yuvayı kuşlarla paylaşan periler Dewdrop, Goldie ve Apple'a sıkıştırılmış şeker parçaları sundu.

Pencerenin yanındaki dar rafta duran, sabit bir mumun yandığı, etrafı peri hediyeleri ve arkadaşlarının isimlerinin yazılı olduğu kâğıt parçalarıyla çevrili zavallı iyi şans sunağını kontrol etti. Özellikle de seslerini en çok özlediği Fern oda arkadaşlarına. Hollow, Letty, Fleece, Baba Yaga. O sabah mum can çekişmeye başlamıştı ve Saffron mevcut alevi kullanarak yeni bir mum yaktı, ardından raftan ve yerden damlayan balmumunu kazıyarak düğümlemiş bir bez parçasının etrafına geri dönüşümlü bir şekil verdi. Biri onu almaya gelene ya da aşağıda bir yaşam belirtisi duyana kadar tavan arasından ayrılmak zorunda kalmaması için bir başka neden daha.

Sonunda gizlice bitişikteki odaya girdi, köşede diz çöktü ve gevşek döşeme tahtalarından birini hafif bir eski tahta şakırtısıyla yukarı çekti. Evin çalışma odasından çalmayı başardığı ve yakmak istemediği tüm kitapları teker teker çıkardı, gerçi çok fazla kitap yoktu, çünkü o raflarda gerçekten işe yarar bir şey bulma şansının zayıf olduğunu çabuk öğrenmişti. Yine de, başardı

vahşi feyler için bir referans rehberi ve hatta kaligrafi ve el yazısı üzerine eğitici bir metin. Dağınık harfleri en azından son birkaç hafta içinde büyük ölçüde geliştmişti. Cylvan'a göstermek için sabırsızlanıyordu.

Boğazında bir yumru oluştu. Mısır kabuğu ve pamuk izolasyonu arasına gizlenmiş son kitabı çıkardı: Adelard'ın ofisinin penceresinin dışında Cylvan tarafından bırakılan insan Yunan Mitleri kitabı. Prens aile yüzüğü de kitabın omurgasındaki boşluğa güvenli bir şekilde yerleştirilmişti ama hantal şekli kitabı düz bir şekilde koyup açmayı imkânsız hale getiriyordu. Hatta yüzük sayfalar arasında sırttan dışarı çıkmaya başlamıştı ve Saffron yüzüğün donmuş topraktan kopan bir bahar çiçeği gibi nihayet ortaya çıkacağı günü bekliyordu. Tam da Saffron'un tavan arası hayaleti olduğundan beri en az yüz kez okuduğu İkarus ve balmumu kanatlarının hikâyesinin ortasında.

Yatak odasına dönerek masa sandalyesini tekrar kapı kolunun altına itti ve yazı masasını yatağa yaklaştırdı. Bağdaş kurarak oturdu ve alfabe alıştırmaları yapmak için kaligrafi kitabını açtı, daha önce kaydettiği notlara tanık olmak zorunda kaldığında yüksek sesle iç geçirdi. Rastgele düşünceler olarak başlamıştı ama kısa süre sonra bunlar yazıya dökülemeyecek kadar zavallı hale geldi, bu yüzden de partiler ya da gece toplantıları sırasında yerden, açık pencereden duyduğu her şeyi yazıya dökmeye başladı. Fısıldanan her dedikoduyu çalgınca karalayan saplantılı bir gazeteci gibi her boşluğu, bölümler arasındaki boşlukları doldurdu.

Matt-hild okulu bırakmak zorunda kaldı çünkü ailesi artık eğitim masraflarını karşılayamıyordu(?)

E-nic'i duydun mu? Hesper'dan hala dönmediler.

Geçen gece birileri ormanda üvez ruhunu görmüş.

Oh? Bunu ben de duydum! Onunla birlikte kurdu gören oldu mu? Müdire onların bir ve aynı olduğunu söyledi.

Kimsenin kurdu gördüğünü sanmıyorum. Bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum.

Üvez ruhunun sadece ortalığı karıştıran bir beantighe olduğunu sanıyordum.

Sürü, bir beantighe gibi görünmek için kendini süsleyen gerçek bir vahşi ruhtu.

Her iki da, müdire bundan bahsedildiğini duyduğunda çılgına döner, ancak ona söylerseniz sizi bir gün izin almanıza yetecek kadar ödüllendirir...

Kendisiyle ilgili konuşmalara kulak misafiri olmak tuhaftı; özellikle de üvez ruhu olarak haftalardır Danann Evi'nden dışarı adım atmamışken. Bazen arkadaşlarından birinin onun intikamını almak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle onun yerine kırmızı peçeyi taktığından korkuyordu. Ya da belki de bir öğrenci haklıydı ve vahşi bir şey sadece tüm eğlenceye katılmak istiyordu. Belki de sadece hayal etmişlerdir. Belki de gördükleri Elluin'in ödülü için uydurulmuştu. Her iki durumda da -Morrigan ruh, kurt ve müdire hakkındaki dedikodularla lekelenmişti ve Saffron'un niyeti de başından beri buydu. Kendisinden sonra bile devam ettiğini bilmek

ortadan kaybolması acı tatlı bir şeydi. En azından Saffron'un umduğu gibi dikkatler Cylvan'dan uzaklaşmıştı.

Artık odaklanamadığında, Saffron burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve bunun yerine efsaneler kitabının üzerine eğildi. Sadece kaybolmayı diliyordu. Gecenin daha hızlı geçmesini diliyordu, böylece ışık geri gelir gelmez uzanıp gözlerini tekrar kapatabilecekti. Güneş tamamen battığında ona eşlik edecek ritmik yağmur bile yoktu ve sessizlikte bir arada kalabilmek için parmaklarını tıngırdatmaya ve tüy kaleminin ucuna vurmaya başladı.

Lanet olsun. Sessizlikten nefret ederdi. Zihni her zaman her şeye odaklanırdı.

Pencerenin dışından, zeminden, kapının diğer tarafından küçük sesler geliyordu. Yalnız olduğunu bilmesine rağmen. Kimsenin gelmesi için bir neden olmadığını bilmesine rağmen. Zihni hâlâ evde bir yaşam belirtisi, onu tanıyabilecek herhangi bir şey arıyordu ama bu da boşunaydı. Bunu istemek acı verici bir şeydi. Saffron çabuk öğrenmişti, bulunmayı istemek neredeyse iradesini tamamen kırmaya yetiyordu ve tehlikede olan daha önemli şeyler vardı.

Eğer itaatkâr olur, kurallara göre oynar ve Taran'ın iyi tarafında kalırsa, başka hiçbir beantıgh ölmek zorunda kalmayacaktı. Saffron sabah akşam ve aradaki her yerde güvende olduklarından emin olabilirdi.

Ve iki haftası hızla sona ererken, sonunda, umarım, evden tekrar çıkmasına izin verilecekti. Cylvan'ı zorla evlenme teklif etmeye ikna etmek için vahşi peri meyvelerini aramak için bile olsa, en azından Saffron bu gerçekleştiğinde Cylvan'a yakın olacağını biliyordu. Böylece meyveleri bulsa bile, prensin yakınına bile yaklaşmadıklarından emin olabilecekti.

Böylece meyveleri bulamasa bile Taran'ın başka bir şey denememesini sağlamak için orada olabilirdi.

Bir yandan da evin çalışma odasında yardımcı olabilecek her şeyi aramaya devam ediyordu. Geceleri herkes uyurken evden bir yolunu bulacak ve Baba Yaga'ya mesajlar yazarak kitaplarını ve kurak referans notlarını isteyecekti. Karanlıkta kampüsü geçip Büyük Kütüphane'ye dönebilecek ve Cylvan'la kaldıkları yerden devam edebilecekti. Cylvan için eğreliotu yüzüğünü büyüleyici hale getirmeye çok yaklaşmıştı.

-Elinde yardımcı kelimelerle sadece birkaç saate daha ihtiyacı olabilir.

Saffron sadece itaatkar olmak zorundaydı. Çekingen. Sessiz. Uslu.

Sessiz. Ölçülü. Rezil; bir beantighe olmanın temel gereklilikleri.

Saffron, başka şey olsa bile, beantighe olmakta iyiydi.

OMEN

Saffron'un çalınan tüy kaleminin ucundan damlayan siyah Altındaki sayfadaki kelimelerin arasında işaretler. Bir sonraki sayfada tutsaklıktan kaçmak için gökyüzüne havalanan İkarus ve Daedalus'un kanatlarının uzun ve dolambaçlı tasvirini silmişti; ancak oğul tekrar yeryüzüne düşecekti.

Mum ışığı Saffron'un bileğindeki, üst üste binmiş iki el şeklinde oyulmuş gümüş kelepçelerden birine yansıdı. Birçok kez, Cylvan'ın onu Danann Evi'ne hapsedmek için taktığı kelepçenin aynısı olup olmadığını merak etmişti. Kaderine kilitlenmişti, tıpkı onun eve kilitlendiği gibi. Tıpkı Saffron'un ondan sonra eve kilitlendiği gibi.

Gözleri pencereye kaydı. Güneş doğar doğmaz uykuya dalması gerekirdi ama içi huzursuzlukla dolup taşıyordu. Masanın  zerindeki işaretlere göre, o gün iki haftasının sonuydu.

Burnundan nefes veren Saffron, tüy kalemi sayfaya geri koydu. Kenar boşluğuna doğru ilerlemeden önce tanıdık *kibir* kelimesinin altını çizdi.

Seni bu kadar nahoş yapan şey kesinlikle bu, diye yazdı ve bu kelimeyi ilk kez Imbolc'ta Cylvan'ın süitinde duyduğuna atıfta bulundu.

Yakında, Saffron Cylvan'a kendi notlarını gösterecekti. Saffron'un gelişmiş el yazısıyla bıraktığı notlar, kendi yalnızlığı içinde debelenirken zaman zaman gözyaşlarıyla bulanıklaşan metinler. Kendini bir arada tutacak tek bir şey bulmaya çalışıyor, tıpkı bir zamanlar Derdriu, Naoise, Niamh ve Oisín ile yaptığı gibi fantastik masalların teselli buluyordu.

Akşam yemeğinden arta kalanları kemiren Saffron, kelimeler arasındaki bir boşluğa balmumu kanatların görüneceğini hayal ettiği silueti dalgınca çizdi. Omzunun üzerinde asılı duran Dewdrop, kalemi sallayarak uzaklaştırdı ve sanki mürekkepli kanatlar kendilerininmiş gibi sayfanın üzerine uzandı. Saffron kendi kendine gülümseyerek ona bir parça ekmek kabuğu uzattı ama peri yerinden bile kalkmadan onu kaptı.

Koridorun sonunda bir şey çarptı ve Saffron'un gözleri yukarı doğru kayd. Bir ses, soluklanmak için yalvarmasına rağmen bilinçaltının arayıp durduğu şey.

Bunu çok fazla düşünmemeye çalıştı. Sayfalara geri döndü. Bir satır daha okudu ve bu kez zemini titreten bir ses daha geldi. Saffron doğrulup kapıya doğru baktı. Kalbi küt küt atıyordu. Cylvan sonunda eve dönmüş müydü? Uzaklarda bir yerde sesler duyduğuna yemin etti. Kitabı yavaşça kapattı. Kapı çalındığında tokmağın altındaki sandalye sarsıldı ve Saffron neredeyse oturduğu yerden sıçrayacaktı.

Yemeği genellikle sessizlik içinde geçtiği için çağrılmaya alışık değildi. İlk kez biri kasıtlı olarak dikkatini çekmeye, onu görmeye ve onunla konuşmaya çalışıyordu ve Saffron neredeyse bunu sadece hayal ettiğini düşünecekti.

Ama kapı bu kez biraz daha sabırsız bir şekilde tekrar çaldı ve Saffron'un içgüdüleri devreye girdi. Aceleyle mürekkebi kapatıp kitaplarını yatağın altına süpürdükten sonra masayı itti ve ayağa fırladı.

Ayaklarını. Sandalyeyi topuzdan çekerek, diğer tarafta duran kişiye destek olacak kadar açtı ve Taran mac Delbaith'in gözleriyle karşılaşınca korktu mu yoksa rahatladı mı bilemedi.

"Beantighe," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Cevap vermen o kadar uzun sürdü ki, belki de ölmüşsündür diye düşündüm."

Saffron kaşlarını çattı. Doğruldu, bluz ve pantolonla olabildiğince şık giyindiği için mutluydu.

"Konuşalım," dedi Taran, başını sallayarak odaya girmesini rica etti. Saffron fazla bir seçeneği olmadığı için yoldan çekildi.

Taran içeri adım attı -Saffron'u oraya hapsedtiğinden beri ilk kez- ve odayı inceledi. Başka bir zaman ve mekânda olsa Saffron burayı *tuhaf* bile bulabilirdi *ama* o zamanlar normal şartlar altında değildi. Duvarlardaki soluk duvar kâğıtları geceleri içe doğru eğilmekten başka bir şey yapmıyordu, tavan uyumak için gözlerini kapatmaya çalıştığında çöküyor, ağzının bir santim yakınına kadar ulaşıyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

Taran sonunda arkasını döndü. Parmaklarını kibarca göğsünün üzerinde birleştirdi ve ardından Saffron'un tüylerini diken diken eden bir gülümseme takındı.

"Prens ve ben Avren'deydik," dedi, sanki Saffron zaten fark etmemiş ve her korkunç, sessiz anda acı çekmemiş gibi. Saffron sadece başını salladı. "Biz oradayken, geis'imizin detayları da dahil olmak üzere bir şeyler düşünmek için bolca fırsatım oldu. Bir sonuca vardım... Seni anlaşılmamızdan azat etmek istiyorum."

Saffron uzun bir süre ona baktı; kulakları çınlayacak kadar uzun bir süre. Kelimeler sonsuza kadar anlaşılmadı ama anlaşıldıklarında Saffron onları zar zor hissetti. Bunu hayal etmiş olmalıydı. Bu da başka bir rüya mıydı? Ama o ve Taran bir süre daha bu sessizlik içinde kaldılar.

Uzun, çok, çok uzun bir süre, dünyanın Saffron'un ayaklarının altında baş aşağı dönmesine ve sonra tekrar sağa dönmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Taran bütün bu süre boyunca gözlerini hiç ayırmadan Saffron'un yüz ifadesini inceledi. Sanki saf, sessiz bir inançsızlıktan başka bir şey bekliyormuş gibi.

"Artık vahşi peri meyvelerine ihtiyacım yok," diye devam etti sonunda. "Beantigh'lerden onları istemek için de artık bir nedenim yok. Bu nedenle, gitmene izin vermeye karar verdim."

Saffron hâlâ tepki veremiyordu.

"Ancak bildikleriniz yüzünden Morrigan'ın kampüsünde kalamazsınız," diye devam etti Taran ve Taran hâlâ istediği tepkiyi alamadığı için Saffron ufak bir hayal kırıklığı hissetti. Ne bekliyordu ki, sevinç çığlıkları mı? Rahatlama çığlıkları mı? "Kaelar himayesini resmileştirmeyi ve seni Güz Sarayı'ndaki aile mülküne transfer etmeyi kabul etti-"

Saffron hafifçe sıçradı, içgüdüsel olarak öne doğru bir adım attı ve Taran'ın önünü kesti. Gümüş yakasını çekiştirerek konuşabilmek için çıkarılmasını talep etti. Taran başını salladı.

"Seni geis'imizden kurtarıyorum beantighe; seni öldürmek umurumda bile değil. Bana teşekkür etmelisin. Yeni koruyucu fey'inle huzurlu bir hayat yaşayacaksın."

Hayır, bunlar yanlış sözlerdi. Belki Taran onu doğrudan öldürmüyordu ama Kaelar'ın emrinde çalışması için Alfidel'in diğer tarafına gönderiyordu. Yakasını ya da kelepçelerini de çıkarmadı ve Saffron bunun kasıtlı olduğundan şüphelendi. Kulaklarındaki çınlama önce buhara, sonra da gümbürtülere dönüştü. Zihni sadece nedenini bulmaya çalışmakla meşguldü. Neden, neden, neden.

Ya Taran hâlâ meyvelerin peşindeydi ama bunu Safran'la birlikte yapmanın çok fazla sorun yaratacağını fark etti.

Ya da Cylvan'dan istediğini almanın başka bir yolunu bulmuştu.

Taran Saffron'u kendi isteğiyle Beantighe Köyü'ne, Amber Vadisi'ndeki Luvon'a bıraksa bile Saffron yine de bu kadar kolay gitmeyi reddedecekti. Bu sözler bu kadar akılda kalıcıyken olmazdı.

Ama Taran'a kibar bir minnettarlıktan bir şey göstermemesi gerektiğini iyi biliyordu. Fey lordunun yüzünün ne kadar boş ve şüpheli olduğunu fark edecek kadar umursamayacağını bildiği için yüzüne boş bir gülümseme yerleştirmeye zorladı. Teşekkür etmek için hafifçe eğildi ve *"Ne zaman gitmeye hazır olayım?" diye sorar gibi küçük eşya dolabını işaret etti.*

"Bu gece evde bir hoş geldin partisi veriyoruz; yarın öğleden sonra temizliği bitirdikten sonra ayrılacaksınız. Kaelar sizi Morrigan'ın kenarına götürecek, oradan bir atla Connacht'a geçecek ve bir gemiye bineceksiniz. Orada sizi Güz Sarayı'na götürecek bir bilet bekliyor olacak."

Saffron'un zihninin arkasında davullar çalıyormuş gibi daha fazla alarm. Neden o gece gitmemişti? Neden yalnız seyahat etmesine izin verdi? Kaelar neden ona sadece Morrigan'ın sınırına kadar eşlik etmişti? Ters yöne kaçması bu kadar kolay olabilecekken, neden Saffron'a yolda refakatçisiz bir süre vermişti ki...?

Ah. Tabii Taran'ın olmasını umduğu şey tam olarak bu değilse. Saffron'un ortadan kaybolmasını dilemişti, değil mi?

Hayır, Taran Saffron'un hiçbir iz bırakmadan, nereye gittiğini bilmeden ortadan kaybolmasına izin vermeyecekti. Saffron birdenbire Connacht'a hiç gidip gitmeyeceğini merak etti.

Belki de Taran canavarını geri çağırmak istiyordu. Cylvan'ın sırtına bir günah daha yüklemek için son beantighe hayatı mı? Sadece onun yararına olacaksa neden olmasın?

Ya da yol, Safran biliyordu daha iyi daha için
git her yerde Ertesi sabah ya da ondan önce
herhangi biriyle. Ama Taran

kalmasına da izin vermeyecekti ve Saffron onu hapseden kelepçeler yüzünden evden kendi isteğiyle gizlice çıkabilecek gibi değildi. Kalmak için Taran'ın bile reddedemeyeceği bir neden bulması gerekecekti ama konuşma yeteneği olmadan, Taran'ın meyveler yerine başka ne kullanmayı planladığını bilmeden Saffron ne yapabilirdi ki?

Still-Saffron başını salladı. Serbest bırakılma fırsatı için tekrar teşekkür ederek gülümsedi ama Taran'ın uzattığı eli sıkmadı. Fark etmemiş gibi davrandı. Taran'ın her zaman olduğunu düşündüğü havai kafalı insan hizmetkâr gibi, az sayıdaki eşyasını toplamak için döndü. Fey lordu gözlerini devirip nihayet gittiğinde, Saffron sadece yatağın kenarına çöküp kollarını endişeyle kendine dolayabildi.

Ne yapması gerekiyordu ki? Belli ki Taran aslında Safran'a hiç değer vermemişti. Belki de Saffron'un meyveleri ararken işe yarayacağını hiç düşünmemişti bile.

Belki de dışarıda istediği her şeyi yaparken Saffron'u bilerek saklamak istemişti. Saffron'un kilit altında olduğunu, sessiz kaldığını, daha fazla müdahale edemeyeceğini bilmek. Cylvan'ın tamamen kendisine ait olması, istediği her konuda yalan söyleyebilmesi, istediği her şeyi yapabilmesi...

Saffron gömleğinin önünü kavradı ve gözlerini kapattı.

Taran meyveleri çoktan bulmuş muydu? Saffron Danann Evi'nde sabırla ve itaatkâr bir şekilde beklerken Taran gei'lerinin anlaşmasını tamamen atlayıp Hollow'dan ya da başka birinden meyveleri bulmasını istemiş miydi? Meyveleri Saffron'un ardından mı bulmuşlardı? Onları koruduğunu düşünürken daha fazla insan ölmüş müydü?

Yoksa Taran'ın meyvelere hiç ihtiyaç duymadan Cylvan'dan istediğini almanın başka bir yolu mu vardı? Ama, Arrow

kendileri söylemişti-

Yüksek bir fey'i zorlamanın sadece iki yolu vardır; gerçek isimleriyle ya da vahşi peri meyveleriyle.

Taran bir şekilde Cylvan'ın gerçek adını ele geçirmediyse... Taran, Cylvan'ı kontrol etmek için tasarlanan kalıba sokmak için başka ne kullanabilirdi?

Zeminin altında, tahtaların arasındaki çıtalardan sesler geliyordu. Saffron bir zamanlar takıntılı bir şekilde her kelimeyi dinliyor, Cylvan'ın sesini ezberliyor, ne yapıyor olabileceğini, kiminle olduğunu, nasıl bir ruh hali içinde olduğunu hayal ediyordu ama bu sefer duyması kolaydı.

Cylvan'ın sesi mutlu geliyordu. Neşeliydi. Saffron'un uzun zamandır duymadığı kadar rahat konuşuyordu, öyle ki konuşanın gerçekten o olduğuna inanmadığı için tüyleri diken diken oldu. Neredeyse hiç dinlemeyi reddedecekti, başka bir şeyler döndüğünden korkuyordu ama sonra başka bir ses daha katıldı ve Saffron dinlemek için sustu.

"Sonunda bir unvan seçmiş olman bence harika Asche. 'Daurae' sana yakışıyor."

"Ya daha sonra fikrimi değiştirirsem?" İkinci ses cevap verdi ve Cylvan kıkırdadı.

"İstediğin zaman değiştirebilirsin. Ben bile sonunda bir tanesinde karar kılmadan önce daurae, prenses ve prens arasında gidip geldim. Aslında hiçbir anlamı yok."

"Annem bunun eski bir gelenek olduğunu söyledi, değil mi? Artık neden zahmet edelim ki?"

"Tanrılar bilir. Taht için beni gasp ettiğinde o."

"Ha, ha. Bu şakadan nefret ettiğimi biliyorsun."

Saffron dudağını ısırdı. Karşı koyamayınca kendini normal pozisyonu olan sırt üstü yatma pozisyonunu talep ederek dizlerinin üzerinde yere

ve dinlemek için gözlerini kapattı. Cylvan'ın sesinin içinde kaybolmak için, özellikle de bu sesin çok... hoşnut olduğu zamanlarda.

"Gerçekten beni alt kattaki tozlu misafir odasında mı uyutacaksın?" Daurae Asche yakındı ve ardından bir bedenin yatağa çarpması gibi bir ses duyuldu. "Bu hiç adil değil. Bence ben süiti hazırlarken sen de alt katta uyumalısın."

"Bu tam olarak nasıl adil oluyor?" Cylvan şakacı bir tavırla sordu. "Ben en büyüğüm, tabii ki en büyük ve en iyi oda benim."

"Ne zamandan beri en büyükler her şeyin en iyisine sahip oldu?"

"Ah, doğru, neredeyse unutuyordum, ben aynı zamanda en zeki, en güçlü, en güzel ve en gözde olanım."

"Değil! Tross bunu bana kendisi söyledi."

"Tross çocuklarını kayırıyor, değil mi? Kendi bir çocuk sahibi olduktan sonra bunun nasıl işe yaradığı ilginç."

"Şaka , çünkü Fırche onun da favorisi değil. Néah." "... Kapa çeneni, gerçekten mi? O ve Nem bütün günlerini Son zamanlarda annemle vakit geçiriyorlar mı?"

"Annemi son aile yemeğinde kırmızı bir şeyler giymeye ikna etti. Babamın yıllardır bunu yapmaya çalıştığını biliyorsun. Siyah ipek üzerine siyah dantel ve siyah düğme fikirleri tükendi..."

"Ama şimdi kırmızıyı kullanabilir." "Evet."

"Gördüğüm zaman inanacağım," diye güldü Cylvan. "Naoill'in giydiği tek kırmızı düşmanlarının kanıydı."

"Néah bir ayıyla ilgili bir şeyler olduğunu ima etti..."

"... Danu'nun höyüğü, tüm aile dedikodularını gerçekten kaçırıyorum, değil mi? En azından şimdi bu sefil yerde benimle birlikte hepsini kaçıracaksın."

"Sefil mi? Bence Morrígan güzel bir yer. Taran bana arabada tarih hakkında her şeyi anlatıyordu."

"Evet, çünkü Taran adaba ve eski geleneklere en az buraya katılan diğer muhafazakar sıkıcılar kadar önem veriyor..."

Kardeşleri. Cylvan'ın kardeşlerinden biriydi, ta Avren'den getirilmişti. Onlar yokken gerçekten bir şey mi oldu...?

Cylvan'ın Taran'a Avren'deyken evlenme teklif etmiş olma ihtimali var mıydı? Bu yüzden mi aile aniden onunla seyahat etti?

Şimdiden olmuş olabilir mi?

Saffron ayağa biraz fazla hızlı kalktı ve aşağıdaki sesler sustu.

"O da neydi?" Asche sordu ve Saffron'un kalbi durdu.

Cylvan bir an düşündükten sonra, *"Muhtemelen sadece bir hayalet,"* diye cevap verdi. *"Buna alış Asche, Morrigan'ın kampüsünde dolaşan bir sürü ruh var."*

"Üvez ruhu gibi, değil mi? Sence buradayken onu görebilir miyim?"

"... Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Okulda herkes bundan bahsediyordu... Morrigan'da öğrencileri kurtlarla tehdit eden bir üvez ruhu olduğunu söylüyorlardı..."

"... Hayır, buradayken üvez ruhunu göreceğinizi sanmıyorum."

O... çoktan gitti."

Hayır. Hayır, Saffron gitmemişti.

Ve Taran onu zorlamaya çalışsa bile yakın zamanda olmayacaktı.

Saffron fazlasıyla hayattaydı. Bunu kanıtlamak için Cylvan'la tekrar birlikte olabileceği anı sabırla bekliyordu ve en azından Cylvan'ın bunca zaman boyunca yanından hiç ayrılmadığını bilmesine izin vermeden tüm acısının, yalnızlığının, ruhunu yiyip bitiren suçluluk duygusunun boşa gitmesine izin vermeyecekti. Bir kez bile. Bir kez bile.

Duvardaki aynaya dönen Saffron onun gözleriyle karşılaştı ve kararını verdi.

Taran bunu yapmazsa, Saffron Cylvan'ın şahit olması için kendini diriltecekti.

YENİDEN DOĞUŞ

Proserpina'nın gümüş kelepçeleri Saffron'un evin duvarlarından

çıkmasını engelledi.

Danann Evi, ama onu tavan arasının duvarları içine hapsetmediler. Belki de Taran bunun farkında değildi; belki Taran kendisinden daha aşağı gördüğü yaratıklar söz konusu olduğunda o kadar ilerisini hiç düşünmemişti. Ama Saffron hafife alınacak biri değildi. Anlaşmayı iptal edecek biri değildi. Üzerinde bir kez bile düşünölmeyecek biri değildi.

Saffron siyah bluzunu, peçesini, pantolonunu ve çizmelerini giymiş, tam bir beantighe hizmetkârı gibi davranmıştı. Bir saat boyunca durdu, hiçbir şeyi kırıştırmamak için pencereden dışarı bakarak bekledi. Yuvarlak camdan, aşağıdaki bahçeleri aydınlatan ip ışıklarını izledi, sonra yavaş yavaş geveze sesler, hareket eden bedenler, alkol ve müzik sesi ve kokusu ve Prens Cylvan'ı ararken düştüğü son şenlikten farklı olmayan bir şenlikle doldu.

*Bir şeylerin gelip bu sıkıcı ortamı bozmasını bekliyordum.
şenlik.*

Saffron parmağındaki, efsaneler kitabının sırtından çıkardığı prensin aile yüzüğüyle oynadı. Bunu kendisi olduğunun kanıtı olarak kullanacaktı; Cylvan'ın armasını taşıyan gerçek, yaşayan bir şey. Cylvan tarafından hediye edilmiş, kendisi; bir şey değil Taran bile biliyordu . değil

Taran'ın yeniden yaratabileceği, tahrif edebileceği ya da manipüle edebileceği bir şey.

Cylvan'ın bildiği kadarıyla Saffron tutuklanmış ve Taran'ın iki hafta önce ona söylediği gibi idam edilmek üzere Avren'e götürölmüşü. Ancak, Cylvan'ın o gece öğreneceği kadarıyla, Saffron geri dönmüşü ve uzakta olduğu süre boyunca yüzüğünü takmışı.

Belki de yüzük onun hayatını kurtaran şeydi. Belki de Saffron'un tutukluyken, hafızası silinmiş olsa bile, götürölmeden önce onu önemsemiş olması gereken birinin hatırlatıcısı olarak koruduğu tek şeydi.

Belki de hafızası yeni silinmiş bir beantighe olarak Morrigan'a döndükten sonra Prens Cylvan'ı aramasının nedeni yüzüktü, çünkü hafızası kalmamış bir şekilde bilincini yeniden kazandıktan sonra Saffron kendisine neden bu kadar güzel, nadir ve özel bir şey verildiğini çok merak ediyordu...

Fantezileri çılgına dönmüşü ama nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Taran istediğini elde edemeyecekti. Saffron, hayatta olduğunu bilen bir kişi daha olmadan Danann Evi'nden ayrılmayacaktı. Bir zamanlar Saffron'a yüzüğünü veren ve onu himaye etmeye yemin eden bir kişi daha. Onu korumaya yemin eden. Saffron'un sözde kaderi anlatıldığında acı içinde çığlık atan kişi.

Saffron yüzüğe bakarak onu sıktı, sonra gözlerini kapadı ve sinirlerini çelikleştirdi.

Taran o gece Saffron'u bir daha asla hafife almamayı öğrenecekti.

ZAMANDA GERİ GITMEK GIBIYDI. İLK GIRDİĞİ ZAMANA.

Danann Evi'nin her odasını gelecek Imbolc şenliğine hazırlamak için, vahşi bir şeyin oynadığı bir oyundan yeni kurtulmuş olan

Civanperçemi tarlası. O zaman beyaz giymişti. İlk efsaneler kitabını bel kemerinin arkasına sıkıştırmıştı. Bir gece önce Bríghde olarak yürümüş ve Beantighe Köyü'ndeki herkesin dileklerini toplamıştı. Prens Cylvan'la tanışmasına, onun gerçekte kim olduğunu anlamasına sadece saatler kalmıştı. Aon-adharcach süitinde geislerini yapıyorlardı.

Arrow'u bulmaktan saatler. Kurt hakkında bir şeyler öğrenmekten.

O zamanlar, içine girdiği şey konusunda çok saftı. Geis'inden, ısrarından, Alfidel'in Gece Prensi'yle oynadığı küçük oyunlardan, Büyük Kütüphane'de birlikte geçirdikleri gizli zamandan ne çıkacağını bilmiyordu ama yine de Saffron geriye dönebilseydi, hiçbir şeyi farklı yapmazdı. Hatta Taran mac Delbaith gibi insanların bu naifliği kendisinden alıp götürmesine izin vermeyerek umutsuzca bu naiflikten geriye kalanlara sarıldı.

Saffron, hazinesini kaybettiğini düşünen bir aramak için tavan arasından ayrıldı. Saffron onu tekrar gördüğünde, onu elinde tutmak için her şeyi yapacağını umuyordu. Taran'ın onu göndermesine izin . Saffron Cylvan'a her şeyi anlatamasa da, yararlı bir görevi yerine getirmenin koruması altında geisini Taran'ın yanında tutmaya razı olsa da, Cylvan'ın bir zamanlar onu bir kez daha koruyacak kadar önemseydiğini umuyordu. Saffron'un prensinden sadece bir iyiliğe daha ihtiyacı vardı ve sonra kendi geis'leri gerçekleşene kadar Cylvan'ın sırtındaki her yükü memnuniyetle taşıyacaktı.

Hizmetkârların merdivenlerinden mutfağa adım atan Saffron, haftalardır ilk kez bu kadar çok hareket, sıcaklık, gürültü ve gevezelikle çevrili olduğunu fark etti ve bunların hepsi bir okyanus dalgasının solmuş bir rıhtımı yıkması gibi bir anda üzerine çöktü. Tavanda saklanırken kullanılmamaktan ve hareketsizlikten yorgun düşen vücudu ve kemikleri neredeyse parçalara ayrılıyordu. Ama siyah peçesi nazikti

Saldırıya karşı bir nimetti ve sınırlarını yeniden toparlayabilecek kadar uzun süre nefesini tutabildi.

Mutfakta ortaya çıktığında neredeyse hiç kimsenin dönüp ona bakmaması, bakanların da bakmaya devam edecek kadar ilgi göstermemesi işe yaramıştı. Belki de simsiyah giyinmek duvarlara, mum apliklerinin alçak ışığına normalde olduğu gibi hayalet beyazı giymesinden daha iyi uyum sağlamasına yardımcı oluyordu. Onun bir beantighe olduğunu biliyorlardı ama ne tür olduğunu bilmiyorlardı. Onun bir beantighe olduğunu biliyorlardı ama onunla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Bu yüzden yapmadılar.

Kendisini bu nedenler konusunda rahatlatmak zorundaydı, böylece her şeye rağmen varlığının sona erdiğine dair büyüyen korku çukuruna yuvarlanmayacaktı.

Saffron kalabalığın arasında, gelgitteki bir rıhtımın çürük tahtaları gibi dikkatle ilerlemeye dikkat ederken, uzaktan bile olsa onu tanıyabilecek herkesin farkında olmaya özen gösterdi. Kaelar, Taran, Magnin, Eias; bunlardan herhangi biri onun kim olduğunu ve ona ne yapmaları gerektiğini görebilir ve bilebilirdi. İnsan kalabalığı Saffron'un derisini kaşıdırıp kabartsa da, en azından onu fark edebilecek kişilere doğal bir kalkan oluşturuyordu.

Mutfak, atıştırmalıklar ve içecekler, daha fazla kek ve meyve ve salona ve arka kapılardan terasa uzanan hoşgörü büfelerine yardım eden insanlarla dolup taşıyordu. Bahçelerin daha da aşağısında, çimlerin ortasında bir şenlik ateşine yer açmak için tarlalar ve meyve sarmaşıkları gelişigüzel koparılmıştı ve Saffron arka pencereden gördüğü tek güzel manzarayı mahvettikleri için her birine sessizce lanet okudu. İşlerini bitirdiklerinde ortalık kömürleşmiş odunlardan ve yanmış yeşilliklerden oluşan bir krater olacaktı ama bu sırada yanlışlıkla Danann Evi'ni de yakarlarsa bu ironik olurdu. O zaman Taran ne yapacaktı?

Teras kapısının kenarında duran Saffron kalabalığı taradı ama çoğu karanlıkta birbirine karışmış ya da tanınmaz haldeydi. Ancak Kaelar'ı elma ağaçlarının yakınındaki uzak köşede, Eias'a duyulması imkânsız bir şey hakkında takılırken gördü. Saffron'u meraklandırıran bir şey vardı, kelepçelerine baktı, onları kontrol eden ve sınırlarını belirleyen gümüş el ve hançer yüzüğünün Kaelar'a ait olduğunu biliyordu. Daha önce evden uzaktayken hiç işe yaramamıştı ama Saffron kapıya doğru bir el uzattı ve eli herhangi bir kısıtlama olmadan geçtiğinde kalbi pır pır etti. Bunu sorgulamayacaktı.

"Affedersiniz," diye bir ses geldi arkasından ve Saffron daha önce hiç bu kadar kibarca konuşulmadığı için içgüdüsel olarak aldırmadı ama sonra omzuna bir şey dokundu ve hızla etrafına bakındı. Arkasında, tanıdık ama aynı zamanda ona tamamen yabancı gelen çarpıcı bir yüz duruyordu. Koyu renk şifonun altından görünen bir ifade takınmış olmalıydı, çünkü yabancı kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü.

"Affedersiniz," diye ısrar ettiler, sadece Saffron'u bekleyecek kadar uzun süre beklediler.

geçmek için geri adım atmak zorunda kaldılar. Yine de çok uzağa gitmediler, bahçelere bakan teras banklarından birini almak için keskin bir sola döndüler. Bu sayede Saffron onları bir süre daha gözlemlene fırsatı buldu ve sonunda siyah boynuzlarının şeklini tam olarak gördüğünde kime benzediklerini anladı.

Bu Daurae Asche olmalıydı. Uzun sarı saçları, billur gibi gözleri ve ağabeyininkilere benzeyen, sarmaşık şeklinde oyulmuş siyah boynuzları vardı. Saffron'un beklediğinden daha genç olan Daurae Asche, insan standartlarına göre muhtemelen onlu yaşlarının başındaydı. Ağabeyleriyle aynı ince vücuda sahiplerdi, ancak yüz hatlarının keskin kenarları yanaklarındaki ve omuzlarındaki yuvarlaklıkla biraz yumuşatılmıştı. Saffron nedenini merak ediyordu

Yüksek feylerin tam bir cümle kurabildikleri gün içmeye başladıklarını bildiklerinden herkesle aynı sefahate dalmamışlardı ama sonra partiye ilgili herhangi bir şeyden çok, bir nakış kasnağına işledikleri Tuatha dé Danann Ailesi armasıyla nasıl daha ilgili göründüklerini fark ettiler. Saffron kendine rağmen kıkırdadı, sonra aklına bir fikir geldi ve yüzüğüne baktı.

Sadece bu nedenle yaklaşmış gibi görünmek istemeyen Saffron mutfaktan bir şarap şişesi aldı ve Luvon'un ona aşıladığı tüm kolaylıkla mantarı patlattı. Kadehlerini doldurmak için hemen uzatan her fey misafirini atlatan Saffron arka kapıdan çıktı. Sadece eğilip dauralara sessiz bir selam vermek için durakladı ve şarap kadehlerini yeniden doldurmayı teklif etti ama sonra kadehleri olmadığını fark etti. Bir panik ürpertisi düşüncelerini allak bullak etti ama Asche, Saffron'un hayal edebileceği kadar dikkatli bir gözlemciydi ve Saffron'un parmağındaki yüzüğü fark etti. Kaşlarını hafifçe kaldırarak ona baktı.

"Avren'den bizimle mi geldin?" Şaşkınlıkla sordular. "Hiç hizmetçi getirdiğimi hatırlamıyorum... sizi babam mı gönderdi? Yüzünüzü görebilir miyim?"

Saffron peçeyi kolaylıkla çıkardı ama saygılı bir beantighe'nin yapması gerektiği gibi gözlerini alçak tuttu. Yüzüğe rağmen Asche'nin neden bahsettiğini bilmeyen biri gibi davrandı ve Asche'nin kucağına yayılmış boncuk işlemelerini yeni fark etmiş gibi yaptı. Yüzünde ürkek bir merak ifadesiyle, parmağındaki yüzüğe bakmadan önce gözlerini tasarımın üzerinde gezdirdi. Oynayacağı role göre, anıları alındıktan sonra geçmişle tek bağlantısı gizemli yüzük.

Yemi yutan Asche, biraz daha yakından bakmak için Saffron'un elini tuttu.

"Oh..." Başını hafifçe eğerek ve başparmağını altın oymanın yüzünde gezdirerek devam eden bir şaşkınlıkla şöyle dedi. "Bu... Cylvan'ın yüzüğü. Nereden aldınız bunu?"

Saffron mümkün olduğunca masum görünmeye çalışarak elini ağırbaşlı bir şekilde göğsüne çekti. Hayatı boyunca hiç kimse tarafından aptal yerine konulmadığı belli olan Asche, sanki bütün gece olacak en ilginç şeymiş gibi ona baktı.

"Gidip ona soralım," dediler. "Belki burada olduğunuzu unutmuştur?"

Saffron başını salladı, sonra Asche onun elini peluş bir hayvanı yönlendiren bir çocuk gibi tutunca şaşırdı.

Arkalarından tökezleyerek ilerlerken, gözlerini izliyor olabilecek herhangi birine karşı uzak tutmak daha zordu, özellikle de Kaelar ve Eias'ın avlunun diğer tarafında olduğunu zaten biliyorken. Saffron her ihtimale karşı peçesini tekrar indirdi ama Cylvan şenlik ateşinin yanında görüldüğü anda tüm bu endişeleri yok oldu.

Şenlik için giyindiği belli olan Cylvan yüksek belli, şam işlemeli bir pantolon giymişti. Dalgalı siyah gömleği göğsünü açıkta bırakarak boğazının pürüzsüz sütununu ve köprücük kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Saçları mükemmel, mürekkep gibi dalgalar halinde uzun ve gevşekti ve gümüş göz kalemi gözlerinin şeklini vurguluyordu. Her şeyiyle, en ince ayrıntısına kadar, kıyafetinin, yüzünün, tüm varlığının her bir zerresiyle Saffron'ın boğazını sıkıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

Ama giysilerinden daha fazlasıydı. Saffron'un bir zamanlar eskiz defterinde yeniden yarattığı oyma boynuzlar, Saffron' bir zamanlar oynadığı keskin tırnaklar, gözünün altında Saffron'un başparmağını defalarca sürdüğü bir ben vardı. Saffron'un hâlâ öpmeyi hayal ettiği, bir zamanlar onun adını nazikçe söyleyen ağzıydı. *Beantighe. Saffron. Púca.*

Ama aynı ağız, şenlik ateşinin turuncu ışıltısıyla aydınlanmış, güzel bir sarışın fey ile dudak dudağa kilitlenmiş, ateşin yanındaki çimenlerde oturdukları yerde birbirlerini adeta yiyip bitiriyorlardı. Saffron anlık, yersiz bir kıskançlığa kapıldı ve Asche'nin elini bırakıp yüksek fey'i prensinin avuçlarından koparıp ateşe atma dürtüsüyle savaştı. Hayır, hayır, *hayır* -Saffron naif, çekingen, ağırbaşlı, umursamaz, ilgisiz, *lanet*-olmalıydı.

Cylvan'ın ortağının saçlarına dolanmamış eli, şırıl şırıl akan bir şarap şişesini tutuyordu ve Saffron alevlerin ışığında şişenin yarısına kadar boş olduğunu anlayabiliyordu. Bu, prensin özensiz hareketlerini ve ortağına bakmak için gözlerini her açtığında gözlerinin ağırlaşmasını açıklıyordu. Bunu her yaptığında, sanki karşısındakinin başka biri olmasını diliyormuş gibi ifadesi hafifçe kırışıyordu. Başka biri.

Saffron sadece nefes almaya odaklandı. Boş olmaya. Kibar. Boş bir levha. Hiçbir anısı yoktu, karşısındaki yakışıklı insanı hatırlamıyordu, ne kadar istese de - Cylvan'ın ağzının altında boğulan oydu, ona belli belirsiz benzeyen yabancı değil.

Saffron, Cylvan için içine girip Saffron'un Danann Hanesi'nde kalmasını sağladıktan sonra Taran'la yaptığı anlaşmayı sürdürmek niyetindeyse, en başından beri Taran'la uzun zaman önce konuştukları o işlenmemiş, hafızası silinmiş, cahil küçük beantighe olduğu fikriyle hareket etmek zorundaydı. Kendini çok iyi oynarsa, Cylvan onun aslında tamamen tek parça olduğunu öğrenirse, bunu geri almak mümkün olmayacaktı. Eğer Saffron en başından beri ipleri çözme numarasını sürdürürse, Taran onu evde canlı tutmaya daha kolay ikna olabilirdi. Saffron en azından böyle olmasını umuyordu.

Aksi takdirde sabah Connacht yolunda ölecekti.

Asche diğer fey ile tutkulu bir şekilde hareket ederken Cylvan'ın dikkatini çekti ve Cylvan sarhoş bir şekilde başını geriye atarak

Gözlerini kardeşine dikip kaşlarını çatmadan önce karanlığa baktı. Geri çekildiğinde, fey partneri boynundan aşağı öptü, elleri aşağıya indi ve Cylvan'ın keskin bir şekilde nefes almasına neden oldu. Saffron şenlik ateşinden daha sıcak bir şekilde kızardı.

"Beantighe'inle ne yapmamı istiyorsun?" Asche sordu. "Benim neyim?" Cylvan homurdandı, kucağındaki fey lordunu terslemeden önce onu itti, adam sadece gülümsedi ve ellerini yaladı.

Dudaklar.

"Senin beanti-!"

Eias aniden, neredeyse çılgınca, karanlığın içinden çıktı. Cylvan'ın dikkatini çektiler ve kolları Saffron'un ortasına arkadan dolanarak onu ayaklarından çekti. Tüm bunlar, Cylvan'ın adının duyulmasıyla döndüğü o kısa an içinde, Kaelar'ın gölgelerin arasından fırlayıp Saffron'u karşı koyamayacağı kadar hızlı bir şekilde uzaklaştırmasına yetecek kadar uzun sürdü.

Saffron şarabı bıraktı ve bacaklarını tekmeledi, ileri geri çırpındı ve boğucusunun izin verdiği ölçüde küfretti. Arkasındaki şenlik avlunun en ucuna kadar taşınırken hafifçe soldu ve Kaelar onu beklenmedik bir şekilde dış çitin üzerinden kaldırırken nefesini tuttu. Yine de Saffron'un ayakları diğer tarafta yere değince onu geri çekti ve fısıldayacak kadar uzun süre yerinde tuttu.

Kaelar onun kulağına, "Yarına kadar beklemen gerekiyordu," diye üfleyince Saffron ürperdi. "Biraz fazla heyecanlısın, ha? Üzgünüm. Seninle biraz daha zaman geçirmeyi umuyordum ama görünüşe göre gitmek için can atıyorsun. Gidip Taran'a seninle buluşmasını söyleyeceğim, tamam mı?"

Saffron sarsıldı ve çarptığı çitin takırdamasına neden oldu. Kaelar'ın kolundan kurtulmaya çalışırken, Kaelar Saffron'un kelepçelerini *tutmasını* emretti ve kelepçeler birbirine çarptı.

"Ay avcılığının kurallarını , değil mi beantighe?" Saffron soluk soluğa geri çekilip daha sert dövüşürken Kaelar homurdandı.

Ay avı - sadece eğlence için onları kovalamak üzere ormanda canavarları *zorlamak*. Fey bunu herkesten çok gece vardiyasında çalışanlarla oynuyordu ama Saffron bile güneş battıktan sonra kampüsten kaçırılmıştı. Ormanı yeterince iyi bildiği için her zaman Cottage Wicklow'a geri dönmeyi başarmıştı ama bunu bir daha yapamayacaktı. Ve Kaelar'ın tehdidiyle Saffron'un tüm korkuları doğrulanmıştı; sabah Connacht'a gitmeyi hiç düşünmemişti. Güz Sarayı'na gitmeyi hiç istememişti. Yolda ölmesi, gerçek bir hayaletten başka bir şeye dönüşmeden yok olması gerekiyordu.

Ama hapisten erken çıktığı o gece ormanda ölecekti. Cylvan onu hiç görmeden önce. Tıpkı Taran'ın istediği gibi.

Kaelar'ın nefesi arkadan Saffron'un tenini sıyrıp soğuk bir dehşete kapıldı. Bir parmağı gözünün ucuyla, karşılığında orantısız bir şekilde gülümseyen parlak, ağdalı hilali işaret etti. Sayısız nedenden ötürü sırtıyordu ama Saffron için bu, Ostara'ya ne kadar yaklaştıklarının bir göstergesiydi.

Her şey dağılmadan önce ne kadar yaklaşmışlardı.

"Ayı takip et."

Zorlayıcı bir büyü onu sardı, kaygı ve paniğini yapay, mide bulandırıcı bir battaniyeyle örttü, tıpkı böcekler tarafından istila edildiğini bildiği bir yorgan gibi. Kaslarını kapladı, düşüncelerini ele geçirdi, eylemlerini tepesindeki parlayan tanrıçaya aşık pamuk tüylerinden başka bir şeye indirgemedi. Kaelar'a küçük, sakın bir gülümseme sundu, sanki bu fırsat için fey lorduna teşekkür ediyormuş gibi - bedeni kendi kendine hareket etmeden önce ve karanlık ağaçlara doğru kısıtlama olmadan yürüdü.

RUH

Ben oldu acı tatlı için onun önce kaçış içine ve

Odunlar,

Refakatsiz ve zincirsiz, ama asla yaklaşmayan eğik ayın peşine düşmekle yükümlü. Bu baştan çıkarıcı sırtış Saffron'u daha da uzağa çağırırken, Saffron sanki sadece naz yapıyormuş gibi kendi sarhoş gülümsemesiyle ona göz kırptı. Yakında ona ulaşacaktı. Yakında. Yakında. Sadece yürümeye devam etmeliydi. Eninde sonunda ona yetişecekti ve o zaman, ne kadar ıssız bir yerde dolaşırsa dolaşsın, eve dönüş yolunu bulmasına yardım edecekti.

Cırcır böcekleri, her yönden gelen, uzaktaki parıltılı, yakındaki gölgeli şeylere ait, cesaret verici sesler arasında cıvıldıyordu. Birden fazla kez soğuk bir nefes ensesini okşadı ama büyü dönüp bakmasına izin vermedi. İstedikinden değil, ay şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi. Gözlerini bir an için bile kaçırmaması kesinlikle kalbini kıracaktı. Ay avı sırasında bu kadar çok insanın kaybolmasına şaşmamalı; gözlerini kaçırma hatasına düşüyorlar ve anında yalnızlıktan ölüyorlardı. Ama o bu hatayı yapmayacaktı. İki haftadır yalnızlıktan başka bir şey bilmiyordu- ay nihayet ona rahatlık sunuyordu,

Arkadaşlık, hatta belki tenine yumuşak bir dokunuş. Bu şansı kaybetmek istemiyordu.

Ama onu takip ettikçe sınırları yeniden kendi başlarına düşünebileceklerini fark etti. Temiz havayı hissettikçe, kalbinin gümbürtüsünün arttığını daha çok hissetti. Kaelar'ın emri adım adım etkisini yitirdi. Sağanak yağmurda yıkanan killi deri gibi, topuklarında bir iz bırakarak üzerinden sıyrıldı - ta ki tamamen ortaya çıkana, ağırlığından kurtulana ve panik içinde soluk soluğa kalana kadar.

Saffron çok hızlı döndü, ayağını kaybetti ve bilekleri hâlâ gümüşle bağlıyken yere çarptı. Orman sessizliğe gömüldü. Sadece nefesini ve kulaklarında çınlayan kalbinin sesini duyuyordu. Yeterince zorlarsa, çok uzaklardaki şenlikten gelen kahkahaları ve heyecanı da duyabileceğine yemin etti ama bu herhangi bir şey olabilirdi. Ağaçların arasında herhangi bir yerde, herhangi bir fey eğlencesi olabilirdi. Tanrı biliyordu, ormanda rastlanabilecek daha kötü şeyler de vardı.

Saffron yutkunarak yavaşça ayağa kalktı ve kafatasının içinde çınlayan panik dolu kakofoniden işe yarar düşünceler seçmeye çalıştı. Kadife ay sürekli omzunun üzerinden geçerken dümdüz yürürse, dönüş yolunu bulabilirdi. Tek yapması gereken gölgesini takip etmektir, gölgelikteki bir açıklıktan onu görebiliyordu. Dümdüz ileride. Yanan şenlik ateşinin büyüklüğüne bakılırsa, onu kısa sürede tekrar bulabilirdi. Hiç vakit kaybetmeden, sonunda Cylvan'a kesintisiz bir şekilde yaklaşabilirdi-

Solunda bir şey çatırdadı ve döndü, kıkırdayan şekiller gölgelere geri dönerken kanı soğuk metal gibi çarptı. Ön kusmuğunu yutmaya çalışan Saffron dilini yanaklarının arasında çevirdi. Tekrar aya baktı ama gözlerini ayırmadı, kalan büyüünün tekrar vücuduna yayılmasından korkuyordu.

Kan. Onu arkasına koydu. Bağlı yumruklarını önünde sıkıttı.

Yürüdüğü süre boyunca ayak sesleri ve çınlayan kıkırdamalar etrafını sardı ve Saffron bırakın rotasını, soğukkanlılığını bile korumakta zorlandı. Ama onu takip eden her neyse, kaçarsa peşine düşeceklerini biliyordu. Sakin olmak zorundaydı. Bir hayalet olmalıydı. Cisimsiz, sessiz, fark edilmeyen, tanık olunmayan bir şey olmalıydı-

"Seni tanıdığımı sandım," diye geveleyen bir ses Saffron'un dönüp arkasına bakmasına neden oldu ve ayın arkadan aydınlattığı bir fey lordu buldu. Elinde Danann Evi'nden bir şişe şarap tutuyordu ve sanki tek başına dışarı çıkmış ve ayaklarının dibinde bir yemek servis edilmesini beklemiyormuş gibi düzensiz bir şekilde gülümsüyordu.

Saffron zihni telaşla dolup taşarken hafifçe geri adım attı ama tecavüzcü gözlerini ayırmadı. Tekrar konuşmadan önce şişeden bir yudum daha aldı.

"Sen Seelie Prensi'nin küçük beantighe evcil hayvanısın, değil mi? Birkaç hafta önceki partide ormana koşmadan önce onun önünde diz çökmüştün. Ah... ha, ormana. İşte şimdi oradayız."

Saffron her zamanki gibi inkâr etmek için ağzını gümüş gerdanlığını sıkarak sustu. Fey lordu onun sessizliğini onay olarak algıladı ve sırıttı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gece Prensi şimdi nerede?"

Saffron bir adım daha geri çekildi. Omzu en yakındaki ağaca değdi ve ne kadar hızlı dönüp gölgelerin arasında kaybolabileceğini merak etti ama sonra yanlarındaki çalılar arasında bir ağırlık daha kayd ve fey ona doğru sırıttı.

"Siz misiniz, majesteleri? Küçük oyununuzu böldüğüm için özür dilerim. Nedir bu, sizinle aranızda bir tür ön sevişme mi-"

Çalılar arasında fırlayan kan kırmızısı bir karaltı, fey lorduna ağır bir çatırtıyla çarptı. Çamurun içinde yuvarlanarak duran fey

çığlık attı ve Saffron'un dizlerinin bağı çözüldü. Ormanın zeminine yığılan Saffron, rüzgârda uçuşan kırmızı dumanı görür görmez kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kırmızı peçe, Saffron onu tanıdı. Üvezle sırlıslık olmuş şifonu ormanın karanlığında bile anında tanırdı. Yerine takması için gözden düşmüş siyah peçenin verildiği gün dışarı atılmıştı ve üvez ruhu pelerinini giymek isteyen başka bir şey tarafından geri alınmıştı. Söylentilerin hâlâ canlı olmasına ve yayılmasına şaşmamalı; ruha bizzat tanık oluyordu.

Kızıl ruh öne doğru eğilip dişlerini fey lordunun boynuna gömmeden önce bunu daha fazla sorgulama şansı olmadı.

Saffron çığlığını tutamadı, boğucu onu kesmeden önce çığlığı bir anlığına dışarı çıktı. Geriye doğru ağaca çarpan vahşi şey çığlık çığlığa bağırarak lordlardan bir ısırık koparıırken soluk soluğa kaldı; lord küfürler savurdu, çırpındı ve yarasına yapıştı. Neredeyse onu itecekti ki yaşlı bir el bileğini kavradı, diğeri göğsünün üzerinde geziniyor, parmakları görünmeyen bir şey çalıyormuş gibi kıvrılıyordu.

"*Glyndwr*," dedi peçe hırsız ve Saffron'un teni ürpererek öpüldü. Bu sesi bir yerden tanıdığını fark etti. Ama fey lordunun ağzı açık kaldığında hafızasını yoklamaya fırsat bulamadı ve sonra tekrar çığlık atarak yeni, köpüren bir panikle kendini ileri geri savurdu. Ama saldıran yaratık geldiği gibi ilgisini kaybetti, ayağa kalktı, sonra da fey lordu tarafından itilip kakılarak yardım çığlıklarıyla ormana doğru kaçtı.

Saffron fark edilmediğini düşündü, ta ki peçeli kişi yavaşça ona dönene kadar. Yüzünü göremiyordu ama ay ardından parlayarak başını silüet haline getiriyordu ve tel tel saçlarının arasında yuvarlak bir kulağın en ufak ipucunu gördü.

"Rowan ruhu," sesi Wicklow Kulübesi'nin kenarındaki dallar gibi gıcırdadı. Saffron yutkundu, sonra zar zor başını salladı, kadının o kırmızı mantoyu ilk giyenin kendisi olduğunu nereden bildiğini merak ediyordu. Kadın sırttı, şifonun altından zar zor görünüyordu. "Benimle birlikte mi arıyorsun?"

Yutkunurken, Saffron'un boğazındaki yumru dikenlerle doldu.

"Kurt kral," diye bağırdı adam cevap vermeyince, koşarak uzaklaşan fey lordunu işaret ederek. "Yakınlarda. Ama o değil."

Kurt kral. Saffron tekrar yutkunmaya çalıştı. Kral Olmayan Clymeus yüzyıllardır ortalıkta yoktu, artık Kraliçe Proserpina için insanları takip etmiyor, onun emriyle onları öldürmüyor ya da perdenin arkasından yerlerinden etmiyordu. Morrigan'ı takip eden tek kurt Taran mac Delbaith'ti ve Saffron o kocakarının da bir zamanlar kendisi gibi ironinin farkına varıp varmadığını merak etti.

Belki de ağzından tek bir kelime çıkmamasına rağmen Saffron'u duymuştu. Tekrar sormak yerine, fey lordundan aldığı şeyi hâlâ tutan eline baktı ve parmaklarını açtı. Sadece kendisinin görebildiği bir şeyin gökyüzüne doğru sürüklenişini izledi.

" gel," diye devam etti. "Tek doğum yapmaktan yoruldum. Dinlenmeye ihtiyacım var."

Saffron başını salladı, tıpkı kurtla tekrarlayan rüyalarında olduğu gibi omzundaki eti parçalamasını engelleyecek her şeyi kabul etmeye hazırdı. Onu rahatlatmak için gülümsedi ve başını salladı, sonra da geldiği gibi sessizce ağaçların arasında kayboldu.

İnsanların ormanda gördüklerini iddia ettikleri üvez ruhu kesinlikle vahşi bir şeydi.

ÖFKE

W Saffron nihayet ayağa kalkacak gücü bulduğunda, ormandan sesler yükselmeye başladı. Çığlıklar sekti Ağaçlar, karanlığı o kadar hızlı ve o kadar yiyip bitirici bir şekilde yırtıyordu ki dizlerinin bağı çözüldü ve kelepçeler nihayet ayrıldığında kulaklarını kapatmak için yere çöktü.

"Clarkaus saldırıya uğradı! Müdireyi çağırın!"

"Üvez ruhuydu! Bakın orada, ağaçların arasında!" "Kurt yakınlarda olmalı! Gölgesini görebiliyorum!"

"Üvez ruhu geri döndü! Bu da demek oluyor ki kurt geri döndü!"

"Sence...!"

Saffron'un kalbi çarptı. Sıçrayan bir geyik gibi ayağa fırladı ama kasları olduğu yerde kilitli kaldı. Ellerini kulaklarına daha sıkı bastırarak, suçlamalar onu bulmadan önce onları engellemeye çalıştı, *hayır, hayır, hayır-o* değildi, bunu düşünemezlerdi, bunu ilan edemezlerdi. O itaatkârdı. Uslu duruyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı, tavan arasını sadece kendi hayatını kurtarmak için terk etmişti, hala Taran'la yaptığı anlaşmanın kuralları dahilinde çalışmaya niyetliydi-

Başının arkasına sıcak bir şey çarptı. Saffron yalpalayarak yüzüstü düştü, sonra dönüp geriye doğru çabaladı. Kısa bir çığlık attı ama gölgelerin arasında çömelmiş olan canavar kıpırdamadı. Hareket etmesine gerek yoktu. Saffron onu görebiliyordu, sivri kulaklarını, tel tel kürkünü, sarı gözlerini. Onu görüyor, sorguluyor, suçluyor-

"I-!" Denedi ve tasma Taran'ın şaklayan dişleriyle birlikte sıkıldı. Hayvan yeşilliklerin arasından bir adım attı ama şenlikten biri aniden gölgelerin arasından keskin, sarhoş bir kahkaha atarak tökezledi ve Safran'a takılıp yüzüstü düştü. Başını kaldırdığında doğrudan Taran'ın karanlıkta kambur durduğu yere baktı ve çığlık attı.

Saffron şansını denedi, kendini ayağa kaldırdı ve koşmaya başladı.

Alçak dallar yüzünü kamçıladi, saçlarını pençeledi, Giysilerini yırttı, sanki solgun bir el kolunu kavramak ve bulutlu gökyüzüne yol vermeden önce son bir uyarıda bulunmak için uzanıyordu. *Kurt, lord, prens.*

Saffron kaçmamalıydı, olduğu yerde kalmalı ve bağışlanmak için yalvarmalıydı ama bu düşüncelerin zihnini, kemiklerini ele geçiren ve onu hayatı için korkmaya zorlayan panik karşısında hiçbir şansı yoktu. Ağzında kanı tatmak, göğsünde, kollarında sıcak kanı hissetmek, Arrow'un çınlayan sesi çalılıkların arasından Saffron'un adını haykırırken boğulmak. Taran'ın yakalanırsa ona ne yapacağını küçük bir tadıydı bu, ister o gece, ister sabah, ya da-

"Saffron!"

Vahşi bir şey Saffron'un adını haykırdı ama Saffron adımlarını zorlukla yavaşlattı. Aramak için kafasını çevirdiğinde hiçbir şey yoktu. Sadece nefesinin sesi, hayaletlerin sesleri, evden ormana giren feylerin uzaktan gelen gürültüleri vardı

üvez ruhunu aramak, onu aramak, kurdu aramak, onu suçlamak, Cylvan'ı suçlamak, her şeyi mahvetmek, Saffron sadece kuzgunuyla kalmak için bir şans isterken-

Saffron bir dereden geçerken çılgın düşüncelerini anlamlandırmaya çalıştı, çevresini, ayaklarının nereye bastığını, ellerinin denge için ağaçları ve yaprakları nasıl kavradığını, devrilmiş bir ağacın üzerindeki yosun halısına gömülüp üzerinden atladığını zar zor algılayabiliyordu; ancak diğer tarafta ani bir rüzgâr patlamasıyla sırt üstü yere çakıldı. Her yönden ağaçları yırtan, gövdelerden dalları koparan ve uzaktaki ağaç devlerini deviren güçle yere çarparak kollarını başının üzerine attı. Yapraklar, dallar ve enkaz onu örttü ve güç nihayet nefeste tekrar kesildiğinde orman sessizliğe büründü. Artık uluyan fey yoktu. Artık kovalayan ayaklar yok. Artık cırcır böcekleri, kuşlar ya da herhangi bir yaşam belirtisi yoktu; Saffron'un titreyerek aldığı nefesler dışında.

Saffron küçük bir sesle başını kaldırdı. Kesilmiş dallar ve dal parçaları sırtından kaydı ve bir tanesi çok yüksek bir sesle yakındaki bir kayaya çarptığında irkildi. Önce önüne, sonra omzunun üzerinden baktı, kalbi kulaklarına çarpıyor ve boğazını dolduruyordu ama hiçbir şey yoktu. Sadece karanlık vardı. Dinginlik.

Kendini önce ayaklarının ucuna, sonra da dik durmaya zorladı ama yine de kısmen kambur kaldı. Başının çarpıntısından hiçbir şey duyamıyordu. Sadece yıkımı görüyordu; orman zemini kırık dallar ve bir yaz fırtınası sonrası gibi yırtılmış yapraklarla kaplanmıştı. Artık kurdun çürümüş kürkünün kokusunu da almıyordu ama temiz orman havasını derin nefeslerle solumak bile fark . Ciğerleri bunu istemiyordu. Ciğerleri bulunma korkusuyla boğulmak istiyordu.

Karanlıkta göremese de tam önünde bir şey çatırdadı Saffron geriye doğru tökezledi, tekrar koşmak için döndü ama önce gölgelerden zorlayıcı bir ses geldi.

"Sakin ol."

Saffron tüm kasları kaskatı kesilmiş bir halde kısa bir süre geri çekildi. Ayı takip zamanlardan farklı olarak, arkasından bir hareket geldi ama dönüp bakamadı. Ayak sesleri yaklaştı ve sonra durakladı. Ağırdılar, sanki sahipleri günlerdir ilk kez yürüyormuş gibi hafifçe sürükleniyorlardı. Sanki neden orada olduklarından ya da Saffron'un etrafında dönüp yüzüne baktıklarında ne yapacaklarından emin değillermiş gibi-

Cylvan görüş alanına girdiğinde ifadesizdi ve uzun süre öyle kaldı. Saffron'a tepeden tırnağa baktı, ağaçtan yırtılmış bluzundan sap yapışmış saçlarına, çizilmiş yüzüne, efordan ağırlaşmış omuzlarına kadar her yerine. Saffron çığlık atmak istedi; Saffron ağlamak istedi; Saffron ona sarılmak istedi; Saffron Taran'ın kurdunun yakınlarda bir yerde olduğunu bilerek ona *kaçmasını* söylemek istedi ama bunların hiçbirini yapamadı. Cylvan'ın büyüğü hâlâ onu sıcak bir battaniye gibi sararken yapamazdı. Kalbinin geri kalanıyla birlikte durmaması bir mucizeydi, gerçi prensini bu kadar yakından görünce gerilmişti, öyle de olabilirdi.

Cylvan'ın yüzü aniden öfkeyle döndü ve Saffron'u bluzunun önünden . En yakındaki ağaca çarpan Saffron nefessiz kaldı ama pençeli bir el ağzını kapattığı için tepki vermeye fırsat bulamadı.

"Kim o? Hm?" Cylvan vahşi, öfkeli bir gülümsemeyle sordu. "Sen misin, Kaelar, seni yürüten pislik? Magnin? Eias mı? Beni sınamak isteyen başka bir pislik mi? Bu suratı takınmanın, kaburgalarının kırılıp ağzından teker teker çıkarılmasının en hızlı yolu olduğunu bilmeni isterim. Hâlâ rol yapmak istiyor musun?"

Saffron gözlerini kocaman açarak baktı, dizlerinin bağı çözülürken sinmenin eşiğindeydi. Başını sallamaya çalışarak kaşlarını kaldırdı ama Cylvan'ın eli dudaklarına daha sert bastırıp onları dişlerinin arasına sıkıştırınca irkildi.

"gerektiği kadar korkmuyorsun," diye söz verdi Cylvan, daha da yaklaşarak Saffron'un omurgasından aşağı buz parçaları gönderdi. Saffron onu sabitleyen bileğe doğru tırmandı. Ancak Cylvan'ın koluna dokunduğu anda daha fazla baskı çenesini ezdi ve ağırlığın altında haykırdı.

Ama sonra Cylvan, Saffron'un parmağındaki aile yüzüğünü gördü. Nefesi kesildi, sonra başladı, sonra da ürperdi. Soğuk bir kahkaha attı ve Saffron'un elini tutup bastırdı.

"Demek Asche'nin gördüğü buydu," dedi, parmağı geriye doğru bükülürken Saffron'un nefesi kesilince sesi tizleşti. Cylvan sarhoştı. Öfkeden gözü dönmüştü, Saffron'un yüzünü kullanarak büyülenmiş bir yüksek fey olduğunu düşünüyordu, Saffron'un bir tür şaka yaptığını düşünüyordu. Saffron, Cylvan'ın aniden Danann Evi'ne geri döndüğüne inanmayacağını bilmeliydi, uyarıda bulunmadan, açıklama yapmadan, Saffron'un öldüğüne inandıktan iki hafta sonra değil-

Saffron'un parmağı Cylvan'ın gücü altında koptu. Bir çığlığı bastırdı ve Cylvan sonunda onu serbest bırakıp geri çekilirken dizlerinin üzerine çöktü.

Saffron elini göğsüne bastırdı, her yeri titriyordu ama karanlıkta gözlerini kaldırıp Cylvan'ın kollarıyla buluşturmayı başardı. Cylvan'ın yüzünde tanıdık bir ifade vardı; nefret dolu bir ifade. Küçümseme. Bu ona, sahte kimlik havaları olmadan birbirlerini gerçekten oldukları gibi gördükleri o ilk anı hatırlattı. Bir prens ve bir beantighe, Imbolc'ta Danann Evi'nin ön merdivenlerinde.

Cylvan, Saffron'ın Beantighe Köyü'ndeki arkadaşları kadar değer verdiği o kişi, ona nefretle bakıyordu.

Ama bu sefer Saffron bunun gerçek olmadığını biliyordu. Cylvan bu öfkeyi bir oyun oynadığını düşündüğü birine yöneltmişti. Saffron'dan o kadar nefret etmiyordu, sadece ona Saffron'u hatırlatan herkesten o kadar nefret ediyordu. Elindeki acı koluna ve çenesine doğru kıvılcım çıkarıp canını bu kadar yakmasaydı, Saffron neredeyse rahatlayacaktı.

"Cylvan! Prens Cylvan! Oh, lanet olsun!" Magnin bir anda alıllıkların arasından yuvarlandı. Cylvan zar zor dönüp baktı. "Ekselansları, onu yakaladınız! Teşekkür , ne güzel sen partiye geri dönebilirsin, ben hallederim-"

"Kim o?" Cylvan kesin bir dille sordu. "Bilmek istiyorum, böylece doğru aileye cenaze çiçeği gönderebilirim. Boynunu kırdıktan sonra yani."

Magnin, Cylvan bu tehdit karşısında harekete geemededen ellerini havaya kaldırdı.

"Bekle!" diye bağırdı ve Cylvan kendini zorlukla zapt etti. Saffron'un kalbi çarpıyordu, gerçekten ölmesine ramak kaldığını biliyordu. Korumaya çalıştığı kişinin ellerinde ölmek ne kadar ironikti; aksi yönde yapmaya çalıştığı her şeye rağmen o gece ölmek ne kadar ironikti. "Bu... yani... o..."

"Kime benzediği önemli."

Tüyleri diken diken olan Saffron'un vücudu sanki ikinci kez büyülenmiş gibi hareketsiz kaldı. Taran, Magnin'le birlikte ağaçların arasından çıktı ama Magnin bile şaşırmış görünüyordu. Taran onu tanımadı, sadece alay eden ve tartışmaya hazırlanan Cylvan'la göz göze geldi-

"O seni kurtardığım beantighe, Cylvan. Biz Avren'deyken onu gittim," diye araya girdi Cylvan başlayamadan. "Onu Connacht'a transfer ettirdim ve Kaelar onu buraya getirdi.

Morrigan'a. Sabah Güz Sarayı'na gitmek üzere yola çıkacaklardı. Senin onu hiç görmemen gerekiyordu."

Cylvan'ın duruşu hiç değişmemişti ama belki de bu daha korkutucuydu. Saffron, Taran'la yüzleşirken onun ifadesini göremedi ama Cylvan'ın ayaklarının toprakla buluştuğu yerden çıkan rüzgâr dallarını hissetti. Saffron'un her santimetrekaresini hissetmek isteyen cisimsiz yılanlar gibi uzayıp gidiyorlardı.

"Sen... bana onun idam edildiğini söylemiştin," diye cevap verdi Cylvan sonunda, sesi eşitti.

"Ayrıca böyle bir durum olursa teyit edeceğimi de söyledim." "Bana söyledin-!"

Cylvan'ın bedeninden çıkan bir rüzgâr Saffron'u geriye savurdu. Başının üstündeki dallar gıcırdayıp hava duvarına çarparken, daha fazla yaprak ve ölü dallar insan çemberinin üzerine yağarken başını örttü. Hareket etmeyen tek kişi Taran'dı, sadece ellerini hafifçe havaya kaldırarak kendini savundu. Sanki Cylvan vahşi bir şeymiş, kontrol altında tutulmazsa korkulacak bir şeymiş gibi.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Taran soğuk bir sesle. "Sana bir daha zarar veremez. Bundan emin oldum."

"Ne?" Cylvan mırıldandı.

"O beantighe Imbolc'tan bugüne kadar hiçbir şey hatırlamıyor. Sana ne yaptığı bir yana, senin kim olduğun hakkında bile hiçbir fikri yok. Sabah Kaelar'la birlikte Güz Sarayı'na gidecek-"

Ama Cylvan'ın kafası aniden döndü ve Saffron'un toprakta sinmiş olduğu yeri aradı. Saffron onun gözlerine olabildiğince yoğun bir şekilde baktı ve sonunda Cylvan'ın sert tavrında hafif bir kırılmaya tanık oldu. Zırhında bir çatlak. İnce bir kafa karışıklığı, belirsizlik çizgisi. Saffron ayağa fırlamamak için kendini zor tuttu.

"Hayır," dedi Cylvan'ın sesi güçlükle  ıktı. Gözleri Saffron'da kaldı ve başını hafifçe salladı. Yaşadığı şokun, inançsızlığın omuzlarına ağır geldiği belliydi. Saffron da başını hafifçe sallayarak Cylvan'a anlaması için yalvardı. Onu affetmesi için. En azından bir gün onu affetmesi için.

"Magnin, Cylvan'ı partiye geri götür," dedi Taran sakince. "Ben beantighe ile ilgileneceğim."

Saffron'un kalbi bunun ne anlama geldiğini bildiğinden, ıslak k rk n ve nefes kokusunun kokusunu aldığından yerinden fırladı ve ayağı fırlayarak ortadaki Cylvan'ın arkasına sığındı. Kollarını tamamen Cylvan'a dolamamak için kendini zor tuttu ama Cylvan'ın tuniğini avu layarak Taran'a baktı. Sadece masum, korkmu  bir beantighe.

Taran burun delikleri alevlenerek ona ters ters baktı. Saffron da aynı şekilde karşılık verdi.

Cylvan'ın kalbi Saffron'un kulağının altında çarpıyordu. Elleri Saffron'un sırtını bulduğunda titredi. İlk başta sadece Saffron'un omuzlarının üzerinde d zle tiler ama sonra aniden Saffron'un gömleğinden bir avuç aldılar ve durduğu yerden başka bir rüzgâr fırladı. Etraflarını saran ye illiklerin arasından geçip gitti ve Saffron ayaklarının yerden bir santim yükseldiğine yemin etti.

Taran aniden seslendi: "Cylvan, Asche'yi d   n!"

Rüzgâr bir anda kesildi ama Cylvan'ın elleri Saffron'u kavradığı yerden çekilmedi. Bunun yerine onu daha sıkı tuttu - sanki Saffron'un uçup gitmesini sağlamak yerine kendini yerde tutmaya  alı ıyormu  gibi. Cylvan'ın gözleri tekrar Taran'a d nm  t , geniş ama boş. Taran kendi bakışlarıyla onları tuttu, elleri hâlâ yukarıdaydı. Hafifçe başını salladı.

"Hadi partiye geri dönelim," diye sakın bir şekilde ısrar etti. ", hepimiz.

Beantighe de  yle."

"Güz Mahkemesi'ne gidemez," diye cevap verdi Cylvan, parmakları Saffron'un gömleğinin arkasını sıkarken. Sesinde ani bir netlik vardı - hayatta kalmak isteyen ve bunu kazanmak için tam olarak ne söyleyeceğini bilen birinin sesi. Taran mac Delbaith gibi bir rakipten bile. "Kim bilir bana karşı kullanabileceği hangi ipler kaldı, Taran. Dokumayı bile-"

"Bunların hiçbir önemi yok, Cylvan," diye onu ikna etmeye çalıştı Taran. "O konuşamaz. Dili yok oldu."

Cylvan'ın sesi çatallaştı. Yutkundu, çenesini sıktı ve ellerini titreyen yumruklar haline getirdikten sonra sözünü kesmeden devam etti.

"Okuyup yazabiliyor Taran. Bize musallat olabilecek başka şeyler de olabilir. Onu yakınımızda tutmalıyız-"

Cylvan'ın ağzı kurudu. Belirsizlik içinde hafifçe aralandı. "En azından Ostara'ya kadar. Gözümüzün önünden ayrılmasına izin vermek çok riskli olur.

önce."

Taran eşit bir şekilde başını salladı. Gözleri önce Saffron'a, sonra da en ufak bir hareketle Cylvan'a kaydı.

"Haklısın," diye cevap verdi. "Bunu sabah konuşalım, olur mu? Beantighe bu gece hizmetkârların odasında kalabilir."

"Güzel," diye fısıldadı Cylvan. Hâlâ Saffron'a dönüp bakmıyordu ama sanki Saffron'u bedenine mümkün olduğunca yakın tutmak için savaşıyormuş gibi hareketleri sertleşmişti. Saffron ona izin verdi ve her hissi olabildiğince uzun süre hafızasında tuttu. Cylvan Magnin'e doğru döndüğünde onu takip etti, Magnin onu görünce sıçradı. "Beantighe'nin elini incitmiş olabilirim. İyileştirebilir misin?"

"Bir el mi? Elbette, majesteleri. Hiç sorun değil. Hadi, beantighe..." Magnin kolunu uzattı ama önce Taran'ın onayını almak istedi. Taran onu caydıracak bir şey söylemeyince, Saffron Cylvan'dan uzaklaştı ve herhangi bir kurt onu parçalayıp yemeden önce Magnin'e ulaşmak için acele etti.

Giderken Cylvan'a son bir kez baktı ama Cylvan yine Taran'a bakıyordu. Saffron ne konuştuklarını duymadı ama Cylvan'ın tavrına geri dönen derin çatlakları canlı bir şekilde fark etti.

MIRE

Saffron, Magnin'le birlikte karanlıkta ne kadar dolaştı?

Sonunda ağaçların arasından geçip diğer taraftaki loş ışıklı Danann Evi'yle karşılaşana kadar sonsuzluk gibi geldi. Saffron'un ayrıldığı şenlikten gece ve gündüz farkı vardı - insanlar gitmişti, şenlik ateşi durgun ve soğuktu, hava çalkalanmış toprak ve yanmış odun kokuyordu. Bu koku Saffron'un burnunu sızlattı; midesini bulandırdı, bunun Cylvan'ın farkına vardıktan sonra saldığı rüzgâr yüzünden olduğunu biliyordu...

Saffron eline baktı, kırık parmak zonkluyor ve sanki bir zamanlar şenlik ateşinden çalınmış gibi sıcaklıkla şişiyordu. Dişlerini sıkıp gözyaşlarını bastırarak Magnin ya da başka biri görmeden yüzüğü yaralı parmağından çıkardı ve kaybetme riskini göze almak istemedi. Tüm heyecan dindiğinde ve Taran, Cylvan'a Saffron'un açıklıkta bırakıldıkları yerde bol miktarda ballı yalan olacağını varsaydığı şeyi söylemeyi bitirdiğinde, Cylvan'a kendini kanıtlamanın tek yolu hala bu olabilirdi.

Sessizce eve yaklaşan mum ışığı, arka kapıların diğer tarafındaki mutfakta dolaşıyordu. İçeride, Daurae Asche ile birlikte kilerde kümелendikleri yerden Eias'ın sabırsız olmasa da nazik sesi geliyordu.

"Lavanta ayımız var mı bilmiyorum majesteleri. Onun yerine earl grey yapabilirim?"

"bu değildi..."

"Doğru..." Eias içini çekti ama sonra Magnin ve Saffron'un kapıdan girdiği yere baktı. Ana alana adım atmadan ve fısıltıyla konuşmadan önce Asche'ye bakarak sertleştiler.

"Her şey yolunda mı?"

Magnin başıyla onayladı ve kapıyı hafif bir *tıkırtıyla* arkalarından kapattı. "Beantighe'yi elini iyileştirmesi için yukarı çıkarıyorum. Kaelar nerede?"

"Lord Clarkaus'u şifacıya götürdü."

"Bu iyi," diye mırıldandı Magnin rahatlayarak, sanki bir yanı bu yaralanmadan da kendisinin sorumlu olmayacağını umuyormuş gibi. "Ne olduğunu anlayabildin mi?"

"alıların arasından bir şeyin fırladığını ve ona saldırdığını söyledi... muhtemelen vahşi bir fey, değil mi?"

Onlar bunu söylerken Eias nedense Saffron'a baktı ve Saffron kaskatı kesildi. Başını salladı, kırmızı peçesini takan o yaşlı kocakarı aklına geldi ama sonuçlarını düşünmek istemediği için bu anıyı hemen bir kenara itti. Başka biri de Taran'ı kurt olarak görmüştü; vez ruhu ve onun canavar yoldaşı hakkındaki söylentiler sabahleyin yeniden canlanıp yeşerecekti. Acı bir heyecan mı yoksa endişe mi duyması gerektiğini bilmiyordu.

"Hey! Bu az önceki beantighe," Asche, Eias'ın arkasından parlak bir şekilde gülümsedi ve Saffron da kendini tutamayıp hafifçe gülümsedi. Nedeninden tam olarak emin değildi, Daurae Asche doğal olarak canlandırıcıydı. Cylvan bir keresinde onu Alfidel'in en sevdiği altın çocuğu, Kral Ailir'e benzeyen, buz gibi ilk doğanın tam tersi olarak tanımlamıştı. Saffron sonunda anladıktan sonra anladığını düşündü.

onlarla tanışmak. "Lavanta çayını nerede bulabileceğimizi biliyor musun, beantighe?"

"Hayır," dedi Eias ve Magnin birlikte, Magnin boğazını temizleyip Saffron'u öne doğru itmeden önce.

"Aslında beantighe'yi yatması için yukarı çıkarmam gerekiyor, majesteleri. Belki yarın çayınızı bulabilir."

Asche suratını astı, ofladı ve saçlarını savurdu. Magnin'in nefesinin daralmasına bakılırsa bu Magnin'in kafasına yönelik bir çağrı da olabilirdi, ama yine de Saffron'u birkaç adım daha ileri itti. Saffron itaat etti ve kimsenin gözlerine bakmadan hizmetkârların merdivenlerine doğru ilerledi.

MAGNIN ÇALIŞIRKEN KENDİ KENDINE KONUŞUYORDU VE BU DURUM SAFFRON'A

Bir önceki sefer de aynı sandalyede Saffron'la birlikte yatağının kenarında oturmuş ve şifa büyüsü yapmıştı. Saffron hâlâ bunun nasıl işlediğini, zenginlik ve tılsım soy ağacının neresinde yer aldığını anlamamıştı ama bu sefer bunu çözmeye çalışamayacak kadar yorgundu. Fey lordu daha önce Saffron'un kırık bileğini, omzunun etrafındaki ısırik izlerini ve Saffron'un Taran'la olan geis'ine yol açan olaylardan kaynaklanan diğer çeşitli sıyrık, çizik ve kırıkları iyileştirmişti, ama o gece Saffron'un parmağı ele alınan tek parçasıydı.

İşini bitirmek kapının diğer tarafından ayak sesleri yaklaştı. Saffron sadece Eias olduğunu umarak kendini hazırladı ama sonra Taran içeri girdi ve Saffron'un gözleriyle öyle bir bakışla karşılaştı ki Saffron'un yüreği ağzına geldi. Yine de gözlerini kaçırmadı, Taran sonunda bir çubuk çiçek tütünü yakıp uzun bir nefes çekecek kadar gözlerini kaçırana kadar fey lordunun gözlerini kaçırmadı.

Magnin de başını kaldırınca, "Bölmeyeyim," dedi. Saffron altlarında, prensin süitinden gelen hafif hareket sesini fark etti. O kadar zayıftı ki ne Magnin ne de Taran irkilmedi bile, belki de Aon-adharcach süitinin susturma büyüünün sadece dik duvarlarda işe yaradığını bilmiyorlardı.

Magnin işini bitirdi ve Saffron istendiğinde sert parmağını kıvırdı. Kolunun alt tarafına keskin bir sancı saplandı ve irkilmesine neden oldu ama kemikler en azından yerine oturmuştu. Magnin bu sonuçtan yeterince tatmin olmuş, elindeki kalın iyileştirici pomat şişesini ve Saffron'un parmağına doladığı kıvrılmış ağaç kabuğunu geri vermişti. Magnin uzaklaşırken Saffron sessiz bir iç çekişle ağrıyan parmağını ovuşturdu ama Taran aniden öne çıkıp Saffron'u gömleğinin önünden yakaladı ve yanağına vurdu.

Kocaman gözlerle geriye doğru yuvarlanan Saffron yanağını tuttu ve şok içinde Taran'a baktı, Magnin bile hareketsiz kalmıştı. Taran ilk başta hiçbir şey söylemedi, sadece Saffron'a doğru baktı ve sonunda yatağın üzerinde diz çökerek Saffron'un yüzüne duman üfledi.

"İstediyini aldın," diye fısıldadı. "Meyvelerimi avlamadığın sürece ev-beantighe'si olarak olduğun yerde kalacaksın. Önceki anlaşmamıza göre onları bana getirmek için Ostara'ya kadar vaktin var. Ama önceki uyarım da geçerli. Prensle aranızda en ufak bir yakınlık hissedersen, seni öldürmekten ve cesedini Beantighe Köyü'nün kapısına bir uyarı olarak bırakmaktan çekinmeyeceğim. Benim kurallarına göre oynayacaksın, şartlarıma boyun eğeceksin, söylediğim her şeyi ve her şeyi yapacaksın. Eğer her sabah seni hala işe yarar bulmazsam, seni ormana salıvermekte tereddüt etmeyeceğim, hangi canavar gelirse gelsin parçalayacak. Anladın mı?"

Saffron başını salladı, elini yanağından çekti, yanağının ısınıp karıncalanmasından dolayı muhtemelen kıpkırmızı olduğunu biliyordu. Taran'ın gözleriyle doğrudan karşılaştığından emin oldu. İfadesindeki belirsizliği, tereddütü ve korkuyu sildi.

İstediği şey tam olarak buydu ve Taran'ın bunu ona kızgınlık ve kırgınlık dolu sözlerle vermesi nefis bir şekilde tatmin ediciydi.

SAFFRON UYUMAYA ÇALIŞTI. GÖZLERİNİ KAPADI VE SIRT ÜSTÜ UZANDI, nefes alıp vermeye zorluyordu ama koridorun sonunda bir şey çarptı ve gözleri tekrar açıldı. Kalbi her zamanki gibi kulaklarında çarpıyor, bir sonraki sesi bastırıyordu. Taran teklifini bir kez daha mı geri çekiyordu? Evin geri kalanı uyurken Saffron'u yatağında öldürmek için mi?

Uzun, sürükleyici hareketlerdi. Ağır ayaklardı. Bir elin altında dönerken tırmalayan düğmeler ve gıcırdayarak açılan kapılardı. Sessiz, soluk soluğa, hıçkırarak alınan nefeslerdi. Acı içinde söylenen Saffron'un adıydı.

Saffron'un tanıdığı birinin ruhu.

Yavaşça ayağa kalkan Saffron titreyen elleriyle bir mum yaktı. Sandalyeyi ses çıkarmadan topuzun altından çekti, sonra kapıyı çekip açarak dışarıdaki karanlık koridora baktı. Sessizlik ona cevap verdi -ve sonra uzaktan gelen hırıltılı bir nefes. Anlaşılmaz bir şekilde fısıldanan kırık sözcüklerin arasına serpiştirilmiş, sert ve hızlı bir nefes.

Saffron sesin kaynağını aradı, bir parçası onu bulmadan önce zaten biliyordu - Prens Cylvan, koridorun uzak ucunda tek dizinin üzerine çökmüştü, karanlıkla örtülüydü ve sadece Saffron mum ışığıyla yaklaştığında görülebiliyordu. Cylvan'ın başı sarhoşluktan bir o yana bir bu yana sallanıyor, daha acı dolu sözler inliyordu

Saffron'un adına yalvarmak arasında gidip geliyordu ve Saffron neredeyse devam etme isteğini kaybediyordu. Neredeyse oracıkta binlerce parçaya ayrılıyor, yere saçılıyor, Cylvan'a kendi kırıklarını ve Saffron'u deviren aynı kişinin ağırlığı altında oluşan boşlukları değiştirmek için kullanabileceği teklifler sunuyordu. İki hayalet, Taran mac Delbaith'in ağırlığı altında ezilerek canlarından oldular.

Ama Saffron kırılmazdı. Eğilmeyecekti. Cylvan'ın destek için ihtiyaç duyduğu şey o olacaktı, canı ne kadar yanarsa yansın. Söz verdiği şey buydu.

Ayaklarının ucuna kadar çömelen Saffron, yere eğilmiş ağlayan ruhu ürkütmemek için yavaşça hareket etti. Cylvan, Saffron'un onu hiç görmediği kadar sarhoştı; Saffron saçlarını yüzünden çekerken kızarmış, şişmiş gözlerini kaldırdı ama Saffron'un bakışlarıyla karşılaştığında hiçbir tanıma belirtisi göstermedi. Sanki bu, Cylvan'ın Saffron'u önünde diz çökerken ilk kez gördüğünü düşündüğü an değildi.

Sanki Saffron'un Cylvan'ı hayal ettiği gibi, Cylvan da ayrı kaldıkları zamanlarda Saffron'u hayal ediyordu. Suçluluk, pişmanlık, utanç ve sefaletle dolu rüyalar. Ve Saffron tam önünde, canlı ve bir kez daha ulaşabileceği bir yerde olmasına rağmen, Cylvan hâlâ bunu fark edemeyecek kadar kırılmış, bataklığın derinliklerine gömülmüştü.

"Púca," diye mırıldandı, Saffron'un yüzüne dokunmak için elini kaldırmaya çalıştı ama eli ağır bir şekilde kucağına düştü. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

Saffron zayıfça gülümsemeyi başarsa da ağzının kenarları kalktı ve ipte sallanan bir kukla gibi göğsündeki kalbinin dikişlerini yırttı. Güven vermek için hafifçe başını sallamak daha da acı veriyordu.

-Çünkü Cylvan'ın cevap olarak bulanık bir şekilde gülümsemesi Saffron için neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Gözlerini kapatmak zorunda kaldı ve bir nefes daha alma riskine girmeden önce boğazındaki dikenli yumruyu geri yuttu. Saffron'un

İkisi de bir daha birbirlerine dokunamayacak kadar cisimsizleşmeden önce prensini yatağına geri götürmek için.

Saffron bir elinde şamdanı tutarken diğer elini Cylvan'a uzattı ve sarhoş sîdhe prensini dikkatlice ayağına kaldırdı. Cylvan ağır bir şekilde ona yaslandı, neredeyse ikisi de en yakındaki açık kapıya doğru devriliyordu ama Saffron bacaklarını destekledi ve Cylvan'ı yarı taşıyıp yarı sürükleyerek tavan arası kapısına geri götürmeyi başardı. Sonra merdivenleri teker teker indi. Sonunda Cylvan'ın üçüncü kattaki lambri panelden geçmesine yardım etti, Cylvan tökezledi ve sanki altından halı çekilmiş gibi yere yığıldı. Saffron onu böyle kendinden geçmiş görmekten nefret ediyordu. Kendine hiç benzemiyordu. Ayakları birbirine her dolandığında gülüyor . Sırıtmalı, alay etmeli, eğlenerek ulumalıydı. Ama Saffron'un yardımıyla bile dik durmakta zorlanan Cylvan, parti bittikten sonra bile unutmak için açıkça içti.

Tekrar ayağına kalkan Saffron, Cylvan'ı dikkatlice yatak odasının kapısına götürdü. Kapıyı iterek açtı ve mumu ulaşılabilir ilk düz yüzeye koyarak sarkan prensi yatağına taşımayı kolaylaştırdı. Cylvan kenarda ayağını kaybetti, bir inilti ve daha fazla mırıldanma sesiyle siyah ipek çarşafın üzerine yüzüstü yığıldı. Saffron kendini Cylvan'ın ölü ağırlığının altından kurtarmayı başardı ve ilk kez küçük bir inançsızlık kahkahası attı.

Saçlarını gözlerinden çekerek Cylvan'ın omuzlarından tuttu, sonra da onu içi kum ve kil dolu bir bez bebek gibi sırt üstü yuvarladı. Cylvan her hareketin ardından her bir uzvu sarksa da itaat etti. Saffron yine kıkırdamaktan kendini alamadı ve sonra Cylvan da kıkırdadı, sanki Saffron'unkini duyunca tepki olarak. Bu ses Saffron'un yanaklarının kızarmasına, göğsünde kelebek yavrularının şişmesine neden oldu. Bu ses çok hoştu. Karanlık bir yerden, hiçbir şey hissetmeyecek kadar alkol sızmış bir yerden gelse bile, Saffron

bunu duymak hoşuna gitmişti. Bu, garip ve ani koşullara rağmen Cylvan'ın kendini... rahat hissettiği anlamına geliyordu. Gülmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayacak kadar önceki akşamın acısını unutmuştu. Birazcık bile olsa.

Saffron sonunda Cylvan'ı sırt üstü yatırdı ama siyah saçları bükülmüş bir battaniye gibi yüzüne dökülürken perdeyi kaldırmak zorunda kaldı. Cylvan pufladı ve dudaklarından saç tellerini tükürdü, tırnaklarıyla onları uzaklaştırmaya çalıştı ama ağzını ıskaladı ve sadece yanağını boş bir şekilde kaşdı. Saffron, Baba Yaga'nın mevsimlik kutlamalarda çok fazla içen beantigh'ler üzerinde çalıştığı gibi onun üzerinde çalışırken gözleri yarı kapalı ve puslu kaldı.

Saffron, Cylvan'ı düzeltip güvene aldıktan sonra, birinin aniden odaya girip yanlış anlayabileceği endişesiyle neredeyse onu terk edecekti ama ellerini çektiği anda bile kalbi çok sıkıştı. Cylvan'ın hangi şenlikten tökezleyerek eve dönmüş olursa olsun tamamen giyinik uyuduğunu, soyunduğunu ima edecek hiçbir ses çıkarmadığını bilerek çok fazla gece geçirmişti. Kendi ayaklarına takılıp düşerek, kısmen vücudu olmadan, huzursuz bir gece için yatağa yığılıp kalarak... tek başına. Onu görececek kimse yoktu. Ona yardım edecek. Ona iyi bak. Hiç kimse.

-ulaşılabilecek bir yerde.

Ona, nefesinin altında mırıldanmaya devam eden, darmadağınık olmasına rağmen bir şekilde hâlâ mükemmel olan kırık prensine bakan Saffron, böyle küçük bir teselli bile sunma şansı bu kadar kolay ulaşılabilecekken Cylvan'a sırtını döndüğünü bilerek uyuyamayacağını biliyordu.

Saffron onu rahatlatmak istedi. Saffron onunla ilgilenmek istiyordu. Saffron, bir zamanlar Cylvan'ın ona patronluk teklif ettiği gece verdiği sözü kanıtlamaktan başka bir şey istemiyordu.

Seninle kalacağım - böylece her zaman seni önemseyen en az bir kişi olduğunu bilebilirsin.

Saffron yere diz çöktü. Cylvan'ın ayaklarından birini aldı, omzuna dayadı ve topuklu botun bağcıklarını çözdü. Ayakkabıyı çıkarırken, Cylvan rahatlamış bir şekilde içini çektiğinde küçük bir gülümsemeye daha engel olamadı.

Onu bir kenara bırakıp sıradakine yöneldi. Cylvan'ın çoraplarını çıkardı, sonra sert derinin sürtünüp acı bir nokta bıraktığı ayak bileği kemiğinin iç tarafına zar zor var olan bir öpücük bırakmaktan kendini alamadı.

Sonra, Saffron duvardaki şifonyeri karıştırdı ve bir tanesinin altından temiz bir çift yün tayt çıkardı. Ayakta duran gardıropta bir gecelik ararken, Saffron beklenmedik bir şekilde bir zamanlar Cylvan'ın aile yüzüğünün bulunduğu altın mücevher kutusuna rastladı ve merakına yenik düşerek kutuyu açtı. Neredeyse düşürüyordu, kalbi dururken elleri de kaskatı kesildi.

Saffron'ın kütüphane yüzüğü hemen içerideydi ve içinde kendi elleriyle Quartz Creek'in kenarından çıkardığı tanıtık kuvars parçalarının bulunduğu küçük bir çantaya bağlıydı. Kuvars parçaları - bir zamanlar Cylvan'a kütüphaneye giriş ücreti olarak teklif edilmişti, Saffron'un ateşli sersemliği içinde.

Saffron dudağını ısırdı, sonra içindekileri yavaşça avucuna boşalttı. Kütüphane yüzüğü cam gibi kristal parçalarla birlikte yuvarlandı ve kalbi bir şekilde daha da sıkıştı. Cylvan'ın kristal parçaları sakladığını zaten biliyordu ama Saffron onları son gördüğünde hâlâ çamurla kaplıydı. O zamandan bu ana kadar prens her bir noktayı titizlikle yıkamıştı, ta ki pırıl pırıl olana kadar.

Saffron gözlerini kapatarak kristalleri yakından okşadı ve onlara koruyucu büyü aşılama istedi. En azından onun gibi bir beantighe'nin yapabileceği kadarını. Sonra, kampüsteki diğerlerinden farklı görünmemesine rağmen dokunulduğunda tanıtık gelen kütüphane halkasına baktı. Zaten bildiği ve üzerinde düşündüğü bir şey aklına geldi

Tavan arasındaki günlerin ve gecelerin çok yavaş geçtiği, değişen ayın ona her geçen saat Ostara'ya nasıl daha da yaklaştıklarını hatırlattığı sonsuz sayıda kez.

Eğer Saffron Danann Evi'nden kaçmanın, istediği gibi girip çıkmanın bir yolunu bulabilirse, bu ister kelepçeleri etkisiz hale getirmek ister Kaelar'dan eller ve hançer yüzüğünü  almak olsun, geceleri Büyük Kütüphane'ye gidebilir ve Cylvan'la başladıkları işe devam edebilirdi. İçeri girmek için kütüphane yüzüğüne ihtiya ı olacaktı.

Saffron elindeki hazineleri tekrar sıktı, bu sefer bir zamanlar onları çevreleyen her hoş, heyecan verici, mutlu anıyı içine  ekebilmeyi diledi. Uzun bir süre orada öylece durdu, önce karşı koydu, sonra davet etti, sonra itti, sonra da parmakları baskıdan karıncalanana kadar akıp gelen anı dalgasını kabul etti. Sonunda nefesini bıraktı, gözlerini araladı ve yüzük hariç her bibloyu önce çantasına, sonra da kutusuna geri koydu. Altın halkayı bir zamanlar taktığı parmağına geçirdi, gözlerini tekrar kapattı ve bu hissin onu içten dışa ısıtmasına izin verdi.

Gardırobu kapatarak tozluk ve geceliği bir omzunun üzerinden attı ve yataktaki yarı canlı prensinin yanına döndü. Saffron'un dikkati dağılmışken Cylvan bir şekilde yüzüstü yuvarlanmıştı, Saffron onu tekrar sırt üstü yatmaya zorlarken inliyor ve şikâyet ediyordu. Cylvan'ın ağır gözleri açılıp karanlıkta onu aradığında Saffron gülümseyerek daha ürkek bir kahkaha attı.

"Hımm..." diye homurdandı Saffron güzel siyah pantolonunun sonsuz sayıdaki küçük düğmelerini çözerken. "Buraya beni yatağa atmaya mı geldiniz lordum?"

Saffron kızardı, dudağını ısırđı ve başını salladı. Cylvan tekrar inledi, gözlerini devirdi ve bir kez daha yan dönmeye çalıştı, ancak Saffron'un elleri tarafından tekrar geri getirildi.

"Sen... onun gibi kokuyorsun," diye devam etti Cylvan, kelimeleri güçlkle söyleyerek. "Sen... benimle uyumalısın. Yastıklarımı ört. Çok fazla solmuş."

Saffron'un elleri titredi. Hasta olabilir.

Tek yapabildiği başını sallamaktı, aslında ne söz verip vermediğinin bir önemi olmadığını biliyordu, çünkü Cylvan sabah kesinlikle bunların bir anını bile hatırlamayacaktı.

Ceket açıldığında, Saffron her seferinde bir kolunu kullanarak Cylvan'ı dikkatlice ceketten çıkardı. Daha sonra iç gömleğinin yaka düğmesini çözdü ve onu çekip çıkararak altındaki çıplak göğsünü ortaya çıkardı. Ama bu, Cylvan'ın bir tutku anında hızlı ve hoyratça soyunduğu son seferki gibi değildi. Saffron o anı arayarak geçirdi. Ait olmayan ağırlar ve acılar aradı. Cylvan'ı kimsenin göremeyeceği bir yerde zarar görmemiş halde bulunca rahatladı.

Prensini ayağa kaldıran Cylvan daha fazla mırıldanarak ona doğru yığıldı ama Saffron onun gibi sarhoşları giydirmeye alışkındı ve Hollow bir partiden çok fazla zevk aldıktan sonra. Kuşkusuz Cylvan'ın boynuzlarını geceliğin yakasından geçirmek tam bir baş belasıydı, ama bir şekilde başardı ve Cylvan bir tutam saç ve daha fazla somurtkan şikâyetle yatağa yığıldı. Bir noktada, aniden yüksek sesle inledi ve ayağa fırladı - ve Saffron, uzun ve gürültülü bir iç çekişle yatağa geri yığılmadan önce, içine kusması için yakındaki bir çöp sepetini zar zor yakaladı. Saffron buna da alışkındı.

Cylvan'ın pantolonunu çıkaran Saffron, prensin iç çamaşırlarını olduğu gibi bırakarak rahat taytlarıyla örttü. İç çekip sızlanmadığı zamanlarda Cylvan kendi kendine geveleyerek bir şeyler mırıldanmaya devam ediyor, ara sıra nefes nefese titriyor, bazen de düşüyormuş gibi hissederek Saffron'un kolunu tutuyordu.

Bunu her yaptığında, Saffron durakladı ve onu yatağa hazırlamaya dikkatle devam etmeden önce dengesini yeniden kurması için ona zaman tanıdı.

Cylvan'ı yastıklara doğru kaldıran Saffron, yorganı ve battaniyeleri Cylvan'ın ağır, kemiksiz vücudunun altından çekip çıkarmak için mücadele ederken kıkırdadı. Cylvan'ın saçlarını gevşekçe ördü, böylece her hareketinde birbirine dolanmasını önledi, sonra banyodan ıslak bir el havlusu aldı ve bir güve kanadının gücüyle Cylvan'ın tüm göz farlarını sildi. Yanaklarındaki rengi. Dudaklarındaki pigmenti. Dikkatle, ustalıkla, Cylvan'ın kirpiklerinin çırpınarak kapanmasına ve bir daha asla açılmamasına yetecek kadar nazıkçe. Saffron işini bitirdiğinde prensin nefesleri alçaktan ve derinden geliyordu, sanki biri o günkü tüm süslerini, mücevherlerini ve kıyafetlerini çıkardığı anda tatlı, güvenli bir yere batıyormuş gibi.

Saffron' mazeret bildirdiği nokta bu olmalıydı. Saffron ayağa kalkıp kapıdan çıkmalı, koridordan geçmeli, duvardan geri dönmeli ve tam tepedeki kendi odasına geri dönmeliydi. Ama Saffron kıkırdadığı anda Cylvan'ın eli ona uzandı ve Saffron belirsizlik içinde tekrar arkasına yaslandı.

"Sen... beni unutmadın," diye mırıldandı uykusunda ve Saffron buza döndü. Duygularını bastırdı, gözlerini kapadı ve başını salladı. Cylvan'ın görmeyeceği, sabah hatırlamayacağı bir gerçek teklif edildi. "Söyle bana... beni hatırlıyor musun, Saffron... lütfen..."

Cylvan'ın kaşları çatıldı ve Saffron içgüdüsel olarak bir elini onun yanağına dokundurdu. Prens in ifadesi bir anda tekrar yumuşadı, burnunu Saffron'un avucunun kıvrımına bastırmak için başını yana çevirdi.

"Özür dilerim... Özür dilerim... Sana hiç... Ne kadar üzgün olduğumu söylemedim..."

Saffron biraz daha öne eğildi ve kalbinin bir asla atmayacağını düşünerek elini göğsüne bastırdı. Tuttu

İade edilen kütüphane yüzüğünün parmağında durduğu yerde, Magnin'in iyileştirmeyi yeni bitirdiği parmakla birlikte kaskatı kesilmişti. Tüm bunlar nefes almasını zorlaştırıyordu, boğazının arkasına doluşan ve nefes yolunu tıkayan çok fazla duygu vardı.

Gözlerini tekrar açtığında, karanlıkta sadece Cylvan'ın huzurlu ifadesini gördü. Makyajı ve dış görünüşü silinmiş, tam önünde çıplak ve savunmasız yatıyordu. Cylvan tam önündeydi. Saffron uzanıp ona dokunabilirdi. Saffron onu görebilir, hissedebilir, onunla ilgilenebilirdi. Bu, ağır kalbini bir rahatlama çırpınışıyla hayata döndürmeye yetti ve dikkatle ayağa kalkıp Cylvan'ın alnına fısıltıyla bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı.

Seni hiç unutmadım, diye teklif etti ses çıkarmadan. *Ben seni hatırlıyorum,*

Cylvan, kısa zamanda her şeyi açıklayacağım. O zamana kadar...

Saffron, Cylvan'ın alnına hafifçe dokunarak gevşek saçları gözlerinden uzaklaştırdı.

O zamana kadar, yemin , seni güvende tutacağım.

KAHVALTI

Saffron genellikle güneş sonra ormandan uzak dururdu, ama ağaçlarla anlaşılarak güvenli hale getirilmiş küçük bir açıklık vardı. Sık eğretili otları ve çimenlerin arasından sadece kendisinin bildiği patikayı takip etti ve iyi kullanılmış yanık açıklığının kenarında durdu.

O gece onu bekleyen bir şey vardı.

Taş çemberin başına bir karatavuk cıvıldarken kaşlarını kaldırdı, sonra merakla başını eğdi.

"Merhaba, karatavuk."

"Saffron," diye mırıldandı ve Saffron gülümsedi. Ceplerini karıştırıp parça kömür buldu ve elindeki kitabın bir sayfasını çevirerek açtı.

"Tekrar konuşabilir misin?" Diye sordu.

"Saffron, Saffron," diye iki kez daha tekrarladı ve Saffron onun şeklini sayfaya çizdi. Gözlerinde bir şey parıldıyordu, kaya kristali parçaları gibi. Ay ışığında ametist gibi.

"Gözlerin... bana birini hatırlatıyor," diye fısıldadı. "Daha önce tanıştık mı?"

"Tanıştık," diye cıvıldadı kuş. Saffron gözlerini kaldırdı ve aniden onun yerinde bir insanın durduğunu gördü. Nefes nefese kaldı ve yuvarlandı

Geriye , anında karanlığa, sıcak nefeslerin, çam ve gardenya kokusunun altına gömüldü.

"Beni hatırlıyorsun, değil mi?" Gölge yalvardı, Saffron'un yüzünü tuttu ve onu öptü. Saffron'un ağzı açıldı, yabancıyı içine çekti, sonra dudaklarının birbirlerine karşı kreşendo yapmasına izin verdi. Bir dil dişlerinin arasından kayarak onu daha derinden tattı.

"Beni , değil mi?" Tekrar sordular ve Saffron eller belini bulup keskin tırnaklarını gömleğinin içinden etine gömerken inledi. Kitabı ve kömürleri yere bıraktı, bacakları nazikçe açılmaya zorlanırken adamın pelerini avuçladı.

"Lütfen, Saffron-" diye yalvardılar. Ağaçlardan bir rüzgâr yükseldi, her yöne doğru koşuyor ve dalları kırıyor, yapraklar çimenlerin üzerinde yattıkları yere dökülüyordu. "Beni hatırlıyorsun, değil mi?"

"I-" Saffron'un sesi titredi. Gölgenin ağzı, sanki her iki durumda da cevabı duymaktan korkuyormuş gibi, o daha konuşmadan kelimeleri kaptı.

"Neden kurdun Beantighes'i öldürmesine izin verdin?"

Saffron'un gözleri açıldı ama yabancı onu tekrar toprağın içine itti.

"Neden suçu üstlenmeme izin verdin? Sana söylediğim onca şeyden sonra bile suçu üstlenmeme izin mi vereceksin?"

"Hayır-" Saffron teşebbüs etti, ama yapamadı -ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikri yoktu-

"Bana değer verdin mi?" Yalvarıyorlardı ve Saffron'un kalbi küt küt atıyordu. Sonunda ellerini havaya kaldırıp karşısındakinin yüzünü tuttu ama elindekini tanıyamadı. Esmer ten, yeşil-altın gözler, omuz hizasında kumral saçlar. Sanki tam olarak bunu yapacağını umuyormuş gibi acımasızca gülümsedi.

"Neden kurdun Beantighes'i öldürmesine izin verdin, Saffron?" Taran gülümseyerek sordu ve arkalarında bir şey çatırdadı. Saffron'un kafası döndü ve dişleri boynunun yan tarafına saplandı, çığlık atamadan etini kemiğinden ayırdı.

TAK, TAK, TAK.

Saffron kapı kolunun altındaki sandalyenin yuvarlanıp yere düşmesiyle uyandı. Adrenalin patlamasıyla yataktan fırladı ama Kaelar çoktan ite kaka içeri girmişti. Kollarında bir kule dolusu giysi kutusu vardı ve boş olup olmadığına bile bakmadan onları yatağın üzerine fırlattı.

"Taran bugün ormana gitmemizi istiyor," dedi fey lordu odanın diğer ucunda kök salmış Saffron'u nihayet fark ettiğinde. "... ama önce herkese kahvaltı hazırlamalısın."

Kahvaltının canı cehenneme, diye acı bir düşünce Saffron'un zihninin ön tarafına doğru ilerledi ve hemen ardından Kaelar'ın az önce söylediklerini tam olarak anladığında paniğe kapıldı. Şimdiden ormana mı? Bir gece önce ormanda olanları düşününce rahatlayıp rahatlamayacağını ya da hemen endişelenip endişelenmeyeceğini bilemedi. İçinden bir ses Taran'ın bir şekilde Saffron'un Cylvan'ı da yatağa yatırdığını bildiğini, onu ormana çekip öldürmeyi planladığını söyledi ama yutkundu. Tetikte olmalıydı ama her şeyin bir tuzak olduğunu düşünmeye devam edemezdi. Aksi takdirde Taran bunu *Saffron'un yeni 'istediği şey'* olarak görebilir ve bu dileğini de lütfedip yerine getirebilirdi.

Kaelar yatağın üzerindeki yığını belli belirsiz göstererek, "Bunlar senin seyahat kıyafetlerin," diye devam etti. "Lord Taran'ın hediyeleri. Ah... bir tane de benden."

Kaelar gülümseyerek masanın üzerine lake bir kutu koydu ve parmaklarıyla kutuya vurdu. "Sizi biraz yalnız bırakayım ama çok uzun sürmesin. Bunu giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Kaelar gittikten sonra bile Saffron, kalbi nihayet doğru düşünebilecek kadar yavaşlayana kadar sırtını duvara dayadı. Hareketleri sertti ama tahta kutuya sanki onu sokacak bir şeymiş gibi yaklaştı. Daha fazla ertelemekten kutuyu avucunun içine aldı.

Ama açtığı anda, keşke açmasaydım dedi.

Şatafatlı, ışıltılı bir opal yüzük, siyah ipeğin içine yerleştirilmiş halde ona bakıyordu. Ama ilk önce rengi onu şaşırtsa da, kalbinin tamamen durmasına neden olan kenarına oyulmuş kuluçka işaretleriydi. Yeni bir koruyucu yüzüktü bu, muhtemelen Luvon'un hayalet olarak geçirdiği zamanın başlarında ondan alınan yüzüğünün yerini alacaktı. Saffron'un tek umudu kimsenin Luvon'a bir şey söylememiş olmasıydı. Ona kalırsa Kaelar'ın himayesine geçişi sadece göstermeliydi. Sadece birkaç hafta sürecekti ve Luvon bunu asla öğrenemeyecekti.

Saffron kutuyu tekrar kapattı. Duvara fırlattı ve kutu ikiye bölünerek yere saçıldı. Ellerini yüzünde gezdirmeden ve nefes almaya odaklanmadan önce ona ters ters baktı. Kalbi yavaşlamayı reddediyordu ama sabaha devam etmekten başka çaresi yoktu. Taran'ın bir gece önce söylediği gibi, Saffron tam da bu yüzden olay çıkarmıştı zaten.

Saffron, giysi kutusundan sonra, *seyahat kıyafetleri* bir yana, normal günlük *giysiler* için bile eklektik seçenekler ortaya çıkardı. Bu evdeki herhangi bir fey lordu daha önce at ya da araba dışında herhangi bir şekilde *seyahat etmiş* miydi? Süet ve pamuklu taytlar, kadife pantolonlar, keten tunikler, ipek gömlekler, yelekler, dekoratif korse üstler, kalın çoraplar, güzel şallar ve örme kazaklar ve ormanda dolaşmaktan çok sokakta yürümek için tasarlandığı belli olan bir çift sert deri çizme... ve

her parça, Saffron'un silüetine mükemmel bir şekilde uyarlanmıştır. Kaliteli kumaşlardan yapılmış. Belli ki Saffron'un bir yılda kazandığından daha pahalıya mal olmuş. Muhtemelen Taran ilişkilerini bitirme fikrini değiştirmeden önce satın alınmıştı.

Bu kadar şaşırdığı için kendine lanet etti. Saffron evin hayaleti olduktan bir gün sonra Taran onu sokağa çıkma yasağından sonra kampüsün hamamına göndermiş, orada sıırsıklam olmuş ve keselenmişti. Saçları kesildi, sivilceleri dikildi ve kalın toniklerle iyileştirildi, bronzluk çizgileri sihirli kremle solduruldu. Taran tavan arasındaki ruhlara rağmen kusursuzluk konusunda ısrar ettiği için dişleri bile beyazlatılmıştı. Saffron, Danann Hanesi'nin bir hizmetkârı olarak görünüşüyle ilgili uyması gereken belirli kurallar almıştı ve bu beklentilerin *ormanda* kelimenin tam anlamıyla *yürüyüş yapmaya* kadar uzanmayacağını düşünmek, belki de ilk başta düşündüğünden daha naifti.

Saffron soyunarak yatağın üzerindeki yığından aldığı ilk şeyleri giydi, süslü kumaşların cazibesine kapılan peri isyancılarını ezmemeye dikkat . Süet tayt, yüksek yakalı keten gömlek, siyah yelek, kalın çoraplar ve -Tanrı yardımcısı olsun- bileklerindeki gümüş kelepçelerden daha sert, yepyeni deri botlar. *Kahretsin*, ayaklarını canlı canlı yiyeceklerdi.

Omuzlarına püsküllü bir şal örttükten sonra kaşlarını çatarak Kaelar'ın koruyucu yüzüğünü en son taktı ve inatçı peri kümesinin başka yorumlarını duymazdan geldi. Ardından, üst üste ikinci gün odasından çıkmanın verdiği kısa süreli heyecanın tadını çıkarmak için kendini zorladı. Bu sefer en azından izin alarak.

Kahvaltı. Onlar *kahvaltı* istediler. Hayal kırıklığı içinde iltihaplandı

Saffron'un bağırsakları merdivenlerden aşağıya doğru inerken mutfağa girdiğinde teras kapısından süzülen huzurlu güneş ışığı karşısında duraklamak zorunda kaldı. Bu manzarayı daha önce sadece

İki hafta boyunca sıkışık tavan arası penceresi, sonunda önünde ardına kadar açıldı.

O yapamadım Yardım ama İç çek,
isteksizce kabul etmek kalbinin gerçek çarpıntısı.

Sonunda ilerleyebilirdi. Artık tavan arasında saklanmak yok. Artık ölü taklidi yapmak yok. Artık sadece bir hayalet olmayacaktı.

Saffron yaşıyordu. Bu küçük güvenceye sarıldı ve zihinsel olarak bundan sonra ne yapması gerektiğini tekrarladı. Hayatta kalmak ve öğrenmek.

SMASHING KAHVE FASULYELER İÇINE A
KULLANILABİLİR ÖĞÜTME, SAFRAN TEMİZLENMİŞ ONUN
Mutfaktaki sınırlı malzemelerle pişirebileceği basit bir şeyler için hafızasını yokladı ve sonunda patatesli kek, siyah puding, yumurta, jambon, sosis ve sodalı ekmekte karar kıldı.

Kahvaltı masasında dört kişilik yer hazırlamayı bitirdiğinde -Cylvan, Asche, Taran, Kaelar- gri bulutların arasından daha fazla güneş ışını görünüyordu ve tam sürahiye taze kahve dolduruyordu ki hafif yağmur camları benek benek yapıp dikkatini çekti.

Belki hâlâ ideal koşullar altında değildi ama o sabah Akik Ormanı'na girecekti. Hazırlanmış, bir gece önce ay avına çıkmaya zorlandığı zamankinden daha iyi giyinmişti. Kaelar yanında olacak olsa da, Prens Cylvan'ı kontrol etmesi gereken meyveleri bulması beklense de... yine de, nihayet, en çok sevdiği yere geri adım atacaktı. Taze toprağı, yumuşak esintisi, gürül gürül akan dereleri, pırıl pırıl yaratıkların gıcırdayan sesleriyle.

Saffron çizim defterinin hâlâ yanında olmasını diledi. Kendisini beklediğini umduğu gökkuşağı şeylerini, vahşi yaşamı, hatta önceki geceden kalan o kanlı kocakarıyı selamlamak için sesinin olmasını diledi. Tek başına ağaçların arasında kaybolmayı ne kadar özleyeceğini fark etmemişti.

Kendisini takip edecek, izleyecek ya da talepte bulunacak kimse olmadan - tavan arasında tek başına oturmak zorunda kalana kadar, sadece açık pencere ona bir bakış sunana kadar.

Saffron dayanamayarak yemek odasının teras kapılarından birini açtı ve gümüş kelepçelerinin izin verdiği ölçüde dışarıya doğru eğildi. Gözlerini kapatarak temiz havayı, sabahın erken saatlerinin kokusunu içine çekti ve güneşin doğuşunu haber veren şarkıcıları dinledi. Güneşin altında çiseleyen yağmur, göklerden yuvarlanan parıltılar gibiydi, pencerelerde ve bakır oluklarda çınlıyordu. Koro Saffron'un kalbinin yeniden çarpmasına neden oldu ve Danann Evi'nden uzaklaşmak için sessiz bir iç çekti.

"Burası neden bu kadar soğuk?"

Saffron sıçrayarak hızla döndü ve girişte Cylvan'la göz göze geldi. Nedense şaşırılmış görünüyordu, sanki Saffron'un masalarını hazırladığını görmeyi beklemiyormuş gibiydi. Saffron, Cylvan'ın önceki gecenin ne kadarını hatırladığını merak etti, özellikle de Aon-adharcach süitindeki sarhoş gidiş gelişlerini.

Daurae Asche kardeşinin yanında belirttiğinde Saffron konuşanın aslında Cylvan olmadığını fark etti. Devam etmekte olan kahvaltıya kaşlarını kaldıran Daurae Asche'nin burnu, ileride kendi kahvaltılarının ne olacağını anlayan yeni beantighe acemilerini hatırlatacak şekilde kıvrılmıştı.

"Kahvaltıyı yemekhanede yaptığınızı sanıyordum?" Asche devam etti ve Saffron'un içgüdüleri sonunda devreye girdi. Cylvan'ı Morrigan üniforması içinde görünce yüzünün nasıl da kızardığını tahmin edemedi, sanki sıradan bir günmüş gibi başıyla selam verdi. Asche de kutusundan zorlukla çıkarılmış aynı takım elbiseyi giymişti ama etekleri sanki düzgün bir şekilde dikilmemiş gibi arkadan kötü bir şekilde kıvrılmıştı. Birden, ziyaretlerinin tamamen planlı olup olmadığını, orantıları ayarlamaya vakit bulamadan giyecek bir üniforma bulmak için acele edip etmediklerini merak etti.

Her iki durumda da, dauralar belli ki Saffron'un görünüşlerini takdir ettiğini düşünüyordlardı, çünkü kendini beğenmiş bir ifadeyle bir kalça çıkardılar. Cylvan sonunda, "Yapabilirdik," diye cevap verdi, "ama Taran bir

iyi bir ev sahibi. Hadi, otur."

"Buranın *senin* evin olduğunu söylediğini sanıyordum," diye mırıldandı Asche ve Cylvan gözlerini kıstı.

Teras kapısını kapatan Saffron, yenmeyi bekleyen yemekleri toplamak için aceleyle mutfığa dönerken bakışlarını kaçırdı. Elinden geldiğince güzel bir şekilde tabakları hazırlarken parmakları titriyordu, sanki prensle paylaştığı tek bir bakış vücudunu kar tanelerine çevirmeye yetecekmiş gibi.

Saffron tek kelime etmeden onlara servis yaptı. Cylvan kibar ve basit bir "*teşekkür ederim*" derken, Asche altın bir çatalla yumurtalarını dürttü. Cylvan'ın sabah ışığında nasıl görüldüğünü sessizce takdir etmesine izin verdi, gözlerinin üzerinde yumuşak gül sarısı bir gölge ve saçında eğrelti otu demeti şeklinde altın bir toka vardı. Bir önceki sarhoş gecenin kalıntılarını gösteren tek bir parçası bile yoktu, gözlerinin altında torbalar ya da güneşe karşı bir baş ağrısının ürkekliği bile yoktu. Prens in omzuna yaslanırken bir çam ve gardenya parfümü bulutu onu sardı ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

Ama sonra Saffron, en sıradan işleri yaparken bile Cylvan'ın gözlerinin ondan hiç ayrılmadığını fark etti. Bardaklara portakal suyu doldurmak, krema ve şeker koymak, peçeteleri değiştirmek, sıcak akçaağaç şurubu ve baharatlar sunmak...

"Neden bir meyhane hizmetçisi gibi giyinmişsin?" Saffron daha fazla kahve koyarken Asche sordu, bu da onu anında utandırdı. Bu sırada masa örtüsüne bir damla döktü ve burnundan nefes vererek bir sonraki geçişinde Asche'nin çatallını *yanlışlıkla* yere düşürdü. Cylvan kendi iğneleyici cevabını hazırladı ama tam Saffron kapı aralığında hızla durduğunda sessizleşti.

Gülümseyen Kaelar. Fey lordunun gözleri başını sallamadan önce onu bir aşağı bir yukarı değerlendirdi.

"Ne kadar şanslıyım," dedi ve Saffron kahve almak için yanından geçmeden önce ona ters ters bakınca gülerek. Kaelar masadaki yerini almak için hantalca yemek odasına girdi ve hemen bir gece önceki şenliğin tüm heyecanından ne kadar keyif aldığını, yeni hizmetkârını Danann Evi'nde tutacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu, herkesin onun güzel ipekli beantighe'sini *nasıl kıskanacağını*, geceleri yatağını ısıtacak yumuşak ve itaatkâr bir şeye sahip olmanın ne kadar güzel olacağını anlatan uzun bir ünleme daldı...

Saffron kahveyi yeniden doldurmak için geri döndü, ancak ince bir el uzanıp koluna dokunduğunda durdu. En ufak, en küçük bir temas, ama Saffron kemiğe kadar pençelenmiş de olabilirdi. Cylvan saf bir soğukkanlılık timsali olarak kaldı. Hatta bir gece önce Cylvan'ın Saffron'ın tavan arasındaki odasının önünde sarhoş bir halde dizlerinin üzerine çöküp affedilmesi için yalvarmasından tamamen farklı olarak, ilgisizliğin sınırlarında dolaşıyordu. Başka bir durumda bu onu üzebilirdi ama Saffron masanın öbür ucundan Kaelar'ın gözlerini Cylvan kadar iyi hissedebiliyordu.

Prens, "Bir sefere çok uzun süre demlendiğinde, seyreltmek için daha fazla su eklemeyin," diye önerdi ve Saffron beceriksizce başını salladı. Neredeyse özür dilemek için başını eğecekti ama Cylvan'ın gözleri yakışıklı bir gülümsemeyle onunkilerle buluşunca durakladı. "Beantigh'lerin kahve pişirme konusunda ustalıkla eğitildiklerini biliyorum, bu yüzden bu kabul edilemez. Daha ilk günün olduğu için bunu görmezden geleceğim."

Kelimelerin kendisi eleştireldi ama Cylvan'ın sesi ipek gibi pürüzsüzdü. Saffron ilk tanıştığı Prens Cylvan'ın onunla nasıl alay edeceğini ve onu nasıl azarlayacağını düşündü. Herhangi bir tanıdık hatıradan yoksun olduğu varsayılan bir beantighe'ye böyle bir sabır göstermesi anormaldi. Ama bu durum altında bile

Saffron'un onu bir yabancı olarak gördüğü izlenimine kapılan Cylvan yine de onunla sakin bir saygıyla konuştu. Sanki... kendisini tanımadığını ya da sadece hafızası alınmadan önce sahip olduğu aile yüzüğü sayesinde tanıdığını düşündüğü bu beantighe üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakmak gibi, neredeyse *nazik* bir tavır takınmıştı. Gerçekten de önceki geceden hiçbir şey hatırlamıyor olmalıydı ve Saffron hem rahatlamış hem de biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

O yine başını salladı, Asche ise kardeşleriyle aynı fikirde olmaya ve bu hatayı çok daha büyük bir mesele haline getirmeye devam etti. Cylvan başka bir şey söylemedi, bir parça sodalı ekmeğin üzerine reçel sürmeden önce birasını yudumladı.

Saffron yemek odasından çıkmak için hareketlenirken Kaelar'ın devam eden alaycı ve çileden çıkmış bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı ama yüzüne ve koluna aniden yayılan yakıcı sıcak kahveyi görmezden gelemedi. İrkildi ve bir solukta sürahiye yere düşürdü, sürahi yerde paramparça oldu. Şoku atlatmak için gözlerini kırptırdı, dişlerini sıktı ve boş bir fincan uzatarak sırttan Kaelar'ın gözleriyle karşılaştı.

"katılıyorum," dedi. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyin."

Saffron, Kaelar'ın kahveyi umursamadığını biliyordu. Hayır, Saffron'un yeni patronu olarak otoritesinin bir başkası tarafından çiğnenmesi umurundaydı, bu kişi kraliyet ailesinden biri olsa bile. Ve belki de Kaelar kaynar sıvıya batırılmanın Saffron'u boyun eğmeye zorlayacak kadar korkutucu olacağını düşünmüştü ama Saffron Morrigan'da çalıştığı neredeyse on yıl boyunca başına daha kötü şeyler gelmişti.

Gülümsedi. Kendini sildi. Kibarca eğildi. Hiç tepki vermedi.

Ama Cylvan kendi fincanını kaptı ve Kaelar'ın kucağına fırlattı. Kaelar çığlık atıp kucağına sıçrayınca Saffron ağzını kapattı.

Cylvan saçlarını savurarak ayağa kalkarken Asche kahkahalara boğuldu.

"Asche, beantighe'nin camı temizlemesine yardım et."

"Ne?" Asche sızlandı ama Cylvan çoktan masadan kalkmıştı. Çıkarken Saffron'un önünde durakladı ama Saffron onunla göz göze gelemedi, yaralı olup olmadığı sorulduğunda başını salladı. Kaelar daha sonra Cylvan'ı iterek mutfağa geçti ve Taran sonunda gelip *neler* olduğunu sordu.

"Günaydın Taran," diye cevap verdi Cylvan, Taran'ı kendine çekip yanağına bir öpücük kondurarak. Taran bile biraz şaşırmış görünüyordu, sonra başını eğip aceleyle uzaklaşan Saffron'a soru dolu bir bakış attı.

KAELAR YAKLAŞTIĞINDA SAFFRON DIRSEĞİNİ BULAŞIK YIKAMAYA DALDIRMIŞTI.

Saffron'u arkadan tezgâha doğru itti ve sanki kahvaltıdaki yüzleşme hiç yaşanmamış gibi nazikçe gitmeye hazır olup olmadığını sordu. Saffron dramatik bir şaşkınlık taklidi yaparak bir kase suyu doğrudan fey lordunun yüzüne fırlattı ve onun sıçramasına neden oldu, geri çekildi ve ilk kez kahve saldırısına uğradığında giysilerini değiştirmeyi yeni bitirdiği için küfretti.

Taran yaklaşarak Kaelar'ın savurmaya hazırlandığı hakaret fırtınasını yarıda kesti.

"Bugün dersten sonra Hesper'e gideceğiz, yani akşam yemeğine kadar evde olmayacağız," diye başladı, duraksamaya niyeti yoktu. "Kaelar, sen ve beantighe öğleden sonra erken saatlerde dönmüş olmalısınız. Beantighe, bavullarımızı boşaltmayı bitir ve bundan sonra burada yaşayacak olan Kaelar, Magnin, Eias ve Daurae Asche için dört yatak odası hazırla. Siz dışarıdayken onların eşyaları da nakledilmeli. Akşam yemeği de bu akşam teslim edilecek, o yüzden döndüğümüzde yemek hazır olsun."

Bir an durdu, hafifçe eğilmeden önce Saffron'a yukarıdan aşağıya baktı. "Prens Cylvan'ın gittiğini görmesine izin vermeyin. Biz gidene kadar bekle."

Saffron'un hâlâ nemli ve kahve lekeli gömleğinin omzunu çimdikledi.

"Eve gider gitmez siyah üniformanı ve peçeni giy ve bunun üzerindeki lekeleri yıka. Gelecekte, kahvaltı hazırlarken de örtülü olmanı bekliyorum. Ormanda dolaşırken sadece gündelik kıyafetler giyeceksin. Anladın mı?"

Saffron kaşlarını çattı ama çok uzun süre bekletmedi. Başını salladı, sonra Taran hâlâ bitirmediği için kaşlarını çattı. Yine de bu sefer daha da yaklaştı.

"En geç gün batımından önce döndüğünden emin ol," diye nefes aldı. "Arkadaşın Hollow sen yokken ev işlerinde senin yerini alacak. Eğer onun izin verdiği saate kadar dönmezsen... şey. Hayal gücünüzü kullanın."

Saffron ona sadece bakabildi ama Taran bir daha göz göze gelmedi. Tehdidinden tatmin olmuş bir şekilde nihayet mutfaktan çıkıp Cylvan ve Asche'nin salona gitti. Cylvan'ın gözleri mutfakta oyalanırken Asche hemen Taran'la heyecanlı sohbete başladı ama Saffron bunu fark etmedi bile. Dünya ayaklarının altında mide bulandırıcı bir şekilde dönüyordu.

Taran'ın Hollow'u unutmadığını bilmeliydi.
Belki de Saffron tüm endişeleriyle birlikte bunu da göstermişti.

Sadece odaklanması gerekiyordu.

Hollow henüz tehlikede değildi. Saffron bol bol vakit ayırarak döndüğü sürece de tehlikede olmayacaktı.

Taran bütün gün evde olmayacaklarını bile itiraf etti. Hollow tehlikede değildi. Henüz tehlikede değildi.

Saffron... sadece... odaklanmak zorundaydı.

Kahvaltıdan kalan bulaşıkları bitiren Saffron ve Kaelar, Kaelar bir atı almak için arka kapıdan çıkmadan önce ön kapının kilitlenmesini on dayanılmaz dakika beklediler. Yalnız kalır kalmaz Saffron gözlerini kapadı ve ensesini ovuşturdu, zihni hızla çalışıyor ve kulakları çınılıyordu, uyandığından beri üzerine yüklenen her yeni korkuyu bastırmaya çalışıyordu. Kaelar'ın koruyucu yüzüğü, Cylvan'la olan tuhaf ilişkisi, ormana gitmek ve şimdi de Hollow-

Belki de bu yüzden birinin aniden mutfağa dalıp kolundan tutarak onu etrafında döndürdüğünü fark etmemişti.

Tezgâha yaslanan Saffron, Cylvan'ın aceleyle söylediği sözlerin ilk kısmını kaçırdı ve soğuk bir el aniden onu yakalayıp Cylvan'ın vücudunun farklı yerlerine dokunmak için çekince daha da telaşlandı.

"*Buraya, buraya, buraya ve buraya,*" dedi Cylvan tek bir nefeste, Saffron'ın elini boğazına, karnının ortasına, karnının yan tarafına, hatta bacaklarının arasına doğru çekerek. Saffron, Cylvan'ın ne yaptığını anlamadan önce yüzü alevler içinde kalmıştı; Cylvan vücudunda vurulacak ve etkisiz hale getirilecek her yeri gösteriyordu; Hollow da uzun zaman önce Saffron'a aynı tavsiyeyi vermişti. Saffron, Cylvan'ın gözlerindeki yoğunlukla karşılaşma hatasını yaptı ve prensin çenesi bir tendonu patlatacak kadar sıkıldı. Kesin bir ifadeyle ekledi:

"Eğer Kaelar, hayır, eğer *biri* seninle bir şey yapmaya kalkarsa onlardan. Yapabileceğinizi biliyorum. Sana kefil olacağım. Anlıyor musun? Taran acınası, sapkın egemenlik gösterilerinden nefret eder ve Kaelar da bunu bilir."

Saffron kalbi küt küt atarken bakakaldı ve sonunda başını sallayabildi. Cylvan sadece bir saniye daha durdu, Saffron'un bakışlarını tuttu, sonra kendi küçük başını salladı ve başka bir şey söylemeden ayrıldı

kelime. Bir anda yok oldu, o kadar hızlıydı ki Saffron bunun gerçekten olup olmadığını sorguladı.

ORMANLAR

Saffron evin bahçesi arasındaki patikada şaşkın şaşkın duruyordu. ve elma bahçesine baktı. Cylvan'ın boynunu, karnını okşayan, bacaklarının arasında gezinen eline baktı. Cylvan'ın kavrayışı sertti ama bir gece önce Saffron'u ormanda büyü yapmakla suçladığı zamanki kadar vahşi değildi. O sabahki kavrayışı emrediciydi ama bir şekilde aynı zamanda... düşünceliydi. Kasıtlı. Kısıtlamayla doluydu. Sanki Cylvan'ın önündeki iki seçenek Saffron'a kendini nasıl savunacağını göstermek ya da Kaelar'ı ahıra kadar takip edip kollarını kırmaktı ve ilkini seçmek kendi kendini kontrol etmek için bir sınavdı.

Ama sonra Kaelar avlunun uzak ucunda bir atın sırtında belirdi ve Saffron onun elinin tersiyle burnunu nasıl sildiğini gördü. Saçları darmadağındı ve yüzü sanki kanla pembeleşmiş gibi kızarmıştı. Atletinin omuz dikişinde küçük bir yırtık vardı.

Saffron'un kalbi küt küt atmaya başladı. Elini yumruk yapıp sıktı, sonra gözlerini kapattı.

Sana kefil olurum.

Kaelar, tavan arasında geçirdiği zamanın başlarında Saffron'a el koymaya çalışmış, gece yarısı sarhoş bir şekilde eve gelmiş ve

Saffron uyurken onu iterek içeri girdi. Saffron karşılık verdi ve Kaelar, Saffron'un onu kapının pervazına doğru sertçe itmesi sonucu bayıldı. Cylvan bir şenlikteydi, ancak tüm bu gürültü Taran'ın dikkatini çekti ve Saffron'u, Kaelar'ın kafasından kan fışkırarak yattığı yerin karşısında, yerde baygın halde buldu. Taran sakince ne olduğunu sorduktan sonra Saffron'un gömleğindeki yırtığı gördü. Kaşlarını çatarak başka bir şey söylemedi ve Kaelar'ı daha fazla onaylamadan sürükleyerek götürdü.

İşte o zaman Saffron kapısını sandalyeyle kapatmaya başladı. Gece gündüz. İçeri girmeye kararlı birine karşı hiçbir şey yapmasa da, en azından tüm bu gürültü ile onu uyaracaktı.

Bu yüzden kapının diğer tarafından gelen herhangi bir ses Saffron'u endişeyle uyanık bırakıyordu. Kulaklarını dikmiş, gözlerini kırpmadan kapı tokmağının tıkırtısını dinliyordu. Koridordaki ayak seslerini. Sandalyenin ayaklarının döşeme tahtalarına sürtünmesini.

O zamandan beri böyle bir şey olmamıştı ve Saffron Kaelar'ın taciz edecek başka birini bulduğunu düşündü ama birdenbire bunun gerçekten de Cylvan'ın söylediği nedenden dolayı olup olmadığını merak etti. *Taran acınası, sapkın egemenlik gösterilerinden nefret eder ve Kaelar da bunu bilir.*

Saffron kendi deneyimlerinden Kaelar'ın birine saldırmak, onu taciz etmek, ona zorbalık etmek, ona saldırmak konusunda asla iki kez düşünmediğini biliyordu ve Saffron, Kaelar'ın Taran'ın iyi tarafında kalmaya bu kadar istekli ve arzulu olmasını sağlayan şeyin tam olarak ne olduğunu merak etmek zorundaydı.

Aslında Saffron hepsine ne vaat edildiğini merak ediyordu. Kaelar, Eias, Magnin, hatta Müdire Elluin.

Kaelar yaklaşırken Saffron acı acı gülümseyerek omuzlarındaki kahve lekeli şalı düzeltti. Dize doğru koşan samur at burnunu Saffron'un yüzüne çarparak beklenmedik bir gülümsemeye neden oldu. Ama sonra Kaelar Saffron'u eyere çekmesi için elini uzattı ve Saffron'un yüz ifadesi tekrar çatık kaşlara dönüştü.

"ama," diye yakışıklı bir ifade takınmaya çalıştı Kaelar ama Saffron sadece yanağının şiştiğini ve burun deliklerinden birindeki kan izini gördü. Kesinlikle yumruk yemişti. "Yürüyerek gidersek akşam yemeğine yetişemeyeceğimiz kesin."

Saffron'un kaşları çatıktı ve Kaelar'ı attan indirip çamurun içine çekmek istiyordu. Bunun yerine, kendisini eyere çekmesi için uzatılan eli kızgınlıkla tuttu, Kaelar'ın kalçalarının arasında seçtiği yerden yumuşakça kaçındı ve bir bacağını arkaya atarak sırt sırta oturmalarını sağladı. Kaelar sıkıntıyla ofladı ama mağlup bir şekilde öndeki dizginleri elma ağaçları boyunca uzanan patikaya, oradan da ormana doğru çekti.

Yeşilliğin tatlı parfümü. Toprak. Bir gün önceki yağmur. Hollow'un her zaman bir şey olmadığını savunduğu büyüyen güneşin kokusu. Ama güneş ışığı yeni kurutulmuş pamuklu çarşaflar gibi kokuyordu. Ilık çam özü. Derenin kıyıları. Çiçek çayı. Altın bal. Erken ilkbahar sabahı güneş ışığı daha da keskindi, acı vermeden burnu ısıırıyordu. Çiy, yeni tomurcuklanan bitkiler ve balçıklı toprak onu, bir elin dokunuşuyla eriyecek kadife sırlıslık parşömen gibi baştan çıkarıyordu.

Ah-Saffron gözlerini kapadı ve her şeyi bir anda yaşadı. Her sesin, kokunun ve hissin tenini delmesine, gözeneklerine sızarak Danann Evi cilasının yapışkan, kalın kaplamasını ve içini acı verici bir şekilde sertleştiren tozu temizlemesine izin verdi. Güneş şarkıcılarının korosuna sessizce mırıldanarak eşlik etti.

Neşeli kuşların sesini tekrar duyana kadar tavan arasındaki odasının tam olarak ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu.

Bir sabah esintisi yalnız bir sevgili gibi yanaklarını okşuyor, ipek işlemeli şalının saçaklarını gıdıklıyordu. Belki de ne zaman, nasıl ve neden birdenbire bu kadar bakımlı ve iyi giyimli olduğunu merak ederek, düzgün saç kesimini takıntılı bir şekilde sürdürdüğü boynunun çıplak tenini öptü. Gümüş manşetleri buz tutmuş, bileklerini ve parmaklarını pembeleştirmişti; bu durum merakla Kaelar'ın atın dizginlerini tuttuğu yere bakmasına neden oldu. Saffron'un evin görünmez kafesinden kaçmasını sağlayan gümüş el ve hançer refakatçi yüzüğünü gördü. Keşke onu kendisi için alabilseydi...

"Taran'ın daha önce bıraktığı yerden başlayacağız. O son beantighe'nin tarif ettiği yerden." Kaelar'ın sesi ormanın sesleri arasında gidip geliyordu ve Saffron her kelimedede hissettiği rahatsızlığı görmezden gelmeye çalıştı. Kaelar konuşurken esen rüzgârın hızlanması, Akik Ormanı'nın da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etmesine neden oldu.

Sabahı Kaelar'ı bir kayalıktan aşağı atmanın, derede kaybetmenin, belki de aç çiçek perilerine canlı canlı yem etmenin tüm yollarını hayal ederek geçirdi, sonra da Danann Evi'ne tek başına döndüğünde herhangi bir sonuçla karşılaşmasını engelleyebilecek olası her açıklamayı düşündü. Saffron'un kırmızı peçesini takan o vahşi yaşlı kadın hâlâ dolanıyor muydu? Hâlâ aç mıydı? Saffron, Kaelar'ın tadının durgun suda yüzen çürümüş balıktan daha iyi olduğuna söz veremezdi ama kocakarının bunu bilmesine gerek yoktu. Kendi kararını vermeden önce onun boynundan bir ısırık alabilirdi. Saffron kimdi ki potansiyel bir yemeği esirgeyecekti?

Kaelar'ın parke taşlı caddeler dışında herhangi bir arazide gezinme konusunda tam olarak sıfır deneyime sahip olduğu açık olduğundan, hayal edilen sakatlıklar daha da korkunç bir hal aldı. Birden fazla kez, onları düz yürüdü

alçak bir dala soktu, hayvanı devrilmiş bir ağacın üzerinden geçirdi, at ayağını kaybedip şikâyet edercesine dudaklarını çırpıtığında küfretti. Saffron ne zaman bir ağaca sürtünse ya da bir yaprak yumruğu suratına çarpsa, dengesini yeniden sağlama bahanesiyle Kaelar'ın sırtında kalan özsuysu silmeyi ihmal etmiyordu.

Daha fazla dayanamayan Saffron bir bacağını eyerin üzerinden atarak Kaelar'ı kafasının arkasından vurdu ve yere atladi. Dizginleri kendi eline alarak atı çalıkların ve uzun otların arasından yürünebilecek bir yola yönlendirdi ve hayvan minnettarlığını onun saçlarını kemirerek gösterdi.

Sorun şu ki, dizginleri ele alır almaz liderliği de ele geçirdi ve Saffron'un ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Nereye gittiği hakkında da. Arrow ormandaki yabani peri meyvelerinden ilk kez söz ettiğinde olduğu gibi o sabah da aklından tek bir düşünce geçmedi; da Saffron'un ormana aşına olmasına rağmen bunca yıllık keşifleri boyunca bir kez bile yabani pembe meyvelere rastlamamış olmasıydı. mutlaka fark ederdi, çünkü *pembe* renk sadece perilerde ve çiçeklerde doğaldı. Meyvelerde değil. En azından yüksek feylerin partilerde sevdikleri gibi değil. Yolunun üzerinde bir tane olsaydı mutlaka fark ederdi.

Nerede yetişmişlerdi, nasıl yetişmişlerdi, ne tür bir ortamda yetişmişlerdi... Çileklere, yaban mersinlerine ya da normalde şenliklerde servis edildiğini bildiği başka şeylere benziyorlar mıydı? Hatta parti meyveleri gibi *pembe miydiler*? Belki de maviydiler? Mor muydu? Yeşil? Belki de Saffron'un aşına olduğu bahçe meyvelerine bile benzemiyorlardı?

Belki de hiç var olmadılar?

Birdenbire Arrow'un öldükleri gece Danann Evi'nin dışında Saffron'dan yardım isterken söylediği bir şeyi hatırlayınca düşünceleri sakinleşti.

Sanırım buldum ama ulaşamıyorum...

Özellikle Saffron'un yardımına ihtiyaç duymalarının bir nedeni var mıydı? Arrow, Hollow gibi cüsseli, iri yarı ve güçlüydü ama kısa boyluydu; onlara ulaşmak için daha küçük yapılı birine mi ihtiyaçları vardı? Kendileri için fazla geniş olan daracık bir yere girebilecek birine mi?

İki ağaç arasında mı? Dar bir mağara? Bir çukurda mı? Arrow da pek korkmazdı, bu yüzden bir yeri keşfedemeyecek kadar korktukları için sormazlardı...

Saffron'un adımları beynini kurcalarken yavaşladı. Taran'ın ondan istekte bulunduğu o gece Hollow ne demişti?

Kurt için peri meyvelerine ihtiyacı olduğunu söyledi.

Kampüsten uzak tutmayı ama Beantighe Köyü'nden uzak tutmadığını, yüzden de bize saldırdığını söyledi.

Eğer ona yabani meyveler verirse, onu boyun eğmeye zorlayabilir.

"Bir şey mi buldun, beantighe?" Kaelar sordu. Saffron tepki vermedi, sadece adımlarını tekrar ileri atmadan önce tereddüt etti. Ormanın , Danann Evi'nden daha uzağa. Kaelar o bölgenin Taran'ın aradığı son yer olduğunu söyledi. Cloth'un aradığı en uzak yer...

Dedi ki... ormanda demir bir kapının arkasındaymışlar. Eski bir Harabeler.

Saffron'un adımları tekrar durdu. Gözlerini kaldırıp her yönü araştırdı, bu belirli kelimeler göze çarpıyordu. Taran'a bu ipucunu ilk hangi beantighe vermişti? Arrow, Saffron'a yalvarırken bundan bahsetmemişti; Cloth da götürülürken bundan bahsetmemişti; sadece Hollow bunu öne sürmüştü. Taran'ın aklında hep bu fikir mi vardı, yoksa biri bir şey görüp ona mı söylemişti? Eğer doğruysa, Taran'ın meyveleri neden kendi başına bulamadığı anlaşıyordu. Neden onlara kendi başına ulaşamadığını ve bir insanın yardımına ihtiyaç duyduğunu. Eğer meyveler

demir bir kapı olsaydı, geçmesi onun için çok acı verici olabilirdi. Arrow meyvelerin nerede olduğunu bildiklerini ama onlara ulaşamadıklarını söylerken bunu mu kastediyordu? Demir kapıdan geçemedikleri için mi?

Saffron alay etti. Akik Ormanı'nda yaptığı keşifler sırasında hiç yabani peri meyvesi görmediği gibi, Taran mac Delbaith gibilerini dışarıda tutacak kadar büyük bir kapıyı bırakın, *harabe* de görmemişti.

Saffron'un gözüne bir şey takıldı ve kafasını renk cümbüşünün olduğu yöne çevirdi. Saffron'un yetişebileceğinden çok daha hızlı hareket eden, ağaçların arasına girip çıkan gök mavisi tüylerden oluşan bir çizgiyi geçmeye çalışan bir çiçek sprite bulutunu tanıdı. Atın bile dikkati bu hareketlerden dağılmıştı -sadece ağaçların arasından bir başka bulanıklık koşuyordu.

Kan rengindeydi, çimenli topraktan fırladı ve Kaelar'ın eyerden düşüp diğer tarafta yere çarpmadan önce çığlık atmak için sadece bir saniyesi vardı.

At, havayı kesen bir kırbaç gibi Saffron'un elinden dizginlerini çekerek savruldu. Saffron avucunu ikiye ayırmadan önce bir hamleyle geri çekildi ve ezilmeden önce tökezleyerek yoldan çekildi. Ürkmüş hayvanın peşinden koşacak zamanı yoktu, dönüp Kaelar'ın üvez peçeli kadının boynuna bir savunma kolu atmasını izledi. Kadın tıslayıp tükürürken ve dişlerini gösterirken Kaelar onu zar zor uzaklaştırdı. Bir gece önce şenliğin dışında fey lordunun etini ve kaslarını parçalayan dişlerin aynısıydı bu. Sanki sabah rüzgârında Saffron'un yakarışını duymuştu.

Kaelar'ın parçalandığını görme isteğiyle bir an tereddüt etti ve ikinci bir gölgenin ağaçların arasından fırlayıp onu boynundan yakalayarak yere düşürmesine izin verdi. Saffron ellerini saldırganın bileğini yakaladı.

boğazına bir bıçak dayadı ve sonra göz göze geldiler, her ikisi de ortak bir şaşkınlık içinde hareketsiz kaldılar.

"S-Saffron?" Kadın sordu. Sıcak kahverengi teni çillerle bezeliydi, gözleri bal gibiydi ve sımsıcak sarı bukleleri yüzünün etrafında bir bulut gibi dönüyordu. Kadının yüzü -Saffron bu yüzü tanıyordu ama onu bu kadar yakından görmenin şokuyla kelimeler birbirine karışmıştı.

Güneş ışını mı? Sonunda ağzı açık kaldı. Sunbeam - kim kayboldu Cloth'la aynı zamanda. Berry'nin öldüğü kişi. Katliamın arasında adı kaybolan, Saffron'ın bile unuttuğu, kalbinin çarpıntısıyla farkına vardığı kişi. Ama bu kesinlikle oydu, onu ağırlığının altında eziyordu, bıçağı hâlâ üzerindeydi. Neden o kanlı üvez kocakarıyla birlikteydi?

Günişığı onun üzerinde kaldı ve omzunun üzerinden vahşi kadının toprakta fey lorduna saldırmaya devam ettiği yere baktı.

"Nesin sen...? Yüksek bir fey ile mi?"

Saffron sertçe cevap vermek için konuşamayacağını işaret etti ve Sunbeam'in gözleri ışığı yakalayıp yüzünde parıldayan koruyucu yüzüğüne takıldı. Kendi inatçı kaşlarını çatarak yine de onun üzerinden yuvarlanmadı, bunun yerine dudakları büzülüp ağzının içine bakabilecek hale gelene kadar yanaklarını kavradı. Diline şahit olmak hayal kırıklığını daha da arttırdı, sorular sıcak irislerini bal peteğine dönüştürmek için gelen arılar gibi gözlerinin arkasında birikti.

"O..." Kaşlarını çatmadan önce başladı. "Lord Taran. Sizden peri meyveleri bulmanızı mı istedi?"

Saffron'un dudakları yüzünü buruşturmadan önce belirsizlikle aralandı. Kırmızı peçeli kadın aniden patladığında, Sunbeam'in güzel yüzü kızgınlıkla buruştu.

"Broderic!" diye ve Kaelar onu itmek için mücadele ederken tekrar uludu. "Senin adın *Broderic! Sakin ol, Broderic*, sen

lanet köpek!"

Kaelar'ın çırpınışı şaşırtıcı bir şekilde sona erdi. Yüzüstü yatan fey lordu, yaşlı kadın atlarken boş gözlerle gökyüzüne baktı; ayağa kalktıktan sonra bile toprakta katatonik bir halde kaldı.

"O değil," dedi kadın yaklaşırken, sarı dişleriyle gülümseyerek ve kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Kurt kral değil."

Kurt kral. Saffron yüzündeki endişeyi gizleyemedi ve kadın da bunu fark ederek onu işaret edip sırttı.

"Dün gece tanıştığım kişi sensin!"

"Dün gece!" Günişığı soru sorarcasına haykırdı, Saffron'a baktı ve sonra başını yaşlı kadına çevirdi. "Harabelerden mi ayrıldın? Yine çamaşırın mı bitti?"

Harabeler-! Saffron, Günişığı'nın altında kıvrandı ama Günişığı zorba bir ebeveyn gibi kadını azarlamakla meşguldü.

"Onu aniden hissettim, aramaya çıkmak zorunda kaldım." Kadın kaşlarını çattı, omuzlarını dikleştirdi. "Yıkanmak bile beni onun varlığından uzaklaştıramadı Sunny."

Günişığı kaşlarını çatarak gözlerini devirdi, sonra öfkeyle Safran'a döndü. Sonunda ayağa kalkarak onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti.

"Buradan gitmelisin," dedi kesin bir ifadeyle. "Lord Taran'a kendini kaptırma, Saffron. Sana ne teklif etti bilmiyorum ama hayatı boyunca tek bir doğru bile söylemedi."

Saffron kaşlarını çattı, başını salladı ve kolunun manşetini çekiştirerek altındaki gümüş bileziği gösterdi. Anında kaşlarını çattı, başını salladı ve nefesinin altında ona *apta!* dedi. Ama yaşlı kadının gözleri kocaman oldu, daha da yaklaştı ve kolunu tutarak kolunu daha yukarı itti. Elleri daha sonra adamın üzerinde gezindi.

Saffron, hızlı bir hareketin kendisini birkaç metre ötedeki Kaelar'la aynı duruma düşüreceğinden endişelenerek beceriksizce gülümsedi. Güneş Işını'nın dikkatini tekrar çekmeye çalıştı, harabelerden bahsederken ne demek istediğini sormak istiyordu-

"Yama!" Güneş Işını aniden bağırdı ve Saffron neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Oyalanmayı bırak!"

Cırlak bir şarkı cevap verdi ve parlak mavi çalikuşundan kaçan sprite elleri çırpınarak Sunbeam'in kıvrıkcık saçlarına kondu. Saffron soru sorarcasına başını eğdi ama sonra yaşlı kadın bir parmağını gömleğinin yakasına geçirdi ve altındaki gümüş gerdanlığı ortaya çıkarmak için aşağı çekti.

"Ah!" diye haykırdı. "Kraliçenin cihazları! Bereketli gümüş! Bu taraftan gel, üvez ruhu!"

Saffron başka bir şey yapamadan kadın bileğini kavradı ve onu ağaçların arasına doğru çekti. Ayağı takılıp düşerek itiraz etmeye çalıştı, sonra yardım etmesi için Günişiği'ni aradı ama onu her zamanki gibi sakince arkasından gelirken buldu. Hatta biraz meraklı görünüyordu, sanki kadının ünlemi onun için de bir şey ifade ediyordu.

Çalılıkların arasında ilerleyen Saffron, karşı koymaktan vazgeçip canlı canlı yenmeye ya da kadının ona ne yapmaya niyetlendiğine karar verdiğinde bileği ağrıyordu. Ancak bilinmeyene doğru fazla ilerlemeden ağaçlar seyredildi, sonra da tamamen ayrıldı ve Saffron onca yıldır yaptığı keşiflerde hiç görmediği aşırı büyümüş bir patikaya çekildi.

Uzun açıklıkta bir aşağı bir yukarı göz gezdiren Saffron, yere kazınmış tekerlek izlerinin inkar edilemez çukurlarını fark etti. Uzun zamandır otlar ve eğrelti oluşan kalın bir halıyla kaplı olsa da, durdukları yerin bir zamanlar arabalar ve at arabalarıyla dolu olduğundan emindi.

Eski yolun ilerisinde, ıslak kütüklerden çıkan dumandan daha yoğun bir sis birikmişti. Buğu, bir

Görünmez bir duvarla çevrelenmiş gibi doğal olmayan bir kenar, sabah ışığında erimeden önce gökyüzüne uzanıyordu. İçinden bir ses bunun kazara olmadığını söylüyordu; ayrıca kadının onu götürmek istediği yer de tam olarak burası gibi görünüyordu.

Eski yolun kenarında duran ahşap bir tabelanın yanından geçtiklerinde Saffron'un merakı daha da arttı; asırlar tarafından yutulmuş, sadece hayata tutunmaya çalışan tabelanın ön yüzüne kazınmış kelimeler zar zor okunabiliyordu.

† ELATHA GÖLÜ.

→ CONNACHT.

⤴ BATI MORRÍGAN.

ϕ HAMLET.

Gözleri, ilk talimatlardan çok daha sonra elle eklendiği belli olan alttaki karalama işaretlerine kilitlendi. Doğal olmayan bir şekilde yerleştirilmişti, tıpkı sis duvarı gibi. Tıpkı kırmızı peçesini takan yaşlı kadın gibi. Tıpkı terk edilmiş yol gibi. Tıpkı herkesin kayıp olduğunu ve diğerlerini kaçıran aynı kurt tarafından öldürüldüğünü düşündüğü beantighe gibi.

Kampüsün *Batı* olarak adlandırıldığını hiç duymamıştı.

Morrígan. Ama *Elatha Gölü'nü* biliyordu, *Connacht'ı* biliyordu. Akik Ormanı'nda nerede durduklarına dair genel bir fikri bile vardı - peki neden oraya kendi başına hiç rastlamamıştı?

Dumanlı parmaklar gibi kıvrılan sisin kenarına doğru çekildiler, geçtikleri anda hava değişti. Saffron'u kuru suyla ıslattı, kanının hareketini bastırdı, tenindeki her şeyi durma noktasına getirdi. Onu nefessiz bıraktı, ciğerlerinin son nefesi kulaklarında çınladı, etrafı cisimsiz

Onu ve ağaçlarda kalp atışı olan diğer her şeyi sular altında bırakan pamuk.

Doğal olmayan.

Yaşlı kadın sonunda durdu ve beklentiyle ona döndü. Aşırı büyümüş çimenlerdeki ayak sesleri bile iğne deliğinden geçen iplik gibi yankılanıyor gibiydi. Saffron soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Tereddüt etme," diye tembihledi. "Şimdi konuş ki kraliçe seni bastıramasın."

"... Ha?" Ciğerlerinden çınlayan bir nefes daha çıkmadan önce mırıldandı, elleri ağzına doğru uçtu. "Ben-ben-! Ben-?!"

Bunu yaparken gerdanlık titredi, hafifçe sıkıldı ama onu tamamen kesecek kadar değil. Saffron gergiyi sıkıca ve iri gözlerle kadına baktı, sonra da dönüp Güneş Işını'na baktı. Kocakarı daha sonra sıkıntıyla oflayarak elini Saffron'un kafasının yan tarafına vurdu. Saffron irkilerek elini şapırdatarak uzaklaştırdı. Bir şey ona Baba Yaga'yı hatırlatmıştı.

"Konuş! Kraliçe Proserpina'nın gümüşünü takıyorsun, peki onun kralını nerede saklıyorlar? Denemelerini yapmak için seni nereye götürdüler, üvez ruhu? Orada başkaları da var mı?"

"Ne? Ben... Kral Clymeus hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye elinden geldiğince ısrar etti, ancak bir yanı aniden yaşlı kadının tarihin hangi döneminde durduğu bir yana, nerede hakkında bile hiçbir fikri olmadığından endişelendi. Kral Clymeus çoktan gitmişti, Proserpina da öyle. Hemen ekledi: "Yakınlarda kurda dönüşebilen bir Sídhe fey var, belki de hissettiğin şey budur?"

"Ben de ona sürekli bunu anlatmaya çalışıyorum," diye konuştu Günişığı sonunda. "Bana inanmıyor."

"Onu hissedemiyor musun!" Kadın ısrar etti, Günişığı'nın kolunu tuttu ve onu sabırsızca salladı. Günişığı sadece kızgın görünüyordu,

Kadın Saffron'u tekrar yakaladı. "Havada onun tadını alamıyor musun! Sen Rowan cadısı mısın, değil misin! Akli başında bir tek ben kalmadım herhalde!"

Saffron, Kaelar'ın atının sisin içinde tereddütle çıtırdadığını duyunca neredeyse yerinden fırlayacaktı, dönüp atın dizginlerini tuttu ve onu tekrar ürküttüğü için nefes nefese özür diledi.

"Kahretsin," diye inledi ve Güneş Işığı'na döndü. "Geri dönmem gerek."

"Bekle, *geri mi dönüyorsun?*" Saffron'u olduğu yerde tutmak için atın ters dizginini tutarak tartıştı. "Senin neyin var böyle?"

Saffron gözlerini kırptırdı. "Ne? '*Cehennem*' mi?"

"Boş ver. Geri dönmene gerek yok Saffron, sana buradan Beantighe Köyü'ne nasıl gideceğini gösterebilirim."

"Hayır!" Güneş Işını onu yakalamaya çalışırken sendeleyerek uzaklaştı ve Taran'ın o sabah Hollow hakkında söylediklerini düşündü. Kalbi endişeyle güm atıyordu. "Bu... bu karmaşık bir durum. Geri dönmek zorundayım. Ama yakında yine ormanda olacağım. Daha sonra tekrar buluşabilir miyiz?"

Dudaklarını ısırarak sisin derinliklerine baktı ve sormak istediği başka soruların telaşını bastırdı.

Bunlar kalıntılar mı? Yakınlarda demir bir kapı var mı? Neden buradasınız? Neden Beantighe Köyü'ne geri dönmüyorsun? Neden bu vahşi ile birliktesin? oluyor?

Güneş Işığı bir dakika boyunca onu izledi, kendi meraklı arıları gözlerinde dolaşıyordu. Sonra yaşlı kadının sıkıntıyla uzaklaştığı yere baktı, sisin içinde kırmızı bir lekeden başka bir şey değildi.

"*Peki,*" diye yanıtladı inatçı bir nefesle. "Ama sadece senin iyi olduğundan emin olmak için. Ne zaman döneceksin?"

"Ben... emin değilim." Güneş Işını'nın kaşları hayal kırıklığıyla çatılırken Saffron özür dileyerek gülümsedi. "Belki yarın ya da ondan sonraki gün..."

Yine de muhtemelen sabah aynı saatlerde olacak, yani..." "Lord Kaelar yine yanınızda olacak mı?"

Saffron, onu uzaklaştırmak için dizginlerini çekiştiren ata baktı.

"Sanırım öyle, ne yazık ki."

"Kahretsin, tamam... Sadece kimseye buradan bahsetme, tamam mı? Özellikle de Lord Taran'a." Saffron'un gözlerinin ardındaki binlerce sorunun anlık telaşını görmüş olmalı ki ellerini savunmak için havaya kaldırdı. "Sen tekrar gelene kadar önümüzdeki bir hafta boyunca her sabah o noktada bekleyeceğim. Bir hafta sonra gelmezsen tek başına kalacaksın. Özür dilerim. Şey... şimdilik dönüş yolunu bulabilir misin?"

"Evet, sanırım öyle." Saffron *nedenini* sormak istedi. *Neden? Neden. Neden. Neden?*

Neden!-ve merakı geri dönene kadar onu canlı canlı yiyecekti.

Güneş Işını tekrar başını salladı ve Saffron'un atın eyerine oturmasını izledi. At daha çekilmeden eli deri dizgini kavramak için uzandı.

"Önce sana bir şey sorabilir miyim? Berry ile ilgili." "Oh..." Saffron dudağını ısırarak ve atın sağrısını okşayarak konuşmasını . hayvan sabırsızca homurdanırken boynunu tuttu. "Berry... sen kaybolduktan sonra ormanda kayboldu ve... o..."

Saffron boğazında acı dolu bir ağ oluşturan iğneleri yuttu ve kelimeleri bastırmaya çalıştı. Taran'ın ağaçların arasından hareketsiz bir Berry'yi sürükleyerek çıkardığı ve yol boyunca kan izleri bıraktığı zihinsel görüntüleri bir kenara itti. Sözlerini bitirdiğinde sesi titriyordu ama Güneş Işını'nın gözlerine bakamıyordu.

"Berry, Beantighe Köyü'nün dışında öldürüldü. Üzgünüm."

Güneş Işını başını sallayarak yorgun bir iç geçirdi. Atın dizginlerini tekrar serbest bıraktı.

"Özür dilemene gerek yok... Tanrım, o ahmak..." Bir elini sık buklelerinin arasından geçirerek bir an için gözlerini kapattı, sonra

Saffron'a nazik bir gülümseme sundu. Sesinde yeni sabırlı bir şeyler vardı. "Sen tekrar gelene kadar her sabah o noktada bekleyeceğim, Saffron. O zaman daha fazla konuşabiliriz."

"Pekala..." Saffron sözlerini yarıda kesti, aniden gitmeye karşı direnç gösterdi. Ama Kaelar yaşlı kadının büyüğü geçer geçmez beklemeyecekti. Saffron ne bahane uydurursa uydursun Taran anlayışlı olmayacaktı. Ve Hollow'un Danann Evi'nde savunmasız olduğunu bilmek...

"Aslında bir şey daha var," diyerek Günişığı Saffron'un yükselen paniğini dürttü. "Ah, daha önce 'kurda dönüşebilen bir Sídhe fey'inden' bahsetmiştin. Lord Taran'ı kastettiğinizi düşünmüştüm ama bilmelisiniz ki aslında sadece kurdu kontrol ediyor. Yani kurdu. Bazı insanlara her şeyin arkasında prensin olduğunu söylüyor ama aslında ."

"Oh..." Saffron beceriksizce gülümseyerek üzengileri ata vurdu, at kıpırdanıp dudaklarını kıpırdattı. "Aslında... Onu gördüm. Değişenin o olduğunu biliyorum. Bunu bir dahaki sefere daha fazla konuşabiliriz."

"Sadece hayal etmediğine emin misin?"

Saffron kaşlarını çattı. Göğsünde kızgınlık alevlendi. "Evet. O olduğunu biliyorum."

Israrlara rağmen, Güneş Işını hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. Saffron'un iddiasının sevimli olduğunu düşünüyormuş gibi gülümsemeye devam etti.

"Dürüst davranıyorum!" Tersledi.

"Kavga çıkarmaya çalışmıyorum, Saffron." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece daha fazla dedikodu yayılmasını istemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Taran istese bile kurda dönüşemez."

"Ne?" Saffron itiraz etti. "Sana bunu söyleten ne olabilir?"

"Sadece..." Günişığı aniden kararsız göründü, açıkça konuşmayı kısa kesip kaçmak istiyordu. Belki de Saffron'un

onu sisin içine doğru kovaladı, çünkü o yine de devam etti. "Taran mac Delbaith... kül gibi. Zenginliğe yeteneği yok. Proserpina'nın düşüşünden beri ailesinden hiç kimse öyle değil..."

Saffron uzun bir süre ona baktı. Alaycı bir gülümseme ağzının kenarına yerleşmiş, onun espriyi patlatmasını, gülmesini ya da en azından eğlenerek burnundan solumasını bekliyordu. Ama hiç gülmedi. İç çekip gözlerini kaçırmadan önce onun kendisini izlemesini seyretti.

"Bir dahaki sefere daha çok konuşalım. Kaelar'a sağ salim dön, tamam mı?"

Saffron daha fazla itiraz edemedi kadının sisin içinde kayboldu. Yaşlı kadının gittiği yöndeki beyaz duvarın içinden geçti.

Saffron, Güneş Işını çoktan gittikten sonra bile bakmaya devam etti. Vücudu ağırlaştı - sanki bu ayrılık sözleri onu kesip açmış ve kaburgalarının arasından yoğun sisin akmasına izin vermiş gibi.

İŞARETLER

Kaelar çoktan ayağa kalkmış, ağaçların arasında tökezleyerek ilerliyordu.

Saffron ona yetiştiğinde sarhoş gibiydi. Paniklemiş, beti benzi atmış, çılgınca mırıldanırken, arkasından gelen at çatırdayınca çığlık attı. Eğer mızrağını taşıyor olsaydı, hayvanı burnundan kesebilirdi.

Danann Evi'ne dönen Kaelar, ata bakması için Saffron'u bırakarak bahçelerden arka terasa doğru koştu. Hollow'un iyi olduğundan emin olmaktan başka bir şey istemediği için fey lorduna sessizce lanet okudu ama yine de evin ahırlarına doğru ilerledi. Bu izolasyon, kafatasının içinde çan gibi çınlayan çılgın zihinsel bulutunu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Taran mac Delbaith kül gibi. Zenginliğe yeteneği yok.

Proserpina'nın düşüşünden beri ailesinden kimse öyle değil.

Mac Delbaith'lerin eskiden zengin olduklarını ve Proserpina'nın düşüşüyle bu zenginliklerinin *kaybolduğunu* ya da *ellerinden alındığını* ima etmek... Saffron alay etti. Eğer bu doğruysa, neden daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı? Mac Delbaith'ler ona Cylvan tarafından anlatılan Sídhe ailelerinden biri olmasına rağmen, fısıltı bile duymamıştı? Sídhe lordu Taran, fazladan büyüsünü uzak tutmak için Cylvan ve Asche gibi sitrin yüzük bile mi takıyordu?

Alay et. *Alay* et. Sunbeam nasıl olur da bu kadar çirkin bir şeyde ısrar edebilir?

Ahırda Saffron atın karnındaki deri kayışları çözdü, sonra eyeri duvardaki kancaya astı. Tüm bu süre boyunca, boğucunun izin verdiği kadarıyla nefesinin altında homurdandı, ancak bu daha az sinirli hissetmesine yardımcı olmadı.

Kül rengi. Bu kelimeyi ilk öğrendiğinde Cylvan'la Büyük Kütüphane'de yaptığı konuşmayı çok net hatırlıyordu. Kraliçe Proserpina, Kral Clymeus ve biraz da Gece Divanı hakkında konuşurken olmuştu. Bu, Cylvan'ın sitrin yüzüğünün amacını açıklamasından ve ardından rüzgâr büyüsunü gösterip Safran'ı kollarında kaldırarak Derdriu'nun tavandaki yüzünü okşamasından hemen önceydi...

Taran küllenmiş olsaydı, Cylvan'ın o zamanlar bir şeyler söyleyeceği kesindi. Saffron onun kampüste iki Sídhe lordu olduğundan ve kendisinin de bunlardan biri olduğundan bahsettiğini bile net bir şekilde hatırlıyordu.

Parmağındaki geri kazanılmış kütüphane yüzüğüne bakarken, ahırın penceresinden süzülen ışıktaki parlaması Saffron'un tansiyonunun düşmesine yardımcı oldu. Yeni patron yüzüğünün kıvrımına sıkıştığında, en azından Kaelar'a kimsenin yakından bakıp altında ne saklı olduğunu göremeyeceği kadar çirkin bir şey verdiği için teşekkür edebilirdi. Bir sonraki numarası kelepçelerini kontrol eden eller ve hançer yüzüğünü çalmak olacaktı ve sonra kütüphane yüzüğünü tekrar kullanabilirdi.

Gözlerini kapatan Saffron elini yumuşak bir yumruk haline getirdi ve uzun bir nefes aldı. Aklına gelen her düşüncüyü, onu içten içe kemiren her yamyamca merakı bir kenara itti. Danann Evi'ne geri dönmüştü. Odaklanmak zorundaydı. Yaşlı kadının saldırısı dışında ormanda bir şey olduğuna dair hiçbir işaret gösteremezdi. Bu sadece rastgele bir olaydı. Önemli bir şey değildi. Şüphelenmek için bir neden yoktu.

Ahırdan hızla çıkan Saffron dikkatini Hollow'a yöneltti ama Danann Evi arka kapıdan girdiğinde tamamen sessizdi. Kaelar bile gitmişti. Sadece salondaki saatin tik takları hayat doluydu.

Hayal kırıklığını bastıran Saffron, Kaelar'la birlikte eve erken döndükleri için arkadaşının o gün için izinli olduğunu varsaymak zorunda kaldı. Başka bir seçenek onu hasta edebilirdi.

Saffron kendini tavan arasına sürüklerken yepyeni deri botlarla yürümenin verdiği acı kendini belli ediyordu, tek istediği siyah bluzunu ve peçesini giyip hayalet olmaya geri dönmekti. Ayakkabı bağcıklarını çözerken ayaklarından birkaç deri parçasının sıyrıldığından emin olduğu için küçük nefesini tutamadı. Kalp atışlarını ayak parmaklarında hissedebilmesi kötüye işaretti. En azından üniforma botları hızla şişen kemerlerini saracak kadar iyi yırtılmıştı, yine de üzerini değiştirirken pamuktan bir kan dalgası damlamasından endişe ederek çorapları çıkarmaya zahmet etmedi.

Mutfığa döndüğünde, aniden arka girişin yanında duran tanıdık olmayan bir kutuyu fark edince kapıda durdu. İçinde kahverengi kâğıtlara sarılmış sayısız malzeme paketinin yanı sıra bir zarfın içinde el yazısıyla yazılmış birkaç tarif kartı buldu. *Somon, patates, soğan dolması, ızgara mantar...* Saffron'un tüm dünyasını döndürmeye yetecek kadar yemek. O gerçekten...? Sadece o, tek başına? Ayakları kâğıda sarılı soğuk balıktan daha çiğken mi? İnleyerek kartları alına bastırdı ve bir yenilgi iç çekişi yaşadı ama o sırada arkasında biri boğazını temizledi ve Saffron sıçrayarak ona baktı.

Sadece iki hafta olmuştu ama Hollow Saffrona sanki bir asır önce gitmiş gibi bakıyordu. Geniş gözlerle Saffron'un her santimetrekaresini sanki gördüklerini ikinci kez tahmin ediyormuş gibi araştırdı. Eias ve Magnin'in

Sesler salondan gelmiyordu, selamlama ya da telaşla bir şeyler söylemiş bile olabilirdi.

Saffron zoraki bir sakinlik ifadesiyle doğruldu ve diğer tüm duygularını uzak tutmak için çenesini sıktı. Sonsuz kelimeler, özürler ve ifade edebilmeyi dilediği duygularla dolu olan arkadaşına küçük bir baş selamı verdi. Hollow da sanki anlamış gibi başını salladı. Sanki biri onu en iyi şekilde davranması için uyarmıştı ve o da aslında ölmemiş olan arkadaşına gözlerini diktiğinde bunun nedenini nihayet anlamıştı.

Arkadaşını haftalardır ilk kez gördüğünde tepki verememek, Cylvan'ın sesini her gün döşeme tahtalarının arasından duymak kadar acı vericiydi. Yakın ama ulaşılmaz. İkisi de tehlikede olmasın diye.

O andan itibaren, tıpkı diğer günlerdeki angarya işler gibi, sessizce yan yana çalışmak zorunda kalacaklardı. En azından bir parça normallik sunulmuştu; Saffron şimdilik bu kadarı için minnettar olabilirdi. Tıpkı Cylvan'la olduğu gibi, bir gün Hollow'a da her şeyi açıklama şansı olacaktı. Saffron buna yemin etti.

HOLLOW, MOBİLYALARIN VE EŞYALARIN TAŞINMASI GIBI AĞIR İŞLERİN ÇOĞUNU ÜSTLENDİ. Danann Evi'ne bavullar, yurtlarından transfer olacak Eias, Magnin ve Kaelar'a ait eşyalar. Büyük olasılıkla Taran'ın Saffron'a göz kulak olmasına yardımcı olmak için, tıpkı Hollow'la birlikte çalışırken Eias ve Magnin'in etrafta dolanması gibi. Saffron o sabahki sorusunu hatırladı ve Taran'ın her istediğini yapmak için her bir yüksek fey'e tam olarak ne vaat edildiğini merak etti. Belki de onlarla bu kadar yakın yaşayarak Saffron bunu öğrenebilecekti.

Hollow ve Saffron ne zaman yolları kesişse göz teması kuruyor ama bunun dışında herhangi bir mesaj iletmiyorlardı. İkisi de bunu denemenin çok riskli olduğunu açıkça biliyordu ve aynı odada bulunma fırsatı buldukları her seferinde birbirlerini onaylıyorlardı. Arada sırada Hollow yemek hazırlamaya yardım etmek için devreye giriyor, Saffron da yatak odalarındaki küçük işlerle ilgileniyordu ama her seferinde birbirlerine sarılma dürtüsüne direniyorlardı. Yalnız oldukları düşünülduğünde bile.

Yine de sonunda, yemek pişiren ya da ortalığı toplayan iki hizmetçi görüntüsünü hiç bozmadan, konuşmadan iletişim kurmanın bir yolunu geliştirdiler. Çoğu beantighe, peçeli olmanın ve birlikte geçirdikleri günlerin çoğunda sessizlik içinde çalışmak zorunda kalmanın bir sonucu olarak bunu yapabiliirdi.

Saffron Hollow'a ellerini gösterdi, tüm parmakları ve tırnakları olması gerektiği yerdeydi. Neyse ki Magnin bir gece önce kırılan parmağını çoktan iyileştirmişti.

Saffron dişlerinin sağlam olduğunu ve düzenli olarak fırçalandığını göstermek için gülümsedi.

Bir kaşık sosun tadına baktı ve hâlâ bir dili olduğunu kanıtlamak için üzerine basa basa biraz daha tuz ekledi.

Bu arada Hollow, ulaşabildiği eşyalar aracılığıyla adını söyleyebildiği herkese güvence veriyordu. Bir baş marul aldı, takdirle okşadı ve kesme tahtasının üzerindeki soğuk balıklara doğru yuvarlayıp onları öpüyormuş gibi yaptı. Letty ve Nimue. Saffron kahkahalarla homurdandı ve bunu örtbas etmek için biraz un solumuş gibi yaptı.

Bıçaklar mutfak bıçakları gibi keskindi. Silk, Fleece ve Quilt çamaşırhanedeki battaniyeler gibi hesaplanmıştı. Splinter iğrenç ve yapışkandı ama bu da normaldi. Tüy, her zamanki gibi bir haberci kuzgunun tüyü gibi uçar ve dikkatsizdi.

Safran, Baba Yaga ile tartışmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ama boynuna taktığı gibi bir tavuk ayağı yoktu.

Onun da kadar iyi olduğunu umuyordu.

Tüm süre boyunca, tarif kartlarından gurur duyduğundan daha fazla kelimeyi sessizce seslendirmek zorunda kalan Saffron, talimatların tam olarak ne istediğini anlayamadığında ara sıra kendi adımlarını uydurmaya başvurdu. Neyse ki kampüs mutfaklarında, Beantighe Köyü'nde ve Luvon'un malikanesinde en azından temel yemek pişirme bilgisine sahip olacak kadar çok çalışmıştı. Başka her şeyde numara yapabiliirdi ve Hollow ona yardım etmek için her zaman yanındaydı. Daha o zaman Hollow, Saffron uzaklardayken biraz okumayı öğrendiğini ima etmişti ve Saffron kafasında kabaran her soruyu sormayı her zamankinden daha çok istiyordu. Hepsi Güneş Işını için ayrılmış olanlarla birleşince kafatası şişmiş bir mantar gibi patlayacaktı.

Rezene tohumu turşusu ile süslenmiş somon füme; yatakların üzerine çarşaf sermek. Patates à la crème; banyo tezgahlarını silmek. Soslu ve limon sulu soğan dolması; şifonyerlerin, şömine örtülerinin tozunu almak ve ahşap zeminleri hızlıca silmek. Buharda pişirilmiş deniz lahanası, iri tuzlu ızgara mantar, beyaz kuşkonmaz çorbası; gardıropları açmak ve elinden geldiğince düzenlemek. Tatlı olarak buzlu zencefilli kurabiye; her odaya girip bulabildikleri parlak ıvır zıvırlarla meşgul olan perileri kovmak.

Birlikte yaptıkları işler günün geri kalanını ve Saffron'un ayaklarındaki derinin geri kalanını yiyip bitirdi. Taran, Cylvan ve Asche akşam yemeğinin başında döndüğünde Hollow nihayet izinli sayıldı ve Saffron'a hiç selam vermeden oradan ayrıldı. Saffron, Eias'ın Taran'a aralarında şüpheli bir şey olmadığını söylediğini de duydu. Bu acı tatlı bir iltifattı. Ve Saffron, hangi şartlar altında olsun Hollow'u yakında tekrar görmeyi ummaktan nefret ediyordu.

Yemek odası sonunda Danann Evi'nin fey sakinlerinin sesleriyle dolarken, Saffron her yemeği uygun bir servis tabağına aktardı. Tabakları masanın etrafına dizerken, hepsinin onun düzgün bir yemek yapma becerisine şaşırmış gibi görünmeleri karşısında hem utandı hem de sinirlendi. Sanki Saffron'un onları zehirleyip zehirleyemeyeceğini sorar gibi birbirlerine sessiz bir soruyla baktılar. *Evet, kesinlikle ama* sadece bilerek. Herhangi bir altın kaşıık feyinin önündeki hiçbir şey onları kazara hasta edemezdi.

İlk tereddüt geçip normal sohbet başladığında, Saffron masanın etrafındaki servis hareketlerinin içinde kayboldu. Her doldurulan bardak, değiştirilen kap kacak, bir sonraki yemeğin tanıtımı arasında, belli etmeden kulak misafiri oldu, masanın her bir üyesinin birbiriyle nasıl etkileşime girdiğini izledi. Ormanda vahşı bir fey'e tanıklık eder gibi, Saffron bir kez daha gözlem notları almak için eskiz defterinin yanında olmasını diledi.

Eias ve Magnin masanın bir tarafında yan yana oturuyordu. Karşılarında Asche, Taran'la coşkulu bir sohbeta dalmış, Prens Cylvan ise baş köşeye oturmuştu. Eksik olan tek kişıi Kaelar'dı ama Saffron bunu bir nimet olarak görüyordu.

Tıpkı kahvaltıda olduğu gibi Prens, Saffron'un önüne koyduğu her tabağa sesli olarak iltifat eden ilk ve tek kişıydi. Saffron gülümsemesini bastırarak mütevazı bir teşekkürle eğilirken kalbi heyecanla çarpıyordu. Yemeğin başındaki kuzgunun daha fazla iltifatını kazanmak için başka ne yapabilirdi? Ona sunduklarında en ufak bir rahatlık sağlamak için?

Kendisi için tabak hazırlamakla uğraşacak kadar yemek kalmamıştı, bu yüzden Saffron payına düşeni kabul etti ve tencere ve tavaları ıslatmak için lavaboyu doldurdu. En azından buzdolabında ekmek ve peynir olduğunu hatırladı. Belki bir ya da iki yumurta bulabilirdi. Bir yanı aç değildi, ayakları da zonkluyordu.

sıcak, kaslar çok sert ağrıyor, zihin çok hızlı dönüyor ve hangi yolun yukarı olduğunu bilmeyi zorlaştırıyordu.

Bir süpürge fırçasıyla tavaları ovma, köpüklü soda külüyle yıkama, keten bir havluyla kurulama, temizlikle yemek odasından gelen son istekleri karşılamak arasında gidip gelirken yapılan hareketler günün önceki işleri kadar tanıdıktı. Hatta belki de biraz *fazla* basitti, Saffron'un zihninin Güneş Işını'ndan kanlı kocakarıya, Hollow'dan Baba Yaga'ya, Letty'den Nimue'ye, Kral Clymeus'tan Taran'a, Asche'den Prens Cylvan'a dolaşmasına izin veriyordu...

Kendini toparlayan Saffron ellerinin hareketlerine odaklandı. Musluktan akan suyun Kuvars Deresi gibi koktuğunu düşündü, belki de öyledir diye merak etti. Danann Evi'nin havasız yüksek feyleri, Wicklow Kulübesi'ndeki beantighler gibi suyu doğrudan kaynağından içmezlerdi elbette. Duvarlarda kömür filtresi mi kullanıyorlardı? Belki de solucanlar ve mide böcekleriyle savaşmak için büyü? Saffron, Lord Kaelar'ın bir yudum dere suyu içtikten sonra susuzluktan altına sıçacağı düşüncesiyle sırtıtmaktan kendini alamadı...

Ancak musluğu çevirmek için uzandığında, duvardaki borunun etrafına karalanmış bir şey Saffron'un dikkatini çekti. Daha da yaklaşıncaya, titreyen apliklerin loş ışığında gözlerini kısmak zorunda kaldı ve ilk başta işaretlerin bir göz yanılması olduğunu düşündü. Ama bu işaretleri tanıdığını daha çabuk fark etti. Baba'nın çay fincanı tabaklarında kullandığı, yaşlı kocakarının sis duvarının dışındaki tabelada gördüğü kurak işaretlere benziyorlardı. Saffron yakındaki mumu alıp ona yakın tuttuğunda bile bundan emindi ve parmaklarını eski çizgilerin üzerinde gezdirirken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yerleşimleri ona musluktan gelen su üzerinde bir tür etkileri olması gerektiğini söylüyordu - ya da belki de öyleydi, çünkü çemberin kenarı sayısız yerden çatlamıştı. Kurak daireler

sihirlerini yapmak için fiziksel dokunuşa mı ihtiyaç duyuyorlar? Baba Yaga buna ne diyordu, *kurtuluş mu*? Kanlı kocakarı bile tanıştıkları ilk gece *kurtuluş* hakkında bir şeyler söylemişti ve 'her şeyi tek başına vermekten' nasıl yorulduğunu anlatmıştı...

Biri daha fazla şarap için seslendi ve Saffron neredeyse mumunu düşürüyordu. Aceleyle arka kapının hemen dışındaki kiler merdivenlerine yöneldi, gümüş kelepçelere zar zor ulaşabildi. Belki sadece aklında olduğu için, belki de mumunun ışığı tam da onu aydınlattığı için Saffron kendini basamakların altındaki arşitravin içine oyulmuş başka işaretlerle yüz yüze buldu. Aynı derecede eskimiş, zamanın geçmesiyle aynı derecede harap olmuş ama inkar edilemeyecek kadar kurak işaretler.

Kendisinden önce Danann Evi'nde çalışan insan hizmetkârları merak etmek için fazla zaman harcamamıştı; tavan arasında mahsur kaldığı süre boyunca onların hayaletlerini bile görmemişti.

Görünüşe göre kendilerini tanıtmaya hevesliydim.

DANANN HOUSE SAKINLERİ MÜMKÜN OLDUĞUNCA SAĞDUYULU DAVRANARAK

Saffron akşam yemeğini bitirdikten sonra otları sarmak için kullanılan kahverengi kâğıtların üzerine bulabildiği tüm kurak işaretleri karaladı. Musluğun etrafı ve şarap mahzeninin üstü ilk sırada geliyordu ama sonra sobanın altındaki döşeme tahtalarında daha fazlası vardı. Arka kapının iç çerçevesi üzerinde. Ne dedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir diğerini ve bir diğerini ortaya çıkarırken aklına bir fikir geldi. Belki de sobanın altındakiler eşyaların yanmasını engelliyordu. Musluğun etrafındakiler suyu temizlemek ya da belki de ısıtmak içindi. Mahzenin üzerindeki neme ya da belki de yüzyılların değerli şarabını mahvedecek sıcaklık değişimlerine koruma sağlıyor olabilirdi. Ya da belki de mahzeni ve sunduklarını korumaları için vahşi clurichaun'ları ?

Yiyecek kilerini karıştıran Saffron, kraker kavanozlarına ve içi boşaltılmış ekmek somunlarına yuva yapan bir avuç fareyi ve periyi kovaladı ve sonunda içinde sayısız el yazısı kartla dolu tozlu tarif kutusu ortaya çıkardı. Kekler, kızartmalar, brunch atıştırmalıkları, içecekler için tarifler ve kutunun altında, kurak işaretlerden oluşan başka bir satır.

Eias ve Magnin sonunda yatmaya giderken, Cylvan, Asche ve Taran kampüsün diğer tarafındaki bir şenliğe gitmek üzere ayrıldılar. Ev bir mezar gibi sessizliğe gömüldüğünde Saffron yemek odasını araştırdı. Mutfaktan girişin üzerinde bir tane vardı. Bir tanesi teras penceresinin tepesinde. Bir tanesi masanın kenarının altında. Prensın oturduğu yer de dahil olmak üzere masanın başındaki sandalyelerin dikiş yerlerinde iki tane. Saffron bunun artık işe yaramayacak kadar eski olsa bile en azından dostça bir büyü olduğunu umuyordu. Cylvan'ın farkında olmadan potansiyel olarak zararlı bir büyüye ulaşabileceği düşüncesi Saffron'un içini burktu, sadece endişesini kurak bilginin peşinden koşmasını hızlandırmak için daha fazla nedene kanalize etti.

Karanlık evden bir ses duyulduğunda, hazırlık masasının altında özellikle karmaşık bir dairesel büyü kopyalamanın ortasındaydı ve hareketsiz kaldı. *Tak, tak, tak.*

Başını kaldırarak arka kapılara doğru baktı ama diğer tarafta hiçbir şey yoktu. Bir süre daha dinlemek için durakladığında, sadece hayal gördüğünü düşündü ama ses tekrar geldi. *Tak, tak, tak.*

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Mumunu alarak salona, oradan da ön koridora geçti ve ön kapının dışında beliren gölgeleri fark etti. Onları yine görmezden gelmeyi düşündü ama ışığını gördüklerinden ya da Cylvan ve diğerlerinin içeri giremeyecek kadar sarhoş olduklarını düşündüklerinden endişelendi. Elinden geldiğince kibarca cevap verecekti. İyi bir ev-beantighe'si gibi.

Ancak kapıyı açtığında, diğer tarafta bekleyenler beklediği son yüzlerdi. Müdire Elluin ve yardımcısı Silver, ön basamağın alçak fener ışığında ona gülümsediler.

"Merhaba üvez ruhu," diye vahşi bir gülümsemeyle selamladı Elluin. "Seni burada bulmayı umuyordum."

Saffron içgüdüsel olarak geri adım attı, tamamen kapıyı çarparak kapatmaya ve tavan arasına koşmaya niyetlenmişti ama ziyaretçilerin arkasından bir engelleme emri geldi ve Saffron'un kelepçeleri birbirine çarptı. Mumu yere yuvarlandı ve Kaelar kapıdan eğilip mumu kendine alana kadar yuvarlandı.

"Neden bize biraz çay demlemiyorsun?" Alevi söndürmeden önce Saffron'un gözleriyle buluştu.

SUÇLAMA

Kaelar, müdire hanımla dostça sohbet ederken Safran mutfakta bir çay tepsisi hazırladı. Tüm bu süre boyunca elleri titredi.

Saffron sunuyu salona taşıırken eğildi. Kulakları çınladı. Kanepelerin arasındaki masaya koyarak tekrar uzaklaşmaya çalıştı ama Kaelar elini tutup onu kanepeye çekti. Sonra da Saffron'un parmağındaki koruyucu yüzüğünü çıkardı.

Saffron nefesini tuttu. Kendini ayarladı, dik oturdu ama göz temasından kaçındı. Ocaktaki ateş, Silver arkasında dururken kanepede oturan Elluin'i arkadan keskin bir şekilde aydınlatıyordu. Saffron'un en temel içgüdüleri endişe içinde kıvrandı.

"Gerçekten de kurdun seni aldığını düşünmüştüm beantighe," diye başladı Elluin gülümseyerek ve çayını yudumladı. "Elbette ben de senin bir ruh olduğunu hiç düşünmemiştim. Kampüsün her yerinde buna karşı korumalarımız var."

Elbette biliyorsun. Saffron'un içgüdüğü sessizce de olsa alaycı olmaktı. İfadesini boş tutmak için mücadele etti, olması gerektiği gibi iplenmemiş bir beantighe'den başka bir şey gibi davranmak istemiyordu - gerçi Elluin'in yorumu onun

GörünüŖe göre hafıza ipleri çekilmiŖti. Müdire fincanını tabağa yerleŖtirirken ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yaptı.

"Üstat Kaelar bana konuŖamadığınız söyledi. Bu doğru mu?"

Üstat Kaelar neredeyse Saffron'u kusturacaktı. Elluin bile onun çirkin koruyucu yüzüğüne iltifat etmekten daha iyisini biliyor gibiydi.

"Gerçekten dilini mi kestiler?"

Saffron başıyla onayladı. Ellerini Elluin'in kucağında tutuŖ Ŗeklini taklit edecek Ŗekilde ayarladı ve bunu yapar yapmaz Elluin'in ellerinin nasıl yer deđiŖtirdiğini fark etti. Elluin'in bir sonraki duruşunu taklit etti ve Elluin burnunu kırıştırdıktan sonra duruşunu tekrar deđiŖtirdi. Elluin'in ağız arılarla doluymuŖ gibi seğırene kadar Elluin de onu takip etti.

"Oyalanmayacağım, beantighe. Sanırım bu evde birileri Sizi sır olarak saklamak istiyorlardı; ve eğer patronunuz kampüsümde son günlerde saldırıya uğrayan ikinci öğrenci olmasaydı, bunu yapabilirlerdi. Saldırganını insan kulaklı, kırmızı üvez peçeli, vahŖi ve yaŖlı bir kadın olarak tarif ettiğinde ne kadar ŖaŖırdığımı bir düşünün..."

Çayını tekrar yudumladı. Saffron onun devam etmesini bekledi, müdirenin dramatik duraklamasına tahammülü yoktu. Fincanın kenarından ona gülümsedi.

"Doğal olarak ilk aklıma gelen Cottage Wicklow'un annesi oldu."

Saffron'un ağız açık kaldı. Bu açıkça Elluin'in umduğu tepkiydi, sırtıttı ve eliyle kendini yelpazeledi.

"Daha dün gece, ilk saldırı sırasında ormanda dolaŖan kurtla ilgili raporlar da aldığımı görünce... arasındaki bağlantının ne kadar açık olduğu da aklıma geldi."

Yine sözünü kesti ve Saffron yüzündeki duyguyu saklamak için elinden geleni yapmasına rağmen yine ona tam olarak istediğini verdi.

"Bir saat önce, Cottage Wicklow'un annesi Nora Everhart'ı, beantighe adı Hearth, iki Morrigan öğrencisine saldırdığı ve ormandan bir canavar çağırmak için kurak büyü yaptığı gerekçesiyle tutukladım."

Saffron neredeyse ayağa fırlayacaktı ama Kaelar hazırlıklıydı, ağzını fincanın kenarından bile çekmeden yine kendini *tutmaya* zorladı. Elluin bok yiyen sırtışını sürdürürken Saffron minderlere gömüldü ve bağlı ellerini yumruk yaptı.

"Şaşkınlığını anlıyorum, beantighe. Aslında bu yüzden buradayım." Karamel sürülmüş dilimlenmiş bir elmayı ısırmadan önce peçeteyle ağzını sıvazladı. "Gördüğünüz gibi, Nora'yı kurdu çağırmaktan suçlu bulmak ne kadar kolay olsa da... Bana birkaç hafta önce yolda ölen o beantighe'yi hatırlattı. Hani *şu "kurt tarafından öldürülen"*. Hepiniz bir kuraklık büyüsu yaparak onu kurtarmaya çalıştınız... ah, benim hatam. Onu tek başınıza kurtarmaya çalıştınız. Cottage Wicklow'da iddia ettiğiniz buydu, değil mi?"

Ona baktı, tekrar durdu ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. Saffron'un parmak eklemleri dizlerinin üzerinde tuttuğu gerginliğe karşı beyazlaştı.

"Bir zamanlar tabu büyüsu itiraf ettiğinizi ve sizin de kırmızı peçe takma geçmişiniz olduğunu düşünürsek... yanlış kişiyi tutuklamış olabileceğim konusunda beni endişelendiriyor. Bu nedenle, size onun yerini almanız için bir fırsat sunmak istiyorum."

Saffron onaylamak için ayağa fırladı ama Kaelar' eli bel kemerini buldu ve onu tekrar aşağı çekti. Elluin kendine bir elma dilimi daha aldı.

"Bu tepkiyi bekliyordum elbette ama ne yazık ki ben kendimi sadece ve sadece gerçeği bulmaya adadım. İsteyeceğim son şey sizi Nora'nın yerine tutuklamak, ancak daha sonra, örneğin, aslında hiç de kurak olmadığınızı öğrenmek."

Elmayı kemik gibi dişlerinin arasında çıtırdatmadan önce gözleri yoğun bir şekilde Saffron'a döndü.

"Annenizin suçlandığı her şeyi yapabilecek kadar kurak büyü yetenekli olduğunuzu kanıtlama fırsatı sunuyorum. Özellikle de Akik Ormanı'nda görülene tıpatıp benzeyen bir kurt çağırmak. Ancak o zaman Nora Everhart'ın masum olduğuna ve kendisi, kurt ve vahşi kadın arasında bir bağlantı olmadığına inanacağım."

Gözlerini hiç ayırmadı. Saffron'un nefes almayı nasıl bıraktığını anlatabilir miydi? Kalbinin nasıl kendi boyutunun üç katı kadar şiştiğini, dikenlerle keskinleştiğini ve onu içten içe parçaladığını?

Nasıl? Diye mırıldandı. Kadın daha da sırttı.

"Kraliçe Proserpina'nın Gece Mahkemesi sırasında belirlediği beş kuraklık sınavından geçeceksin," dedi ve Saffron'un yüreği hopladı. Yaşlı kocakarı o günün erken saatlerinde *denemeler* hakkında bir şeyler söylememiş miydi? "Sadece pasif olarak kurak olduğunu değil, istediğin zaman kurak büyü yapabildiğini de kanıtlamalısın; son kurdu çağırmak olacak. Aksi takdirde, onun yerine denemeleri annene yaptıracam... ve her birinde kendini açığa çıkaracağına inanmak için çok iyi nedenlerim var."

Saffron dişlerini sıktı. Elluin Baba Yaga'nın kurak büyü yaptığını zaten biliyor muydu? Peki ya diğer anneler? Tüm bu düzenlemeyi sırf Saffron'u zorlamak için yapacak kadar deli miydi gerçekten? Hangi nedenle?

"Ama sadece o değil," diye devam etti çayından bir yudum daha alarak. Yine dayanılmaz bir süre durakladı. "Bu kadar çok Beantigh'i denetleyen yüksek statüsü nedeniyle ve o gün kötü eylemlerinize girdiğim her henmother size eşlik ettiğinden... Beantighe Köyü'nün her sakini hakkında tam bir soruşturma talep etmekten başka seçeneğim olmayacak. Her bir

Morrigan Akademisi ile sözleşmeli beantighe soruşturulacak ve en azından komplo ile yargılanacaktır."

Kaelar bile alaycı bir nefes vererek sırttı. Saffron'un tüm dünyası sessizliğe gömülürken, bir yaylı tüfeğin ateşlenmesi gibi gürültülüydü. Cildi aniden sıcak hissetti. Düşünceleri kaynadı. Aniden alevler içinde kalmış olmalıydı. Varlığının her santimini kaplayan ani, dayanılmaz yutulma acısını açıklamanın başka bir yolu yoktu.

Ne zaman? Ağzından kaçırdı.

"Benim üzerine," diye nazikçe cevap verdi Elluin.

Ne zaman? Israr etti ve çaresizliği neredeyse ortaya çıktı.

Elluin gülümsemeye devam etti ve fincanındaki çayı bitirmek için zaman ayırdı.

"Planlanmış bir tarih ve saat vermem için bir neden yok, tıpkı kurak atalarınızın kendileri için yaptıkları denemelerde olduğu gibi," diye cevapladı sonunda, sonra öne doğru oturup ceketinin içinden küçük bir cam şişe ve bıçak çıkardı. "Uygun gördüğüm anda sizi çağıracağım ya da patronunuzdan benim yerime bir muayene yapmasını isteyeceğim. Minnettar olun - sizi şu anda gözaltına almamamın tek nedeni Üstat Kaelar'ın görevlerinize devam etmek için evde kalmanızı istemesi."

Şişeden, boş bir çay fincanının dibine opalesan bir yağ döktü. Bu sırada Silver hançeri alıp Kaelar'a uzattı, o da Saffron'un bağlı ellerini tutup hançeri avuçlarından birinin içine bastırdı. Saffron bunu hissetmedi bile, sadece şüpheyile Kaelar'ı izledi. Taran'ın kurt olduğunu bilen Kaelar. Neler olup bittiğini çok iyi bilerek ormanda canavarla birlikte dolaştığını itiraf etmişti. Elluin gerçekten de Taran'ın kurt olduğunu hâlâ bilmiyor muydu?

Saffron'un ellerini Elluin'in boş fincanının üzerine uzatan Kaelar, küçük bir kan birikintisi oluşana kadar taze yarayı sıktı

dibine kadar. Fey lordu daha sonra bardağı ağzına kadar taze çay ile doldurdu.

Gümüşi yağlarla parıldayan fincanı eline alan Saffron, avucundaki kıpkırmızıyı fincanın dışına sürdü. Karşısındaki Elluin, kanıyla tatlandırılmış fincanın halkasına bir parmağını geçirdi. Cylvan bir keresinde ona eski efsanelerin yüksek feylerin gümüş kana sahip olduğunu iddia ettiğini anlatmıştı ve Saffron bu alışverişin birbirleriyle anlaşma yapmak için yapılan bir tür ritüel olduğunu düşünmüştü.

Aynı anda içkisini yudumlayan Saffron, içkisinin yüzeyindeki acılığı tattı ama bunun dışında hiçbir şey ifade etmeden geri yuttu. Elluin sanki bir kez daha tepki vermesini bekliyormuş gibi parlak gözlerle onu izledi ama o sakinliğini korudu. Ardından kendi çayını yudumladı ve tabağına geri koydu.

"Çayı önünüzden aşağı dökün," diye aniden zorladı ve Saffron kendini toparlamaya fırsat bulamadan çöpe attı. Rahatsızlıkla tısladı ve Elluin gülerek homurdandı, ardından peçeteyle ağzını sıvazlayıp ayağa kalktı. Silver onu takip etti ve ardından Kaelar, Saffron'u yakasından tutarak bir veda selamına itti. Elluin arkasını döndüğü anda Saffron kaçmak için kendini çekti.

Çatı katındaki tuvalette parmaklarını boğazına soktu. Tekrar tekrar kusarak, kanla pembeleşene kadar durmadı.

ÇAY

Sadece pasif olarak kurak değilsiniz, aynı zamanda kurak büyü de

yapabiliyorsunuz

İstediğin zaman.

Aksi takdirde, anneni bunları yapmaya zorlayacağım. Ama sadece onu değil-

Morrígan Akademi ile sözleşme yapan her bir beantighe soruşturulacak ve komplo ile yargılanacaktır.

Sadece kâbuslar. Saffron toplamda iki saat uyuyabilmişti ama bu uyku huzursuz ve acılıydı; her uyandığında nefes nefese kalıyor ve boğazında biriken safrayla boğuluyordu. Tek yapabildiği, Cylvan'ın aile yüzüğüyle gergin bir şekilde oynamak, tanıdık şekli ve hissiyle rahatlamak, ihtiyaç duyduğunda başvurabileceği birinin hâlâ var olduğunu hatırlatmaktı. Ama-

Pasif olarak kurak. İsteddiğiniz zaman gerçekleştirin.

Kurdu çağır.

Eğer yapamazsa, Beantighe Köyü'ndeki herkes komplo kurmakla yargılanacaktı. Saffron bunun ne anlama geldiğini sormasına gerek kalmadan biliyordu. Ne de olsa Cylvan bir keresinde tabu büyü yaptığı tespit edilen insanlara ne olduğu hakkında bir şeyler söylemişti. O gece Aon- adharcach süitinde Saffron, eğreliotu halkasını Baba'nın çay fincanları gibi kurak bir çemberle büyüleme fikrini sundu.

Sadece kitabınızda çizilmiş olmaları bile - eğer biri sizi onlarla bulursa, sizi anında idam eder ve konuştuğunuz her bir kişiyi araştırırlar.

Bu Cylvan anlamına da geliyordu. Saffron başarısız olursa Elluin Prens Cylvan'ı da araştırmanın bir yolunu mutlaka bulacaktı. Ve sonra Luvon. Ve Adelard. Ve...

Bunu çok uzun süre düşünürse nefes alma yetisini kaybediyordu. Sadece boğazı kesilene kadar yastığına doğru çığlık atabiliyor, sesinin döşeme tahtalarından alt kattaki Cylvan'ın odasına geçmeyecek kadar boğuk olması için dua ediyordu. Bu yükü taşımak sadece Saffron'a aitti. Cylvan'ın kulak misafiri olmasına ve bunu kendisi için talep etmesine ihtiyacı yoktu.

O GÜN ORMANI ARAMA GÖREVİ OLMADAN, DIKKATI DAĞILMIŞTI.

Danann Evi'ni daha kurak işaretler için aramak şeklinde.

Tüm sakinler sabah ve öğleden sonraki derslere gittiği için işler daha kolaydı ama yine de Saffron'un kulaklarını dört açması gerekiyordu, çünkü arada sırada bir şeyler yemek, odasından bir kitap almak ya da ders arasında uyumak için uğrayanlar oluyordu. Saffron yalnız kaldığı pencereleri aramak için zaman buluyor ve hazırlıksız yakalanma ihtimaline karşı bu hareketleri basit ev işleri yapan bir beantighe olarak çerçeveliyordu.

Eias'ın süiti Saffron'un insan dünyasından gelmiş olması gerektiğini fark ettiği tuhaflıklarla doluydu; hatta bunlardan birkaçını Hollow'la yakalanması zor bir dansa kapılmışken açtığını hatırlıyordu. Tepesinde kıvrıkcık bir boynuz ve yan tarafında dönen bir düğme olan bir cihaz; kâğıtla doldurulmuş ve diş gibi harfli düğmelerle süslenmiş bloklu bir makine; hatta Saffron'un yakın zamanda kullanılmamış olsa da tekme pedallı bir dikiş makinesi olarak tanıdığı bir şey.

Çalışma masasının altında ve pencerelerden birinin mandalının üzerinde oymalar vardı.

Asche'nin misafir odası tıpkı ağabeylerinin süiti gibiydi; pahalı giysiler, süslü ayakkabılar, mücevherler ve makyaj malzemeleriyle doluydu. Ama bundan da öte, tıpkı Saffron'un şenlik sırasında işlediklerine tanık olduğu gibi *el işleri* vardı. Cam boncuklar ve çeşitli nakış ipliklerinden oluşan pırıltılı paletler, yarısı elle dikilmiş desenlerle süslenmiş parlak kumaşlarla kaplı bir elbise formu, makaslara kadar her bir alet altın turnalar şeklindeydi. El işlerine ek olarak, masalardan birinin üzerinde bir ecza dolabı duruyordu; çekmeceler dağınık kristaller, şifalı bitkiler, tıkırdayan ay suyu şişeleri, "*Avren-yeni mezarlık, Samhain*" ve "*Corsecca Gölü-kil, Kış* " gibi kelimelerle etiketlenmiş topraklarla doluydu.

Saffron şöminelerinin içinde oymalar buldu.

Magnin'in odası sıkıca kapatılmıştı. Saffron çareyi bir dizinin üzerine çömelip anahtar deliğinden bakmakta buldu, duvarların posterlerle sıvalı olduğunu, masaların kitaplarla dolu olduğunu gördü, hatta yanan bir şeyin kokusunu bile aldı ama ilk paniğe rağmen alev görmedi ve bir saat sonra tekrar kontrol ettiğinde de alev görünmüyordu.

Taran'ın odası da aynı şekilde kilitli olunca, Saffron en son Kaelar'ın odasını aradı. Güneşin batmakta olduğunu ve herkesin yakında tekrar eve döneceğini bildiğinden olabildiğince hızlı bir şekilde odayı taradı.

Bu kadar kısa bir süre içinde bile Kaelar'ın süiti kaosa dönüşmüştü. Kıyafetler yere yığılmış, etrafları rastgele deri zırh parçaları, sert çizmeler, bir rapier koleksiyonu ve hem teşhir hem de aktif kullanım için diğer silah çeşitleriyle çevrilmişti. Saffron sırf ona inat olsun diye en parlak arbaletin ipini koparmak için gülünç bıçaklardan birini kullandı.

Ayrılmadan hemen önce, fey lordunun mücevher kutusunda bir şey dikkatini çekti; Büyük Kütüphane'deki kitapta Saffron'un *Opulentology* olarak tanıdığı sembolün şeklindeki gümüş broş, yuvarlaktı ve alt ve üstte üç noktada daireler vardı. Dış tarafı ikincil bir üçgenle çerçevelenmişti ve Saffron parlaklığını takdir etmekten kendini alamadı, broşu elinde evirip çevirirken kenarına kazınmış kelimeler olduğunu fark etti.

Danu kutsasın... gümüş kanlı köklerimizi... Ateşi... demiri höyüklerle döndürsün... diye mırıldandı, özellikle ilk kelimeler tanıdık gelirken kaşlarını çatı ama nereden geldiğini hatırlayamadı.

"İlginç bir şey buldun mu?"

Broş Saffron'un elinden şangırdarak düştü ve tam da Kaelar kızgın mı yoksa eğlenmiş mi olduğunu bilemediği bir ifadeyle odaya girdiğinde etrafa saçıldı. Okul çantasını kapının yanına bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Aradığın özel bir şey mi var benim küçük kurak cadım?" Diye sordu ve Saffron broşu hızla toplayıp kutuya geri koydu. Kaelar onun içeride bir şeyler karıştırdığını açıkça görmüştü ama Saffron yine de kibarca selam verip aceleyle geçmeye çalıştı.

Ama Kaelar onun kolunu tuttu ve Saffron omuzlarını duvara çarpana kadar onu geri götürdü. Kaelar'a özür dileyen bir gülümseme sundu, başını salladı ve diğer taraftan sesler gelirken kapıya baktı. Kaelar ya fark etmedi ya da umursamadı çünkü gözleri Saffron'da kaldı, ağzı sonunda bıkkın bir sırıtışa dönüştü.

"Biliyorsun," dedi sıkıca. "Başka bir gün olsa bunu görmezden gelirdim. Affedilmem karşılığında bir iyilik bile talep edebilirdim ama ne yazık ki senin için korkunç bir durumdayım.

ve ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bu fırsatı seni mahkemeye çıkarmak için kullansam nasıl olur? İlk ikisinde başarısız olduğuna göre."

Saffron şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı-iki? Ne zaman-?

Uzaklaşmaya çalıştı ama Kaelar elini sıktı ve Saffron'u tekrar duvara doğru itti.

"Ne gerekiyorsa yapmayı kabul ettin, değil mi?" Kaelar yakınına eğildi ve ağırlığını Saffron'un göğsünün üzerinde çapraz duran koluna bastırarak kaburgalarını ezdi. " kadar korkmuş görünme, eğer iddia ettiğin gibi gerçekten kuraksan, çocuk oyuncağı olacak. Neden sana göstermiyorum?"

Duvardan çekilen Saffron içgüdüsel olarak geri çekildi ama Kaelar hızla hareket ederek Saffron'un kolunu arkadan büktü ve *itaat* etmesini emretti. İleriye doğru itilen Saffron topuklarını parlak ahşap zemine gömdü ama ayakkaşları cilaya sürtünerek gıcırdadı sadece.

"Biliyor musun... eğer seni burada bıraksaydım, birileri seni aramaya gelene kadar ne kadar zaman geçerdi? Yoksa Danann Evi'ndeki her bir kişinin

-Cesediniz kokmaya başlayana kadar kaybolduğunuzu fark etmeyecek miydiniz?"

Saffron geriye doğru çarptı. Kaelar homurdandı, sonra güldü ve Saffron'u tekrar karanlık dolabına doğru itti.

"Ve prens bana dönüp *derdi* ki, *o çirkin küçük şeyin bize yemek hazırladığı zamanı hatırlıyor musun? Ne oldu ona?*"

Kapı çalındı ve Saffron fırsattan istifade dizini bükerek topuğunu Kaelar'ın kaval kemiğine çarptı. Kaelar küfredip eğildi ama Saffron'un ellerini bırakarak kapıya doğru izin verdi. Diğer tarafta Magnin, Saffron'un aceleyle dışarı çıktığını görünce şaşırılmış görünüyordu ama o bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Saffron hızla geçti.

AKŞAM YEMEĞİ ŞAŞKINLIK İÇİNDE GELİP GEÇTİ, HAZIRLIKLAR, SERVİS VE Danann Evi sakinleri sohbet ederken ve çok fazla şarap içerken temizlik bir bulanıklık içinde geçti. Onlar tekrar ayrıldıktan sonra Saffron'un aklına gelen tek şey günün erken saatlerinde yaptığı şeye geri dönmek oldu; birinci kattaki kurak işaretleri aramak. Zaten mışıl mışıl uyuma şansı da yoktu. En azından bir işe yarayabilirdi.

Ama saatler sonra mutfaktaki lavabonun altında boynunu bükerek, Saffron birinin ana merdivenlerden indiğini ve salonda dolaştığını çok net bir şekilde duydu. Çılgınca mumunu üfleyerek söndürdü, masanın arkasına eğildi ve kalbinin bu kadar yüksek sesle çarpmaması için yalvardı.

Bir şamdan mutfağın köşesinden sallanarak doğruca dolaba yöneldi. Saffron kaçış rotasını düşünmeye başlamıştı bile, kaçmak için harekete geçti ama sonra ıslak burun çekmeler sürüklenen ayaklarla uyum sağladı ve Saffron'un planı suya düştü. Hafifçe doğrulan Daurae Asche odak noktasına geldi, bir eliyle rafları karıştırırken diğer eliyle mumu titreyerek tutuyordu. Uzun sarı saçları arkaya toplanmış, gözleri şiş ve kırmızıydı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Saffron'un kalbi küt küt atmaya başladı.

İç savaşı tam olarak yarım saniye daha sürdü, sessizce inledi ve burnunun kemiğini sıktı. Hiçbir şey yapmadan aceleyle geçip giderse, bu kadar zalim ve duygusuz olduğu için bütün gece uyanık kalıp kendine lanet edecekti. *Lanet* olsun.

Kurak işaretlerle kaplı kahverengi kâğıdı katlayıp arka cebine koyan Saffron, saçlarını gözlerinden çekerek tekrar ayağa kalktı. Dolaptan gelen acıklı bir ağlama şarkısı, empatisini boğucu bir şekilde sıkıştırarak devam etti.

"Nerede o? Kahretsin... Allah kahretsin..."

Kuru otlar yere saçıldı ve Saffron başka bir nedenden ötürü inledi. İçeriği temizlemeyi ve düzenlemeyi yeni bitirmişti ve küçük sarışın boggart tüm bu çalışmaları aktif bir şekilde geri alıyordu.

Saffron kilerin kapısına yaklaştı ve Asche şaşkınlıkla bir kutu kuru çay yaprağını çevirerek inledi. Saffron, daurae'nin kalbinin sıkışık duvarlara çarptığını, aromatik parçacıkların ikisinin de üzerine yağdığını duyduğuna yemin etti. Daurae utançtan kıpkırmızı kesildi, sonra kaçmak için hamle yaptı ama Saffron önce geceliğinin arkasını yakaladı. Birden Magnin'le birlikte Saffron'un ay avından döndükleri geceyi hatırladı.

Lavanta çayı. Eias'la birlikte aradıkları şey bu değil miydi?

Ne için? Asche tuzağa yakalanmış bir kuş gibi Saffron'un elini çekiştirip durdu ama Saffron ararken parçalanmış teneke kutuları yolundan çekti. Arka tarafta, daurae'nin arayan elleri tarafından gizlenen Saffron söz konusu çayı çıkardı. Asche'nin altın rengi gözleri ön yüzdeki "*Lavanta*" kelimesini gözden geçirdikten sonra güvensizlikle kısıldı. Bununla ilgili bir şey Saffron'u güldürdü, aile benzerliğini hemen fark etti.

Tenekeyi daha ısrarlı bir şekilde sunan Asche'nin özgürlük mücadelesi sonunda gevşedi. Susturma çabalarına rağmen yine burnunu çekti, suratını asarak dönmeden önce burnunu hızla koluna sildi. Saffron sadece elini düzeltti ve daurayı hazırlık masasına doğru çekti, ahşap taburelerden birini çekip davet edencesine okşadı. Asche tereddüt etti, ağırlığını ileri geri kaydırdı, sonra tekrar oflayıp pufladı ve kabul etti.

Bakır bir çaydanlıkta su ısıtmakta olan Saffron, porselen bir çay fincanı hazırladığı ve lavanta yaprakları toplayıp kaynamasını beklediği süre boyunca daurae'nin gözlerinin sırtına dikildiğini hissetti. Daha tanıdık hareketler. Bu ona Letty, Hollow ya da Fleece hastalandığında onlara çay hazırlamasını hatırlattı.

İpek, Baba'nın yontulmuş kurak tabaklarından birinin üzerine tünemiş bir fincana döktü. Saffron hiç düşünmeden parmağını kusursuz Danann Evi porseleninin kenarında gezdirdi, neredeyse her bir sihirli daireyi ezberlemişti. *Uyku*. Ya da belki *korku*?

"Taran gerçekten de seni ev-beantighe'si mi yaptı? Yaptığın onca şeyden sonra?" Asche ritüeli böldü, sesi Saffron'un beklediğinden daha küçümseyiciydi, ilk karşılaşmalarının nispeten kaygısız olduğu düşünülürse. Yine de özel suçlama ona tam olarak neden değiştiğini . Taran bir zamanlar Cylvan'a söylediği yalanların aynısını Asche'yle de paylaşmış olmalıydı; Saffron'un kim olduğu ve ne yaptığı hakkında yalanlar. "*Alo? Beni duydun mu beantighe?* Adını soyu tükenmiş vahşi feylerden aldığını biliyor musun? Bu senin için utanç verici değil mi?"

Saffron *beantighe* kelimesinin kökenini çok iyi biliyordu ama daurae'nin bu kelimenin kabul gören bir mesleki terime dönüşmeden önce insan hizmetkârlar için kullanılan bir hakaret olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Aslında bunun bir önemi yoktu, Asche sadece sert olmaya çalışıyordu.

Saffron bunları ima etmek yerine omuzlarının üzerinden muzip bir gülümsemeyle Asche'nin kaskatı kesilmesine neden oldu. Daurae'nin otoriter olmaya çalışan ama göz *korkutmakla kaba* olmak arasındaki çizginin nerede olduğundan emin olamayan deneyimsiz özgüvenini hemen fark etti. Bu, bilmek istediklerinden çok daha sevimli bir durumdu ve Saffron'a Caetho'nun ilk kez yükselmiş bir beantighe olduğu, hatta gerçek adını bile aldığı ama Merith gibi nasıl emir yağdıracağını bir türlü bulamadığı zamanları hatırlattı.

"Gerçekten de kardeşimi uyuşturan beantighe sen misin?" Asche suçlayıcı bir şekilde devam etti ve bu sefer Saffron tereddüt etti. Omzunun üzerinden tekrar baktığında, karanlıkta parlayan topaz gözlerle karşılaştı, belki de

Asche'ye tam da istediği tepkiyi verdi. Önemli olmasa da Saffron yine de hafifçe daha fazla döndü ve başını salladı.

"Ne..." Asche çok erken konuştu, belli ki yeterince planlı değildi. Bir süre daha düşündüler. " bir şey... tüm hafıza iplerinin çekilip alınması?"

Sorarken neredeyse utanmış gibiydiler, önceki ses tonlarından tamamen farklı olduğu için Saffron'u hazırlıksız yakaladılar. Yine de Saffron bunun muhtemelen kabaca bir soru olduğunu biliyordu. Masanın öbür ucuna uzandı ve dauranın kafasındaki tek bir altın saç yakalayıp kopardı. Asche havlayarak Saffron'un elini geri ama gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Saffron'un aslında hiçbir fikri yoktu, daha önce hafıza ipleri koparılmış birine tanık olmamış ya da onunla tanışmamıştı ama belli ki Asche'nin de yoktu.

Saffron kıkırdayarak, Asche'nin alay edip hışımına uzaklaşmak için arkasını döndüğünde de eğlenmeye devam etti ama sonra çaydanlığın sesi duyuldu ve çekingen bir şekilde yerlerine oturdular.

Saffron bütün evi uyandırmadan önce bakır tencereyi kaldırdı. Burunlarını kırıştıran ve fincanı kulpundan tutup yüzlerine doğru çeviren şımarık dauralar için dumanı tüten bir demlik doldurdu. Oturdıkları yerde kıpırdanan Asche'nin yüz ifadesindeki bir şey yeniden utanmasına neden oldu. Saffron sabırla bekledi.

"Um... süt var mı?" Sonunda sordular. Saffron buzluktan bir cam kavanoz aldı ve masanın üzerine koydu.

"... Peki ya şeker?"

Kavanozundan yaprak gibi sıkılmış şekerler çıkaran Saffron, kristal bir tabağa küçük bir yığın koydu. Asche eşlik eden çatalları aldı ve içeceği neredeyse yaz bulutları kadar beyaza çevirecek kadar süt dökmeden önce üç tanesini batırdı. Sonra kaşlarını çatarak bir yudum aldılar ve tabağa geri koydular. Sıska parmakları fincanı sağa sola çevirerek zar zor halkanın etrafından dolandı.

"Bu... evdeki kadar iyi değil..." Mırıldandılar, Saffron'un çalışmasına yönelik bir eleştiriden çok melankolik bir kişisel onay olduğu açıktı. Daurae'nin çenesi kırıştı, gözleri Saffron'un yüreğini sızlatacak şekilde doldu ve parmaklarını masaya vurarak düşünürken dudağını ısırđı. Kafasının içinde Baba'nın tavsiyesini duyarak fincanı geri aldı ve lavaboya döktü.

"Hey!" Asche neredeyse masanın üzerinden atlayarak tersledi. "Aptal beantighe, bu ne içindi!"

Ama Safran beklemeleri için elini kaldırdı. Fincana biraz daha yaprak koyan Saffron, daha sonra aydanlıktaki suyu boşaltarak yerine süt koydu. Süt ısınırken kilerde yeni malzemeler aradı ve tüm bu süre boyunca Asche'nin başka bir şey hakkında konuşmasını bekledi. Ama bunu hiç yapmadılar, sadece sessizce izlediler.

Baba Yaga tarafından her zaman önerilen bir kaşık akçaağaç şurubu. Letty'nin şeker yerine tercih ettiği taze hanımeli serpiştirildi. Saffron'un elinin altında yumuşayan birkaç yaban mersini, Hollow'un en sevdiği yabani atıştırmalık. Son olarak Saffron, Fleece'in seçtiği buharda pişmiş sütü karışımın üzerine döktü ve koyu şurup zlp geriye sadece lavanta yaprakları ve hanımeli bir bahar göletinin yüzeyi gibi yüzer halde kalana kadar karıştırdı. Cottage Wicklow'un Fern Room'undan daurae için bir hediye.

Sunarken Asche şüpheyle yaklaştı, dik oturdu ve burnunu tekrar kırıştırdı. Kokladılar, sonra bir yudum alma riskini göze aldılar, sonra biraz daha yudumlamadan önce durakladılar. Sonra fincanın yarısı boşalana kadar biraz daha.

"Teşekkür ederim," dediler sessizce, fincana düşünceli düşünceli bakarak. Saffron kendi kendine gülümsedi ve ilk ikram edilenler hemen yutulunca birkaç yaban mersini daha ikram etti.

"iğnemek mi?" Karanlık salondan bir ses geldi, hem Saffron hem de daurae şaşkınlıkla sarsıldı. Ama Asche inlerken

Bir tuzağa yakalanmışlardı, Cylvan ihtiyatla mutfağa girdiğinde Saffron ciğerlerindeki tüm nefesi kaybetti. "Uyanık ne yapıyorsun? Yarın Eias'la erken bir derse girmeyecek miydin?"

Saffron içgüdüsel olarak masadan geri çekildi, gözlerini aşağı çevirdi ve selamlayarak eğildi. Cylvan başka bir şey söylemedi, Asche sessizliği bozarken Saffron, Cylvan'ın kalbinin ne kadar sert attığını duymamasını umuyordu.

"Şunun tadına bak," diye teklif ettiler ve Cylvan kardeşiyle aynı şekilde burnunu kırıştırdı. Parmağını sapından geçirerek kokladı, sonra küçük bir tat aldı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha, ta ki Asche onu tersleyip fincanı tekrar kendi ellerine alana kadar. "Güzel, değil mi? Beantighe benim için yaptı."

İki çift güzel, kristal göz onu değerlendirirken Saffron beceriksizce gülümsedi. Tekrar başını salladı, sonra ne yapacağını bilemez halde bir o yana bir bu yana döndü. Omuzlarındaki düğmelerden sarkan duvak onu aniden utandırdı, ter kokup kokmadığından, saçlarının bütün öğleden sonra temizlik yapmaktan dağılıp dağılmadığından, bluzunda akşam yemeği hazırlamaktan kalan lekeler olup olmadığından bahsetmeye bile gerek yoktu...

"Beantighe'nin bir adı var." Cylvan'ın cevabı bu oldu ama yüz ifadesindeki bir şey söylediği anda pişman olduğunu gösteriyordu. "O... Saffron."

Saffron adının kadar nazikçe söylendiğini duymanın ne kadar çarpıcı olacağına hazırlıklı değildi. Cylvan'ın sesinde yinelenen bu ses ona o kadar endişelendiği şeyi unutturmuş, tüm düşüncelerini alt üst etmişti. Yapabildiği tek şey, aptal gibi görünmeden önce kendini toparlamak için aceleyle sobaya geri dönmek oldu. "Yine mi kabus gördün?" Cylvan devam etti, Ardından başka bir taburenin çekilme sesi duyuldu. "Ne hakkında?"

Asche homurdandı ve Cylvan onları konuşmaya teşvik edince iç geçirdi.

"Yanlışıklıkla babamın tasarım odasını yaktım. Çok kızgındı." "O-ohhh..." Cylvan kıkırdadı. "Usta ile pratik mi yapıyordun? Avren'i ziyaret etmeden önce Cairns'e gitmiş miydin? Rüzgârımı kontrol altına almak için bir hediye idi. Artık sinirlendiğimde içeride fırtınalar koparmıyorum. En azından partinin bitmesine ve herkesin dışarı çıkmasına hazır olmadığım sürece."

Asche ofladı ve başka bir şey mırıldandı, ardından Cylvan cevap vermeden önce bir duraklama oldu: "Sorun değil. *Beantighe*'nin kimseye söyleyebileceği bir şey değil."

Saffron omzunun üzerinden baktı ve hem Prens Cylvan'ın hem de Daurae Asche'nin gözleriyle tekrar karşılaştı. Cylvan bu kez sinsi bir gülümseme takınırken, Asche şüpheli görünüyordu ve Saffron'un tek yapabildiği kibarca gülümseyip arkasını dönmek oldu.

"... *Burada* tam olarak nerede pratik yapmam gerekiyor?" Asche sessizliğini koruyarak tartıştı. "Ya bütün elma ağaçlarını yakarsam? Ateşim hâlâ çok öngörülemez..."

"Bu çok komik olurdu," diye alay etti Cylvan. "Belki o zaman Danu lanetini üzerimden kaldırır, babamın her zaman şaka yaptığı gibi."

Ama Asche eğlenmiyordu ve Cylvan'ın sataşması kesildi. Saffron bir kez daha arkasına baktı ve kardeşler arasında gizli bir şeye tanık oldu; sessiz bir samimiyet anıydı bu, Asche basit bir konuşmayla açığa çıkan duygularıyla açıkça savaşıırken, Cylvan rahatlamak için bir elini sırtlarına yasladı. Bu durum Saffron'un hızla atan kalbini sanki araya girmek istemiyormuş gibi yavaşlattı.

"İleri seviye dersler için Morrigan'ı denemek istediğini biliyorum ama... gelmekte bu kadar ısrarcı olmanın asıl sebebi bu muydu?" Cylvan sakın bir sesle devam etti. "Yoksa korkuyor musun...?"

Daha fazla sessizlik. Saffron bir fırsatını bulup Cylvan'a kendi akçaağaç lavantalı sütlü çayını ikram etti ve prensin ağzının kenarlarını kaldıran memnun, zarif gülümseme Saffron'un midesinde perilerin dans etmesine neden oldu.

O... çok *yakındı*. Cylvan, Saffron'un onu yatağına taşıdığı ilk geceden tamamen farklı bir şekilde tam orada, tam önündeydi. Sonsuzluk gibi gelen bir bekleyişin ardından, daha önceki tüm kısa etkileşimleri gölgeleyen meraklı gözlerden oluşan duvar olmadan ulaşılabilecek bir mesafedeydi. Sabaha kadar Saffron'un varlığını tekrar silecek olan sarhoşluk duvarı olmadan. Saçları bir omzunun üzerinden uzunca örülmüş, geniş yakalı bol bir tunik giymiş, tozluklarının altından sıyrılmış, yalınayak. Rahat. Rahat. Farkında olmadan, daha önce olan her şeye rağmen Danann Evi'nde bile yeni bir rahatlık hissi gösteriyordu.

Saffron'a Aon-adharcach süitinde birlikte dans ettikleri geceyi hatırlattı. Cylvan'ın, Saffron'un büyüleyici patron yüzükleri hakkındaki fikirlerini alaycı bir şekilde sorguladığı gece. Öpüştükleri ve karanlık çarşaflarının arasında birbirlerinin içinde kaybolup gittikleri geceyi...

Saffron'un yüzü kızardı. Temizlenmek için döndü.

"... Hayır," diye mırıldandı Asche sonunda. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden olmasın? Eğer öğrenmezsen-"

"Çünkü tek yaptığın beni azarlamak!" diye haykırdı, sesindeki ani kesik Saffron'u bile hazırlıksız yakalamıştı. "Hepimiz *rüzgâr* kadar güzel ve zarif büyülere sahip değiliz, *tamam mı?*"

"Hadi ama..." Cylvan hafifçe güldü ama Asche masadan uzaklaştı. Cylvan onları geri çağırmak için isimlerini söyledi ama Asche başka bir şey söylemeden karanlığa doğru koşmaya başlamıştı bile. Cylvan dramatik bir şekilde iç çekerek keskin tırnaklarını

içkisine dönmeden önce masaya oturdu. Saffron gözlerin tam olarak sırtına indiği anı hissetti.

"Sana kaba bir şey , değil mi?"

Saffron Cylvan'ın gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu, özellikle de yanında başka bir tampon olmadan. Hele ki yalnızken, soğukkanlılığını korumak imkânsızken. Ona seslenen, hâlâ algılayamadığı derinliklerden gelen yakarışlarla ısıklık çalan cazip uçuşumdan uzak durmak için.

Cylvan'ın şenlik gecesi, Taran'ın Saffron'un gerçek olduğunu doğruladığını duyduktan sonraki yüz ifadesini düşündü. Sanki dünya onun altından çekilip alınmış gibi bir şaşkınlık ifadesi. Birkaç saat sonra Cylvan'ı tavan arası koridorunda dizlerinin üzerinde bulduğunda, Saffron'un bildiği ve bilmediği her şey için aynı anda özürler mırıldandığını düşündü.

Prensin o sabah parmağında hâlâ duran yüzüğüne baktı ve Saffron'un sinirlendiğinde takıp takıştırdığı bir simge haline geldiğinden beri yüzüğün ona Elluin'in bir gece önceki suçlamasını hatırlatmasından nefret ediyordu. Bir keresinde o yüzüğü gerçek olduğunu kanıtlamak için nasıl kullanabileceğini düşünmüştü. Gerçek olduğunu kanıtlamak için. Sessizce de olsa Cylvan'ı bulmanın ve onunla yeniden bağlantı kurmanın bir yolu olarak. Parmağındaki yüzüğün kaynağını arayan, onu nasıl aldığını ya da nereden geldiğini bilmeyen, sadece önemli biri tarafından kendisine verilmiş olması gerektiğini düşünen bir beantighe...

Saffron... Cylvan'ın yardımına ihtiyacı vardı. Umutsuzca Cylvan'ın yardımına ihtiyacı vardı, özellikle de Elluin'in tehdidi karşısında. Ama o uçuşuma yaklaşmayı ve kenardan bakmayı her düşündüğünde Taran'ın aynı derecede korkunç uyarısı kafasında çınlarken bunu nasıl yapacaktı?

Kimse yaklaştığından şüphelenmeden kenardan bakıp baştan çıkarıcı çıgıllara cevap vermek için mi? Güvenli bir şekilde, gizlice, böylece Taran bile . Böylece Saffron neredeyse

Cylvan'ın gözleriyle her karşılaştığında dikişleri patlıyor, bir yandan da o pençe gibi parmaklar hiçbir şey değilmiş gibi davranmayı bekliyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Tanrım, bir an için bile olsa Cylvan'ın bir yabancı olduğunu düşünebilecek kadar nasıl kibirli olabilmişti? Saffron'un iplikleri gerçekten alınmış olsa bile, bir zamanlar ona değer veren, ona böylesine önemli bir himaye, ilgi ve şefkat simgesi veren kuzguna anında geri dönmeyeceğini?

Saffron kendini gerçekten de gökyüzünde bir an bile duramadan hemen yakınındaki sevgi dolu güneşe doğru süzülen İkarus'tan daha mı iyi görüyordu? Cylvan, kuzgunu, güneşi, Saffron'un balmumundan kanatlarını eritebilecek ama dokunuşuyla alçalmaya geçecek biri miydi? Sevdiği insanları, onları pazarlık kozu olarak kullanmak isteyenlerden korumak için tam da ihtiyaç duyduğu şeyi aydınlatabilecek ışık huzmeleri kimdi?

Saffron'un sırtından porselenin tabağa geri dönme sesi geldi ve ardından Cylvan ayağa kalkarken tabure yerinden oynadı. Saffron tepki vermemişti, Cylvan'ın sorusuna hiç cevap vermemişti, bu yüzden prensin kibarca özür dilemesi mantıklıydı. Tezgâhın kenarına tutunan Saffron, Cylvan'ın gidişini izlemek için dönme isteğini fiziksel olarak reddetti, ancak bencil bir yanı alabileceği son tadı almak istiyordu.

Mutfak sessizliğe büründüğünde, ürpertici bir nefes aldı ve sefalet içinde lavabonun üzerine eğildi. Ama güneşin ambrosial sıcaklığından bir gece daha kurtulmuştu, tıpkı bir bulutu kendisi için alabileceği herhangi bir ışığı yutmaya zorlamak gibi. Saffron'un mumlu kanatları bir gece daha bozulmadan kalacaktı - bu, yatağa buz gibi soğuk girmesi anlamına gelse bile.

Sadece... düşüncesiz davranamazdı. Cylvan'ın yardımını almanın bir yolu olabilirdi ama Saffron'un bu konuda bilinçli olması gerekiyordu. Kendi hayatını düşünmek zorundaydı. Hollow'u düşünmek zorundaydı. Ve şimdi Baba Yaga'yı ve Beantighe Köyü'ndeki diğer herkesi de.

Sikeyim.

Arka cebini karıştıran Saffron, kurak işaretlerle karalanmış kâğıdı çıkardı. Sayfayı tezgâha yaslayarak kaşlarını çattı ve yaşadığı hayal kırıklığını işe yarar bir şeye dönüştürmeye çalıştı, mesela buradan nereye gideceğine karar vermek gibi...

Cylvan boğazını temizledi.

Eliyle çaydanlığa vuran Saffron geri çekilirken sıcak süt tezgâhı ıslattı. Hemen sayfayı tekrar eline aldı, ağzına atıp yutmaya hazırdı, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa-

"Elinizde ne var?" Cylvan sordu. Kelimeleri sanki karnına yumruk yemiş gibi gergindi. "O nedir, beantighe?"

Zaman onların etrafında yavaşladı. Saffron gözlerini kaçırmalı, aptal numarası yapmalıydı ama Cylvan'ın varlığı ruhunun her zerresine hükmediyordu.

Icarus'un güneşi bulutların arkasından çıktı. Saffron'un balmumu kanatları çöktü. İlk eriyik damlaları, iki haftalık hapisliği boyunca tek tek elle toplanan lifli tüylerin arasından süzüldü.

Saffron güneşi bir kez inkar edebilirdi. Ama iki kez değil.

ANLAŞMA

Bilmiyorum. Yalan çok kolay oluştu-

"Nereden aldın bunu?" Cylvan, Saffron'un imalı sözlerinden önce araya girdi

Heceler bitebilirdi.

Saffron'un ağzı belirsizlik içinde açık kaldı, sonra yavaşça tekrar kapandı. *Bam, bam, bam*, göğüs kafesine çarpma sesi daha da arttı. Daha hızlı. Cylvan'ın güneşinin tatlı sıcaklığı sırtındaki kanatları gıdıklıyordu. Tehlikeli hale gelmeden önce ne kadar yaklaşabilirdi? Elbette, sadece havada asılı kalması yeterli olurdu...?

Saffron kendi düşüncelerini zar zor duyabiliyordu; göksel ışığın ne kadar sıcak, misafirperver ve sevimli olduğuna dair fasulye gibi çığlık atanlar hariç.

Elindeki sayfaya bir göz attı.

Yapmamalıydı. Güvenli değildi. Daha birkaç gün önce ışığa geri döndükten sonra Cylvan'la uğraşmak çok tehlikeliydi-

Ama Cylvan tam orada, önündeydi. Yine. Ona bir şey söylemesi ya da yapması için bir şans daha veriyordu. Saffron'un bir şansı daha olacak mıydı, yoksa bu son kez mi olacaktı? Eğer Saffron onu tamamen reddederse, Cylvan Saffron'a bir daha o gözle bakabilecek miydi?

Cylvan'a her şeyi anlatmak zorunda bile değildi.

Saffron hala sırlarını koruyabilir, Cylvan'ın yüklerini taşıyabilir ve aynı zamanda...

Biri kurak büyü yapabilen ama kaynak toplamak için yardıma ihtiyacı olan iki kişi.

Kaynak toplayabilen ama bunu gerçekleştiremeyen diğeri...

Saffron'ın Cylvan'ın yardımına ihtiyacı vardı. Bunu zaten biliyordu ama

Zaten olan risk kulesinin geri kalanı altına çökmeden bunu nasıl isteyeceğini bilmiyordu.

O olur var için yapmak a seçim. O olabilir değil olsun tekrar bir fırsat.

Ne istediğini zaten biliyordu, şeyden çok, ama tereddütü şansın önüne bu kadar kolay sunulmasında yatıyordu. O yakıcı güneş onu ne kadar da net aydınlatıyordu, güzel, baştan çıkarıcı ve sıcak. Ama hiçbir şey bu kadar basit, bu kadar kolay olamazdı... değil mi? Endişeyle

izleme parmaklar birlikte ve kenar .
ve Sayfa,

Saffron buruşuk kâğıdı dikkatlice bacağına yaslamadan önce sadece bir an daha bekledi. Cylvan'ın gözleriyle karşılaştı ve elleri ondan önce karar verdi. Hızla çarpan kalbi tarafından kontrol ediliyordu, Cylvan'a olabildiğince yakın uçmak için yanıp tutuşuyordu, onsuz dünyanın ne kadar soğuk olduğunu asla tahmin edemezdi.

Saffron önceki iki hafta boyunca el yazısını geliştirmekle ilgili öğrendiği her şeyden vazgeçti. Kahverengi sayfanın arkasına, titreyen eliyle acı dolu bir yalan yazdı:

Hatırlayabildiğimden beri bende.

Cylvan kelimeleri okudu. Tekrar okudu. Ve tekrar. Ve tekrar. Sonra kâğıdı dikkatle aldı ve yüzüne yaklaştırdı. Yumuşak dudakları aralandı ve Saffron onların görüntüsünde kayboldu. Cylvan'ın yüz hatlarının her ayrıntısını ezberleyerek.

Her birini karanlıkta bıraktı ki uykuya dalarken düşünebileceği rahatlatıcı bir şey olsun.

"Bu..." Cylvan'ın sesi çatladı ve boğazını temizledi. "Bu tabu büyü, beantighe. Kimsenin seni onunla görmesine izin veremezsin. İzin ver... izin ver alayım, senin için icabına bakarım..."

Saffron Cylvan'ın kolunu yakaladı. Cylvan kaskatı kesildi, sanki hayatındaki en değerli şeymiş gibi sayfayı korumaya aldı. Sonra gözleri Saffron'un taktığı Tuatha dé Danann yüzüğüne kaydı ve tüyleri diken diken oldu.

"O yüzük," dedi Cylvan zayıf bir sesle. "Nereden... Nereden geldiğini biliyor musun?"

Saffron dudağını ısırdı, sonra tekrar sayfayı işaret etti. *Aynı cevap.*

Bir elini Cylvan'ın kolunda tutan Saffron, kendi hayatını kurtarmak için Cylvan'ın önünde kendini diriltmeye karar verirken yarattığı rolü hatırladı. Rol, senaryo.

Ardından yakındaki tarif kartlarından birini aldı ve bir şeyler karaladı:

Dorae Ash yüzüğün sana ait olduğunu söyledi. Bu doğru mu?

Cylvan kelimeleri okudu. Saffron'un gözleriyle karşılaştı ve sessizlik içinde yüzünün her santimini inceledi. Önce kurak işaretlere, sonra da yüzüğe baktı ve inanamayarak başını salladı.

"Sen... gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu. Bu sorunun katmanları vardı ve Saffron, Cylvan'ın gerçekte ne demek istediğini anladı. *Beni gerçekten hatırlamıyor musun?*

Dudağını ısırdı ve tarif kartına döndü.

Senden mi çaldım?

"Hayır," diye anında cevap veren Cylvan, diğer eliyle aniden yüzüğün Saffron'un parmaklarında durduğu yeri kavradığında Saffron'u şaşırttı. "Hayır, ben... onu sana ben verdim."

Saffron içindeki ipliksiz beantighe'yi çağırdı ve rahatlamış bir gülümseme takındı. Şükürler olsun ki Cylvan da hafifçe gülümsedi. Saffron üzerinde işaretler olan kahverengi kâğıdı gösterdi, sonra da yazdı:

Bunların ne biliyor musun?

Cylvan'ın bakışları işaretlere döndü, kaşlarını çattı, sonra dudağını ısırdı ve gözlerini kapattı. Kâğıdı katladı ve Saffron'u şaşırtarak ona geri verdi. Saffron, Cylvan'ın başının arkasını ovuşturup tekrar sayfayı işaret etmeden önce gözlerinin arkasında tam bir çatışmanın yandığına tanık olduğuna yemin etti.

"Sır tutabilir misin?" Hâlâ emin değilmiş gibi kısık bir sesle sordu. Saffron sessizce onun da uçuruma doğru bir adım atması için yalvardı, orada Saffron tam yanında duracaktı. Birlikte uçurumun kenarından bakabilecekleri yere. "Teknik olarak senin olsa da, sanırım."

Saffron başıyla onayladı. Cylvan kez daha duraksadı, mutfağa, karanlık salona göz gezdirdikten sonra Saffron'u aniden dar kilerin içine çekti. Kapıyı arkalarından kapattı ve Saffron'un çarpan kalbi, yüzü Cylvan'inkinden sadece birkaç santim uzaktayken durdu, göğüsleri birbirine zar zor sürtünüyordu.

"Anıların alınmadan önce, sen ve ben... bu tür büyülerle ." Cylvan karanlıkta kâğıda dokundu. "Tüm referans kitaplarımı da çaldığın için bu işaretlerin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama... bu sayfayı

bir sebepten dolayı cebindeydi... hatta sen Avren'deyken bile onu koruyordu... ta ki..."

Saffron'un elini tekrar tutmadan önce sözleri kesildi. Parmağındaki yüzüğü sıktı, sonra düşünceli düşünceli vücuduna yaklaştırdı. Saffron nefesini tuttu, parmaklarını Cylvan'ın göğsünde gezdirdi ve onun da kalbinin nasıl hızla çarptığını hissetti.

"Bu yüzük de..." Fısıldadı. "Sen de bu yüzüğü korumuş olmalısın, unutsan bile seni bana geri getireceğini bilerek. Sana yardım edebilecek biri olarak. Ve seni izleyebilecek biri olarak."

Saffron başını salladı, belki biraz fazla hevesli bir şekilde. Evet, ,
evet.

-Her zaman geri gelirdi. Cylvan, ne olursa olsun Saffron'un ona geri döneceğine her zaman güvenebilirdi.

"Ve bu işaretler, önemli olmalılar. Belki de benim içindir..." Cylvan alçak bir sesle devam etti. "Ve... ne anlama geldiklerini öğrenmek istiyorum."

Safran tekrar Cylvan'ın göğsüne dokundu ve kiler kapısından sızan küçük ışıpta tarif kartına birkaç kelime daha yazdı:

Onları yardım edecek misin?

Cylvan, Saffron'un gözlerini keskin bir yoğunlukla karşıladı ve başını salladı. Kapıdaki çatlaktan gelen alçak bir ışık çizgisi, çivit rengi gözlerini gümüş bir çizgiye dönüştürdü, tıpkı bir zamanlar Imbolc'ta gardırobunda sıkışık bir şekilde diz çöktükleri zamanki gibi. Taran'dan saklanan bir ateş ışığı çizgisiyle aydınlandı. Geis'lerini yapmadan birkaç dakika önce.

Cylvan kısık bir fısıltıyla, "Evet," diye tekrarladı. "Ama... dikkatli olmak zorundayız. Diğerlerinin bizim efendi ve hizmetkârdan başka bir şey olduğumuzu düşünmelerine izin veremeyiz. En iyi şekilde davranmanız gerekecek, sadece

Benim gibi. Ve... söylediğim her şeyi sorgusuz sualsiz yapmak zorundasın. Bana güvenmek zorundasın."

Cylvan'ın eklemek istediği başka bir şey daha olduğu belliydi ama bunun yerine dilini ısırdı ve sayfaya tekrar dokundu.

"İlk seferinde referans kitaplarını bulmak biraz zamanımı aldı ama daha fazlasını bulacağım. Bu arada, kimsenin seni bununla görmesine izin verme, tamam mı?"

Saffron başını salladı, keşke Cylvan'ın kitaplarının Beantighe Köyü'nde eskiz defteriyle birlikte çantasında olduğundan neredeyse emin olduğunu söyleyebilseydi. Ama hafızası olmayan bir Beantighe bunu bilemezdi.

Yine de, Cylvan gitmek için hareketlendiğinde, Saffron tekrar kolunu tuttu. Nedenini bilmiyordu - eli kendi kendine parladı - ama Cylvan izlerken tarif kartına hızla son, sevimli ve naif bir istek ekledi:

İsminiz Lord Silven, doğru mu?

Tıpkı Saffron'un umduğu gibi, Cylvan sırtarak kartı kendisi için aldı.

"Benim adım... Prens Cylvan... dé Tuatha... dé Danann," diye düzeltti, her kısmı girdaplı harflerle yazarak. "Ve senin adın... beantighe."

Saffron bunu beklemediği için sessizce güldü ve Cylvan bu sesi duymaktan memnun olmuş gibi gülümsedi. Saffron, Cylvan'ın adını zaten bildiğini biliyordu elbette ama yine de kalemi geri aldı. Prensın güzel el yazısının tam altına *Saffron* yazdı. Bir yanı onları yan yana görmek istiyordu.

"Doğru," diye espri yaptı Cylvan. "*Safran*, çiçek gibi. Sana yakışıyor."

Saffron loş ışıkta birbirlerine gülümseyerek ne kadar durduklarını bilmiyordu ve bir an için Cylvan'ın Saffron'un kendisinden sakladığı her şeyi aniden görüp anladığına inandı ama sonra prens tekrar boğazını temizledi, başını salladı ve kilerden çıktı.

"İyi geceler beantighe," dedi diğer saygıdeğer efendi feyler gibi. "Yatmadan önce ortalığı toparladığınızdan emin olun."

Saffron bir kahkaha daha attı ve kibarca başını eğerek onayladı. Ama başını tekrar kaldırdığında, Cylvan aniden tekrar yaklaşmıştı ve Saffron'un nefesi kesildi.

"Unutma," diye fısıldadı. "Söylediğim her şeyi sorgusuz sualsiz yap."

Saffron dilini ısırarak Cylvan'ın gözlerine baktı. Cylvan'ın karşılık olarak sunduğu gülümseme neredeyse kalbini durdurmaya yetti, Cylvan sonunda başını sallayıp gitmeden önce.

Saffron sessiz mutfakta tek başına kalmıştı ve tek düşünebildiği, bir geis oluşturmaının öpücüğünü paylaşmış olmayı dilediğiydi.

AMETİST

Saffron yemekten sonra temizlik işini bitirdi. Ama eve döndüğünde Gün doğumuna birkaç saat kala tavan arasına çıktığında penceresi aralıktı, gıcırdayan tartışmalar ve parıldayan kavgalar koridorun sonundan duyulacak kadar gürültülü bir şekilde yerde sekiyordu. Perileri susturmak için dişlerinin arasından tıslayarak onları odanın içinde kovalayan Saffron, ellerinde tuttukları her ne varsa yer tahtalarının her pürüzlü kenarına bir kaya gibi çarparken sessizce küfrediyordu. Kazara masa sandalyesine çarpıp devirince, bunun aşağıdaki Cylvan'ı uyandıracağından emindi ve Saffron çareyi yataktaki yorganı yırtarak onları stratejik bir ağ atma hareketiyle dümdüz etmekte buldu.

Gıcırdayan protestocuları arı sürüsü gibi toplayıp yatağın üzerine bıraktı, ancak uğruna savaştıkları şey bir kez daha yere yuvarlanıp altında kaldı. Yaratıkları daha fazla lanetleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve onlar tekrar kovalamaya başlamadan önce aramaya koyuldu

Kolunu karanlıkta gezdiren Saffron'un parmakları ilgi duyduğu nesneye çarptı ama aynı zamanda ahşaba oyulmuş bir şeyin inkâr edilemez dokusunun üzerinde de gezindi. Saffron'un nefesi kesildi, kaşlarını kaldırdı ve başını salladı

yatak iskeletinin altında, net göremeyecek kadar karanlık olduğu için bir mum yakmak için çabalamadan önce.

Parıltıyla aydınlanan ve duvara kadar uzandığı için hâlâ kısmen gizli olan bu yazıda Saffron'un gözleri oyma kemerlerin, kapak işaretlerinin ve ana hatları süsleyen yabancı rûnlerin etrafında gezindi. Başını karyolaya çarparak gözleri sulanarak geri çekildi, yatağın ayakucundan tutup olabildiğince sessizce duvardan uzaklaştırmadan önce mumu masanın üzerine koymayı zar zor başardı.

Elbette, yattığı yerin altındaki zemine, yatağın genişliği kadar kurak bir daire oyulmuştu. Belli ki evdeki diğerleri kadar eskiydi, bazı işaretler görülemeyecek kadar aşınmıştı ama diğerleri her gibi duruyordu. Kahverengi kâğıt parçasını kaptığı gibi, seçebildiği her ayrıntıyı hızla çizdi.

Her santimini gözlemlemeye devam etmek istese de, Kaelar'ın ya da bir başkasının içeri dalıp ne yaptığını görmesi isteyeceği son şeydi. Bu yüzden Saffron yatağı dikkatlice geriye itti, masa sandalyesini kapı kolunun altına yerleştirdi, sonra da yerde perileri en başta kızdıran şeyi aradı.

Parlak, narin gümüş zinciri yerden alan Saffron kolyeyi muma doğru kaldırdı. Yumuşak mum ışığı oval kolyeyi diğer taraftan aydınlattı ve Saffron takdirle başını eğdi.

Ametist. Aydınlatılmış sonsuzluk şeklinde işlenmiş, zincirle uyumlu sade ama zarif bir gümüş bantla çevrelenmiştir. Halkadan, ilave süsleme olarak bir hilal sarkıtılmıştır.

Bunu nereden çaldın? Battaniyenin altından çıkan yaratıklara, az önce bir kaya kaymasına yakalanmışlar gibi baktı.

Kimse bakmazken bir peri ulluğu onu almış mıydı? Eğer biri onu odasında bulursa, kesinlikle hırsızlıkla suçlanacaktı. Kalbi bir anda endişeyle çarpmaya başladı, ta ki hafif bir esinti açık pencereden içeri girip pencere pervazındaki bir zarfı dalgalandırana kadar. O kadar heyecan içinde zarfı fark etmemişti, başını eğdi ve yırtıp açmasını istedi.

BU BIBLOLAR BİR SÜREDİR BENDE. ÇİFTLER HALİNDE GELİYORLAR. BİR TAşA DOKUNDUğUNUZDA, İKİZİ SICACIK YANIYOR.

DİğER KİşİNİN HER ZAMAN HESABA KATILMASINI SAğLAMAK ANLAşMAMIZ SİRASINDA BUNLARI KULLANALIM.

☀ BEANTIGHE İEğİ GİBİ.

☾ USTA-FEY OLARAK.

-PRENS EFENDİ CYLVAN DÉ TUATHA DÉ DANANN.

Saffron'un kalbi küt küt atarken gülümsemesini bastırdı ve ay tılsımına dokundu. İlk başta Cylvan'ın bir hata yapıp ona yanlış tılsımı verip vermediğini merak etti ama sonra Saffron'un ayı bilerek kalbinin yanında tutması gerektiğini fark etti. Cylvan'ı kalbinin yanında tutmak için, Cylvan'ın onu tutacağı gibi. Yüzü ısındı, daha parlak gülümsedi ve duvardaki kirli aynaya doğru koştu. Kolyeyi boynuna doladı ve aynadaki yansıması boyunca ona baktı. Cylvan'dan bir hediye, onun ayı, onun Gece Prensi. *Diğer kişinin her zaman hesaba katıldığından emin olmak için.*

Değerli taşı tekrar eline alarak gözlerini kapadı ve dudaklarına bastırdı, sessizce Ériu'ya acınası bir teşekkür duası fısıldadı. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı, çünkü taşın tıpkı notta belirtildiği gibi sıcaklıkla iek açması ve Saffron'un şaşkınlıkla geriye doğru sıçraması için bir an daha geçmedi. Sonra-Cylvan

onun altında uyanıktı, değil mi? Eşleşen kolyeyi mi tutuyordu? Saffron'un sıcaklığını o da hissetti mi?

Gözlerini tekrar sıkarak kapatan Saffron, ametisti dudaklarına götürdü ve yakında birbirlerine bakmak için taşlara güvenmek zorunda kalmayacaklarına yemin etti. Birbirlerine hesap vermek için.

sıcaklığını hissedeceklerdi, ten tene değecekti.

sis

Keman sesi döşeme tahtalarının arasından geçerek Saffron huzursuz ve kısa süren bir uykudan uyandı. Notaları dinlerken tavana baktı, bunların bir rüyanın kalıntıları olup olmadığını merak ediyordu ama şarkı uzadıkça bunun gerçek olduğunu daha iyi anladı. Kalbini hızlandırdı, sonra dans ettirdi; haftalardır prensinin kemanından ilk kez bu kadar neşeli bir şarkı duyuyordu.

Doğrulduğunda ametist kolye göğsünden aşağı kayarak boynundaki zincire takıldı. Saffron kendi kendine gülümseyerek kolyeyi sıkamak için durakladı ve elindeki sıcaklık karşılık vermeden önce aşağıdaki müzik kesildi. Utanç telaşıyla neredeyse yataktan düşecekti ve cevap olarak yerden hayalet gibi bir kıkırdama duyduğuna yemin etti.

Yalnızlık batağında bu kadar zaman geçirdikten sonra böylesine neşeli bir ruh haline bürünen Saffron, bunun her parçasına sızmasına izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Özellikle Danann Evi'nde, sıcaklık yayan her şey çabucak kapılır ve tüketilirdi.

Ama sonra, kahvaltı sırasında prensle göz göze geldikleri bir an oldu ve Saffron kahvesini doldurmak için eğilirken ametistin gömleğinden sarkmasına izin verdi. Cylvan küçük bir sesi çıkararak onayladı, kolyeye dokundu ve

Saffron o güneşin sıcaklığından bir daha asla ayrılamayacağını biliyordu. Sadece rol yapmak için bile.

Tekrarlanan anı Saffron'un ormana girmeye hazırlanırken sevinçten hafifçe ürpermesine neden oldu, hatta o gün için gelen Hollow'un gözleriyle karşılaştı. Başlarını hafifçe salladılar ve Saffron *yakında döneceğine* dair sessiz bir söz daha verdi.

Mücevher kırmızısı bir pelerin giyerek, Kaelar'ın atı getirmesini beklerken kulaklarını yağmurlu sabah soğuşundan korumak için kapüşonunu kaldırdı. Geldiğinde, fey lordu Saffron'u eyerde ona katılması için ikna etmeye çalışmadı ve Saffron sadece biraz şaşırdı. Bu duygu kısa sürede yerini rahatlamaya bıraktı.

Ancak Saffron dizginleri eline aldığı anda Kaelar'ın bir elini mızrağının kabzasında nasıl tuttuğunu fark etti. Tam olarak kana susamış yaşlı kocakarılar karşı savunmaya hazır. Gülümsemekten kendini alamadı ve Kaelar, "*Neye sen?*" diye tersleyince başını salladı.

Broderic. Yaşlı kadın, Broderic'e bir şey söylemesi için onu zorlamıştı.

Broderic ismini duyunca Saffron henüz üzerinde düşünmeye fırsat bulamadığı bir şeyi düşündü. Bu Kaelar'ın ondan alınan *gerçek adı* mıydı? Saffron'un ay avına çıktığı gece ormanda haykırdığı kelime de - o da fey öğrencisinin gerçek adıydı, değil mi? Belki de Saffron Taran'ı aynı numarayı yapması için ormana çekebilirdi ve Saffron geis'ini planladığından çok daha erken bitirebilirdi. O zamana kadar Kaelar'ın adını bir daha konuşabileceği zamanlar için aklının bir köşesinde tutması gerekecekti.

Günüşiği'yla ilk karşılaştığı yere giden yolu hatırlayan Saffron düşüncelere dalmışken ve Kaelar her yönde tehdit ararken yolculuk sessiz kaldı. Bu sırada Saffron'un parmakları arasında sıcaklık çiçekleri açarken, başparmağını ametist kolyenin üzerinde gezdiriyor ve her düşündüğünde gülümseme dürtüsüne direniyordu

Cylvan'ın ikiziyle aynı anda oynaması hakkında. Sınıfta mıydı? Bir derste mi oturuyordu? Biriyle konuşmanın ortasında, Saffron'a hâlâ ulaşabileceği bir yerde olduğuna dair sinyaller mi gönderiyordu? Bu kadar uzaktayken tekrar dokunabilmek onun için olduğu kadar Cylvan için de bir anlam ifade ediyor muydu?

Saffron çok geçmeden şımarıklıktan çürüyecekti. Güneşe çok yakın uçacak, kanatları sırtından eriyecek, sert ve misafirperver olmayan toprağa geri yuvarlanacaktı. Ama aynı zamanda - bu onun oyunu için gerçekçiydi, değil mi? İpliksiz bir beantighe bile yakışıklı, sevimli Prens Cylvan dé Tuatha dé Danann'a aşık olabilirdi. İlk karşılaşmalarında Cylvan'ın cazibesine karşı koyamamıştı, varsayımsal bir ikinci seferde bunu yapması nasıl beklenebilirdi ki? Komplocu bir kıkırdamayı bastırdı.

Yaprakların arasından su gibi süzülen ince sis dallarını fark edip buluşma yerine yaklaştıklarını anlayınca Saffron'un kanını farklı bir heyecan kapladı. Her an Güneş Işını'nı görmeyi bekliyordu ama ondan hiçbir iz olmadan yürümeye devam ettikçe endişelenmeye başladı. Büyümüş yola Saffron'un kalbi hayal kırıklığıyla güm güm atmaya başladı, ta ki eskimiş bir tabelanın üzerine tünemiş küçük mavi bir çalığışunu fark edene kadar.

Saffron kuşa doğru bir adım attığında Kaelar, "Diğer taraftan gidelim," diye tersledi ve Saffron'un tuttuğu dizginleri geri çekti. "O yönde sis çok yoğun."

Ses tonu endişeliydi ama otoritesini gösterme çabasıyla kaplıydı; Daurae Asche'nin önceki gece sergilediği acemice özgüvenin aksine. Ama Saffron arkasını dönecek değildi, hele ki Günişığı yoğun sisin içinde Saffron'un acımasız sorularına cevaplar için bekliyor olabilirken.

En güzel, en masum gülümsemesini takındı ve dizginleri cesaretle çekiştirdi. Sanki, *"Çok merak ediyorum Lord Kaelar, ama tek başıma giremem. Bir şey fırlarsa diye, büyük bir kılıcı olan cesur bir yüksek fey'in beni takip etmesine ihtiyacım var. Eminim biraz sis sizin gibi korkutucu ve göz korkutucu birini korkutmaz..."*

Kaelar boğazını temizledi. At ayaklarının üzerinde öne doğru kaydı ve Saffron'un saçlarını kemirmeye başladı.

"Peki," dedi sonunda, daha korkutucu görünmek için göğsünü şişirerek. "Ama sadece bu bölgeyi araştırmamızdan çıkarabilelim diye."

Saffron, bir lordun cesareti karşısında kendinden geçen bir beantighe'nin şaşkın ve minnettar gülümsemesine karşılık verdi ve Kaelar biraz daha doğruldu. Sonra kılıcını çekti, belki de Saffron'u bulutun içinde yatan her türlü tehlikeden koruyacağını ima etmek için, ama Saffron bunun aslında sadece kendi sinirlerini yatıştırmak için olduğunu biliyordu.

Saffron sisin içinde, gerdanlığının büyüünün havada ne varsa onun altında boğulduğu anı hissetti. Kaelar'ın önünde bir şey söylememek için dikkatli olmalıydı ama o sabah bunun tekrar olması, ilk seferinde bunun sadece bir tesadüf olmadığı anlamına geliyordu. Belki de büyüü bir şekilde şişeleyebilirse, istediğı gibi girip çıkmak için Danann Evi'nin duvarlarında kullanmanın bir yolunu bulabilirdi. Gözleri içgüdüsel olarak Kaelar'ın ellerine kaydı, gümüş elleri ve gümüş kelepçelerin sınırını çizen hançer yüzüğünü takıp takmadığını merak etti ama deri eldivenler Kaelar'ın parmaklarını gizliyordu ve Saffron dudak bükerek arkasını döndü.

Yolun her iki tarafındaki ağaçlar, kalın örtüde çatlak, şişkin gölgeler olmaktan öteye gidemiyordu. Hava, şimşekli bir fırtınadan önceki metal tadı gibiydi. Sabah kuşları bile sessizliğe bürünmüştü; sadece Saffron'un nefesinin, ayaklarının, atın toynaklarının çimenleri ve toprağı çıkırtılarak çıkardığı ses her yönden geliyordu.

Çoğunlukla belirsiz olan uzakta, topraktan dar, ateşe batmış ağaçlardan oluşan bir muhafız gibi bir şey çıktı ve Saffron küçük bir nefesle bunun bir kapı olduğunu fark etti. Beantighe Köyü'nü çevreleyen küçük kapıdan farklı olarak, nöbetçiler gibi sıralanmış koyu renkli kulelerle yapılmış dövme demir bir kapı. Saffron sisin bulanıklaştırdığı kırmızı üvez ağaçlarını da tanıdı ve kalbi tekrar tekrar çarptı. Bunlar harabeler miydi?

Kaelar keskin bir nefes verdi, sanki demirli meyveleri hissetmiş ve kurdeşen döküyormuş gibi atını geri çekti.

"Burası yeterince uzak," diye açıkladı. "Hadi, aramaya başlayın."

Ancak Safran, Taran'ın kendisinden yabancı meyveler bulmasını istediği gecedan sadece Hollow'un sesini duydu.

Ormanda demir bir kapının arkasında. Eski bir harabenin içinde.

Nefesi kesildi, kütüphane patron yüzüğünün altında saklandığı parmağına baktı. *Eski harabeler. Bir kapının arkasında. Batı Morrigan.* Harabeler sadece... Morrigan Akademisi'nin terk edilmiş bir kanadı mıydı?

"Geri çekil beantighe," diye tersledi Kaelar, atı bir kez daha sarsarak. "Yoksa Danann Evi'ne geri döneriz. *Şimdi.*"

Saffron kaşlarını çatı, inatla dizginleri ileri doğru çekti. Hemen Danann Evi'ne dönüp Taran'a ne bulduklarını söyleyecek değildi, hele de henüz Günışığı'yla görüşme fırsatı bulamamışken... Ama o sırada

Kaelar kılıcını bir kavis çizerek savurdu.

Bıçak Saffron'un elinin arkasını kesti ve dizginlerden kurtuldu, atın paltosuna kan sıçrarken tısladı. Kanayan parmak eklemlerini kavrayan Saffron, Kaelar eyerden tekme atıp çimenlere inerken ve elini uzatarak koşarken geriye doğru tökezledi.

"Uyu, Broderic!"

Fey lordunun gözleri irileşti ve sonra bir bez bebek gibi yüzüstü çimenlerin üzerine yığıldı. Saffron bu kadar hazırlıksız yakalanmamış olsaydı gülebilirdi.

Saffron, at kaçmadan önce dizginlerini tutmaya çalışırken Güneş ışını yolun kenarından çıktı ve açıkça sinirlendi.

"Bırak kafasını kabak gibi ezsin," diye cesaretlendirdi atın toynaklarını göstererek. "Kimse onu özler mi?"

"Bu... biraz karışık," diye cevap verdi Saffron endişeyle, sesi biraz boğuk çıkıyordu çünkü hâlâ ani konuşma yeteneğine alışamamıştı. Hayvanın paniğini yatıştırmayı başardı ve kadifemsi burnunu okşadıktan sonra Kaelar'ın kolundan tutup onu kenara çeken Sunbeam'e baktı. "Um... teşekkürler."

"Artık onun adını da biliyorsun. Bir dahaki sefere kullan." "Konuşabildiğimi bilmesini istemedim."
"... Yeterince adil."

Kaelar'ı bir üvez ağacının altına bıraktığı yere doğru ilerleyen Saffron, atın kemirmesi için bir parça ot buldu ve dizginleri alçak bir dala bağladı. Geçerken Kaelar'ın omzuna vurdu, sonra da elinin arkasından sızan kanın üzerine sarmak için fey lordunun boynundaki ipek mendile uzandı. Saffron neredeyse başka bir şey düşünmeden gitmek için dönecekti ki durakladı ve kelepçelerine baktı. Merakına yenik düştü ve bir anlığına Kaelar'ın eldivenlerinin altında Danann Evi'nden tek başına ayrılmasını sağlayacak gümüş el ve hançer yüzüğünü aradı ama hayal kırıklığına uğradı çünkü Kaelar bile onu parmağına takmayacak kadar akıllıydı.

"En az birkaç saat baygın kalacak," diye devam etti Güneş ışığı, Saffron'un yarasına bakıyor ama bir şey söylemiyordu. "Bu size etrafı gezdirmek için yeterli bir süre olmalı."

"Ve sorularıma cevap ver."

Onun sırtıtışına karşılık verdi. "Tabii ki. Zaten aklında bir şey varmış gibi görünüyorsun."

"Peki... şimdi o yaşlı kadının onun gerçek adını nasıl aldığını merak ediyorum?" Çamurun içindeki sarkık, yüksek fey'e son bir kez bakarak sordu.

"Nasıl işlediğini gerçekten bilmiyorum ama bu yumru, adı Beannighe'nin ellerine karışan ilk yüksek fey değil." Günişığı Kaelar'ı çizmesiyle dürttü. "Her zaman gayet iyi iyileşirler."

"Oh..." Saffron biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde düşündü ve Güneş Işını sise dönerken onu yakından takip etti. "Yaşlı kadın biz Kaelar'ı öldürmeyecek, değil mi? Taran'la daha fazla sorun yaşamamak için onun eve sağ salim dönmesine ihtiyacım var... Bekle, ona *beannighe* mi dedin?"

"Onu rahatsız etmeyecek," diye söz verdi Günişığı, yolun kenarında, Saffron'ın Akik Ormanı'nın başka hiçbir yerinde görmediği kadar sık ağaçların arasında ilerlerken. Ama belki de daha tedirgin edici olan, her şeyin sessizliğiydi. Ne kuşlar, ne şırıl şırıl akan dereler, ne de sisin içinden gelen bir sabah esintisi vardı. Sanki atmosfer yaşayan her şeyi sessizliğe boğmuştu. Yolculuğunda ona sadece Günişığı'nın sesi eşlik ediyordu, ancak kafasındaki düşüncelerin onun duyabileceği kadar yüksek olmasından sürekli endişe ediyordu. "Geçen gün bir geyik öldürdüm; kanına bir sürü paçavra batırıp etrafa saçtım. Ne de olsa onun doğasında kanlı giysileri derede yıkamak var. Bu onu beladan uzak tutuyor. Takma adı da buradan geliyor, *Beannighe*."

"Ama insan kulakları var, değil mi? Beannigheler vahşi feylerdir."

"Kim bilir." Güneş Işını başını salladı. "Aslında bilmiyorum ne ya da *kim* olduğunu bilmiyorum, ama dikkatini dağıtmak için işe yarıyorsa, olsun. Bence

Zaten öğrencilerin harabelerde dolaşmamasının tek nedeni o ve bunu bir süre daha devam ettirmesine ihtiyacım var."

"Harabeler..." Saffron tekrarladı ve gülümsemekten kendini alamadı. Üvez ağaçlarının arasından geçip dış çite ulaştıklarında elini uzattı ve parmakları parmaklıklar boyunca tıngırdarak yoldan uzaklaştı. Bu ona Letty'nin Beantighe Köyü'nün kenarları boyunca hep aynı şeyi yaptığını hatırlattı.

Özellikle budaklı bir ağaçta duraklayan Günişığı parmaklarını çit direklerinden birine bastırdı ve aşağıya doğru altı tane saydı. Yedincisini tutarak, gevşeyene kadar kıpırdattı ve kayarak geçmeden önce kenara . Saffron heyecanlı bir kalp çarpıntısıyla onu takip etti.

Vahşi peri meyveleri diğer tarafta örtülü olsun ya da olmasın, Saffron avını elinden geldiğince uzatacaktı. Kendisi için alabildiği kadar çok şey alarak, Prens Cylvan'la ilk geis'ini yerine getirmek için gerekenleri öğrenmek için kullanacaktı. Bildiği kadarıyla, *Batı Morrigan* gerçekten de kampüsün terk edilmiş bir kanadıysa, belki de ona yardımcı olacak atılmış kitaplar bile olabilirdi. Olmasa bile önemli değildi. Danann Evi'nde ona göz kulak olacak biri vardı. İhtiyacı olan şeyi sorgusuz sualsiz sağlayacak.

Saffron'un eli, sözsüz verilmiş bir söz gibi ametist kolyeyi tekrar sardı. Ağaçların diğer tarafında bir yerde, bir kuzgun çiçek açan bir sıcaklıkla karşılık verdi.

RUINS

Yemyeşil bitki örtüsü karşı tarafta daha da kalındı.

çitlere. Sis incelip bulutlu ışığın süzülmesine izin verdiğinde bile sessizlik bozulmamıştı. Saffron bunu bozmak için neredeyse kendini kötü hissediyordu ama sabırsız kelimeler ağzını dolduruyordu.

"Yani... *yaşıyorsun*."

Günüşiği güldü. Alçak bir dalın eğilerek, Saffron'un altından geçmesine engel oldu. "Evet, gerçekten de hayattayım. Sürprizinden ve Taran'ın senden meyveleri istemesinden anladığım kadarıyla Cloth başaramamış...?"

Bunu ciddiyetle söyledi, sanki ilk konuşmalarından sonra anlaşmaya varmışlardı ama hâlâ bir tutam umuda tutunuyorlardı. Saffron dudağını ısırdı ama başını salladı.

"Özür dilerim."

"Başka kimse var mı?" Devam etti. "Geçen sefer Berry'den bahsetmiştin..."

Saffron yine sessizce Berry'yi düşündü. Berry, Saffron'ın o sabah ormanda birlikte dolaştığı, ne yaptığını çok iyi bilen kişiyi ararken ölmüştü. Belki de Saffron'dan bile daha iyi biliyordu; adımlarını, kemerindeki bıçakları, çizmelerinin aşınmış derisini, ağaçların ve dikenlerin arasında aynı yolu yürümüş bir geyik gibi rahatça hareket edişini düşününce

binlerce kez. Koyu renk pamuklu gömleğinde özsu ya da ellerinin arkasında yaprakların ve sert ağaç kabuklarının neden olduğu sıyrıklar bile yoktu. Saçları ensesinden sarkan kalın bir örgü şeklinde toplanmış, ön kısımlarını kontrol altında tutmak için başına bir eşarp sarılmıştı. Haftalardır ormanda yaşayan birine pek benzemiyordu ama aynı zamanda orada doğmuş birinin havasını da veriyordu. Saffron giderek Günişığı'nın belki de hiç *kaybolmadığını* kabul ediyordu.

"Taran da Hollow'dan istedi," diye cevap verdi sonunda, her hatırlatmadan nefret ettiği için sesi düzleşmişti. "Ama ben devreye girdim ve onu korumak için kendim bakmayı teklif ettim. Bunu çok daha önce yapmalıydım ama..."

Günişığı başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Kayalık bir tepeciğe tırmanırken Saffron'un gözleri onun güçlü sırtına takıldı.

"Beantighe Köyü'nde uzun süre kalmayı hiç düşünmemiştim," diye devam etti kendi açıklamasına. "Pek çok açıdan burası benim için sadece geceleri uyuyabileceğim bir yerdi. Taran, Cloth'tan peri meyvelerini aramasını istediğinde, bunu benim de kaçıp unutulmam için bir fırsat olarak gördüm."

"Koruyucu feyinden kaçmak falan mı istedin?"

Omzunun üzerinden muzipçe gülümsedi. "Benim bir koruyucu feysim yok. *Finnian'ın Güneş Işını* iş sözleşmemde kullandığımız sahte bir isim."

"Bekle, senin adın da mı *Sunbeam* değil? Eğer değilsen neden Morrigan'da çalışmak için sözleşme yaptın ki...?"

Günişığı'nın dudakları sinsi ama aynı zamanda garip bir şekilde acı bir ifadeyle büzüldü. Başını salladı ve kendi ayaklarının sık otların ve köklerin arasından geçişini izledi.

"Taran ve Kaelar ile durumunuzun *karmaşık* olduğunu söylüyorsunuz," diye mırıldandı sonunda. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum diyelim."

Saffron onun daha fazla açıklama yapma konusundaki isteksizliğini hissetti ve bu da göğsünde beklenmedik bir öfke dalgası uyandırdı. Tam bir an için bu öfkeyi bastırmaya çalıştı.

"İnsanlar senin için gerçekten endişeleniyordu, biliyorsun. Üvez ruhu kılığına girdiğimde biri seni bile sordu!" diye haykırdı, gömleğinin arkasını tutmaya çalıştı, ancak hakaretler yağdıran ani bir mavi çalığı tarafından gagalandı. "Ve Berry! O-!"

Günüşiği, "Berry için üzülüyorum," diye ısrar etti ama Safran daha da şişti. "Ama o ve ben sadece takılıyorduk. Bundan daha fazlasını aramadığımı biliyordu ve ona defalarca uzun süre buralarda olmayacağımı söyledim. Eğer beni aramaya gelmeye karar verirse-"

"Ölmesinin kendi suçu olduğunu mu söylüyorsun?"

Güneş Işını bu kez onunla yüzleşti. Saffron neredeyse onun göğsüne çarpıyordu, zehirli bakışları onu hazırlıksız yakalayınca hızlı bir adım geri çekildi.

"Taran mac Delbaith dışında *hiç kimseyi* ölümden sorumlu tutmayı aklından bile geçirme, Saffron. Ne beni, ne Berry'yi, hatta ne de kendini. Anlıyor musun? Sana ya da tavrına şaka yapmayacağım."

Saffron bir süre mahcup bir şaşkınlıkla durdu, Güneş Işını yürümeye devam ederken ona yetişmek için acele etmeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. Adam özür diler gibi bir şeyler geveledi ama o sadece başını salladı ve içini çekti.

"Önemli değil. Neredeyse ."

Ağaçlar önlerinde ve Saffron neden bu kadar utandığını unuttu. Ormanlık alanın büyümesi büyük bir açıklığa dönüştü ve bu açıklığın aniliği onu neredeyse gökyüzüne fırlatacaktı. Ortada, hâlâ biraz uzakta binalar vardı. En azından, ağaçlar tarafından korundukları sırada şiddetlenen yağmurun altında bulanıklaşan pelerinli görüntüsü. Onlar

Taş duvarların, metal kulelerin, örümcek ağı gibi cam pencerelerin altına batan yaş ve ıslak topraktan sarkan, ufalanan devler gibi görünüyordu.

"Bu...?" Başladı, sonra yetişmek için acele ederken ne söylemek istediğini unuttu.

Uzun otların aşınmış patikayı takip eden Saffron, sonunda Kaelar'ı yolun dışında bıraktıkları ön kapıya kadar uzandığını varsaydığı aşırı büyümüş parke taşlı bir geçide çıktı.

Günüşiği, Saffron'un dönen rüzgârda kaybolan sorusuna, "Buranın ne olduğundan henüz tam olarak emin değilim," diye cevap verdi. "Morrígan Akademisi'nin terk edilmiş bir bölümü ama sanırım sen bunu çoktan çözmüşsündür."

Yürüyüş yolunun her iki tarafındaki ilk çift solmuş yapıya yaklaşırken, yolun aşağısında mezar taşlarına benzeyen daha fazla gölge görüldü. Morrígan'ın ana kampüsünden belki de sadece biraz daha küçük olan bu inleyen taş kalıntılar en az yüz karga, kuzgun ve saksağana ev sahipliği yapıyordu. Bir geyik sürüsü yağmurdan ıslanmış çimenlerin üzerinde otluyor, diğer zengin bitki örtüsünün arasında yuvalanmış ayçiçeği kümelerini dikkatle kemiriyordu. İçeriye girmenin daha az belirgin başka bir yolu olmalıydı ama sadece açıklığın büyüklüğü bile düşünüldüğünde, Saffron etrafı çevreleyen çitin devasa anlamaya çalışmak bile istemiyordu.

Yolu boğan, yıpranmış sütunlar dik duruyor ya da yığınlar halinde devriliyordu ve buranın Saffron'un hayal ettiğinden daha uzun süredir ıssız olduğu belliydi. Ama yaşlılıktan kaynaklanan bariz bozulma dışında, burayı terk etmek için bir nedene işaret edebilecek hiçbir şey seçemiyordu. Mimari tasarım, hatta yıkık binaların yerleşimi bile Morrígan'ın ana kampüsündekileri andırıyordu. Sanki daha önce

eşzamanlı olarak inşa edilmiş, daha yeni bir yer lehine terk edilmemiştir.

Hâlâ tamamen sağlam olan binalar iki elin parmaklarını geçmiyordu, geri kalan her şey çoktan yıkılmış, liken ve kalın eğrelti otlarıyla kaplı moloz yığınlarına dönüşmüştü. Çatlamış, yerinden oynamış patika taşları daha da fazla yosun tutmuş ve Saffron'un yürüdüğü yerlerin altında mantarlar filizlenmişti ve botlarının altında hiçbirini ezmeye dikkat ediyordu.

Cinlerin, perilerin, hatta gelişigüzel parıldayan bulutların yokluğu da en az huzurlu sessizlik kadar dikkatini çekiyordu. Hava artık her canlıyı boğan, uyuşturan pamuklarla dolu değildi ama yine de eksik olan bir şeyler vardı. Saffron'un anlam veremediği bir şey, doğuştan gelen ve elle tutulamayan bir şey aniden yok olmuştu. Ama garip bir şekilde, o şeyin yok olmasıyla birlikte daha önce hiç olmadığı kadar iyi nefes alabildiğini hissetti.

"Burada mı kalıyordun? Beantighe Köyü'nden ayrıldıktan sonra," diye sordu iskelet bir duvarın ardındaki yabani marihuana yatağının kaçındıktan sonra. "Neden ayrıldın ki? o kadar da misafirperver değil."

"Benim de aradığım bir şey var. Cloth bana kurdun ne istediğini söyledikten sonra burada olabileceğini düşünüyorum."

"... Vahşi peri meyvelerini mi kastediyorsunuz?"

"Şey... bir bakıma, aslında. Meyvelerin kendileriyle değil, onlarla birlikte gelen bir şeyle ilgileniyorum. Cloth, Taran'ın onların bazı eski harabelerde olabileceğini düşündüğünü söyledi... ben de bunu Beantighe Köyü'nden ayrılıp kendim aramak için bir başka işaret olarak aldım."

Saffron kaşlarını çattı. "Bekle, burada meyve mi var?"

"Bazıları, evet ama sadece etrafa dağılmış birkaç tane gördüm. Sanırım şu giremediğim binalardan birinde daha fazlası olabilir.

Merith'e görevlendirme ofisinde sürpriz bir ziyarette bulunmadan önce başka yollar bulmaya çalışıyordum."

Saffron neredeyse beantighe erişim halkalarının ne işe yarayacağını soracaktı ki, Batı Morrigan gerçekten de ana kampüsün bir uzantısıysa ve aynı zamanlarda inşa edildilerse... bir kanat terk edilmiş olsa bile, *herhangi bir* Morrigan erişim halkasının kalan engelleri aşmak için hâlâ etkili olabileceğini fark etti...

Kütüphane yüzüğünün bu kadar düşük ışıktaki biraz fazla dramatik bir şekilde parladığı eline baktı.

"Biliyor musun, ben aslında..." diye devam etti, kendi kendine gülümsemeden önce. "Aslında bir kütüphane yüzüğüm var, eğer girmeniz binalardan biriye."

Güneş Işını'nın gözleri parladı, her yöne bakmadan önce Safran'ın elini tuttu ve dallanan bir patikadan aşağı doğru yola koyuldu.

Geriye kalan binaların özellikle kütüphane olup olmadığını bilmediğini itiraf etti ama denemekten zarar gelmezdi. Saffron fazladan arama yapmayı umursamadı, bölgeyi keşfetmek için eline geçen her fırsatı değerlendirdi - ta ki Sunbeam'in bahsettiği yabani peri meyvesi kümelerinden birini görene ve ağzı kuruyana kadar. Görmemiş gibi yaptı, sadece av arkadaşına tekrar yetişmek için acele ediyordu.

Etraflarındaki ıslak otların arasında daha fazla geyik, sincap, fare sıçradı, Saffron ayaklarının ucuna çömeldi, titrek bir geyik yavrusu ona doğru kokladı. Hala giriş bariyerlerinin arkasında kilitli olan binaları aramaya başlamasının üzerinden en az bir saat geçmişti ve zaten yorgun olan ayakları zonklamaya başlamıştı ama sonra yemyeşil bir avlunun diğer tarafındaki sisin içinden acı tatlı tanıdık bir silüet göze çarptı. Güneş Işını'na seslendi ama geyiklerin otladığı ıslak çimenleri geçmeden önce beklemedi.

Sütunlarına, taş basamaklarına, çevre çitinin içindeki taşkın çiçek tarhlarına kadar Morrigan'ın Büyük Kütüphanesi'nin aynadaki görüntüsüydü. Gerçi kampüsteki Büyük Kütüphane budanmış bir mükemmellik tablosuyken, ikizinin her yeri yemyeşil dallar ve yosunlarla doluydu. Nemli havayı ıslak toprak ve yabani tomurcuk kokularıyla ıslatıyordu ve Saffron Güneş Işını'nın ona ulaşması için geçen süre boyunca her ayrıntıyı takdir etti. Bu sırada pelerinin altından kollarına doğru tüyleri diken diken oldu. Kitapların arasında geçirdiği geceleri, prensle sessizce geçirdiği geceleri, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi birbirleriyle ve birbirleri olmadan var geceleri özlemek onu garip bir şekilde vatan hasreti çekti.

Güneş Işını'nı peşine takarak çatlak taş merdivenleri tırmanan Saffron, yağmurdan yamulmuş kapının önünde tekrar durakladı. Cylvan'ın ona ilk kez kendi kütüphane yüzüğünü emanet ettiğinde nasıl hissettiğini hatırladı, tokmağa dokunduğunda çalışmayacağından endişelenmişti. Önündeki tanıdık tutuşa uzandığında aynı endişe kalbini düğümledi ama yüzük tıpkı olması gerektiği gibi sızladı. Bu onu sıçrattı, kısa bir süre Günişığı'na baktı, sonra başparmağıyla basarak kilidi açtı ve kapıyı itti.

Bir fırının kapağını açar gibi sıcak, karıncalı bir hava dalgası çarptı. Bir elini havaya kaldıran Saffron beklenmedik cehenneme karşı irkildi ve ciğerlerine dolan köpüklü vızıltıya doğru gözlerini kırıştırdı. Gözlerini açmayı başardığında midesi onu boğacak kadar sert bir şekilde düştü.

Parıldayan pembe meyvelerden oluşan bir çayır, ön avlunun zeminini kaplıyor, parıldayan zerrecikler halüsinojenik polenler gibi havayı dolduruyordu. Yoğun bir şekilde sıcak şeker ve nane kokan Saffron bir an nefesini tuttu, bir parıltıyı bile içine çekerse neler olabileceğinden korktu.

Yabani peri meyveleri.

KÖPRÜ

Saffron kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama Sunbeam hızla

yanından geçti.

onu. Saffron onu yanlarına yaklaştırmamak için korkuyla gömleğine sarıldı ama kadın dönüp sırtarak kolundan tuttu ve onu içeri çekmeye çalıştı. Saffron topuklarını sıkarak onu *bırakması* için yalvardı!

"Bunlar-! Bu çok tehlikeli! Kim bilir-!"

"Onlar umurumda değil!" Yüzen parıltıyla sarhoş olmuş gibi güldü.
"Hadi ama!"

"Hayır! Sunbeam, bekle-!" Saffron bunu denedi ama kadın onu bıraktı ve hızını kesmeden meyvelerin arasına daldı. Topuklarının üzerinde dönüp ters yöne doğru koşarken, tırnaklarını kapının çarpık ahşap pervazına, baskı altında neredeyse çatlayana kadar gömmekten kendini alamadı. Çok *fazla* vardı. Bu *kadar çok* olmasını hiç beklemiyordu, odanın sıcaklığını, havanın kokusunu değiştirecek kadar-

Güneş Işını'nın en yoğun arsaların arasından geçerek kanatlı merdivenlerden ikinci kata çıkışını izleyen Saffron sadece Cylvan'ı düşündü. Ana kampüste onunla aynı merdivenleri tırmandığı, masalarda birlikte oturduğu, yan ders çalıştığı tüm geceler. Saffron o değerli anları saklayacaktı.

Sonsuza dek. Saffron'un korumak için kabuslarla yüzleşeceği, güvende tutmaya söz verdiği kişi-

Önünde, yabani meyveleri aramayı kabul ederken hayal ettiği hiçbir şeye benzemeyen bir kâbus vardı ama bilmek zorundaydı. Ne kadar uzağa yayıldıklarını bilmeliydi. Tam olarak kaç tane olduklarını, Taran onları bulursa Cylvan'ın ne kadar büyük bir tehlike altında olacağını bilmeliydi. Eğer Saffron onların kütüphanenin içine kadar ne kadar uzandıklarını görebilirse, her birini yok etmek için neye ihtiyacı olduğunu anlayabilirdi. Her birini, Taran onları hiç öğrenmeden önce.

Derin bir nefes çeken Saffron parmaklarını kapının kenarından sertçe çekti. Kalbi tüm vücudunu titretecek kadar hızlı atıyordu ama içeri bir adım atmayı başardı. Sonra bir adım daha.

Al renkli çilekler, yaban mersinleri ve ahududular, etrafındaki koyu mavi-yeşil yaprakların karışık karmaşası içinde büyüyor, birbirinin içine geçmiş yılan yığınları gibi ayaklarını bileklerine kadar yutuyordu. Tombul yaban arıları meyvelerin arasında zıplıyor, küçük beyaz çiçekler yoğun büyümenin arasında benekleniyor, kanatları ve vücutları sarı çizgilerini gün batımı-turuncusu yapan benzer bir peri büyüsuyle tozlanıyordu. Duvarların etrafına dağılmış elma ağaçları, mor renkli yaprakları ve dallarından sarkan pembe meyveleriyle döşeme tahtalarının arasından fırlıyordu.

İlk şoku atlattıktan sonra, Saffron'un endişesine merak çilleri bulaştı. Hatta ayaklarının üzerine çömeldi ve hâlâ bir şeye dokunmaktan çekinmesine rağmen renkleri, şekilleri ve yapay olarak uyuşturulmuş benzerlerinden ne kadar farklı olduklarını incelemek için daha da yaklaştı.

Yüksek fey partilerindeki toz peri meyveleri canlı açelyalar gibi pembeyken, doğal meyveler bunun yerine daha yumuşak, daha sıcak bir altın pambesiydi. Yanlışlıkla bir tanesinin üzerine bastıktan sonra şunu da fark etti,

Tozlanmış meyvelere benzer şekilde, sadece dış kabuk etkileniyordu - en azından gözle görülür şekilde. Gül pembesi bir elmayı soyup sadece etini yemenin, bütün olarak bir ısırık almakla aynı şey olup olmayacağını merak etti. Denemeye niyetli değildi; kabuğu soyulmuş yabani bir meyveyi yemek için kandırılma düşüncesi bile hafifçe hırıldamasına neden oldu.

Saffron merdivenlerin tepesine ulaştığında dikkati tıpkı Büyük Kütüphane'dekiler gibi sıra sıra dizilmiş raflara yöneldi. Ancak rafları gözden geçirdiğinde hepsinin tamamen boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Rehber kitapların bile yerinde yeller esiyordu ama onların oturabileceği boş kaideler gördü. Tavana baktığında, boş alanlarda sadece her bölümde bir tane olmak üzere doğan, öğlen ve batan güneşleri tasvir eden genel manzara duvar resimlerini görünce daha da hayal kırıklığına uğradı.

Üçüncü ve en uzak bölümde Saffron, dikkatli olması için ona tıslayan Günişığı'nı tekrar keşfetti. Yerde diz çökmüş, bir elini doğrudan tahtaya oyulmuş bir şeyin üzerine uzatmıştı. Saffron'un gözleri elin kıvrımını takip etti, tüm yolu dolaştı ve tekrar geri döndü. Hiçbir peri meyvesinin yetismeye cesaret edemediği Danann Evi'nin salonu büyüklüğünde bir daire. Kavisli şekil Saffron'a yatağının altındaki kabartmayı hatırlattı, ancak işaretler açıkça farklıydı.

Onun yanına çömelerek, o da daireye dokundu ve en yakın birkaç çizgiyi takip etti.

"Bu... kurak büyü, değil mi?" Diye sordu ve Sunbeam ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Feda işaretlerini biliyor musun?" Kadın gülümsedi ve adam bu kelimeyi hayal meyal hatırladı. "Nasıl?"

"Bu... uzun bir hikaye sanırım..." Saffron bilinçli bir şekilde boğazını temizledi. "Ben, ... Ben aslında Berry'yi kurak bir su kullanarak kurtarmaya çalıştım.

Beantighe Köyü'ndeki büyü... Üvez meyvelerini bile yedim ve kömürle daire çizdim ve her şey..."

Gözlerini kırıştırdı, o acı anıya dalma dürtüsüyle savaştı, ardından Baba Yaga'nın da tam o an yüzünden hapiste olduğu düşüncesinin zehirli yoldaşı geldi. Güneş Işını merakla onu izlemeye devam etti.

"Görünüşe göre sürprizlerle dolusun, Saffron."

Elini önündeki dairenin bir kısmı boyunca düz bir şekilde sürükleyerek gözlerini ondan ayırmadı.

"Bu sıfatın üzerindeki işaretleri okuyabilir misiniz?"

Epithet. Salma Nine bu kelimeyi Wicklow'un mutfağında kullandı. Saffron yine de başını salladı.

"Ben sadece Baba Yaga'nın bana söylediklerini çizdim. Alfabenin yazılı olduğu bir sayfam vardı, ama hiçbir şey doğrudan Alvişçeye çevrilmiyordu, bu yüzden zaten okuyamıyordum..."

"Çünkü Alvish bir fey dilidir." Güneş Işını sıırıttı. "İnsan büyüğü neden büyülerinde bir fey dili kullansın ki?"

Saffron kaşlarını kaldırdı.

"Hangi dilde o zaman?"

Günüşığı tekrar işaretlere döndü ve onları bir kez daha okşadı.

"Özellikle Feda işaretleri, *Gaeilge* adı verilen bir insan diliyle ilişkilidir ve *Arid-Ogham* adı verilen daha büyük bir yazılı sistemin parçasıdır. Ama kurak büyüğü yapmanın yüzlerce farklı yolu var, biliyorsunuz. Farklı diller, farklı lakaplar, farklı yazı sistemleri. Konuşulan sistemler de var. Hepsi benzer görevleri yerine getirir, ancak çeşitli kültürel köklerden kaynaklanan kendi yollarıyla."

Saffron'un kalbi heyecanla çarparak daha da yaklaştı.

"Gerçekten mi?" Nefes nefese sordu. "Bu dairelerden daha fazlası mı var? Kuluçka işaretleriyle mi?"

"Tabii ki!" Güneş Işını ellerini havaya kaldırdı. "Perdenin diğer tarafında insanlar vahşi feyler kadar çeşitlidir, biliyor musun? Dilde, kültürde ve büyüde. *O kadar çok büyü çeşidi var ki, aklın durur.*"

"Nasıl..." Saffron ağzının kenarındaki minik gülümsemeye karşı koyamayarak sordu. "Nereden biliyorsun?"

Günüşiği sırtıttı ve bu ona Nimue'nin bir zamanlar insan olduğuna dair en büyük sırrını açıklamadan önce nasıl gülümsediğini hatırlattı.

"İşlerin karmaşık olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Dramatik bir etki yaratmak için kelimelerin havada kalmasına izin . "Ben perdenin bu tarafından değilim. Sadece geçici olarak burada olduğumu , çünkü eve dönüş yolunu bulmaya çalışıyorum."

Yere tekrar vurdu.

"Bu da bana yardım edecek."

"Yardım edeyim mi?" Saffron tekrar oymaya döndü.

"Nasıl?" "Bu sıfat perdeyi açmak için kullanılır."

Saffron donakaldı, sanki sadece Günüşiği'nin sözleri bile zeminin altlarına çöküp onları yutmasını sağlayacaktı ama Günüşiği başını sallayarak panik kozasını deldi.

"Merak etme, kendi kendine açılmayacak. Önce diğer taraftan benimle köprü kuracak birine ihtiyacım var."

Saffron yutkundu. Parmaklarının uçları titrese de çekingen bir şekilde tekrar oymaya dokundu. Bu, Luvon'la birlikte perdenin arkasından geçtikleri, karlı dağlardaki küçük bir kasabaya yürüdükleri ve birisinin perdedeki bir yırtığın etrafına geçmek için gizli bir oda inşa ettiği zamandan farklıydı. Luvon'un potansiyel gözlerden saklanan pek çok noktası olan pek çok arkadaşı vardı, hepsi

Ama Saffron birdenbire içlerinde Sunbeam'in yaltaklandığı gibi kurak peçe çemberleri kullanan olup olmadığını merak etti.

"Peçe lekese olduğunu nasıl anlıyorsun? İşaretleri okuyabiliyor musun?"

Başıyla arkalarını işaret etti, sonra Saffron'un bunu kendi başına çözmesini bekledi.

"Meyveler mi?" Kızın, yabani peri meyvelerinin aradığı şeye eşlik ettiğine dair söylediklerini hatırlayarak sordu. "Peçe... meyveleri pembeye mi çeviriyor?"

"Doğru." Bunu sevecen bir tavırla söylemişti, tıpkı Saffron bir bulmacayı kendi başına çözdüğünde Cylvan'ın yaptığı gibi. Bu onun kızarmasına neden oldu. "Buradaki büyümenin büyüklüğüne , buranın *ok uzun zamandır* açık olduğunu tahmin ediyorum."

Saffron ellerini geri çekerek göğsüyle bükülmüş bacakları arasında güvenli bir şekilde tuttu, artık çok yaklaşmak istemiyordu. Bir kampüs kütüphanesinin ortasında birisinin perdeyi neden açtığını sormak istedi - Morrigan'ın batı kanadını en başta terk etmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak etmeden önce. Belki de yırtık çok büyüdü, başa çıkılması çok zor oldu, bu yüzden yaşlanıp kendi kendine kapanana kadar taşındılar? Ya da teknik olarak bir yırtık değildi, mi?

Sunbeam feda işaretlerinin kasıtlı olduğunu ima etti...

"Birinin diğer taraftan sizinle köprü kurmasını nasıl sağlarsınız?" Saffron sonra sordu. "Senin nerede olduğunu nasıl bilecekler?"

"Ah," Güneş ışını ayağına kalktı, nef boyunca üç nota ısıklık almadan önce kendini fırçaladı. Mavi alıkuşu Yama uçarak geldi ve omzuna bir tüy gibi kondu. "Periler gibi küçük şeyler doğal olarak perdenin içine girip çıkarlar, çünkü çok küçükler. Bu kuşlar da -bunlara peri alıkuşu deniyor- aynı. İnsanlar yüzyıllardır mesajlarını iletmek için onları kullanıyor."

Saffron da ayağa kalktı ve küçük kuşa uzanıp onu sevme isteğiyle savaştı.

"Chandry'yi tekrar ziyaret etmeye hazır mısın, Yama?" Günişığı kemerindeki keseyi karıştırıp bir damla balmumuyla mühürlenmiş minik bir parşömen çıkararak sordu. Rulo halindeki notu kuşun bacağına bağlayan Saffron'un gözleri, mavi benek havalanıp yüksek, kırık pencerelerden birinde kaybolurken onu takip etti. Kalbi yeniden gümbürdedi.

"Gitmeli miyiz?" Mırıldandı. "Her ihtimale karşı..."

"Peçe yırtılıp açılmayacak Saffron, bunu sana daha önce de söylemiştim," diyerek onu başından savan Günişığı, ardından ensesini ovuşturarak tekrar çembere baktı. "Zaman burada insan dünyasındakinden farklı ilerliyor. Zaten Yama'nın önce doğal bir yırtık bulup içinden geçmesi gerekiyor. Hemen geçebilse ve Chandry hemen ardından yanıt verse bile... onun için beş dakika bile benim için en az on beş dakika. Çok daha fazla planlama gerekecek, haritaların nasıl hizalanacağını bulmaktan bahsetmiyorum bile... lanet olsun."

Kendi zihinsel hesaplamalarının içinde kayboldu ve başparmağını düşünceli düşünceli çenesine sürttü. Saffron sadece izledi, kalbinin hızla çarpmasına engel olamadı. İnsan dünyasına geri dönmek için hiçbir neden bilmiyordu; Cylvan'la geis tek nedeni buydu. Ama Sunbeam'in sözleri ruhunu dans ettirdi, göğsünde yaşayan küçük merak yaratığının bir sinek kuşu gibi kanat çırpmasına neden oldu.

"Bütün nereden öğrendin?" Diye sordu.

Günişığı tekrar göz göze geldi ama sadece bir anlığına. Bakışlarını bir kez daha kaçırdıktan sonra, sanki sebebi yorucuymuş gibi peçe oymasının üzerine çömeldi.

"Sana o kadarını söyleyemem, üzgünüm," diye fısıldadı. "Kendi iyiliğin için. Ve benim için."

Saffron dudağını ısırdı. Ona doğru hafif bir adım attı. Merakının yükünü daha fazla taşıyabileceğinden emin olmadığı için neredeyse ısrar ediyordu

-Ama sonra Günişığı'nın gözlerindeki o bakışı tanıdı. Sessiz bir yorgunluk, endişe, yaptığı her şeyin çektiği acıya değip değmeyeceği konusunda sürekli içsel bir savaş ve ne olursa olsun ilerlemeye devam etme kararlılığı.

Her sabah tavan arasındaki aynada kendisine yansıyan aynı yüze tanık oluyordu.

Meraklı kuşu göğsünde sakladı. Kütüphanenin aşağısına doğru baktı ve boş rafları tekrar algıladı. Güneş Işını arkasında çalışmaya devam ederken yeni bir düşünce aklından çıkmadı.

Beantighe Köyü'nden kurak alfabe referansını geri alabilse ya da Prens Cylvan yeni bir tane sağlasa bile bunun bir önemi olmayacaktı çünkü Saffron insan dili *Gaeilge* hakkında yeterince şey bilmiyordu. Bu ezici düşünce nefesinin kesilmesine neden oldu, ama aynı zamanda - uzun süre odaklanabileceği sağlam bir yer aramakla uğraştıktan sonra, böylesine açık bir davet almak, Cylvan'la paylaşabileceği açık bir yol bulmak Saffron'u daha fazlası için acıktırdı.

Geiler olsun, Elluin'in duruşmaları olsun, Taran'ı kurt formunu göstermesi için çağırmak olsun, sonra Baba'nın masumiyetini kanıtlamak olsun...

Saffron'un kurak büyü hakkında her şeyi öğrenmesi gerekiyordu, ta ki en çok değer verdiği insanları korumak için onu ellerinden çağırana kadar.

KRİPT

J Saffron'un mumu kendisinden daha eskiydi ama loş ışıktaki aynı derecede işe yarıyordu,

bulutlu ışık. Tozun içinde unutulmuş olası bir kitap aradı, hatta daha yüksek yerlere bakmak için gıcırdayan merdivenlere çıktı ama her seferinde boş çıktı. Bir yanı ; zihninin içini yiyip bitiren alevler, Güneş'in ona söylediği her şeyin ağırlığını taşıırken dikkatinin dağılması hoş bir nimetti.

Peri meyveleri perdenin açık olduğu yerde yetişir.

Bu dairenin etrafındaki feda işaretleri perdeyi açmak içindir.

Zaman burada insan dünyasındakinden farklı ilerliyor...

Raflar dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, Saffron özellikle kalın bir meyve ve yaprak yığınının içinde ayaklarına dikkat etmedi ve botunun altındaki bir çıtırtı onu bir çığlıkla geriye savurdu. Bir fareyi ezme düşüncesiyle kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama onun yerine açık göz çukurlarıyla karşılaştı.

Yuvarlak bir kafatası, ayağının çarptığı yerde içe çökmüş.

Çığlık attı ve kırılgan yankılanmasını engellemek için bir elini ağzına götürdü. Güneş ışını uzaktan seslenerek iyi olup olmadığını sordu ama o sadece mırıldanarak cevap verebildi.

Mumunu hafifçe uzatarak ani bir korkuyla salladı. Peri lekeli bitki örtüsünün altında gömülü olan Saffron daha sonra hava koşullarından yıpranmış omurları, kırık dallar gibi kaburgaları, kalça kemiklerini, uyluk kemiklerini seçebildi. Hasta olabileceğini düşündü ve hızla gitmek için döndü; ancak topuğunun altında başka bir şey ezildi.

Yana doğru sıçrarken bileğini büken çalıkların arasında dengesini kaybetti ve meyvelerin arasına gizlenmiş çakıl taşlarının üzerine yuvarlandı. Hayır, çakıl taşları değil. Parmaklar. Dişler.

Çırpınarak, yerde hala parlak duran mumunu geri aldı, etrafındaki yapraklar yanmak için çok tazeydi. Fısıltıyla, hırıltılı bir özür diledi ve az önce ayak parmaklarını tekmelediği kişinin boş göz çukurlarıyla doğrudan göz teması kurdu. Yumurta gibi kırdığı kafanın bükülmüş göz deliklerini de aradı, bir başka gergin özür diledi ve hafifçe eğildi.

"Neden hepiniz buradasınız?" Belirsizlik içinde sordu, neden dağılmış fey kemiklerinin şekilde doğaya bırakıldığını merak ediyordu. Kampüsü kapatan perdenin kurbanları mıydılar?

Ayaklarının altında, zemin kattan gelen ağır bir şey gümbürdedi. Bir çığlık atıp sıçradı ve Güneş Işını tekrar seslendi, bu sefer sesi biraz daha öfkeliydi.

" alt kata baktınız mı?" O cevapladı. "Hayır~ neden bunu benim için yapmıyorsun?"

Tek başına bir yere gitme düşüncesi Saffron'un tüylerini diken diken ediyordu ama Kaelar muhtemelen hâlâ yolun kenarında uyuyordu. Harabelerin içinde fare ya da geyikten daha vahşi bir şey görmemişti. Sadece yuvarlanan taşlar onu ürkütüyordu.

... Kesinlikle.

Cesaretini toplayan Saffron kendini fırçaladı ve koridordan merdivenlere doğru ilerledi. Ön girişe iniyordu,

Hiçbir şey yeni rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve sessizce alt koridora ilerlemeden önce daha fazla sinirini yuttu.

Onu daha karanlık gölgeler karşıladı, pencereler bitki örtüsüyle kaplanmıştı ve havayı berrak, yeşilimsi bir renge dönüştürüyordu. Uzunlamasına dolaşırken geçen her rafı taradı, tıpkı yukarıda olduğu gibi bulacak hiçbir şey yoktu. Ayaklarının altında bir şey çıtırdayana kadar neredeyse geri dönüyordu.

Çizmesinin altında bir başka kemik çakıl taşı toza dönüştü.

Bir nefes ensesini gıdıkladı. Güneş Işını'nın arkadan gizlice yaklaştığını umarak döndü ama kimse yoktu. Kendi irkilmiş nefesi dışında bir ses bile yoktu.

"Alo?" Sessizliğin içinde keskin bir sesle seslendi. "Sunbeam? Beannighe, hanımefendi, siz misiniz? Lord Kaelar...?"

Yüksek bir fey'in adı anıldığında bir şey tısladı ve Saffron o kadar hızlı döndü ki mumu söndü. Küfrederek cebinde Sunbeam'in ona verdiği kibrit kutusunu aramaya koyuldu ama alçak ışıktaki sıırılsıklam olduğu anda gözünün köşesinde değişen, puslu bir parıltı yakalayınca durdu.

Koridorun sonundaki kapının dışında volta atan cisimsiz bir figür görünce mum elinden yuvarlandı. Saffron'a bir bakış bile .

Bir ileri, bir geri, bir ileri, yürüyordu. Uzun saç tellerinin, kısık gözlerinin ya da giysilerinin rengini yarı saydam olmalarından anlamamanın bir yolu yoktu ama Saffron giydiklerinin ayrıntılarını neredeyse seçebiliyordu; Morrigan'ın üniformasını andırıyordu.

Özellikle son haftalarda Saffron hayalet, ruh ya da Baba Yaga'nın deyimiyle *taibhsean* kavramına fazlasıyla aşinaydı. Ne zaman açıklanamayan bir şey Wicklow'un tavan arasını darmadağın etse ya da bir gecede ahırını darmadağın etse Baba'nın nasıl tepki verdiğini biliyordu.

sebepe oldu. ılık atıp kovaları fırlattıklarında ve yerde pençe izleri bıraktıklarında bile, o ve diğere henmothers her zaman saygıyla, rahatlatıcı sözlerle konuşur, koruma, güvenlik ve anlayış teklif ederlerdi. Bu taibhsean'lar Danann Evi'nin ağlayan hayaletlerinden farklıydı ama yine de ruhlardı.

O anda, Danann Evi'nin hayaletleri arasında gezinme deneyimine rağmen, Saffron tam karşısında bu kadar görünür bir hayalet görünce ne yapacağını bilemedi. Sadece uzun bir süre ileri geri adım atmalarını izledi, sonra aniden gölgelerin arasında kayboldular.

Neredeyse seslenecekti, kaygı azalıyor ve yerini meraka bırakıyordu ama açıklanamaz bir keder dalgası aniden kalbini, ciğereğini kavradı ve ne olduğunu anlayamadan gözlerini yaşlarla doldurdu. Kaynağı olmayan bir keder, ileri geri volta atan figür kadar hayalet bir keder. Görünmeyen biri tarafından ona verilen, bilmesi için paylaşılan keder.

Saffron ıslak yanaklarını silerek onları gördüğü yere yaklaştı. Arkalarından gelen hava soğuktı ve Saffron elini bulutun içinde gezdirerek parmakları duvardaki ahşap kapıyı öpene kadar aradı. Temasla birlikte kapı tıkırdadı, tahtadan belli belirsiz bir duman kokusu yükseldi ve sonra yerdeki çatlaktan loş turuncu bir parıltı büyüyerek botlarının parmak uçlarını aydınlattı.

Bir adım geri çekildi, hayal görmüş olma ihtimaline karşı birkaç kez gözlerini kırptırdı, ama sadece bacaklarına gölge düşürecek kadar parlaktı. Güneş ışını onu bulmak için başka bir yoldan, belki de gizli bir merdivenden inmiş olmalıydı. Neredeyse seslenecekti, ama önce sesler ağaçların arasından fokurdayan özsü gibi çıkınca durdu.

Çılgınca, çılgınca sesler. Birbirinize sessiz olun, dönün şu ışığı söndür, kapıdaki barikatı kontrol et. Saffron elini

Ayaklarının dibindeki ışık söndüğünde nefesi kesildi. *Bir* adım daha geri atarak neredeyse dönüp kaçacaktı ki biri "*Bir fey demir kapıdan nasıl geçti?*" diye sorunca durakladı.

"Ben..." Saffron belirsizlik içinde konuştu. Bu cümle dilinden çıktığı anda, sanki odadaki hava süpürülmüş gibi sessizlik çöktü. Boğazındaki gergin yumruyu yuttu, merakın sonunda onu öldüreceğini biliyordu. "Ben bir fey değilim. Ben insanım. Sen kimsin?"

Uzun bir süre geçtikten sonra ağaçların arasından en ufak bir fısıltı duyuldu.

"Kendini kanıtla."

Saffron doğruldu. "Ne?"

"Kendini kanıtla insan. Yeraltı dünyasını kim koruyor?"

"İ..." Saffron sözünü kesti. Okuduğu tüm efsanelere göre bu herhangi biri olabilirdi. Danu, Ériu, Arawn, Beli, Macha, Badb...? Teknik olarak birçok fey *yeraltı* kelimesini kullanmasa da, öbür *dünyadan* "höyükler" ya da bölgeye veya efsaneye bağlı olarak çok sayıda başka şey olarak bahsediyorlardı...

Ama Saffron soruyu tekrar düşündü. *İnsan olduğunu kanıtla*. Yüksek feylerin kolayca cevaplayabileceği bir şeyi neden sormuşlardı ki? Bu ona Sunbeam'in kurak *büyü* hakkında söylediklerini hatırlattı - *insan büyüleri* neden *fey dili* kullansın ki?

"Um..."

İnsan olduğu sürece hangi efsaneyle cevap verdiğinin önemi var mıydı?

"... Cerberus mu? Üç başlı köpek. Yunan mitolojisinden, özellikle..." Kimse cevap vermedikçe Saffron'un belirsizliği artıyordu; ta ki mandal tıklayıp kapı içeriye doğru gıcırdayana kadar.

Saffron elini uzatmadan önce tereddüt etti, diğer tarafta toplanmış bir grup nöbetçi bulmayı bekliyordu ama sadece

Karanlık.

"Alo?" Seslendi, sesi kütüphanenin altındaki derinliklere uzanan bir merdivenden aşağıya doğru akıyordu. Dönüp uzaklaşmak için aklına geldiğinde, önce küçük bir taş girişin üzerinde yarı kullanılmış mumlardan oluşan bir galeri gördü.

Bir tanesine uzandı, parmakları değdiği anda tutuştu. Sopayı şaşkın bir çığlıkla yere düşürdü, merdivenlerden karanlığa yuvarlanan sopanın her takırtısında kalbi ritmik bir şekilde çarpıyordu. Sonunda sekerek menzil dışına çıktığında yutkundu ama bir tane daha atma riskini aldı. Bu sefer hazırlıklı olmasına rağmen, tıpkı ilki gibi titreyerek canlandığında yine de sıçradı.

"Bu ne lan..." Fısıldayarak taş dudakta kalan çubukları inceledi. Fazladan bir tane aldı, bu sefer kıvılcım kalbinin merakla çarpmasına neden oldu. Şans getirmesi için bir üçüncüsünü daha aldı ve tam olarak nasıl çalıştıklarını görebilmek için yeterli ışıkla birlikte elinde topladı.

Altta, çevresine oyulmuş feda kuluçka işaretleri balmumuna kazınmıştı. Bu kurak bir sihirdi.

Morrigan'ın batı yerleşkesinin kaderiyle ilgili daha fazla soru, dolambaçlı merdivenlerden aşağıya bakarken her bir zerresini diken diken ediyordu. Dudağını ısırarak Ériu'ya sessizce dua etti ve ilk adımı attı.

Spiral onu mümkün olduğunu bildiğinden daha uzağa, alçak mum ışığında nefesini görebildiği yere kadar taşıdı. İlerlerken yeraltı dünyasını düşündü, en alttaki üç başlı vahşi köpeği geçmeye hazırlanıyordu. Bu canavarı tek parça halinde nasıl geçeceğini anlatan bir hikâye var mıydı? Yoksa tam olarak yeraltı dünyası olmayan ama onun gibi vasat insanların gittiği o diğer Yunan yerine mi iniyordu? Tam adını hatırlayamıyordu, "*eşek tarlaları*" gibi bir şeydi...

Saffron ayağının dibe vurduğu anı fark etti, her yönde yankılandı tıpkı kuru ateşte yanan bir kirişi gibi. mumunu kaldırarak

Zayıf bir çabayla yönünü bulmaya çalışırken, zemin boyunca sadece cilalı taşlar buldu; geniş sütunların arasına serpiştirilmiş kasık tonozları, birbiriyle iç içe geçmiş çiçek yaprakları gibi başlarından dışarı taşıyordu. Burası Luvon'un şaraphanesindeki taş mahzenleri andırıyordu ve Saffron bu rahatlığın içine girmeye çalıştı. Kışlık Saray'daki o benzer taş zindanda çok zaman geçirmiş, şişelerde çatlak ve şişmiş mantar olup olmadığını bir clurichaun gibi kontrol etmişti. Yine de Luvon'un mahzenleri Saffron'un durduğu yer kadar geniş değildi.

Yine de ne kadar sessiz olduğunu görünce ürpermekten kendini alamadı. Boştu. Cansız. Kapının ardındaki tüm o seslere rağmen, onlara doğrudan yanıt vermesine rağmen...

Duvarda bir aplik gören Saffron, erimiş balmumuyla taş dudağa yapıştırılmış geniş sütun mumunu yakmak için parmak uçlarında durdu. Önünü çok fazla aydınlatmasa da, en azından yolunu kaybetme endişesi olmadan biraz daha dolaşabilirdi.

"Alo?" Tekrar denedi, tozlu hava boğazının içine yapışırken kolunun kıvrımına doğru öksürdü.

Kimse cevap vermedi ve o da biraz daha yürümek zorunda kaldı. Ve daha uzağa, ve daha uzağa, yanık bıraktığı lambanın görüş alanında kaldığından emin olmak için sürekli omzunun üzerinden kontrol ederek. Yolda bir tane daha bulunca durdu ve onu da yaktı.

Biraz daha uzağa. Biraz daha. Kendi kontrollü nefesleri ve yankılanan ayak sesleri dışında karanlık, soğuk ve saf sessizlik devam ediyordu. Mumlarının ışığında, o ilerledikçe daha fazla toz kalkıyordu.

Sadece onun ayak izleri görölüyordu. Zemindeki kırılğan kaplama, diğer her yönde yeni yağmış kar gibi bozulmadan duruyordu.

Sonunda mumun ulařtıđı yerde yeni bir řey belirlediđinde nefesi kesildi ve sıçradı, bir yeraltı mezarına girdiđini dűřűnűrken kalbi neredeyse kıçından fırlayacaktı ama sonra tabut sandıđı řeylerin aslında sıra sıra raflar olduđunu fark etti. Bařlarının űstűndeki boş kűtűphanenin dűzenini taklit ediyorlardı ve Saffron sessizce yaklařtı.

Daha fazla boş gűlge bulmayı beklerken, mum ıřıđı bunun yerine kitap sırtlarına basılmıř kelimeleri yakaladı ve neredeyse çıđlık atacaktı. Aceleyle ilerledi ve elini ulařabildiđi ilk sıraya sildi. Gűđsűnde daha kalın tozların balçıđa dűnűřmesi űnemli deđildi, her kelimeyi gűrdűđűnde ađzı ađık kaldı.

Alfidel ve Through the Veil'de Eđitim Tűzűklerinin Tarihi.

Oralcry ve Beklenti Mahkemelerine Giriş. Açık Peçeler:

Tehlikeli Gűzyařları mı Yoksa Dođal Olaylar mı?

Sıranın ařađısında, hepsi birbirine karıřana kadar her bařlıđı okudu, sonra komřu raftakilerin hepsini űzűmsemek için geri dűndű. En sondaki bir levhaya ıřık tutacak kadar durakladı ve netlik için daha fazla tozu sildi.

❖ *HIS;01, Orijinal Okul Dokűmantasyonu ve Kuruluřu Bilgi.*

Odanın uzunluđuna ve komřu raflara bakarak bir sonraki rafın ucundaki pankarta yűneldi. Sonra da koridorun karřı tarafındakine.

✂ *HIS;06, Sabah, Gűndűz, Akřam ve Gece Mahkemelerinin Tarihi Peçe İlk Keřfinden Beri.*

Ø *HIS;02, Aos Sídhe Ailesinin Tarihi ve Zengin Soyu...*

Ağzı sulanır gibi oldu ve bulduğu ilk kitabı kaptı, Rafta sűrűklenen ve kitabı yerine bağlayan metal zincirin sesiyle şaşırdı. Sadece çekmeye yetecek kadar yer bırakılmıştı.

Saffron bu kadar eski bir şeyi elinde tutmanın verdiği heyecanla bunu umursamadı.

Kitap inledi, Saffron'un sadece yüzyıllar olduğunu tahmin edebildiği bir süre sonra ilk kez omurgası çatırdadı, ancak içinde yazan dili bilmediğini fark ettiği anda heyecanı söndü. Yine de elindekilere göz gezdirdi, sonra rafa geri bir sonrakini aldı. Sonra bir sonrakini, bir sonrakini ve sonrakini, kambur durmaktan boynu ağrıyana kadar.

Raflarda üç bölüm daha ilerledikten sonra nihayet tanıdık ama modası geçmiş Alvish dilinde karalanmış sayfaları buldu, zinciri çekiştirdi ve koparma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Elder Futhark ve Urd'un Kuyusu;

Teoloji ve Büyü, Kesişmeler ve Felsefe; Sümer Çivi

Yazısı: İlk Dil, İlk Büyü;

Dil ve Peçe: El Sıkışmayı Sürdürmek İçin Eski Sistemler;

Yaratılış Mitleri: Antik Kuraklık Hakkında Bize Ne Söylüyorlar?...

Son başlık dikkatini çekti ve Saffron sıranın sonuna doğru koşarak bölüm etiketini sildi. Diğerlerinin aksine, tamamen el yazısıyla yazılmıştı.

♂ HIS;016: Aridolojinin Tarihi, Kökenleri, Temelleri ve Ustalığı;

Morrígan Akademi Kyteler Aridoloji Okulu'ndan kurtarıldı

(üstte). "Night of the Veiled Bitch, Spring "de tabu haline getirilen bölüm, Tekerlek 2.

"Morrígan Akademisi'nin... Kyteler Aridoloji Okulu... yukarıda," diye fısıldadı Saffron, tabelanın tepesinde ya da rafın üst kenarında başka bir şey yazılı olup olmadığını görmek için gözlerini kaldırdı ama hiçbir şey bulamadı. Neredeyse yenilgiyle iç geçirdi ve

kısa bir süre durdu. Tekrar tavana baktığında, tavan mum ışığında loş bir şekilde parlıyordu.

Yukarıda. Morrigan Akademisi'nin Kyteler Aridoloji Okulu'ndan kurtarıldı... yukarıda.

"Ah... Tanrım," diye mırıldandı ve bedensiz bir nefes mumunu söndürdü.

Başka bir duygu dalgası çarptı - ona ait olmayan başka bir dalga. Onu akıntısının derinliklerine çekti, hissedilmeyi talep ediyordu. Geriye doğru savrulan Saffron kitaplığa çarptı ve taş tonozda sağır edici bir yankıyla yuvarlanmasına neden oldu.

Duvarlarda yankılanan ama her nasılsa sadece kafasında var olan çığlıklarla aniden kuşatıldığında, ayaklarının üzerinde kamburlaşarak ellerini kulaklarına götürdü. Kendisine ait olmayan ama yine de bir şekilde bildiği keder. Seslerini duyduğu ama hiç görmediği kişilerden doğan keder. Korkunç biçimleri kütüphanenin alt katında dolaşanlardan. Düşüncesizce attığı adımlarla kafataslarını, omurlarını, parmaklarını parçaladığı insanların. Tanıştırılmadan da biliyordu - sanki oradaymış gibi acının her bir zerresini hissediyordu. Bundan emin oldular. O kutsal olmayan toprağa hapsolmuş, dökülen kan ve dağılan kemiklerle toprağa bağlanmış insan ruhları. Onu izlemeye zorladılar. Anlaması için yalvardılar-

Kucak dolusu kitaplar. Onları dağınık yığınlara atarak Nerede yer varsa. Merdivenleri koşarak çıktılar, aynı şeyi yapan akranlarını iterek geçtiler. Ateş daha da yoğunlaşıp nefes almayı zorlaştırırken yapabildikleri kadar çok. O burada. Hemen dışarıda. Kokusunu alamıyor musun? Kral, kurt kral kapının hemen dışında. Acele et, acele . Perdeyi daha fazla açık tutamazlar. Hayır. Kapat. Kralın geçmesine izin vermeyin. Hangi tarafta olursak olalım hepimizi öldürecek.

Saffron hayalden koptu, bir solukla geriye doğru düştü, göğsü titreyerek kabardı. Gözlerinden yaşlar süzüldü, kalbi sanki merdivenlerden koşarak inip çıkanlardan biriymiş gibi hızla çarpıyordu. Kral, kurt kral-

Hayaletler, kemikler- Bir

Aridoloji okulu-

Öne doğru eğilen Saffron kollarını yüzünde kavuşturdu ama çığlık atamadı.

Morrígan'ın batı kampüsü insanlar içindi.

GÖMÜLME

Saffron döndükten sonra sohbet edecek gücü kendinde bulamadı. Yüzeye. Yaptığı şeye tanık olmamış gibi davranmak için. Hâlâ sindirmesi gereken çok şey vardı, kemiklerinde konuşamayacak kadar büyük bir uyuşukluk vardı. Nefesi kesilmeden anılara zorlukla geri dönebiliyordu, bu yüzden şimdilik onları uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı.

Yola geri dönüş yolunu kendi başına bulmakta ısrar eden ve yardım almadan nasıl girip çıkacağını bilmek istediğini açıklayan Saffron, Sunbeam'in kendini yerdeki peçe oymasına adamasına minnettardı. Aksi takdirde, gözyaşlarının hâlâ aktığı ıslak yanaklarını görecekti. Kirli ellerini ve tozlu saçlarını görürdü. Gümüşün onu boğduğunu hissederek, acısını dile getirmeye zorlayamadığında boynunu tırmaladığı yeri görürdü. Hayır, Güneş Işını'nın bunların hiçbirini görmesine gerek yoktu. Sadece ona şans diledi ve yakında tekrar geleceğine söz vererek aceleyle kapıdan çıkıp yağmura karıştı.

Çitten geçtikten sonra neredeyse yolunu kaybediyordu ama sonra çalılıkların arasında ilerleyen beannighe'nin gölgesini gördüğüne yemin etti. Takip etse de asla yetişemedi ama yolu tekrar bulmayı başardı. Sessizce ona teşekkür ederek gözlerini yoldan ayırmadı.

Yolun geri kalanında. Sisin içinde daha fazla hayaletin dolaşıp dolaşmadığını bilmek istemiyordu, sadece ametist kolyesine tutunarak elinden geldiğince rahatlamaya çalışıyordu.

Saffron, Kaelar'ı bir üvez ağacının altında bıraktıklarını biliyordu ve en yakındaki kızıl bulanıklığa doğru yöneldi. Ama yaklaştığında fark etti ki sisin içindeki kırmızılık üvez ağacı değildi. Bu renk üvez meyvelerinden kaynaklanmıyordu, aksine kanlı örümcek ağları gibi birbirine dolanmış ve örülmüş parlak kırmızı iplerden oluşan şok edici bir yığındı. Dalları yiyip bitiren ve yaprakları boğan ipliklerden örülmüş bir beşik, büyümüş yol boyunca uzanıyor, ağaçları birbiri ardına örüyor ve sisin içinde kayboluyordu. Bununla ilgili bir şey gözlerinden daha fazla sıcak yaş dökülmesine neden oldu, hiç fark etmemiş gibi aceleyle uzaklaşmadan önce birkaç dikkatli adım attı.

Saffron sonunda onu bulduğunda Kaelar hâlâ çamurun içinde yüzüstü yatıyordu. Saffron onu sarsarak uyandırdı ve fey lordunun gözleri halsizce açıldı. Gözlerini kısarak her yöne baktı ve bir uyarı havlamasıyla aniden ayağa fırladı ama Saffron atın dizginlerini çözüp onu yola doğru çekti. Yol boyunca Kaelar'ın taleplerini duymazdan geldi, bağırdığı her kelime toz ve pamuğun kulaklarını ve ağzını tıkamasıyla boğuklaşıyordu.

Onlar giderken Kaelar'ın fantezileri dönüp duruyordu. Kafasını bir kayaya çarptığı belli olan atı, kendisini savurduğu için suçladı. Onun bakış açısına göre Saffron bile orada oturmuş ve bütün öğleden sonra onun tekrar gelmesini beklemişti. Ya da belki de saldırıya uğramış ve ölüme terk edilmişlerdi. Belki de biri onu zehirlemişti ve o da daha yeni kendine gelmişti.

Saffron tek bir kez bile cevap vermedi, sadece başını salladı ve göz temasından kaçındı.

Ancak Danann Evi'ne vardıklarında, Saffron'un başının arkasına bir şey çarptı ve yer onu karşılamak için yukarı fırladı. Saffron kendini tekrar yukarı itmeye çalıştı ama Kaelar'ın titreyen eli yakasının arkasından yakaladı.

"Bana ne yaptığını bilmiyorum," dedi, sesi paranoyadan çatlıyordu. "Ama bunu çözeceğim."

Saffron dişlerinin arasındaki kiri tükürdü, yuvarlanıp Kaelar'ı itmeye çalıştı ama başı sert zemine çarptı ve gözleri karardı.

"CANLI CANLI GÖMÜLDÜM. İYİ ŞANSLAR, CADİ."

Saffron, Kaelar'ın üzerine kapalı bir şey bıraktığı anda geldi. Bir anahtar kilidin içinde tıkırdadı ve Saffron içgüdüsel olarak homurdanarak ellerini dışarı çıkardı, ancak üzerinde sert ve düz bir şeye çarptı.

Karanlık hiçliğe baktı, nasıl olduğunu bilmeden dünyanın geri kalanından kopmuş gibi görünen herhangi bir hatırayı, neler olup bittiğine dair herhangi bir anlayışı bir araya getirmek için mücadele etti. Elleri şaşkınlık içinde tekrar uzandı ve tepesindeki katı kütleye yayıldı.

Gömülü mü?

Keskin bir nefes aldı. Adrenalin kalbine doğru yükseldi. Soğuk bir elastik gibi kaslarına geri sarıldı ve omzunu bir kez daha sert kapağa çarptı. Ama dar alan bunu anlamlı kılacak kadar genişliğe izin vermiyordu ve geri sıçrayarak dar alanın dibine indi. Ellerini dışarı attığında, her iki yanında dirseklerini tam olarak açamayacağı kadar sıkı duvarlar buldu. Bacakları da aynı şekilde birbirine dolanmış, başka bir duvara çarpmadan esneyemiyordu.

Canlı *canlı gömülen* Saffron bir tabutta *mıydı*? Toprağın içinde miydi? Mümkün olduğunca soğukkanlılığını korumak için mücadele etti, parmakları soğuk ve metalik bir şeye takılmadan önce içerinin her santimini bir kez daha yokladı. Yan panelin ortasında bir anahtar deliği.

Saffron bir .

En azından tamamen toprağın altına gömülmemiş olmanın rahatlığı sadece bir an sürdü, özellikle de uzuvları sıkıştığı dar ve garip açıdan dolayı zonklamaya ve ağrımaya başladığında. Gövdenin duvar kâğıdı kaplı iç kısmındaki tozu soludukça ciğerleri daralıp kaşınmaya başladı ve yan dönerek tırnaklarını geçirebildiği her kenara ve kıvrıma geçirmeye çalıştı; kendini dışarı çıkarmak için parmaklarını geçirebileceği herhangi bir yer bulma umuduyla yanıp tutuşuyordu. Tüm bu süre boyunca Kaelar'a siğiller, çıbanlar, yarılan deri, çürümüş dişler, ciğerlerindeki delikler için lanet okudu.

Ama Saffron'un araması uzadıkça, karanlığın diğer tarafında ne bir kahkaha, ne bir konuşma, ne de bir ayak sesi olduğunu daha iyi fark etti. Aklına korkunç bir düşünce daha geldiğinde kalbi küt küt atmaya başladı.

Gün batımından önce kaçmazsa, ortaya çıkıp yaşayanlar diyarına dönmezse ve Taran'a eve dönmesi gereken zamanda döndüğünü göstermezse-

Hollow'a ne olacak?

Saffron'un vücudu kabardı ve iri gözlerle tekrar kapağa çarptı. Zamanında dışarı çıkamazsa neler olabileceği düşüncesiyle ağzı açık . Ciğerlerini ve kalbini sıkmak için boğazından aşağı kayarak onu bir kısıracın içine aldı, omurgasını geri çekti.

Ne yapması gerekiyordu?

Bu, Kaelar'ın bir gün önce Safran'ı odasında bulduktan sonra dalga geçtiği duruşma mıydı?

Ne *yapması* gerekiyordu? Bunun ona nasıl kanıtlanması gerekiyordu?

Ve eğer o çözemezse- Hollow
çözerdi-

Nasıl-

Ne *yapması* gerekiyordu?

"Cy-!" Nefes nefese kaldı ama boğucu sıkılaştı. Saffron'un kalbi kaburgalarına doğru yüksek sesle ve hızla çarpıyordu.

"Cyl-!" Tekrar denedi, bir kez daha kesildi ve omurgasını ve kaburgalarını eğmesine rağmen ayaklarını bagajın kapağına çarptı.
"Cylv-!!"

Tasmayı daha da sıkı. Saffron'un kalbi giderek artan bir korkuyla şişti, hava yolunu daha da daralttı ve nefes almasını zorlaştırdı. Ama boğulma tehdidine rağmen Saffron soluk soluğa kalmasını engelleyemedi, ağzından çıkan kelimelere engel olamadı, yaklaşan boğulma tehlikesini atlatmaya çalıştı-

"Cylvan-!" Sıkan ellerin çıkarabildiği kadar yüksek sesle bağırdı. bıraktı, yumruklarını kapağa vurdu, tasma ceza olarak daha da sıkıldıkça boğuldu. "*P-plea-!*"

Lütfen!

Kâğıt kaplamayı tekrar kazıdı, tırnaklarını anahtar deliğine geçirdi, kilidi kırmak ya da sandığı yan çevirmek için tüm vücudunu savurdu.

Kaelar onu hapsetmişti. Kaelar aslında-

Cylvan'ın adını tekrar haykırmaya çalıştı, hıçkırıklar heceleri kovalarken boğucuyu zorladı. Tekrar ve tekrar ve tekrar, çığlık atıyor, tekmeliyor ve yumruklarını sıkıyor, dışarı çıkmak için yalvarıyor, birinin onu duyması, gelmesi, kapağı açması için yalvarıyordu - ta ki tasma yeterince sıkılana kadar, zar zor nefes alabiliyor ya da hiç hıçkırılamıyordu, sadece boğulmayacak kadar küçük soluklara izin veriyordu. Dünya dönüyordu.

Boğuluyordu, yavaşça, durmadan, her hıçkırık göğsünü bıçak gibi kesiyordu.

Körelmiş tırnaklarıyla gümüş yakayı tırmaladı ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Ne yaparsa yapsın onu ya da kelepçeleri zorlayamayacağını erkenden öğrenmişti. Ne elleriyle, ne bükülmüş bir çatalla, ne bir bıçakla, ne bir makasla, ne çarpan bir kapıyla, ne de alevle. Sanki sürekli kanının tadına bakan iç çatallar onu bunu yapamayan tek kişi yapıyormuş gibi.

Taran'a eve döndüğünü göstermek zorundaydı. Geri döndüğünü kanıtlamak zorundaydı. Hollow hâlâ oradaydı, eğer Saffron onu serbest bırakmak için ortaya çıkmazsa, Taran-

Hollow would-

Saffron'un onu koruması gerekiyordu. Saffron, Taran ile arkadaşları arasında, Taran ile Prens Cylvan arasında duran tek şeydi. Elluin ile Baba Yaga, Elluin ve tüm Beantighe Köyü arasında duran tek şeydi. Çabaları, mutsuzluğu, yalnızlığı, hayatı ona geri verildikten kısa bir süre sonra nasıl boşa gidebilirdi?

Saffron tekrar çığlık atarak yumruklarını tekrar tekrar kapağa vurdu, ta ki parmak eklemleri yarılıp ellerinin arkasından kan fışkırana kadar. Tırnakları kırılıp yırtılana kadar kâğıt ve tahtayı tırmaladı. Vücudu çürükler ve ağrıyan eklemlerle dolana kadar ileri geri çarptı.

Her hıçkırık boğulmayla karşılanıyordu. Titreyen her nefes, her inilti, her sessiz yalvarış, boğazındaki tasma sıkılıyor ve onu kesiyordu, bazen o kadar yoğun sıkıyordu ki tükürük boğazında birikiyor ve burnundan damlıyordu. Bu, mümkün olduğunu hiç bilmediği bir işkence biçimiydi; sıkılaştan pençeden kurtulmak, ancak bir nefes daha almaya cesaret ettiği anda yeniden korkmak. Yavaşça, acı çekerek, her seferinde bir kez sıkılarak ölmek ve sonra serbest kalmak.

Gerçeğe, tozla dolu kutunun karanlığına dönmek ve oluk gibi akan nefesleriyle dolmak. Ciğerleriyle yeniden bir araya gelmek, sadece batan oksijenin ağır havasında boğulmak için. Yakında, onu önce hangisinin, boğucunun mu yoksa ağzından dökülen zehrin mi öldürdüğünün bir önemi kalmayacaktı; Saffron ölecekti. Ve kimse onu bulamayacaktı, cesedinin pis kokusu Kaelar'ın süitini doldurduğunda bile. Saffron'un kendisi birilerinin tekrar yaşaması için temizlemeden önce bir asır boyunca tek başına, dokunulmadan, ziyaret edilmeden durmuştu. Kimse ona ne olduğunu sormak için başını bile kaldıramadan Saffron ölecek, çürüyecek ve toza dönüşecekti.

Canlı canlı gömüldüler.

Saffron mahzende mahsur kalan tüm ruhların, kimse onları aramaya gelmediğinde ne hissettiklerini de anlıyordu.

DAEMONS

Işık anahtar deliğinden içeri süzöldükten sonra kayboldu ve Saffron Vücudunu saran uyuşuklukla saatleri takip etti. Ayak parmakları, ayak bilekleri, baldırları, dizleri, acı dışındaki tüm hisleri yutan bir uyuşukluk. Kışın dışarıda bırakılmış cam gibi sert, donmuş bir acı. Her kas seğirmesi kısa sürede dayanılmaz hale geldi ve onu sırt üstü sessiz ve cansız bıraktı. Nefesleri alçak sesle ve titreyerek , ancak boğucu sanki tüm sesler onu her zamankinden daha hassas hale getirmiş gibi zonklamaya devam ediyordu. Oksijensiz kalan beyninden burnuna, oradan da ağzına damlayan her tükürük, safra ve kan yutkunması onu yeniden boğuyordu. Tekrar. Tekrar. Ta ki hazır olmadan gömölmenin nasıl bir his olduğunu tam olarak öğrenene kadar.

Onu tamamen yok olmaktan alıkoyan tek şey gömleğinin altında ara sıra beliren sıcaklık titreşimiydi. Kan mıydı? Ter miydi? Belki de hayaletinin duman gibi havaya doğru kıvrılmak için derisini itmeye karar verdiği yer orasıydı. Ona fikir vermek istemediği için asla uzanmadı. Nasıl kaçacağına dair herhangi bir ipucu. Acıya rağmen Saffron henüz ölmeye hazır değildi. Hâlâ yapacak bu kadar çok şey varken olmazdı.

Bagajın kapağına bir şey sürtündü, sonra durakladı. Sonra biraz daha sürtündü, sonra durakladı, ama bu kez diğer taraftan bir fısıltı geliyordu. Her hareket kutunun titremesine neden olsa da Saffron'u uyandıracak hiçbir şey yapmadı. Bir parçası bunu sadece hayal ettiğinden emindi.

Bir sıyrık, bir titreme, bir duraklama, bir fısıltı; tekrar ve tekrar, dışarıda bir şey yeri öpene kadar. Sonra bir kilit tıkırtısı. Eski bir mandalın ince gıcırtısı. Tahta dudakların ayrılma sesi. Kapağın hareket ettiğini göremeyecek kadar karanlıktı ama Saffron bunu hissetti. Soğuk bir rüzgâr, dudaklarından acınası, ürpertici bir iniltinin çıkmasına neden olan bir temiz hava dalgası.

"*Oh, kahretsin!*" Tanıdık bir ses tısladı ama içeri uçan, Saffron'un acıyan bedeninin altını kazarak onu dışarı çıkaran Asche'nin elleri değildi. Demeter'in Persephone'yi yeraltı dünyasından çıkarması gibi.

Gövdenin kucağından çekilen Saffron'un uzuvları soğuk bir gecenin ardından yapraklar gibi açıldı. Acı ani bir hızla omurgasına vurdu ve bir çığlığı bastırmaya çalışarak kasıldı. Bunun yerine acı dolu nefesler arasında ciğerlerinden dışarı fırladı Saffron'u dikkatle kucağına çeken Cylvan'ın kollarını pençeledi.

"O iyi mi?" Asche gergin bir şekilde şaka yapmadan önce sordu: "Hey, beantighe-shhh, nöbetçiye uyandıracaksın..."

"Sessiz ol Asche," diye tısladı Cylvan ama sesi çatallaşmıştı. Nazik bir el Saffron'un terden ıslanmış saçlarını alnından itti ve yavaşça nefes almasını, rahatlamasını emretti. Saffron'un eli Cylvan'ın bileğini kavramak için havalandı, temiz hava vücudunun her santimini mum gibi aydınlatırken gözleri hâlâ geniş ve vahşiydi.

"Sorun yok, beantighe." Cylvan onun saçlarını okşamaya devam etti. "Kaelar böyle acımasız bir şakanın bedelini ödeyecek."

Saffron Cylvan'ın gömleğini pençeledi, konuşmaya, yalvaran bir çaresizlik içinde Hollow'un adını ağzında şekillendirmeye çabalarken gözleri büyümüştü - ve

Cylvan güven verici bir şekilde gülümseyerek hafifçe başını salladı.

"Hollow iyi," diye söz verdi. "Birkaç saat önce Beantighe Köyü'ne döndü."

Saffron'un tüm vücudu, rahatlama onu toprak yığını gibi ezerken sarsıldı, acınası hıçkırıkları fokurdarken Cylvan'ın kollarına yığıldı. Cylvan'ın eli Saffron'un sırtında bir aşağı bir yukarı gezindi ve sonra yavaşça başını kaldırması için onu teşvik etti. Saffron burnunu çekerek itaat etti ve sonunda önce Cylvan'a, sonra Asche'ye, sonra da sandığa baktı. Asche sanki onun aklını okumuşlar gibi sıırttı.

"Sakin söyleme ama her yerde takip tılsımlarım var," diye övünerek bir omuzunun üzerinden bir tutam saçı savurdu ve Saffron'un ametist kolyesine dokundu. "Akşam yemeğine gelmeyince kontrol edeyim dedim. Cylvan'ın ikizi bizi doğruca sana getirdi."

Saffron onlara baktı ve Cylvan eliyle ağzını kapatmasaydı histerik bir kahkaha atacaktı.

"Kaelar yatağında uyuyor," dedi açıkça. "O yüzden sessizce gitmeniz gerekiyor. Ona ne yapacağıma tanık olmamanız için ikinizin de buradan gitmesini istiyorum."

Asche, Cylvan'ın omzuna bir şaplak attı. "Beantighe'yi bulan benim, bırak ben yapayım!"

"Hayır, hayır, hayır, Asche-bu kişisel bir mesele. Ve Kaelar'ı senden daha uzun süredir tanıyorum; bu uzun zamandır geliyor. Eminim daha sonra kendi şansını tekrar yakalayacaksınız."

"Ah," diye inledi Asche, Saffron'a tutması için bir el uzatmadan önce başını geriye attı. Saffron tereddütle de olsa tuttu ve ayağa kalktı. Bacakları yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi titriyordu ve önce Cylvan'ın elleri onu yakalamasaydı, daurayı bükülen dizlerinin altında ezecekti.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı, ellerini Saffron'un omuzlarında gezdirdikten sonra belirsizlik içinde tekrar çekti. Ellerini temizledi

boğazını sıkarak tekrar Asche'ye baktı. "Asche, neden beantighe'ye biraz çay yapmıyorsun? Yakında size katılmaya geleceğim."

SAFRAN ILK LAVANTALI SÜTLÜ ÇAYIN AYNISINI DEMLEDİ.

gece, ama o . Hareketler tanıdık ve tedavi ediciydi. Hatta Asche'ye göre, Saffron yemek pişirmeye gelmeyince Cylvan'la birlikte akşam yemeği yemedikleri zaman yemek için birkaç atıştırmalık bile hazırlamıştı. Kaelar onlara Saffron'un ormanda rastgele bir mantar yediği için hasta olduğunu ve onu önümüzdeki birkaç gün boyunca göremeyeceklerini söylemişti. Ahmak.

Evin çalışma odasının zemininde oturan Saffron, Asche ne konuşturlarsa konuşsunlar ilgisini hiç kaybetmiyor gibi görünürken bir şişe şarabı yudumluyordu.

Görünüşe göre uzmanlar tarafından bilinen en az iki yüz çeşit takip tılsımı vardı ve Asche tılsımlar, vahşi fey zenginliği, yüksek fey zenginliği ve Sídhe fey zenginliği arasındaki ilişkiler hakkında kuşkusuz sürükleyici bir açıklama yaptı, tüm bunlar çay içerken ve Saffron'un yaptığı parmak sandviçlere yardım ederken.

Onlara göre, tılsımlar doğal olarak oluşan bir büyü biçimiydi ve malzemelerin kombinasyonuna ve *tılsım* haline geldikleri koşullara bağlı olarak ele geçirilebilir ve atanabilirdi. Yavru bir söğüdün öz suyuna batırılmış bir kolye, doğal olarak takan kişinin uykuya dalmasına neden olurdu. Doğruluk otlarıyla dolup taşan teraryumlarda yetiştirilen kristal yongalarla kaplı bir kapı tokmağı, odaya giren herkesin kendilerinden istenen her türlü doğruyu dökmeye hevesli olmasını sağlayacaktı. Saffron, Cylvan'ın ilk başta iddia ettiği gibi *uzun süredir* sahip olmadığını hemen anladığı ametist kolyeler bile, bir ekinoksta gece yarısı kırılan tek bir bağlı ametist kökünün iki parçasıydı.

Birbirleriyle olan ilişkileri... ya da öyle bir şey. Tanrım, Asche hızlı konuşuyordu.

Her şey başka bir şey yaratmak için bir araya getirilebilirdi ama etki, mizaç, kapsam, ömür ve nüans bilimi, bazen kadar ayrıntıya inen belirli formüllere dayanıyordu ki, belirli ay döngüleri, yılın günleri, adet takvimleri, büyücünün ve büyülenenin sarhoşluğu, tam etkileri belirlemek için bir kişinin eğitim seviyesi, söz konusu nesnenin ne tür bir vahşi fey ile temas ettiğini bile gerektiriyordu... En azından Asche'nin yatak odasındaki ecza dolabını açıklıyordu.

Saffron mahzenden çaldığı şarap için mutluydu. Asi bir clurichaun kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi alıyordu. Asche her konuştuğunda düşünceleri allak bullak oluyordu ama en azından biraz kafası iyiymen, daurae'nin sözleri baş ağrısı yapmak yerine eğlendiriyordu. Özellikle de Saffron sarhoş *bir* halde, *"Evde sakladığın tılsımlardan birini görebilir miyim?"* diye yazdığında ve Asche onun yüzüne güldüğünde. *Bir sonraki isteği biraz daha intikamcıydı: Bana Kaylar'ın her ereksiyon olduğunda ateşini çıkaracak bir tılsım yapar mısın?*

Asche uzun bir süre düşündükten sonra yüz ifadesini merak kapladı ve hemen rafları karıştırmak için ayağa fırladı. Saffron güldü, içten içe bulabilecekleri işe yarar bir şey olmayacağını biliyordu, yoksa çoktan bulmuş olurdu. Şaraptan bir yudum daha aldı, arkasına fazla yaslandığında dengesi biraz bozuldu. Teknik olarak çalışma odasında ilk kez sarhoş olmuyordu ama umarım o gece şişeye acıyarak ağlamasıyla son bulmazdı.

Kendi avını başlatan Saffron, Danann Evi kütüphanesinde *kurak büyü* ile ilgili her şeyin eksik olduğunu zaten biliyordu - ilgili denemeler, dil ve herhangi bir şekilde yardımcı olabilecek diğer her şey *dahil* -Bunun yerine, biraz daha geniş, biraz daha farklı bir konuya odaklandı.

Muhtemelen. Başlangıç olarak Morrigan Akademisi'nin tarihi. şansı yaver giderse, özellikle terk edilmiş *batı kampüsünden* bahsedildiğini bile duyabilirdi ama bir yanı gerçekten bilmek istediğinden pek emin değildi. *Bilmek* için yeterince şey görmüştü, değil mi? Yine de deneyecek kadar sarhoştu.

Kitapları yere vurarak ve sessiz olmaları için her tısladığında kahkahalarla ciyaklayarak periler de ona katıldı. Hatta bir tanesine biraz fazla sert çıkıştığında, peri oflayıp puflayarak uzaklaşıyor, onu kendine kızgın ve suçlu hissettiriyordu. Sonra kıskandı, çünkü onun yerine gidip Asche ile arkadaş olduğunu fark etti ve diğerkleri de kısa sürede onu takip etti. Saffron hiç bu kadar derinden yaralanmamıştı.

Çalışma odasının en ucundaki kapı aniden tıkırdamadan önce bir saat sessizlik içinde geçti. Saffron ışığını söndürdü ve içgüdüsel olarak eğildi, Asche ona soru dolu bir bakış fırlattığında utanç içinde kızardı. Prens Cylvan kafasını içeri uzatırken Saffron onların gözlerinden kaçarak başka bir kibrit aramaya koyuldu. Elinde kendi mumunu tutan prens, Saffron'la göz göze geldiklerinde muzipçe gülümsedi ve Saffron, Kaelar'ın kanına bulanmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradı.

Cylvan kapıyı arkasından kapatarak, "Hepinize zaferlerimin hikâyelerini anlatmaya geldim," dedi. "Kötülük yenildi. Ve gömüldü. şansımıza, onu bekleyen aç bir tabut zaten vardı. Umarım dışarı çıkarılmak için çığlık atmadan önce sabaha kadar bekler."

Saffron küçük bir kahkaha atarak kendini şaşırttı, Cylvan'ın görüntüsünün vücudundaki her zonklayan ağrıyı anında uyuşturmasını beklemiyordu. Cylvan sanki sesin çekimine kapılmış gibi parlak bir gülümsemeyle yaklaştı ve Saffron kendi mezardan çıkarılışını takip eden dakikalarda görmediği her ayrıntıda kendini kaybetti.

Cylvan yalınayaktı, belden büzgülü ipek bir pantolonu ve onun içine sokulmuş bol bir bluzu vardı. Saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına gevşekçe dökülüyordu ve Saffron bakışlarının bluzunun geniş yakasının altındaki çıplak tende kalmasını engellemek zorundaydı. Köprücük kemikleri, kaslarının arasındaki çukurlar, omuzlarındaki tendonlar, boynunun yan tarafındaki tek bir koyu çil... Saffron kumaşın altında Cylvan'ın göğüs uçlarındaki mücevherlerin küçük çıkıntılarını bile görebildiğine yemin etti ve yüzü her zamankinden daha fazla ısındı.

Cylvan, Saffron'un elindeki şişeyi görünce, "Görünüşe göre sen ve daurae eğleniyorsunuz," diye yorum yaptı.

Saffron kızardı ama ikram etmek için uzattı. Cylvan'ın başını arkaya eğip boynunu uzatması, her yutkunuşta boğazının titremesi, ağzının kenarından bir şarap izinin kaçması Saffron'un tenini ateşle aydınlattığından kesinlikle sarhoş olduğunu biliyordu. Şişe tekrar geri verildiğinde aşırı ısınmış bir şaşkınlıkla prence bakakaldı. Tanrı'ya şükür ki Asche bir dakika bile geçmeden Cylvan'ı çağırıp dikkatini çekti. Cylvan arkasını döner dönmez Saffron şarabın geri kalanını tek bir nefeste . Nasıl olsa ihtiyacı olacaktı.

BİRİNCİ SINIF

Saffron kardeşlerin etkileşimini izlemekten hoşlanıyordu. Her

hareket

Cylvan'ın Asche'nin boyuyla dalga geçmesi ve Asche'nin Cylvan'ın saçlarını onu başka bir yöne çekmek için tasma gibi kullanması gibi, birbirlerine sataşmak amacıyla alaycı bir tavır takınıyorlardı ama aynı zamanda hareketlerinde net bir uyum vardı. Alaycı ama son derece samimi. Asche, ulaşamayacak kadar yüksekte olsa da istediği kitabı her zaman alırdı. Cylvan, Asche'nin ona göstermek istediği her şeye her zaman içten bir ilgi gösteriyordu; birkaç kez, işin ortasında, prens köşeden izleyen Saffron'a bakıp sırıtmış olsa bile.

Asche nihayet ortadaki koltuklardan birinde kalın bir kitapla sakinleştirildiğinde, Cylvan Saffron'un uzak köşede yerde bağdaş kurarak oturduğu yere döndü. Küçük olmak, fark edilmemeye çalışmak onun içgüdüsyüdü, sanki bir parçası hâlâ olmaması gereken bir yerde fark edilmekten çekiniyormuş gibiydi. Ama Cylvan her zaman yaptığı gibi onu kolayca buldu.

"Nasıl hissediyorsun, beantighe?" Elinde bir fincan lavanta çayı ile Saffron'un yanında yere oturarak sordu. Cylvan bacak bacak üstüne atıp içkisini yudumlarken ve içten içe ona iltifat ederken Saffron bir şekilde başını salladı. Gözleri titredi

Saffron'un vücudunun her santimetresinde kendi cevabını aradı, kanlı eklemelerine sarılı ipek bandajda durakladı, sonra Saffron'un o gün Tuatha dé Danann yüzüğünü takmadığı yere geldi. Belli ki başka bir şey söylemek istiyordu ama onun yerine Saffron'un kucağında açık duran kitaba bakmak için eğildi. Saffron daha iyi görebilmek için kitabı hafifçe uzattı.

"*Morrígan Akademisi'nin Kapsamlı Tarihi, blegh*. Nedir bu Bunu neden okuyorsun? Yüz yıl önce bana ev ödevi olarak verildiğinde ben bile okumamıştım."

Saffron başını sallayarak sessizce güldü. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, bu yüzden omuz silkti ve önündeki kelimelere geri döndü. Kuşkusuz kuru ve tatsızdılar ama Saffron öğrenmek için değil, *araştırmak* için okuyordu. Harfler okyanusu arasında sadece *kuraklıktan* ya da *Kyteler*'den bahseden tek bir şey bulmak istiyordu, bunun dışındaki her şey önemsizdi.

Cylvan, Saffron'un aslında sessizce oturup ders çalışmak istediğini fark etti ama bu onu yüksek sesle iç çekmekten alıkoymadı. Öne doğru eğildi ve çenesini bir eline dayadı. Saffron'un seçtiği diğer kitaplara dokunuyor, sert kapaklarını kaldırıyor ve her seferinde küçük bir hava üfleyerek tekrar tekrar bırakıyordu. Bu Saffron'a Büyük Kütüphane'de birlikte oturdukları zamanları hatırlattı ve kalbinde dönen eğlenceyi bastırmak zorunda kaldı. Kuzgunu ilgi istiyordu ama bunu isteyemeyecek kadar da gururluydu.

Cylvan sonunda Aschenin *çenesini* kapaması için bağırmasına neden olacak kadar yüksek sesle iç çektiğinde, Saffron güldü ve elini uzattı. Cylvan'ın koluna dokunarak prensin dikkatini çekmek istedi ve kitabı kapatıp önce ona sonra da Cylvan'a işaret etti. Cylvan anlamayınca Saffron dudaklarını büzdü ve ayağa kalkıp kâğıt, mürekkep ve tüy kalem bulacağını bildiği yazı masasını aramaya başladı.

Kişisel kütüphanenizde benzer kitaplar var mı?

Cylvan kendi başına bir cevap olacak şekilde sırttı ama yine de nazlandı. Saffron daha iyi bilmeliydi.

Yüksek sesle cevap vermek yerine, tüy kalemi aldı ve cevabını yazdı.

BULMAYA ÇALIŞTIĞINIZ ŞEY NEDİR?

Saffron uzun süre bir yanıt düşündü, oynayacağı rolü göz önünde bulundurarak her olasılığı gözden geçirdi. İpiksiz bir beantighe neden Morrigan'ın geçmişini okumak istesin ki?

Danann House hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Cylvan dramatik bir öğrenme ifadesi takındı ve Saffron gülmemek ve onun nasıl büyük bir yalancı olduğunu açığa vurmamak için kendini zor tuttu. Yine de Cylvan oyun oynamaya ya da belki de sadece kendi kitap koleksiyonuyla hava atmaya hevesli görünüyordu çünkü saçlarını savurdu ve ayağa kalktı.

"Bakalım senin için ne yapabilirim, küçük çiçek."

Saffron'un yüzü kıpkırmızı oldu ve Cylvan aramak için çalışma odasından çıkarken tek yapabildiği teşekkür etmek için başını sallamak oldu.

CYLVAN ÇOK GEÇMEDEN GERİ DÖNDÜ VE ESKİ YERINE OTURDU.

yere bıraktı ve elindeki kitabı Saffron'un kucağına sıkıştırdı.

"Henüz kendim bile açma fırsatı bulamadım -konunun beni çağırdığını söyleyemem- ama bu, Proserpina'nın tasfiyesinden önceki *Kraliçe Morrigan Dört Mevsimlik Mahkeme Akademileri Tarihi'nin* ilk baskısı. Okulun tüm kirli işlerini bulacaksınız.

sırlar içeride, diğ er mahkemede yıkanan saçmalıkların aksine. Saklamak istedikleri her Şey."

Oh-Saffron onu  pebilirdi. Zaten o kadar ayılmamış olsaydı,  pebilirdi. Bunun yerine sadece sırttı ve *Bahar Mahkemesi* başlıklı bölümün ilk kısmına geçmeden önce Cylvan'ın elini takdirle sıktı. Yalnızca giriş satırını okuduğunda kalbi k t küt atmaya başladı ve sonra durdu.

Gece Kraliçesi Morrigan'ın soyundan gelen Danae Portia'nın Gündüz Sarayı'nda kurulmuştur. Hem Bereketli hem de Kurak büyüler üzerine çalışmaya adanmıştır...

Daha iyi görebilmek için hafifçe eğilmiş olsa da Cylvan bile onun yanında sessizleşti. Her rahatsız edici nefeste mumları birlikte titriyordu ama sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca başka hiçbir Şey kıpırdamadı.

"Bu..." Cylvan sonunda fısıldadı ve Saffron yalnız olmadığını unutmuş gibi sıçradı. İçgüdüsel olarak kitabı Cylvan'ın elinden çekip aldı, içine dolan duyguları beklemiyordu, nabzının görüşünün etrafında yanıp s nmesine neden oldu. Kulaklarını çatırdayan ateşin, çöken ahşap kirişlerin sesiyle dolduran...

Başını sallayan Saffron kelimeleri tekrar okudu. Sonra içindekiler bölümüne döndü ve bu kelimelerden biraz daha fazlasını sunabilecek bir bölüm başlığı aradı. *Spring Court'un* altında, parmakları sonunda belirli bir satırda durdu: *Kyteler Kurak Büyü Okulu*.

Saffron orta sayfaları ayırırken eski sırt çatırdadı. *Kyteler Okulu Birinci Sınıf* olarak etiketlenmiş tam sayfa bir çizimle karşılaştığında elleri titredi.

Orada, tam önünde-

Yuvarlak insan kulakları. Freyja, Athena ve Hermes etiketli evlerin broşlarıyla noktalanmış siyah boyun kurdeleleri. Okul armasını taşıyan koyu Morrigan paltolar, uzun kuyruk paltoları, geniş kolları, eski moda stillerin orta düğmeleri ile yaşlarını gösterecekler de...

Saffron nefes almayı tamamen kesti ve Cylvan bir elini uzatarak Saffron'un üzerine koydu ve yavaşça çekti.

"Sorun değil," dedi. "Özür dilerim. Bilmiyordum... Morrigan'ın kurak bir sınıfı olduğunu hayal bile ... Geri almamı ister misin?"

Saffron ona baktı, bu sözlerin kolaylığı karşısında tedirgin olmuştu. Önlerindeki sayfa onun için de şaşırtıcı, tedirgin edici bir şeydi ama bunu düşünmeyi bırakmak kitabı kapatmak kadar kolaydı.

Prens Cylvan dé Tuatha dé Danann-Saffron'un kuzgunu.

Ama aynı zamanda-Prens Cylvan dé Tuatha dé Danann, Kraliçe Proserpina'nın soyundan gelen, ilk doğan ve bir sonraki kral olmak için sıraya giren, konuyla ilgili kişisel duyguları ne olursa olsun, insanları Alfidel'den temizlemenin getirdiği her şeyden yararlanan.

Saffron başını salladı. Parmaklarını koruyucu bir şekilde kitabın kenarlarına geçirdi. Cylvan tereddüt etti, sonra başını salladı ve elini tekrar çekti. Saffron sayfaya geri döndü ve eğilerek görebildiği her yüzü ezberlemeye çalıştı.

CYLVAN HAVADAKİ DEĞİŞİKLİĞİ HİSSETMİŞ OLMALI, ÇÜNKÜ SONUNDA

Saffron'un bacağını okşadı, sonra da çalışma odasında dikkatini toplayacak başka bir şey buldu. Yine de Saffron, prensin köşede kıvrılıp kalmış sessiz insanı kontrol etmek için her bakışını göz ucuyla fark etti. Ama Saffron'un bildiği kadarıyla Cylvan dünyalar kadar uzaktaydı.

Bölümdeki her kelimeyi ve bulabildiği diğer her yerde geçenleri okudu. Akademik dilin çoğu kafasını aşıyor ya da zaten bildiği şeyleri anlatıyordu. Kyteler Okulu'nun ilk sınıfının portresine tekrar tekrar döndü ve Saffron bu portrelerde tanıdığı insanların yüzlerini hayal ettiği her seferinde gözlerini kapatıp derin nefesler almak zorunda kaldı. Bu yüzler Beantighe Köyü'ndeki insanların yüzleri miydi, yoksa okulun yakılıp yıkılmasıyla ilgili imgelemindeki yüzler miydi, bilmiyordu ama içlerinden bir tanesi onu rahat bırakmayı reddedince her ikisi de darmadağın oldu. Bir sonraki bölümü, bir sonrakini ve bir sonrakini gözden geçirdikten sonra bile, o genç yüzlerden biri onu rahat bırakmadı.

Sonunda nedenini anladığında, elleri titrerken gözyaşlarını ısırarak uzun süre ona baktı.

Omuzlarının üzerinde iki örgü halinde örülmüş uzun sarı saçları; yuvarlak yanakları; yuvarlak gözleri; başından belirgin bir şekilde ayrılan kulakları-

Baba Yaga'ydı. Nora Everhart. Kyteler Okulu'nun ilk sınıfından bir öğrenci.

Tiz bir ses kulaklarını doldurdu. Gözlerini kapadı, sonra ellerinin arkasını ovuştururken alevlerin sıcaklığının tenini kaydattığını hissettiğine yemin etti. Şenlik ateşlerinden daha sıcaktı. Dökülen kahveden daha sıcak. Bir mızrağın öpücüğünden daha sıcak. Kaelar'ın dolabındaki sandığın içinde yavaş, boğucu bir ölüme gömülmenin sıcaklığından daha sıcak.

Mumunun ışığı eğildi, sanki güneşe bakıyormuş gibi daha parlak ve canlı pigmentlerle renklendi. Titremesini durduramıyordu. Kendi dumanlı kusmuğunda boğulmamak için sağlam bir nefes bile alamıyordu.

"Saffron," Cylvan'ın sesi nazikti ve bir el hafifçe omzuna dokundu. Bu, Saffron'u bir şekilde uçurumun kenarından geri çekti.

Cylvan'ın gözleriyle buluştuğunda sadece sivri kulaklarını gördü. Mükemmel bir cilt. Kusursuz yüz hatları. Tüm bunlar bir gün bile çalışmamış birine atfediliyordu. Kemik derinliğinde yorgunluk. Üst üste yığılmış çürükler. Yaşlandıkça yara izine dönüşecek çapraz kesikler. Uzun geceler bulaşık yıkamak. Kapının altına koyduğu sandalyenin yırtıcı hayvanları dışarıda tutmaya yetip yetmeyeceğini merak ederek uyanık yatmak. Kral Clymeus'un son saldırısında yanan öğrenciler de bu saldırıdan önceki geceleri uyuyarak mı geçirmişlerdi? Dinleyerek mi? Bekleyerek mi? Tıpkı Saffron'un odasının dışındaki koridorda bir şeylerin hareket ettiğine yemin ettiği her gece yaptığı gibi, bunun kaçınılmaz olduğunu bilerek mi? Sandıkta yavaşça boğulurken Cylvan onun için gelmişti ama her seferinde orada olacak mıydı?

Saffron konuşmak için ağzını açtı, gümüş hiç o anki kadar nefret etmemişti. Açıklamak istiyordu. Cylvan'ın yüzünde bunu görebiliyordu, Saffron'un ona neden böyle küçümseme ve kalp kırıklığı karışımı bir ifadeyle baktığına şaşırmıştı.

Eskiden bize öğretirlerdi. Tarih kitaplarında bizim hakkımızda yazarlardı. Hatta birkaç yüzyıl önce gelmiş olsaydım ben de kayıt yaptırabilirdim. Hayat daha kolay olabilirdi. Hayat adil olabilirdi.

Ama Baba Yaga'nın görüntüdeki varlığının açıkça gösterdiği gibi, bundan daha fazlası vardı. Zaten bir kısmını bildiği şeyler, Baba Yaga'nın ayrıntılı olarak konuşmaya direndiği ama tamamen gizli tutamadığı şeyler, Luvon'un bile neden hâlâ Dönüşen çocuklar için anlaşıma yaptığı sorulduğunda konuyu değiştirdiği şeyler.

Kurak okullar kapandıktan sonra, insan büyüğü tabu haline geldiğinde, Clymeus ve Proserpina tüm Alfidel-Baba Yaga'dan ve kalan diğer tüm insanlardan diledikleri kadarını temizledikten sonra

ilk beantighe'lere dönüştüler. Dönüşen çocuklar yaygınlaşmadan çok önce, onları perdenin arkasından hizmetçi olarak getiriyorlardı.

Hâlâ harabelerde mahsur kalan tüm o ruhlar - eğer hayatta kalsalardı, onlar da beantigh olacaklardı. Öldürüleceklerdi ya da köle olmaya zorlanacaklardı, ama yine de taşıyabildikleri her önemli kitap mahzene girene kadar açık perdeden kaçmayı reddettiler.

Derslere katılan insan öğrenciler. Haklı insan büyülerini uyguluyorlardı. Okumak, yazmak ve işbirliği yapmak, yüksek fey meslektaşlarının hemen yanında fırsatlar sundu - insan akranları avlanıp götürülürken veya parçalanırken bile normal olarak devam etmelerine izin verilen yüksek feyler. İnsan akranları yüzlerini örten ve yerleri paspaslayan aynı beantighe hizmetçilere dönüştürülürken bile.

Baba Yaga Alfidel'de okula gitmişti; Kyteler Kurak Büyü Okulu'na gitmişti. Saffron, Profesör Adelard'ın da Alfidel'de okula gittiğini hep biliyordu ve birdenbire bunun da kuraklık bilimi olup olmadığını merak etti. Ancak Adelard, Proserpina'nın hükümdarlığının başlarında yaşlanmayı geciktirici bir yüzük kazanmış, avlanmamak için tam zamanında mezun olmuş ve bir insan olarak bile bir eğitmen olarak değer sağlamıştı. Yüzyıllarca yaşlı olmasına rağmen hâlâ bu kadar genç biri gibi görünmesinin nedeni de bu yaşlanma karşıtı yüzüktü. Ancak Baba, aynı yaşa yakın olmasına rağmen, kendi yüzüğünü ancak anne olduğunda kazandı. Belki de normal beantighler yaşlanma karşıtı yüzük almadığı içindir. Normal kızların etrafta tutulmasının hiçbir değeri yoktu. Baba Yaga şansını gençken kaçırmıştı, ancak daha sonra uzun vadede faydalı olduğunu kanıtladığında tekrar kazandı-

Saffron sayfaları çarparak kapattı. Dilini sertçe ısırarak bir duygu dalgasını daha bastırdı ve kitabı sıkıca kavradıktan sonra yüzünü ön kapağa bastırarak herhangi bir

hiç de soğukkanlı değildi. Cylvan'ın eli sırtına dokundu ve Saffron küçük, acı dolu bir sesle ürperdi.

"Özür dilerim Saffron," diye tekrarladı Cylvan, sanki ne için özür dilediğini tam olarak anlamamış, sadece teselli etmek istiyormuş gibi. Muhtemelen Saffron'un Proserpina ve Clymeus'u daha yeni öğrendiğini düşünüyordu. Saffron kurak büyüünün insan büyüü olduğunu daha yeni öğreniyordu, nokta.

Saffron, değer verdiği insanları Taran'dan korumak için beslediği bir yalana hapsolmuş bir halde, gerçek kâbusunun yükünü tek başına taşımak zorunda kalacaktı.

Sadece öğrencilerin yüzlerini gördü. İlk sınıf. Bir zamanlar Berry üzerinde aynı tabu büyüü yapması için ona güvenen annesini gördü. Beantighe civcivleri köleliğin sefaletinden hastalandığında, fark edilmesi tutuklanmasına ve idam edilmesine neden olacak olsa bile çay fincanlarına kurak daireler çizmekten asla vazgeçmeyen annesini. Elluin onu Saffron'un dikkatini çekmek için kullanırken, onca zaman sonra Saffron onu tam da bundan kurtarmaya çalışıyordu.

Baba Yaga yaşamayı hak ediyordu. Büyü yapmayı hak ediyordu. Fey'in ondan aldığı her şeyi hak ediyordu. Ama sadece o değil, yüksek fey kontrolünün yükü altında ezilen her insan huzur içinde yaşamayı hak ediyordu.

Taran mac Delbaith gibi insanlar güçlenmeye devam ederse bu barış asla gelmeyecekti.

İPLİKLER

Saffron'un gözlerinin arkası yorgunluktan yanıyordu. O değildi

Cylvan ve Asche'yle birlikte çalışma odasında ne kadar kaldığından emin değildi, sefil soluk alıp verme nöbetleri ve gözyaşları arasında uyanıklık arasında gidip geliyordu, sonunda sessiz bir düşünceyle kaburgalı tavana bakarken hepsi . Tüm bu süre boyunca Asche kanepede, kitaplarının arasında uyudu. Mışıl mışıl. Güvenle. Hiçbir endişe duymadan. Saffron çığlık atmamak için yumruklarını sıkarak zorunda kaldı. Kendine acıma duygusu geçince, kol ve bacaklarına dolmaya hevesli bir öfkeye yer açtı. Parmaklarını seğirten, çenesini sıkarak, gözlerini farklı türde yaşlarla dolduran bir öfke. Cylvan bunu hissetmiş olmalıydı çünkü öylece durmadı. Rafları karıştırıyormuş gibi yapmakla meşguldü, arada sırada Saffron'un ilgisini çekebileceğini düşündüğü bir şeyler getiriyordu. Saffron'un hâlâ uyanık olup olmadığını kontrol etmek için kanepede yüzüstü ve sessiz bir şekilde yattığı yerden geçti. Sonunda şöminenin yanındaki gizli dolaptan eski bir alkol şişesi çıkardı ve Saffron minnettarlıkla yutabildiği kadarını geri yuttu. İçini eriten öfkeyi uyuşturmaya yetmişti.

evi karşı diren.

Sonunda gerçek yatağında birkaç saat uyumayı başaran Saffron, sabah güneşiyle birlikte kalktı ve siyah üniformasını giydi

ve duvak. O gün yapılması gerçek işler vardı.

Süpürmek, paspaslamak, tezgâhları, örtüleri ve pencere pervazlarını silmek, havalandırmalardaki toz böceklerini kovalamak, şöminedeki ve fırındaki kömürleşmiş kalıntıları temizlemek, odalardaki çamaşırları toplayıp torbalara koyarak yan kapıdan dışarı bırakmak. O sırada Saffron, daha önce personel bulunmayan Danann Evi'nde çalışan beantighe'nin kendisi olduğunu bilen biri olup olmadığını merak etti ama aklına gelen düşünceler endişesinin artmasına neden oldu, bu yüzden onları bir kenara itti.

Kaelar'ın odasından çamaşırları toplarken dolaptan gelen çığlık ve gürültüleri duydu. Tanrım, neredeyse yürüyüp gidecekti. Neredeyse hiçbir şey duymamış gibi davranacaktı. Ama evde bir ceset olması şüphe uyandırırdı ve Saffron Taran'ın izini kaybettirmekte çok başarılı olmuştu.

Ağır kutuyu bagaj kapağından itti, sonra anahtarı kilide sokup geri çıktı. Kaelar'ın içeriden bir gümbürtüyle ve soluk soluğa fırladığını, yere yuvarlanıp kuru kuru nefes aldığını duydu. Saffron memnun bir gülümsemeyle kendini tuttu ve onu serbest bırakan kişi olarak fark edilmeden önce ortadan kayboldu.

MAGNIN'IN ODASI KILITLI KALDI YINE O SABAH YAPTI.

Saffron içgüdüsel olarak Taran'ın kapısını da kontrol etti ama mandalın kayacağını ve kapının içeriye doğru gıcırdayacağını beklemiyordu. Hemen geri sıçradı ve koridorda birilerinin fark edip etmediğini görmek için aşağı yukarı bakındı ama sabahın geri kalanında olduğu gibi yalnızdı, Kaelar bile ders için hızlıca giyinmiş ve aceleyle ayrılmıştı.

Dudağını ısıran Saffron, Taran'ın odasını karıştırmak için meraklı olmak dışında bir neden olmadığını biliyordu ama sonra şenlik gecesi olayları başlatan şeyin ne olduğunu . *Ben artık*

vahşı peri meyvelerine ihtiyacı var. Gitmene izin vermeye karar verdim. Saffron hâlâ bunun ne anlama geldiğini, Taran'ın başka neler planladığını bilmiyordu ve fey lordunun yatak odasında herhangi bir ipucu olup olmayacağını merak ediyordu.

Sessizce içeri süzülürken bir yanı Taran'ın odasının tertemiz olmasını bekliyordu ama Saffron düzenli bir dağınıklıkla karşılaştı. Yorgan ve yastıklar yatağın üzerine örtülmüş, şömineden dökülen kömürleşmiş odunlar halının üzerine yayılmış, eski ev ödevleri masanın üzerine dağılmıştı. Perdelerden biri bile bir pencerenin üzerindeki çubuğundan düşmüştü ya da belki de yırtılmıştı

-Yalnızca duvarın ve yere taşan bir şifonyerin arasına tıktırılmıştı. Dikkatsizce istiflenmiş kitaplar zeminin büyük bir bölümünü kaplıyor, Saffron'a biraz Profesör Adelard'ın ofisini hatırlatıyordu. Şöminenin ve çalışma masasının üzerine daha fazla gevşek kâğıt ve çerçeveleri eksik tablolar ilıştırılmış, diğerleri de rulo haline getirilip köşedeki bir kutuya sıkıştırılmıştı. Saffron ocakla masanın arasındaki halının üzerinde, daha yakından incelemek istemediği aletlerle çevrili bir kemik yığını olduğuna bile yemin edebilirdi.

Elinde olmadan Sunbeam'in suçlamasını tekrar *hatırladı-Taran Mac Delbaith kül gibi oldu.* Korkacak bir şey olmadığına dair kendine duyduğu güvenle içeriye doğru adım atarak alay etti.

Odanın kilitli olması gerektiği açık olduğu için Saffron düzeltmeye, halının devrilmiş köşesini tekmeleyerek yerine koymaya, hatta ayak izi bırakmamak için ayaklarını dağılmış şömine küllerinin içinde izlemeye direndi. Neredeyse tüm odayı ilgisini çekecek bir şey bulamadan geçecekti ki, kurak işaretler olduğuna yemin ettiği bir şey gözüne çarptı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Taran'ın yatağının taban döşemesinin kirişine oyulmuş, Saffron'un başparmağından daha büyük olmayan uzun, aşınmış oyuk izleri ahşapta belirgindi. Arka cebinden çıkardığı kâğıtta şu yazılar dikkatini çekti

ve sonra yatağın altındaki döşeme tahtalarında, tavan arasındaki kendi odasındakilere benzemeyen daha kavisli çizgiler fark etti.

Daha da çömelerek, gölgelerin arasında kaybolmadan önce işaretlerin birkaç el boyu kadarını seçmeyi başardı - ama daha da beklenmedik bir şekilde, ortasında tek bir nesne vardı. Dayanamadı.

Ahşap kutuyu eline alıp dudağını ısırdı. Başparmağını kapağın ön kenarına bastırdı ve eski menteşelerden gelen küçük bir gıcırtyla dikkatlice iterek açtı. İçinde dört düğümlü kırmızı iplik, Asche'nin koleksiyonundan çalınmış terk edilmiş el işi projeleri gibi sıkışık leğende yer kapma mücadelesi veriyordu. Bunlar daurae'den gelen hediyeler miydi? Saffron buna gülse mi, alay mı etse bilemedi ama kapağı tekrar kapatmadan hemen önce, harabelerin sisinin manzarayı hatırladı. Ağaçlardaki o karmakarışık kırmızı iplikler, kanlı kızıl ağlardan oluşan bir gölgelik...

En üstteki düğümü hafifçe okşayan Saffron, Cylvan'ın dublelerinden birinin üzerindeki nakış gibi dokunmuş zarif şeklini takdir etti. Ama sonra bohçanın dokunuşunun altında titrediğine yemin etti ve hızla geri çekildi.

Küçük bir nefes alarak kutuyu yerine koymak için kapattı ama tekrar durakladı.

Taran'ın elinde neden Kyteler harabelerinin dışındakilere benzeyen kırmızı ipler vardı? Ve neden onları kurak işaretlerle çevrili bir kutuda, açıkça görülmemesi için yatağının altında saklasın ki...?

Saffron kutuyu tekrar kucağına çekti. Bir şey düşüncelerinin arkasını gıdıkladı. Taran mac Delbaith gibi biri için saklanması bu kadar önemli olan bir avuç düğümlü ipliğin tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordu.

ZİYARETÇİ

Saffron, Danann House sakinlerine akşam yemeği servisi yaptı Cylvan kızarmış alabalık ve ahududu kompostosuna iltifat ettiğinde minnettarlıkla başını salladı. Ancak Eias ve Asche de iltifat edince şaşırdı ve yanaklarına yayılan sıcaklığa engel olamadı.

Herkes gece için odalarına çekildiğinde, Saffron eski kir ve terden arınmak için uzun bir banyo yaptı - ama aynı zamanda odasında onu bekleyen şeyden kaçınmak için. Taran'ın kutusundan çalınan dört dokuma hafıza düğümü, Asche'nin nakış koleksiyonundan eşleşen demetlerle değiştirildi. Her ihtimale karşı, fey lordu eşyalarını karıştıran beantighe ellerini hissetmiş ve aramaya çıkmıştı.

Ne olduklarını, Taran'ın onları neden kurak işaretlerle çevrili bir kutuya sakladığını ve... neden Kyteler harabelerinin etrafındaki ağaçlardakilere benzediklerini bilmek istiyordu. Belki de sadece Saffron var olmayan bağlantıları arıyordu ama herhangi bir şey için çaresizlik noktasındaydı. İleriye dönük herhangi bir ivme. Her hareketi bir heves olsa bile.

Kurulanıp havluyu en son saçlarına sürdükten sonra yün çorap ve yüksek yakalı bir gömlek giydi ve bağdaş kurup oturdu.

yatakta. Masaya oturmayı tercih ederdi ama her zaman olduğu gibi sandalye kapı kolunun altında duruyordu.

Saffron bacak bacak üstüne , gözden kaçırmış olabileceği faydalı bir şeyler bulmak için Cylvan'ın kitabındaki Kyteler bölümünü tekrar gözden geçirdi. Bu sırada elleri duvarı kaplayan bir kitap yığınının daha inceliyor, dalgınca her birini çeviriyor ve büyüyen eskiz defteri dolgu kâğıdı yığınınına eklemek için yeterince boş sayfaları yırtıyordu. Sıkıcı ama tanıdık bir süreç olarak kaldı ve pencerenin diğer tarafındaki yağmur neredeyse onu ahıra geri döndüğünü ve eski çatı katında aynı şeyi yaptığını düşünmesi için kandırdı. En azından Danann Evi'nde, tek bir serseri rüzgâr muhtemelen her yeri devirmezdi.

Güçlü bir rüzgâr, sanki ona meydan okurcasına camı dışarıdan salladı ve sonra aniden daha amaçlı bir vuruş geldi ve Saffron şaşkınlıktan neredeyse tavana çarpıyordu. Pencerenin diğer tarafındaki gölgeyi görünce nefesi kesildi ve sanki daha önce görülmemiş gibi mumu söndürmek için çabaladı. Karanlık ziyaretçi kapıyı tekrar çaldı, sonra da keskin tırnaklarını şakacı bir şekilde cama sürttü. İşte o zaman Saffron boynuzların silüetini ve uzun dalgalı saç tellerini fark etti ve titrek bir nefes verdi.

Mumu tekrar yakan Saffron, içi boşaltılmış ders kitaplarından oluşan yuvasından sürünerek çıktı. Pencereye ulaştı ve fırtınanın onu neredeyse elinden fırlatacağını beklemeden mandalı açtı. Cylvan diğer taraftan güldü ama hemen içeri girmeye çalışmadı, bir elini üst çerçeveye dayayarak ileri geri sallandı. Gözleri yarı kapalı, yanakları kızarmış, hülyalı bir ifade takınmıştı. Sonra mükemmel dudakları nazlı bir gülümsemeyle büzüldü ve bu görüntü Saffron'un içini titretti.

"HellooOOoo, benim güzel küçük beantighe çiçeğim," diye mırıldandı Cylvan, kelimeler Saffron'un anında anlayacağı kadar bulanıktı. Sevgili kuzgun prensi sarhoştı. En azından bu sefer neşeli bir ruh hali içinde görünüyordu. "Seni kontrol etmeye geldim... ve sana hediyeler getirmeye. Ama kurallara göre beni içeri davet etmek zorundasın."

Kurallar mı? Saffron gülümsemekten kendini alamadı ve Cylvan başını salladı.

Biraz daha eğildi, omuzlarına dökülen saç dalları rüzgârdan yaprak ve dallarla beneklendi. Omzundan deri bir çanta selamlamak için sallandı.

"Vahşi doğanın kuralları," dedi alçak ve kıskırtıcı bir sesle. Saffron nefes almayı unutmuş, Cylvan'ın yakışıklı yüzü karşısında her çaresiz insan gibi bir anlığına büyülenmişti. "Öyleyse içeri girmeme izin ver, böylece seni-"

Tutuşunu kaybeden Cylvan öne doğru yuvarlandı, Saffron'a çarptı ve ikisini de yere düşürdü. Cylvan homurdandı ama Saffron bir kahkaha patlattı, ancak boğucusu itiraz edip sesi kesince elini ağzına götürdü.

Cylvan özür dilemeye çalıştı, ancak kendini düzeltme sürecinde yanlışlıkla Saffron'un geceliğinin kenarına bir çivi taktı ve çıplak karnını ortaya çıkarmak için özensizce yukarı itti. Bu durum Saffron'un utanç içinde gıcırdamasına ve gömleği yerine sokmaya çalışmasına neden olurken, yanlışlıkla Cylvan'ın elini geri çekmesine ve onu tekrar yere düşürmesine neden oldu.

"Tanrım, yemin ederim bir şey denediğim yok," diye inledi Cylvan hayal kırıklığıyla, dengesini bulmak için bir kez daha mücadele etti. "*Kahretsin*, beantighe moonshine dalga geçmez. Peri meyveleri yerken böyle mi hissediyorsun? Yemin ederim kemiklerim haşlanmış yumurta gibi."

Saffron yardım etmek için ellerini uzattı ve daha fazla kahkaha atmamak için sıırttı. Cylvan bir süre daha ona baktı, sanki

Saffron'un yüzünden birdenbire büyülenen o oldu. Bu sadece Saffron'un daha fazla kızarmasına neden oldu.

Saffron her ne kadar Cylvan'ın olduğu yerde kalmasını istese de... omzunu sıvazladı ve sarhoş prensi ayağa kaldırmak için yavaşça doğruldu. Cylvan da onu takip etti ama yine de dünya açıkça altında sallanırken pencerenin altındaki duvara yığıldı. Pixie'ler hiç vakit kaybetmeden Cylvan'ın koyu renk saçlarını karıştırdı, sonra da çalacak bir şeyler aramak için omzundaki çantaya daldı.

"Bunlara dikkat et," diye homurdandı, bir periyi kayan bir yıldız gibi parıltılı bir iz bırakarak uzaklaştırdı. "Meme uçlarını ısırp koparacaklar."

Saffron kıkırdadı, neredeyse elini Cylvan'ın göğsüne dokunmak için uzatacaktı ama son anda kendini durdurdu ve elini hızla geri çekti. Cylvan sırtarak koyu renk gömleğinin yakasını tuttu ve yine de göstermek için açtı. Altın mücevherler göründü ve Saffron daha da ateşlendi, Cylvan'ı tekrar örtmek için çabalamadan önce ellerini yanaklarına koydu. Cylvan özür dilemeden önce güldü ve tekrar doğrulmak için kıkırdandı.

"Size ait bazı eşyalarım var... ayrıca Hollow sayesinde fazladan kaçak içki de var."

İçi boş mu? Saffron merakla dizlerinin üzerine oturarak mırıldandı. Cylvan başıyla onayladı, çantayı kafasından çıkarmaya çalıştı ama kayış saçlarına ve boynuzlarına dolandı. Saffron öne doğru oturdu, inatçı halkayı çözdü ve Cylvan'ın ellerinin onu dengede tutmak için nasıl belini kavradığını fark etmemiş gibi davrandı. Dik durmak için mücadele eden Saffron değildi.

"Ee... dün öğleden sonra öğle yemeği için eve geldiğimde sen yoktun ama sonra Hollow'u banyomu toparlıyormuş gibi yaparken tüm rujlarımı atarken bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal et..." Cylvan yorgun bir gülümsemeyle devam etti. Saffron homurdandı. "Biz... biz sohbet ettik - ve demek istediğim, o bizi

Sorularını yanıtlamazsam beni öldüreceğini söyledi, benim bir prens, sadece bir... *alaycı* olduğunu düşünürsek oldukça cesurca bir hareketti... Sonra seni Kaelar'ın sandığından çıkardıktan sonra onun adını söylemeye çalışıyordun ve ben de... neler olduğunu bilmek istediğimi fark ettim. Bu yüzden bu akşam yemekten sonra onunla daha fazla sohbet etmek için Beantighe Köyü'nü ziyaret ettim..."

Saffron şaşkınlıkla ona baktı. Cylvan kararsızlıkla başını salladı, sonra deri çantayı Saffron'a doğru itti. Saffron heyecanla çantayı tanıdığını fark etti. Bu kendi çantasıydı.

Elini bir anda içine gömdü, eskiz defterini çıkardığında nefesi kesildi, sonra tekrar Cylvan'ın notlarına baktı, hatta Cylvan'ın bir zamanlar periler gölünün kenarında ona hediye ettiği tahta kömür kutusunu buldu. En altta, yarısı çoktan bitmiş bir şişe kaçak içki ve sonra da tanımadığı bir kitap buldu. Kitabı ilk sayfasına kadar açtığında midesi bulandı.

*Kraliçe Morrigan Akademisi, Bahar
Mahkemesi; Kyteler Kurak Büyüler ve Teoloji
Okulu Birinci Sınıf
Bu Grimoire :
♡ Nora ♡*

Saffron sayfaları çevirirken Cylvan, "Ah... Hollow söyledi... Baba Yaga birkaç gündür Cottage Wicklow'a dönmemiş," dedi. Durakladı, gözleri Cylvan'ın kollarıyla buluşmak için yukarı kayd. "Ve görünüşe göre... Müdire Elluin onu büyücülük yapmakla suçlamış."

Saffron'un heyecanı suçluluk duygusuna dönüştü ve dizlerinin üzerine çöktü. Bu kadar heyecanlı olmak aniden acı bir tat vermiş, kanını özsuya çevirmişti. Cylvan bunu fark etti ve Saffron'un dikkatini tekrar çekmek için ellerini kaldırıp salladı.

"Elluin'in anneni nerede tuttuğunu biliyorum," diye devam etti prens güvence vererek. Saffron'un endişesi sadece biraz yatıştı. "Aslında Hollow'u onu görmeye ben götürdüm. Kuşkusuz ikimiz de birkaç kadeh içtikten sonraydı ve kendimizi biraz tehlikeli hissediyorduk ama... o güvende, Saffron. Oh, o... bu arada sana çok yakışıklı ve hoş olduğumu söylememi istedi. Ve uzun boylu."

Saffron bir kahkaha attı. Cylvan'ın dudakları bir sonraki sözlerini düşünürken tereddütlü bir gülümsemeye büründü. Onları söylemeden önce, sanki ağırmış gibi hafifçe eğildi.

"Hatırlayamadığın için anlamayabilirsin ama... Elluin'in bana karşı bir kını var. Benim... Şey, belki detaylar önemli değildir. Ama sen bunun ortasında kaldın ve şimdi... şimdi bile, hala onun bir parçasının... ah, insanların beantighleri öldürdüğünü söyleyip durduğu bir kurt vardı ve sanırım tüm bunlar bununla ilgili olabilir, ama... ben... bilmiyorum..."

Başını iki yana salladı. Saffron içgüdüsel olarak Cylvan'ın dizine dokundu, bunun kendi hatası olmadığına onu ikna etmekten başka bir şey istemiyordu ama her zaman olduğu gibi sadece sessizce bakabildi. Ağzını tekrar kapattı, çenesi hayal kırıklığıyla kırıştı. Cylvan başparmağını Saffron'un alt dudağında gezdirdi, sanki Saffron'un dudağını tutmasından nefret ediyormuş gibi.

"Özür dilerim, Saffron," dedi. "Ama yardım etmeyi teklif ettiğimde ciddiydim. Annenin iyi olduğundan ve arkadaşlarının iyi olduğundan emin oldum ve sonra ihtiyacın olabileceğini düşündüğüm her şeyi aldım. Keşke yapabileceğim daha çok şey olsaydı ama şimdilik..." Grimoire'un ön yüzüne dokundu. "Baba Yaga burada yazılı olan her şeyi hatırlamadığını söylüyor, ama nereye koyduğunu bulabilirsem... size yardımcı olabilecek bir şey olabilirmiş. Yüzyıllar önce sakladığını söyledi ama... büyü bizim gibi yaşlanıp solmuyor..."

Saffron, Baba Yaga'nın niyetini içinde hissetmeye çalışarak kitabı göğsüne doğru çekerken Cylvan sözlerini yarıda kesti. Sonra uzandı

Bir kolunu Cylvan'a doladı ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Her teşekkür, takdir ve bağlılık sözcüğünde konuşamıyordu. Cylvan'ın kolları da onu sarıp sarmaladı ve eski kitap aralarında sıkışana kadar kendine çekti. Cylvan burnunu Saffron'un saçlarına bastırdı, sessizce onu içine çekti ve bir elini ensesinde aşağı yukarı gezdirdi.

"O nottaki işaretlerle ne yapmaya çalıştığını anladıktan sonra," diye nefes aldı, Saffron'un tenine sıcak bir şekilde dokunarak, "Elluin'le yüzleşebiliriz. Anneni ve Elluin'in tehdit ettiği diğer herkesi kurtaracağız. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım, o yüzden sadece... bilmiyorum, sadece... bırak onlara odaklanayım. Endişelenecek yeterince şeyin var. Ve bana güvenmek için bir nedenin olmadığını biliyorum, sadece bir yabancıyım, ama... Seni korumak için bir kez yemin ettim ve sen hatırlamasan bile bu sözü tutmaya niyetliyim..."

Saffron, Cylvan'ın omuzlarının şekli içinde kayboldu, o kadar geniş ki tamamen yok olabileceğini hissetti. Saffron'un istediği de buydu; kaybolacak kadar küçük olmak, özellikle de güvendiği birinin kollarında. Acınası bir umutla sarıldığı birinin -Saffron'un tanıdığı diğer yüksek feylerden gerçekten farklı olduklarına inandığı birinin.

"Şimdi..." Cylvan hafifçe sallanarak ekledi. Bir kolunu alışkanlıkla Saffron'a doladı ve Saffron'un kucağındaki kitaba dokundu. "Bu kitaptaki büyülerle neler yapabileceğini gör. Beni etkileyin."

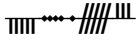
Saffron bir gülümseme patlattı. Sonra da elinde olmadan güldü.

Baba'nın grimoire' açarak talimatların ilk birkaç sayfasını çevirdi, böylece içindeki hafızası zayıf beantighe bile yapması gereken adımları bilecekti. Gerçekten etkileyici bir şey üvez meyveleri yoktu ama yine de Cylvan'ın takdiri için bile olsa adımları uygulayacaktı.

Mumunu eline alan Saffron, eskiz defterinde çay fincanı halkalarının olduğu sayfayı buldu ve Cylvan'ın bunların Saffron'ın kaybettiği anıların penceresinden önce oraya konduğunu varsaymasını umdu. Neyse ki Cylvan muhtemelen her Şeye kanacak kadar sarhoŐtu.

Birini seçen Saffron, çalışırken küçük heyecan baloncuklarına engel olamadı. Tüy kalemini kullanarak balmumu çubuğun çevresine bir daire çizdi ve ardından seçtiği sihirli daireye göre feda işaretleri yaptı. Kyteler'in mahzenindeki mumlardan farklı değildi.

Güçlü.

Üvez meyveleri olmadan, kurtuluş sunmadan işe yaramayacağını biliyordu, her ne kadar Kyteler harabelerinde benzer bir Şey görmüş olsa da - ama ona kalırsa, pencerenin yanındaki arkadaşlarının sunağıyla aynı güce sahipti. Bu düŐünceydi, niyetti.

Fitili yakan Saffron küçük aleve bakarak gülümsedi. Sonra Saffron'un işlemi sırasında yatağın kenarına oturmuş olan Cylvan'a tekrar baktı. Prens meraklı gözlerle onu izledi, mükemmel ağzında minik bir gülümseme vardı.

Saffron mumu uzattı. Cylvan kaşlarını kaldırdı, sonra ihtiyatla mumu aldı ve gözleri yuvalarından fırladı, yatağa yığıldı ve bitkin bir soluk alıp inleyerek göğsünü tuttu. Saffron panikle ayağa fırladı ama sonra Cylvan güldü, başını salladı ve memnun bir i çekişle tekrar doğrulup oturdu. Saffron omzuna bir yumruk attı ve Cylvan mumdaki çizgileri takdir ettiğini gösteren bir hareket yapmadan önce tekrar güldü.

"Bu ne için?" O sordu. "Ölümsüz yaşam mı? Belki bir aşk büyüğü? Düşük ışıktta çok güzel göründüğünü itiraf etmeliyim. Şimdiden işe yarıyor olabilir."

Saffron'un yüzü kızarmıştı ama numara yüzünden hâlâ kızgındı. Eline boş bir kâğıt aldı ve inatla şöyle yazdı: *İktidarsızlık*. Cylvan elini ağzına götürerek bir nefes aldı ve bu Saffron'un gülümsemesine ve gözlerini devirmesine yetecek kadar dramatikti. Çay fincanı halkalarından oluşan sayfadaki asıl büyüğü gösterdi ve Cylvan gülümsemeden önce bir an düşündü.

"Teşekkür ederim, beantighe," dedi düşünceli bir şekilde. "Ben... şimdiden haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum."

Kelimeler sessiz bırakılmış duygularla doluydu ama Cylvan onları gözlerinin arkasından söyledi. Saffron her bir düşünceyi açıkça görebiliyordu ve bunlar onun da yüksek sesle ifade etmek istediğı kelimelerdi.

Seninle tekrar birlikte olduğum için mutluyum. Burada olduğun için mutluyum. Seninle gülebildiğim için mutluyum.

Seni hâlâ çok özliyorum.

Bir damla mum eriyip Cylvan'ın parmağını yakmasaydı, bütün gece birbirlerine yeterince bakabilirlerdi, bu da onun ağlamasına ve Saffron'u prene gereksiz yere zarar vermek isteyen kötü bir şey ilan etmesine neden oldu. Saffron gülerek muma uzandı ama Cylvan tıslayarak mumu ondan uzaklaştırdı. Bunun yerine yanık parmağını uzattı ve Saffron bir kez daha gözlerini devirdi, ardından parmağının yan tarafına iyileştirici bir öpücük kondurdu.

ECHO

Sunbeam, kurak işaretlerin bir anlam ifade etmediği konusunda

haklıydı.

Alvish, bu hem heyecan verici hem de sürekli sinir bozucuydu. Ama en azından, Cylvan'ın Beantighe Köyü'nden kurtardığı notların yardımıyla, Saffron Danann Evi'nin etrafındaki işaretleri, ne anlama geldiklerine dair hâlâ hiçbir fikri olmamasına rağmen, daha tanınabilir karakterlere dönüştürebilmişti. Cylvan'ın daha iyi bir fikri olabileceğini düşünmüştü ama Saffron yerde otururken Saffron'un yatağını sahiplenen prens, iç çekip sarhoş bir şekilde yastığa yaslanmadan önce uzun bir süre halsizce sayfaya baktı. *"Beantighe'nin prensi tabu büyüü öğrenmeye zorlamaya çalışması"* hakkında tembelce bir bahane mırıldandı ve Saffron bu ironiye gülebilmeyi diledi.

"Belki bir dahaki sefere Connacht'a gittiğimde... daha yararlı bir şeyler bulabilirim," diye mırıldandı son olarak, Saffron'un yastığına sokulup derin, abartılı bir nefes almadan önce. "Güzel... çiçekler gibi. Safran çiçekleri... güzel Safran çiçekleri... güzel... tabu... kurak çiçekler..."

Saffron kıkırdadı ve battaniyeyi en son Cylvan'ın üzerine örtmek için bir kolunu uzattı. Prens bilmediği bir şey vardı ki, Saffron o yastıkta uyumak için bir sonraki iple çekiyordu. Çam ve gardenya kuzgunları gibi kokacaktı.

Ambar işaretleriyle yapabileceklerinin sınırına ulaştıktan sonra, Saffron bir saatini meraklı gözlerle her grimoire büyüünü tanımaya çalışarak geçirdi. Her birini görmek ve ezberlemek imkânsızdı, çünkü hepsi net bir şekilde düzenlenmemişti ya da Saffron'un anlamadığı kelimeler kullanıyorlardı, hatta bir tür görünmezlik tılsımıyla korunuyor gibiydiler - ama anladıkları arasında, hiçbirinin ihtiyacı olan şeye hemen uygulanabilir olmaması hayal kırıklığını geri püskürtmek zorunda kaldı.

Kurak denemelerden açıkça bahsedilmiyordu; büyüleyici kraliyet eğretilotu nişan yüzükleri için bir büyü yoktu; erişimlerini genişletmek için rastgele büyüler dışında gerçek isimleri manipüle etmekten falan bahsedilmiyordu - ki görünüşe göre koruyucu yüzükler böyle çalışıyordu. Saffron, Cylvan'ı yaşayanlar diyarına geri döndürüp ona gösterebilmeyi diledi ama ipliği kopmamış bir beantighe bunun neden önemli olduğunu bilemezdi.

Saffron ağzına kadar grimoire büyülerıyla dolduğunda, eskiz defterini yüreği pır pır ederek karıştırdı, tekrar ulaşabileceği bir yerde olduğu için heyecanlıydı. Bir zamanlar periler gölünün yanında prensini çizdiği sayfayı bulduğunda, Saffron omzunun üzerinden aynı prensin yatağında, sadece beantighe moonshine'in sağlayabileceği yoğun uykunun derinliklerine gömülmüş olduğu yere baktı. Başını yana eğmiş, bir elini karnına dayamış, diğer eliyle de içinde horlayan tek bir sarhoş peri bulunan boş alkol şişesine tutunmuştu. Diğer ikisi saçlarına ve gömleğinin yakasının altına kıvrılmış, onu bir battaniye gibi kullanıyordu, ancak Cylvan'ın eli ne zaman hareket etseler yaratıklara uykulu bir şekilde vuruyordu. Göğsü eşit bir şekilde inip kalkıyor, koyu renk kirpikleri seğiriyordu ve Saffron onun güzel rüyalar gördüğünü umuyordu. Hatta biraz horluyordu, yanakları hâlâ sarhoşluktan kızarmış, dudakları hafifçe aralanmıştı.

Saffron gözlerinin istediği kadar oylanmasına izin verdi ve bir daha böyle basit manzaraları bile hafife almayı reddetti.

İlhamla, Cylvan'ın bir zamanlar ona hediye ettiği kutudan bozulmamış kömür parçalarından birini aldı ve eskiz defterini yatağın kenarına dayayarak yere bağdaş kurdu. Referans alarak bir şey çizmeyeli birkaç hafta olmuştu ama Saffron pratik yapmamaya izin verdi, mükemmel olana kadar Cylvan'ı istediği kadar çizmeye ve yeniden çizmeye istekliydi. Tıpkı onun gibi. Prensi, kuzgunu.

Kendi kendine gülümseyen Saffron, Akik Ormanı'nda karşılaştığı her garip, vahşi yaratığa yaptığı gibi sayfa kenarına bir etiket yazdı.

Gece Prensi. (sídhe fey, vahşi). Civanperçemi tarlalarında ve Danann Evi yatakhanelerinde görülür.

Uzun boylu. Kırık omuzlu. Uzun siyah saçlı. Boynuzlar (ejderhalar?).

Leanan ~~shees~~-sídhes ve daemonlardan daha güzel.

İlk başta korkutucu. Size ısındığında nazik. Kırılması gereken kalın bir derisi var. Dirençli. Sınıfının en iyisi. Zeki ve bunu biliyor.

Meme ucu mücevher gibi. İyi donatılmış. Yumuşak bir ağız. Öpmesi çok güzel.

Keman çalıyor. Dağınık ve karmakarışık. Ama yine de mükemmel.

Mükemmel, Saffron'un dudakları bu kelimeyi özenle şekillendirdi ve kömürünün ucunun son vuruşta, kendi yatağında huzur içinde, rahatça dinlenen mükemmel Gece Prensi'nin izlenimini yakaladığı yerde dönüp durmasına izin verdi. Saffron, Cylvan'ın gözlerini kapatabileceği en güvenli yerin her zaman orası olacağına söz verdi.

HOLLOW LAVABODAKI BULAŞIKLARI YIKARKEN, SAFFRON AŞAĞI İNDİ.

Ertesi sabah birbirimizin gözleriyle karşılaştık ve sessiz bir selamlaşmaya başladık. O sabahki ifadesi o kadar sert ya da şaşkın değildi, hatta biraz heyecanlı görünüyordu, sanki herkesin evden çıkmasını bekliyormuş gibiydi. Saffron bir önceki gece birlikte içki içerken Cylvan'la ne kadar samimi olduklarını merak etti ve zihninde canlanan bu görüntü karşısında sıırtmaktan kendini alamadı.

Ama Saffron'un keyfi, Taran'ı dışarıda, Kaelar'ın olması gereken yerde dikilirken bulduğu anda kaçtı. Yağmurun yoğunlaştırdığı havada çiçekli bir tütün çubuğu tüttüren Taran, Saffron çıkarken ona baktı ve Saffron fark etti ki sabahın en büyük sürprizi Taran bile değildi. Karşısında Daurae Asche başını uzattı ve Saffron pelerinlerinden ve çizmelerinden onların da ava katılacağını anladı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatmaktan kendini alamadı ama bunun yüz ifadesinde kalmasına izin vermedi.

Zemin önceki gece yağan yağmurun çamuruyla kaygandı ve gökyüzünden dağınık ritimlerle daha fazlası düştükçe daha da çamurlaştı. Saffron'un botları her adımda çimenlere ve yeşeren çalılıklara batıyor, aşırı büyümüş yola ve bunaltıcı sis duvarına ulaştıklarında zaten titriyordu. Kaelar Taran'a harabelere açılan kapıyı bulunduğunu söylemiş olmalıydı, Taran da o sabah bu yüzden katılmıştı. Saffron o pisliği bagajda bırakmalıydı.

"Bileziğini getirdin mi Asche?" Asche ortak eyerlerinden inerken Taran sordu, öyle bir şekilde söylemişti ki Saffron duymasının kasıtlı olup olmadığını merak etti. Gözleri hareketleri takip ederek Asche'nin bileğindeki gri-kahverengi dokuma halkada durdu. Asche de onu kaldırdı ve Taran'a gülümseyerek onayladı.

"Güzel. Sisin içine girdiğinizde beantighe'ye yakın durduğunuzdan emin olun, kaybolmak istemezsiniz."

"Bekle," Asche'nin heyecanlı ifadesi düştü. "Bizimle gelmiyor musun?"

"Ben dış bölgeyi araştıracağım, burayı." Taran yakışıklı bir şekilde gülümsedi. "Beantighe'ye göz kulak olacağın konusunda sana güvenebilirim, değil mi? Ve kesinlikle içeride bir yol bulacağına?"

Asche'nin kederli tavrı kararlılığa dönüştü, gülümsedi ve başını salladı. Taran da gülümseyip başını salladıktan sonra Saffron'un gözlerine baktı ve yüzündeki ifade başka bir şeye dönüştü. Düşünce, hatta belki de şüphecilik. Ama Saffron hâlâ Taran'ın kendisi yerine daurae'nin onunla birlikte sise girdiği düşüncesine takılıp kalmıştı ki bu beklediği son şeydi. O zaman Taran'ın Asche'ye ne aradıklarını söylediğini merak etmek zorunda kaldı, çünkü dauralar kardeşlerini uyuşturmak ve manipüle etmek amacıyla bir peri meyvesi avına katkıda bulunmaya bu kadar hevesli olmazlardı.

Ama Asche'nin Taran'a gülümseyişini görünce Saffron'un aklına mide bulandırıcı bir düşünce geldi. Belki de Taran'ın ne istediğinin bir önemi yoktu -Asche onun istediği her şeyi yapmaya hazır görünüyordu. Daurae'nin Taran'ın yüz ifadesini, hatta bazı hareketlerini taklit edişinde Saffron'un tüylerini diken diken eden bir şeyler vardı. Sanki basit bir hayranlıktan daha fazlası vardı ve Taran'ın bunu kabul etmeye hiç niyeti yoktu.

Saffron sessizce alay etti ama Asche'ye onu takip etmesini işaret etti. Asche bileğinden yakalanıp geri çekilmeden önce ancak iki adım .

"Unutma beantighe," diye alçak sesle tehdit etti Taran. "Gün batımına kadar geri dön."

Saffron kolunu çekti, Asche'ye baktı ve ikinci kez kaşlarını çatma dürtüsüne direndi. Sisin içine dönen iki yüksek

fey son kez vedalaştı ve Taran geride kaldı.

HER NE KADAR SAFFRON GÜNÜNÜ BİR ŞEY YAPMIYORMUŞ GIBİ DAVRANARAK

O sabah, daurae'nin yedeğinde mahzene giremese bile, düğümlü kırmızı iplikler, kurak denemeler, Gaeilge veya işine yarayabilecek başka bir şey bulmak için harabeleri araştırmaya çok hevesliydi. Asche ile dışarıda dolaşırken beannighe ile yollarının kesişmesinden çok daha fazla korktuğundan bahsetmiyorum bile. İsteyeceği son şey yaşlı kadının Alfidel'in Daurae'sinden bir parça koparmasıydı.

Herkes gibi masumca arıyormuş gibi yapan Saffron onları dolambaçlı bir yoldan budaklı ağaca ve gevşek çit direğine götürdü. Tam çitin yakınına geldiklerinde Saffron omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı ve Asche'nin demirden hiç etkilenmediğini gördü. Belki de taktıkları bilezikle ilgili bir şeydi bu.

Yanlışıklıkla elini bir yere çarparak büyük bir olay çıkardı. ve sonra *kazayla* tırmanmak için yeterince uzağa düşürdü. Saffron'un çabaları daha beceriksizce olsaydı Asche farkına bile varmayabilirdi, hemen sevinçle çığlık atıp Saffron'u iterek yoldan çekildi, böylece önce onlar sürünerek geçebildi. Saffron kendini çamurdan kurtardı, saçlarını gözlerinden sıyırdı ve sıkıntıyla arkasından gitti. Belki de beannighe'nin onları bulmasını bekleyebilirdi.

Sanki çağrılmış gibi, tam ilk adımı atarken bir şey kolunu yakaladı. Arkasını döndüğünde kırmızı peçeli kocakarının yüzünün kocaman gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Kraliçenin zengin gümüşleri, onları sana o yüce fey mi taktı?" Yontulmuş bir tırnağını adamın kelepçelerinden birine vurarak sordu. "Neden onlara henüz isim vermedin?"

"İsimlerini mi verdin?" Saffron şaşkınlıkla sordu ama beannighe en yakındaki üvez ağacından bir dal koparmak için geriye doğru uzanmaya başlamıştı bile.

"Evet canım, bir *isim*," diye ısrar etti, dalı adamın göğsüne bastırarak. "Tıpkı başka her şeye isim verdiğin gibi, böylece onu sadece sen kontrol edebilirsin."

"A-" Saffron şaşkınlığını yinelemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi ve ilk kez beannighe'nin giydiği yırtık pırtık kıyafetleri tanıdı. Yırtık pırtık düğmeli bir üst. Kalın belini saran, yaşlılıktan çamurlanmış ve rengi solmuş, yıpranmış bordo bir etek. Ve her nasılsa hâlâ boynuna iliştirilmiş bir Morrigan Akademisi broşu.

"Beannighe," dedi ağzı kuruyarak. "Siz... buradaki Kyteler Okulu'nun bir parçası mıydınız?"

Beannighe kaşlarını çattı, yaşlı yüzü sıkıntıyla daha da kırışti. "Ne?" Tersledi. "Hepimiz öyle değil miyiz? Bu kadar bariz bir şeyi neden soruyorsun?"

Saffron beceriksizce gülümsedi, bir an sonra yüz ifadesi gevşediğinde sevindi. Yine de ona sarılmaktan vazgeçmedi.

"Hâlâ gelip benim için teslimat yapmanı bekliyorum," diye alay etti. "Sabrım tükeniyor, biliyorsun."

"Elimden geldiğince çabuk olacağım," diye söz verdi Saffron, hâlâ tam olarak neye ihtiyacı olduğunu anlamamış olmasına rağmen. "Yine de bana ne demek istediğini gösterecek misin? Kelepçelerime bir isim verme konusunda."

"Ah, elbette." Beannighe içini çekerek ellerini eteğine sildi ve üvez dalını tekrar eline aldı. "Sana göstereceğim, böylece başın daha fazla belaya girmez."

Dalın kırık ucunu manşetinin cilalı yüzeyine bastırdı.

"Bana bir isim ver o zaman. Başka kimsenin tahmin edemeyeceği bir isim."

"Ah," diye düşündü Saffron, aklına gelen ilk şeyi bulmak için hafızasını yoklayarak. "Peki ya... Icarus?"

Başını salladı, dalı gümüşe tutarak dikey bir çizgi çizdi ve feda kuluçka işaretlerini üzerine vurdu. Doğrudan manşetin üzerinde iz bırakmadı ama Saffron bunun yerine dalın uzunluğu boyunca nasıl işaretler oluştuğunu gördü.

"Haydi, onu zorlamaya çalış," dedi, satırlarını bitirip çubuğu ona uzatarak. Saffron kolunu uzatmadan önce üvez dalının üzerindeki işaretleri bir süre daha inceledi.

"Um... *Icarus*, çöz."

Hiçbir şey olmadı, bu yüzden Saffron tekrar denedi, komutu ve ismi nasıl söylediğini yeniden ifade etti. Gümüş kelepçe tekrar ve tekrar olduğu yerde kaldı, ta ki beannighe sonunda iç çekip Saffron'un durması için ellerini kaldırına kadar.

"Kelepçelerinizle zaten ilişkili bir şey var mı? Başka bir dal? Bir yüzük?"

"Oh-bir yüzük var, evet..."

"Bu her şeyi açıklıyor. Bir dahaki sefere yüzüğü getir, o zaman onu büyüleriz. Şimdilik dalı bana geri ver," dedi ve onu kendisi için alıp ikiye böldü.

"Bu... kendi başıma yapabileceğim bir şey mi?" Saffron sordu. "Gerçekten sadece bir üvez dalına mı ihtiyacım var? Ve yüzüğe?"

Beannighe başını sallamadan önce uzun bir süre baktı. "Sen bir bahar cadısından fazlası değilsin, değil mi? Ben de çoktan yemin ettiğini sanıyordum. Belki de bu kadar umutlu olmamalıydım. Hayır çocuğum, büyülenmek için üvez kanlı olmalısın.

yüzük takmak ya da gerçek isimler vermek gibi zerre kadar zenginlik içeren herhangi bir şey."

"Gerçek isimler mi?" Saffron şaşkınlıkla sordu ama kadın onu çoktan uzaklaştırmıştı. Sanki Saffron'un onu takip etmediğini ilk kez fark ediyorlarmış gibi Asche sisin içinden seslendi.

"Bir dahaki sefere bana gümüş yüzüğü getir, sana bir kez göstereyim.

Şimdi git, yapacak çok işim var." "Ama-"

Gerçekten de *gerçek isimlerin kurak bir sihirle büyülendiğini mi kastediyordu?*

"Um, sadece... bir şey daha, eğer sorun değilse!" Saffron hantalca uzaklaşırken dayanamadı. "Ağaçlardaki şu ipler, nedir onlar?"

Beannighe bir kez daha içini çekti ve esen rüzgârla birlikte kırmızı örtüsünü düzeltti. "Onlar bu topraklardan geçenlerin son anılarıdır.

Odunlar. Onlar sağlamak bazı çok yıllık kurtuluş için Okulun etrafındaki bariyer - bu arada, zengin gümüş takmanıza rağmen konuşmanıza izin veren bariyerle aynı. Bu tek başıma benim için çok fazla olurdu. Gelip yardım etmeni ummamın bir başka nedeni de bu..."

Asche tekrar seslenince kaşlarını çatmadan önce son kısmı homurdanarak söyledi. "Devam et, içerideki ruhlardan biri açıkça seninle konuşmak istiyor."

Elini salladı ama Saffron sadece ağaçları, iplikleri gördü. *Hafıza iplikleri*. Bu ifadenin sadece bir metafor olduğunu düşünmüştü ama dokunmamış anılar gerçekten elle tutulur hale getirilebilir miydi? Elle manipüle edilebilir miydi? Kilitlenip saklanabilir miydi?

Sonra, Taran'ın yatağının altındaki düğümler...?

Aklının arkasında binlerce fikir, düşünce, komplo patlarken ağzı kurudu ama Asche'nin ayakları arkasındaki yabani otları ezerek hızla yaklaşıyordu.

"Beantighe!" Sesler çınladı ve Saffron son bir kez beannighe'nin gözden kaybolduğu yere bakıp iç geçirdikten sonra çitten geçerek daurae ile yeniden bir araya geldi. Asche'nin peşinden ağaçlara doğru ilerledi, düşünceleri o kadar parlak ve yoğunlu ki önlerinde olup bitenleri zar zor algılayabiliyordu.

Taran mac Delbaith neden hafıza iplerini yatağının altındaki bir kutuda saklasın ki?

Onun muydu? Yoksa başkasının mı?

Sunbeam'in dediği gibi gerçekten küllüyse, onları çıkaran o muydu? Yoksa başka biri mi çıkardı?

Karşı taraftaki kırmızı üvez ağacının altından geçerlerken Saffron kaşlarını çattı ve beannighe'nin söylediği başka bir şeyi hatırladı.

Üvez kanlı olmak ne anlama geliyordu ve bunun kurak büyü ve gerçek isimlerle nasıl bir ilişkisi vardı?

Ve-

Saffron, bir zamanlar söz verdiği gibi Cylvan'ın adını korumak için bunu kendisi yapabilir miydi?

ŞAPEL

Saffron'un yapacağı son şey daurae'de yürümekti.

Bütün meyvelerin saklandığı kütüphaneye doğru ilerlerken, daha önce çitlerden hiç geçmemiş biri gibi davranmaya devam etti. Ağaçların diğer tarafındaki gölgeli binalara yaklaştıklarında nefes nefese kaldı ve şaşırması gibi yaptı ve Saffron her şaşırması gibi yaptığında Asche daha da heyecanlandı.

Birden fazla kez Taran'ın ne kadar memnun olacağı konusundaki heyecanlarını haykırdılar, bu da neredeyse Saffron'un tüm sabrını bir anda bitiriyordu. Asche'yi Ostara'ya kadar Taran'dan olabildiğince uzak tutmak mümkün müydü? Birdenbire daurae'nin fey lordunun yakınında olmasını istemedi, onu hasta edebilecek başka bir şey olduğundan endişelendi. Yavru köpek sevgisi mi? Yersiz bir hayranlık mı?

Bulabildiği her türlü dikkat dağıtıcı şeyi isteyerek, dauraları geçtikleri her terk edilmiş yapıya götürdü, çoğunlukla sadece zaman kazanmaya çalışırken bir yandan da gözünü işe yarar bir şeylerden ayırmamaya çalıştı. Bir keresinde köşede Güneş Işını'na neredeyse çarpıyordu, eliyle ağzını kapattı ve sessiz olmasını işaret etti, Asche ona dışarıdan seslendiğinde buruşturdu. Gözleri kocaman açılmıştı ama

Saffron sadece gözden uzak durması için tısladı, o da başını salladı ve tekrar sıvıştı.

Sarkan bir yapının çatı kiremitlerinin etrafındaki oymalı taş işçiliğini takdir ederken gıcırdayan metal sesi Saffron'un dikkatini çekti ve Asche gelip görmesi için seslendiğinde sıçradı. Ancak onları bulduğunda Saffron içgüdüsel olarak onları yakaladı ve görünce tekrar geri çekti.

Kemikler, tepedeki çökmekte olan tavanın molozlarıyla kirlenmiş uzun bir zemine yayılmıştı; birçoğu toz haline gelmiş, diğerleri ise tam olarak ilk düştükleri yerde yatıyordu. Saffron'un içini dehşetle dolduran bu manzara sadece daurayı heyecanlandırmışa benziyordu; daurae, Saffron'un tutuşuna karşı kıvranıyor ve bırakılması için sızlanıyordu.

Nefin en ucunda, iki yanda tabut gibi dizilmiş sıralardan geriye kalanlar, Saffron'un sunak ve kilise olduğunu hayal meyal anladığı şeylere bakıyordu. Luvon büyürken, her mevsim dönümünde eski tanrılara adak adamak dışında pek dindar olmamıştı ama Saffron ona, Saffron'un hiç duymadığı tanrılara tapan fey arkadaşlarıyla ayinlerde katılmıştı. Luvon'un eve döndüklerinde ima ettiği gibi, bu tanrılar birden fazla kez insan geleneklerinden taşınmıştı ama Saffron hiçbir yüksek fey'in bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordu.

Bulundukları oda ona bu anıları hatırlatsa da, özellikle herhangi birini yansıtmıyordu. Asche merakla dolup taşmaya devam etti ve sonunda kendini kurtararak binaya doğru koşmaya başladı. Saffron neredeyse onlara dikkatli olmaları için sesleniyordu, dilsiz hali hatırlatılınca zorlukla ısırdı.

"Ohhh, Cylvan çok kıskanırdı," diye düşündü Asche, sesi yüksek tavanda . "Proserpina şapellerinin çoğu yakıldı ya da Dagdan Manastırlarına dönüştürüldü... ama burası çok iyi korunmuş.

Acaba geride kalan nadir kitaplar var mıdır? Eğer ona bir tane götürürsem, belki de mahvettiğim ayakkabılar için o kadar kızmaz..."

Saffron yutkundu ve içeriye ikinci bir bakış açısıyla tekrar baktı. Ön taraftaki mihrap kalın bir tozla kaplanmıştı; uzak duvarı yaşlılıktan kırılmanlaşmış bir dizi altın mum kaplamıştı; arka duvardan sıcak sarı bir zemin üzerine altın bir güneş motifiyle işlenmiş bir duvar halısı sarkıyordu. Boynunu yukarı doğru uzatarak, bir an için kendini, kalan renkli camları yerdeki kemiklerin ve döküntülerin üzerinde canlı gökkuşakları oluşturan, tepedeki kırık gül penceresinde bile kaybetti.

Proserpina'nın şapeli. Ama neden böyle bir şey olsun ki? bir insan kampüsünde? Tabii okul yok edilmeden önce bilerek oraya yerleştirilmediyse? Kampüste yürüyen öğrencilerden nefret eden, sonunda okulun tamamen kapatılmasını talep edecek olan, kralı onları öldürmek ya da perdenin arkasına itmek için avlayacak olan Gece Kraliçesi'ne adanmış bir kilise. Şapel ona ilk adandığında, öğrenciler başlarına gelecekleri biliyorlar mıydı?

Saffron tereddütlerini bastırarak pes etti ve daurayı içeriye kadar takip etti. Sunağın altındaki kırık şişeleri karıştırdı, almer kilidini açıp içeride yağları ve tütsüleri kokladı, sonra Asche'yi arka kapılardan birinden geçerek soyunma odası ya da ayin odası gibi görünen bir yere kadar takip etti. Asche ikisinin toplamından daha ağır bir kapıyı kırarak açıp tavana kadar kitaplarla kaplı karanlık bir odayı ortaya çıkardığında merakı en üst seviyeye çıktı. Saffron neredeyse daurayı iterek yolundan çekecekti.

Duvardaki mumlardan birini arayan Saffron, çabucak yaktı ve tüm küçük odayı geniş gözlerle ve gezinerek işgal etti

eller. Bu durum dauraları dikkatlerini toplayacak başka bir şey bulmaya zorladı ve bir hışımla pelerinlerini savurarak döndüler.

Saffron bu kitapların neden diğerleriyle birlikte yeraltının koruyucu göbeğine taşınmadığını, bunun yerine zamanın kurnazlıklarına ve onlara nasıl davranmayı uygun gördüyse ona bırakıldığını merak etmek zorundaydı. Saffron'un minnettarlığına bakılırsa, karanlık ve kilitli oda, çiğnenmiş sayfaların ve nemli havanın neden olduğu küflenmenin izleri olmadan dinlenen bir avuç dolusu kitabı korumayı başarmıştı.

Hâlâ sağlam ve okunaklı olan ne bulduysa eline alan Saffron, yerde kendi etrafında bir daire çizdi ve mumun ışığında sayfaları çevirdi. Arada bir Asche uğruyor, sanki Saffron'un gittiğini ve onun yerini alabileceğini umuyormuş gibi, sadece oflayıp puflayarak tekrar gidiyordu. Dışarıda yağmur hızlanmış, uzaktan gelen gök gürültüsü saatin tam olarak kaç olduğunu anlamayı zorlaştırmıştı. Ama Saffron okumaya devam etti. Kendini durduramıyordu.

Çoğu anlamsızdı ya da bilmediği dillerde yazılmıştı ya da basitçe kafasını aşan yüksek seviyeli kelimelere cevap veriyordu. Sonunda anlayabileceği bir şey bulduğunda, neredeyse bulmamış olmayı dileyecekti. Kalbi hızla çarpıyordu, parmakları el yazısıyla yazılmış başlığı takip ediyordu: *Proserpina'nın Gümüşü*.

Kişisel bir günlük şeklinde yazılmış olan Saffron, çiçekli yazının içindeki kelimelerin çoğunu çözmekte zorlandı ama anlayacak kadarını topladı. Kalbi bütün bu süre boyunca kulaklarında çarptı, ancak o sadece uzaktaki daha fazla gök gürültüsü gibi davrandı.

Karmaşık, somut zenginliğin belgelenmiş tek biçimi; basit zengin dokunuşlardan daha incelikli.

Merakla gömleğinin yakasından aşağıya uzanıp ametist kolyeye uzandı, onu sıktı ve karşılığında ısındığında kendi kendine gülümsedi. Bu bir 'dokunma tılsımı' sayılır mıydı? Belki de bu, gümüş parçaları çalışmazken harabelerin içinde nasıl hâlâ çalıştığını ? Ah, beannighe kelepçelerine isim vermeyi tartışırken bariyerinden bahsetmişti ve Saffron bu bariyerin özellikle zenginliği bastırmış olması gerektiğini fark etti. Demir çitin içinde peri, cin ya da başka bir vahşi fey görmemesine şaşmamalı.

Hem insanlarda hem de yüksek feylerde davranışsal teşvik için kullanılır. Bkz: Proserpina'nın İnsan On Engeli, (""')'in İtaatsizliği Ehlileştirmenin Üç İlkesi, ""')'in Gözaltına Alınan Demir ve Rowan Cadılarındaki Ironick Yeteneklerini Zapt Etme Araçları, vb.

Bazen eğlence amaçlı kullanılır. Bkz: Proserpina'nın On Altı Şehvet Düşkünlüğü, Güçlendirilmiş Sídhe Zenginlik ve Büyü Etkinliği İçin Araçlar, vb.

Kapalı peçe gözyaşlarından etkilenen yüksek feylerde Küllenme Dönemlerinin etkilerini hafifletmek için kullanıldığı bildirilmiştir. Ayrıca önde gelen cadı avcısı aileler tarafından avlarda da kullanılır.

Mac Dela Sídhe ailesi tarafından gizli tutulan üretim yöntemleri.

Küllenmiş Dönemler'den bahsedilmesi Saffron'un dikkatini bir mendeneye hapsedecekti, eğer bir sonraki satır araya girip onu daha sıkı kavramasaydı.

"Mac Dela..." diye fısıldadı yüksek sesle mırıldanmadan önce: "Bu Kral Clymeus'un soyadı, değil mi?"

Yanındaki zeminde bir şey kaşıdı ve parşömen öğle yemeğini bulmaya gelen bir fare olduğunu düşünerek sıçramasına neden oldu. Ama sonra kitaplardan biri aniden yerinden oynadı ve Saffron irkilerek geriye doğru sıçradı ve şaşkınlıkla tekmeledi. Rafın altına sıçradı ama zemine sürtünmeye devam etti ve Saffron yutkunup bakmak zorunda kaldı, yoksa merakı onu canlı canlı yiyecekti.

Diğerlerinin aksine, söz konusu kitap o kadar da iyi korunmamıştı; sırtına yapışmış sayfaların sayısı olması gerekenin iki katıydı, kendi üzerine eğilmiş ve fazla uzamış ayak tırnakları gibi dışa doğru kıvrılmanın eşiğindeydi. Sanki yüzyıllar boyunca bir kuyunun içinde saklanmış, ancak kapıyı açtığı anda çıkarılmış ve anında kurutulmuş gibiydi.

Tereddüdünü bastırarak kitabı tekrar gözünün önüne getirdi ve onu ısırmadığında rahatladı. Sayfaları dikkatlice birbirinden ayırarak, bir ağacın yaprakları gibi iç sırttan yeni sayfaların büyümesini yeniden alevlenen bir ilgiyle ve sonra da anlayışla izledi. Görünmez ellerin her yeni sayfaya notlar karalaması gibi, bir kitap kendini sürekli yeni bilgilerle dolduruyordu. Kaşımanın çıkardığı ses yeni bir sayfanın olgunlaşmaya başladığını gösteriyordu ve Saffron ağzı açık bir şekilde tam önünde siyah mürekkeple yazılmış kelimelerin belirmesini, üstte etiketlenmiş satırları doldurmasını izledi.

*KRAL AILIR'IN GÜNÜ| BAHAR| AOLORA BARRACH (SÍDHE)| (DE
BHALDRAITHE (SÍDHE))| DOĞUM.*

*KRAL AILIR'IN GÜNÜ| BAHAR| THUVA BARRACH (SÍDHE)| (DE
BHALDRAITHE (SÍDHE))| DOĞUM.*

KRAL AILIR'IN GÜNÜ| İLKBAHAR| MURVA MAC DELBAITH (SÍDHE)| (MAC DELA (SÍDHE)) | ÖLDÜ.

KRAL AILIR GÜNÜ| BAHAR| MICCHON Ó CÀIDH (SÍDHE)| (Ó CATHBAD (SÍDHE)) | DOĞDU...

Neredeyse sadece büyü aile tarihinin ilgi çekici bir formu olarak bırakıyordu - ta ki midesi guruldayıp gözleri isimlerden birine geri dönene kadar.

Murva mac Delbaith (mac Dela).

Neden bu isimler...?

Üst kenar boyunca etiketli sütunları aramak-Saffron çabuk öğrendi.

*KARAR MAHKEME | SEZON | YENİ ALVISH İSİM |
(ESKİ ALVISH
AİLE ADI)| DURUM.*

Yeni Alvish adı-Mac Delbaith. Eski Alvish aile adı- "Mac Dela," diye mırıldandı.

Arrow'un ölümünden sonra Elluin'e gümüş iğneyi sağlayan Taran mac Delbaith, Safran'ın sırtına acımasız suçlamaları kazımak için kullanılan iğne. Proserpina'nın gümüş gerdanlığını ve gümüş kelepçelerini tedarik eden ve diğer herkese bunları nasıl kullanacaklarını öğreten Taran. Sadece Mac Dela ailesi tarafından üretilen gümüş aletler.

Biri Saffron'un sırtına tekme atmış olmalı. Kapı göğsüne çarparak kapanmış olmalı. Birden kelimeleri okuyamaz oldu, o küçük odada çıldırmış gibi hissetti. İnkâr etmeye çalıştı, bunun doğru olamayacağına dair bir neden bulmaya çalıştı ama kelimeler tam önünde duruyordu, hatta onları bir Sídhe ailesi olarak etiketliyordu, tıpkı Cylvan'ın bir zamanlar Taran'ın ait olduğunu söylediği gibi.

Ama o zaman bu şu anlama geliyordu... Taran mac Delbaith, Kraliçe Proserpina'yı perdeyi kapatmaya; insanları avlamaya, yerlerinden etmeye veya öldürmeye ittiği söylenen, hatta içinde oturduğu, ölü kurak öğrencilerin kemikleriyle çevrili şapelin bile gösterdiği kurt kral Clymeus mac Dela'nın soyundan geliyordu-

Saffron kitabı çarparak kapatmaya çalıştı ama ezilmiş omurga yarıldı ve sayfalar her yöne doğru patladı. Geriye doğru çabalayarak onları tekmeledi ve odanın dışına, karşı duvara doğru yuvarlandı. Her sayfadaki sözcükler yok olurken, artık birbirine bağlı olmadıkları anda silinirken bakakaldı. Ama Saffron onu görmüştü.

Cylvan biliyordu, değil mi? Tüm Alfidel biliyordu, değil mi?

Yaptığı onca şeyden sonra Clymeus'un ailesinden birinin iktidara dönmesi için neden bu kadar hevesli olsunlar ki? Ve Cylvan, Proserpina'nın doğrudan soyundan gelen biri olarak -doğrudan akraba olmasalar bile, Taran'la aralarında hiçbir geçiş olmayacak kadar çok kuzen ve akraba olsa bile-

Gerçekten de Sunbeam'in dediği gibi herkes Mac Delbaith'lerin kül rengi olduğuına inandiğı için miydi? Sanki büyü yapamayan yüksek feyler hiç risk teşkil etmeyecekmiş gibi...? Taran'ın eski kralla olan bağlantısının Cylvan'ı barışa yönlendirmesine yardımcı olabileceğini mi düşünüyordlardı, çünkü Taran bir zamanlar Clymeus'un ne yaptığını yakından biliyordu...?

Cylvan neden bundan hiç bahsetmemişti? Elbette biliyordu, elbette bunun Taran için, mac Dela-mac Delbaith ailesinin yeniden iktidara gelmesi için ne anlama gelebileceğini biliyordu?

Taran açıkça eski kralla aynı Sídhe gücünü taklit ederken, Cylvan nasıl olur da bir keresinde Saffron'un gözlerinin içine bakıp kurdun kim olabileceğini bilmediğini söyleyebilirdi? Hem de eski kralın soyundan gelen biriyken? Cylvan bile Taran'ın küllenmiş olduğuına nasıl inanabilirdi ki Saffron'a ne olduğunu bilmediğini söyleyebilirdi?

kurt, tıpkı Proserpina'nın Gece Mahkemesi'nde olduğu gibi, Morrigan'ın kampüsünde Clymeus gibi bir hayvanın beantighes avladığı zaman mıydı?

"Neden...?" Saffron mırıldanarak parmaklarını saçlarında gezdirdi, saçları örümcek ipliğı gibi kafasına dolanmıştı. Yere çökerek, çapraz kollarına doğru nefes nefese kaldı. Dizlerini kendine doğru çekti, aniden parçalara ayrılıyormuş gibi hissetti. Hasta olacaktı. *Hasta* olacaktı.

Tek düşünebildiğı, Alfidel halkı Taran'ın yeniden iktidara gelmesini hâlâ memnuniyetle karşılıyorsa, bunun Proserpina'nın Gecesi sırasında insanlara yapılan muamelenin onlar için uykularını kaçırarak bir şey olmadığı anlamına geldiğiydi. Sanki kimse Clymeus'un yaptıklarından korkmuyordu da Proserpina'nın insanlarla ve peçeyle meşgul olmasaydı yapabileceğı bir şeyden korkuyordu. Özellikle insanlara zarar vermeye bu kadar niyetli olmasaydı, tıpkı onu reddeden ve ilk kızgınlık tohumunu eken insan sevgilisi gibi. Sanki Cylvan'ın getirebileceğı daha kötü bir şey varmış, sadece bir Gece Hükümdarı'nı nasıl kontrol edeceğini bilen biri bunu engelleyebilirmiş gibi. Yüksek feyler Clymeus'un bir kahraman olduğunu mu düşünüyordu? Proserpina'nın öfkesini kendileri yerine insanlara yönelttiğı için mi?

Cylvan bekledikleri gibi kötü Gece Kralı olmasa bile, bunun bir önemi var mıydı? Yoksa korkular arttıkça ve söylentiler yayıldıkça insanlar yine kurban mı olacaktı?

Alınacak başka ne olabilir ki?

Kollarını sıkıca kavrayan Saffron yüzünü kollarının kıvrımlarına bastırdı ve çığlık attı. Ses boğuklaşmıştı, ama dışarıya kaçabilecek herhangi bir şey dışarıdaki şiddetli yağmur tarafından tamponlanacaktı. Sanki gökyüzü de onun hissettiklerini hissediyor, göğsünde sıcak, vahşi ve çılgınca kıpırdanan aynı azabı taklit ediyordu. Kaybolmayı diledi

Altında, yağmurda tamamen kaybolmak için, böylece tekrar ayrılmak ve demir çitin güvenliği dışında gerçekte yüzleşmek zorunda kalmayacaktı-

Belki de biraz fazla yüksek sesle yalvarmıştı, çünkü yağmur onu duymuştu. Yağmur onu duydu ve itaat etti - şapelin çatısını sağanak suyun altına gömdü, kendi ağırlığı altında inlemeye zorladı, sonra da onun üzerine çöktü.

YAĞMUR

Yağmur nedeniyle gölet büyüklüğünde birikintileri harabeye dönmüş

kampüsü kapladı

yağmaya devam etti. Saffron dışarıya nasıl çıktığını bilmiyordu.

-Yalnızca dünya dönüyordu ve vücudunun içinde tamamen dikişli değildi. Belki de bu kasıtlıydı, çünkü bedenine geri dönmeye çalıştığı anda parçalara ayrılan bacağına acısı kendini gösterdi ve Saffron acı içinde çığlık attı.

Sunbeam tarafından taşındı. İleride Asche yağmurda koşuşturarak yolu açmaya yardım ediyordu. Baş döndürücü acının altında, Saffron onların birbirleriyle konuştuklarını duydu, ileri geri, sanki Asche Günişini'ni gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. Sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi. Saffron da başını çarpmış olmalıydı. Rüya görüyor olmalıydı.

Her adımda, su birikintileri Saffron'u ağırlaştırıyor, onu ele geçirmeye, eski okulun yolundan geçtiği için bir ceza olarak tümseklerin içine çekmeye çalışıyordu. Ancak bacağındaki korkunç acıyı hafifletmek için boğulma kaderini kabul etmeyi ne kadar istese de, Sunbeam buna izin vermedi. Sırtının ve omuzlarının tüm gücüyle Saffron'u destekliyor, dauralar panik içinde alıp verirken ve büyülerini kullanmaya çalışırken onu ufalanan taş iskeletlerin arasında sürüklüyordu. Tekrar tekrar denediler

Ellerinden ateş ama her seferinde sadece bir sessizlik ve ardından bir şaşkınlık iniltisi duyuldu.

Yağmurun ve yaklaşan karanlığın içinden görmek neredeyse imkânsızdı. En azından Saffron kendine böyle söylüyordu. Acıdan bulanıklaşan görüşü değildi. Isırmak için mücadele ettiği kusmuk onu içten dışa doğru canlı canlı yiyene kadar şişip yükselmiyordu. Siktir. *Lanet* olsun.

Ancak Proserpina'nın şapelinin zaman kilitli mezarının açılması, kapıların içinde hapsolmuş ruhları çileden çıkarmış gibi, Saffron aniden her yerde parıldayan ışıltılara tanık oldu. Luvon'un gözleri gibi süt beyazı ve opalesan, yosunların, yaprakların ve taşlara yapışan sarmaşıkların arasında açan beyaz ayçiçekleri tarafından çekiliyormuş gibi binaların arasında, parçalanmış pencerelerin yanından, sarkan duvarların arasından süzülüyordu. Her gölgede, sağanak yağmurun aşındırdığı çamurdan çıkan kemikleri gördü, ona bakmak için başlarını çeviriyorlardı. Onları gördü. Hepsini.

"Kahretsin..." diye yalvardı Güneş Işını onu gözlerini açık tutmaya, nefes almaya teşvik ederken, neredeyse varmışlardı. Ama Saffron devam etme isteğini giderek kaybediyor, ya paramparça bacağının tamamen kesilmesini ya da ruhların ruhunu bedeninden koparmasını, böylece artık onu hissetmek zorunda kalmamayı diliyordu.

İki binanın arasından aniden parlayan tek bir ruh çıktı ve patikada ayaksız bir şekilde süzüldü. Güneş Işını onu görmemiş gibi devam etti ama Saffron gördü ve vücudu sarsıldı. Onu Sunbeam'in kollarından fırlattı, acı dolu bir çığlık atarak yere düştü ve sonunda pembe renkli safrasını çamura kustu. Güneş Işını onu yakalamak için çabaladı ama Saffron sadece başını kaldırdı ve yüzlerini tekrar görmek için çaresizce patikanın loş kenarını aradı.

"Arrow?" Kısık sesle yalvardı. Güneş Işını onu tekrar ayağa kaldırdı ve Saffron ona karşı savaşıırken onu devam etmeye zorladı,

arkadaşını aramak için boynunu zorluyordu. Opalescent. Şeffaf. Arrow'un ruhu, güvenli ve sıcak bir yer olduğu zamanları hiç bilmemesine rağmen harabelerde dolaşıyordu. Neden sadece bir hapishaneye dönüştüğünde orada kapana kısılmak zorundaydılar?

TAM OLARAK NE KADAR SÜRÜKLENDİĞİNİ BILMIYORDU. SAFFRON'UN TEK BİLDİĞİ Demir parmaklıklara ulaştıklarında hem titriyor hem de sıcak terden sıırılsıklam olmuştu. Tüm vücudu zonkluyordu. Kırık bacağının tamamen kopup gittiğinden emindi. Ama bu onu endişelendirmiyordu - ne de olsa istediği buydu.

Ama onlar demirden geçerken bir düşünce kakofoninin önüne geçmeyi başardı ve Saffron elini uzatarak Sunbeam'in gömleğinin önünü kavradı.

"Bekle," diye homurdandı. "Taran. Taran'ın seni görmesine izin verme." "Şu anda bunun için endişelenme-"

"Hayır," diye ısrar etti Saffron sıkılmış dişlerinin arasından ve Güneş'in giysilerini sıkıca kavradı. Taran'ın Güneş Işını'nı sisin içinde görmesinin sadece şüphelerini artıracakını biliyordu. Saffron'a duyduğu güveni zayıflatacaktı. Aralarındaki geçici barışı zora sokacaktı. Hollow'u Danann Evi'nde tehlikeye atabilirdi. Saffron bunu riske atmayacaktı. Taran'ın Güneş Işını'na tek bir göz bile atmasına izin vermeden önce kampüse kadar karnının üzerinde sürüklenirdi.

Ulaşabildiği en yakın dala tutunarak kendini Güneş Işını'nın pençesinden kurtarmayı başardı. Zar zor dik durmayı başarsa da bacağı büküldü ve bağırsağındaki mide asidinden geriye kalanları kusmak için eğildi. Ona ters ters bakan Güneş Işını'nın gözleriyle tekrar karşılaştı ama Saffron onu dinleyene kadar inat etmeye devam edecekti.

"Neler oluyor?" Asche aceleyle geri döndü, arkadaşlarının geride kaldığını fark etmemişti. Güneş ışını onlara bir bakış fırlattıktan sonra hayal kırıklığı içinde burnunun kenarını sıktı.

"Daha ileri gitmemeliyim," dedi ve Saffron rahat bir nefes almayı başardı. "Ona yardım edebilir misin, Asche?"

"Ben... Ben onu taşıyım," diye ciyakladı Asche sonunda. "Yaralanması benim suçum zaten... Onu o binaya ben götürdüm..."

Saffron yüzünü buruşturdu ama aceleyle yanına gelen Asche'ye elini uzattı. Saffron'un kolunu omuzlarına çektiler ve Saffron onların gücünü test etti, neredeyse ağırlığının altında büküldüklerinde sefil bir kahkaha attı. Ama sağlam bacağının üzerinde yeterince iyi zıplayabiliyordu. Sadece dengede durmasına yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Taran hiçbir şey görmediği sürece bunun bir önemi yoktu.

Teşekkür , dedi Günişığı'na, onlar geçerken. Asche onun konuşmasına kulak misafiri oldu.

"Asche, sakın fey lordu arkadaşının bunu görmezden gelmesine izin verme," diye tısladı Sunbeam daurae'ye, sonra, Lord Taran söz konusu olduğunda açıkça saf numarası yapıyordu. Buna karşılık Asche bir kraliyet muhafızı gibi sertleşti. Tartışmaları, bir şekilde birbirlerini tanıdıklarının bir başka kanıtıydı ama Saffron'un zihni bu düşünceye tutunamayacak kadar hızlı dönüyordu.

"Tabii ki hayır!" Saffron'u birkaç zıplama adımı daha ileri çekerek söz verdiler. "Yardım almasını sağlayacağım. Yemin ederim. Seni burada gördüğümü de kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum... Avren'e döndüğümde bile kimseye söylemeyeceğim..."

"Güzel," diye mırıldandı Saffron'a bir kez daha sinirli bir bakış fırlatmadan önce. Saffron, Asche'ye daha fazla yaslanıp önündeki araziye odaklanmadan önce sadece gülümsedi.

Belki de sürekli olarak idrakinin zayıflamasından kaynaklanıyordu ama Saffron sisin içindeki gölgelerin çoğaldığına yemin etti. Hantal, ince,

Yavaş hareket eden, hızlı gölgeler her yanlarından geçip gidiyordu. Daha fazla hayalet. Kraliçenin dini mezarının açılmasına öfkelenen daha fazla hayalet. Saffron özür dilemek için geri dönecekti. Hapishaneyi bırakılması gerektiği gibi yeniden mühürlemek için geri dönecekti. Sadece anlayacaklarını umuyordu.

Ağaçların arasından uzayıp giden yola çıktıklarında Taran çoktan orada onları bekliyordu, sanki kanın kokusunu almış gibiydi. Sanki ormandaki hayaletlerin çalkantısını hissedebiliyordu ve bir şeyler olduğunu biliyordu. Onları fark ettiğinde ve yaralanan kişinin sadece Saffron olduğunu anladığında yüzündeki ifade buruktu

-Çünkü bu, Taran'ın dauralar söz konusu olduğunda empati kurabildiği anlamına geliyordu ama Asche ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın Saffron'a yardım etmeyi de reddedebilirdi. Taran'ın koruyacağı Saffron kimdi ki zaten? Saffron gerçekte ne yapıyordu ki dönüp Hollow'u ya da başka bir beantighe'yi zorlayamıyordu?

"Ne oldu?" Taran, Asche'yi tutup Saffron'u çekerek uzaklaştırmasını istedi. Saffron sefil bir homurtuyla çimlere çarptı, kendini sırt üstü itmeye çalıştı ama süngerimsi toprağa çok çabuk battı. "Yaralandın mı Asche?"

"Harabelere girmenin bir yolunu bulduk ama bir bina çöktü," dedi Asche hızla, titreyen sesine rağmen iddialı olmaya çalışarak. "Beantighe kapana kısıldı ve ben de büyümü kullanamadım."
_"

"Hadi," diye araya girdi Taran, Asche'nin kolundan tutup ata doğru çekti. "Donuyorsun. Hadi seni eve götürelim."

"Bekle!" Asche talep etti. "Onu bırakmayacağız!" "Sen benim önceliğimsin-"

"Hayır!" Asche ısrar ederek kendini Taran'ın elinden . "Beantighe'nin yardıma ihtiyacı var! Onu burada bırakamayız!"

"O sadece lanet olası bir beantighe, Asche, daha bir sürü var-!"

"Cylvan'a söyleyeceğim!" Asche ağladı. "Tüm bu olanları! Ona her şeyi anlatacağım! Ona beantighe'yi kurdu aramak için ormana gönderdiğini söyleyeceğim!"

Yakınlarda bir yerden kahkahalar yükseldi ve sonra Saffron bunun kendi kahkahası olduğunu fark etti. *Beantighe'yi kurdu aramak için ormana göndermek*, Taran'ın onlara söylediği gerçekten bu muydu? Kampüste dolaşan hayvanı bulmak için mi? Tanrım, Alfidel'deki herkes Taran mac Delbaith'in gerçekten de kül gibi olduğuna inanıyordu. Belki de öyleydi. Belki de Saffron, Sunbeam'in bir keresinde söylediği gibi, başından beri bunu gerçekten hayal etmişti.

"Seni eve götürüyorum," diye ısrar etti Taran. "Beantighe için geri geleceğim, tamam mı? Hep birlikte gidersek, iki kat daha uzun sürer ve ölümünüzü yakalarsınız."

"Ama o-!"

"O iyi olacak. Onun için geri geleceğim, Asche, tamam mı? Cylvan'a hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Onu endişelendirmek için bir sebep yok. Seni bıraktıktan sonra beantighe için geri geleceğim, tamam mı? Şimdi *bin şu lanet ata*."

Saffron, onlar ortadan kaybolduktan ve Akik Ormanı'nı gecenin örtüsü kapladıktan çok sonra bile Asche'nin onun için nasıl ayağa kalktığını unutmayacaktı. Saffron çamurda, yağmurda tek başına, bacakları geriye doğru bükülmüş halde ölse bile. Sis in içinde dolaşan başka bir hayalet olsa bile.

Gözlerini kapatan Saffron toprağın derinliklerine gömüldü ve eğer isterse onu yutmasına izin verdi. İsterse onu içine sürüklemesine izin verdi. Ama önce yapması gereken bir şey vardı. Belirlmesi gereken bir niyet.

Titrek bir el uzatan Saffron, önceki geceyi ezberleyerek geçirdiği Arid-Ogham, feda işaretlerini hatırladı. Bir daire çizdi.

çamura. En alttan başlayarak, her bir satırı dikkatlice kenarından oydu ve her bir harfi sırayla toprağa fısıldadı.

S-I-L-B-H-A-N. Cylvan'ın ölümsüzleştiği her yerde, tüm dillerin yüksek fey tarihine kaydedilecek olan Eski Alvish yazılışı. Alvish ya da Gaeilge, insan ya da fey olmayan bir kelime. Sadece bir isim. Kendi başına bir büyü, çünkü Saffron ne zaman çağırırsa Cylvan'ın geleceğini biliyordu. Ve büyü Saffron bir nefes daha alamadan yağmurda yıkanıp gidecek olsa da, toprağa onu hatırlaması için yalvardı.

Taran mac Delbaith kral olamayacaktı. Cylvan, Kyteler Kurak Büyü Okulu'nu köklerinden kiralayan aynı insanlar, aynı aile tarafından boyun eğmeye zorlanmayacaktı.

Cylvan onu koruyacaktı. Cylvan bir gün onu eski haline getirecekti ve geceyi atlatabilirse Saffron ona yardım edecekti. Saffron bundan emin olacaktı ve prensin adını orman zeminine kazımak, ona yardım edebilecek en az bir kişinin iktidara geleceğine dair bir sözdü. Farklı biri. Kalan ruhların sadece beklemesi gerekiyordu ve Gece Prensi gelecekti.

Saffron'un ona ihtiyacı olduğunda hep gelirdi.

Gözlerini kapatan Saffron elini göğsüne götürdü ve titreyen bir nefes verdi. Asche ve Taran'ın henüz eve dönüp dönmediklerini merak etti. Hollow'un eve gitmesine izin verilip verilmediğini merak etti. Sunbeam ve Beannighe'nin sıcak ve kuru bir yerde olup olmadığını merak etti. Kaelar'ın bir keresinde söylediği gibi, Cylvan'ın ya da başka birinin onun gittiğini fark edip etmeyeceğini merak etti.

Üç peri arkadaşı onu karanlıkta, aksi takdirde onları yasaklayan sisin hemen kenarında buldu. Saffron onların renkli ışıklarını takdir etti. Dewdrop gökyüzüne uçup gidene kadar çamurda debelenip durdular, dikkatini çekmek için ya da belki de onu uyanık tutmak için ellerini salladılar. Dewdrop

Geriye kalan ikisi şapka niyetine yapraklar ve kılıç niyetine dallarla gösteri yapıyor, Saffron'un gözleri ne zaman yavaşça kapansa ciyak ciyak bağırlıyorlardı, sanki gösterileri sırasında uyumayı düşünmesi bile hakaretmiş gibi. Bir parçası, ilkinin yaptığı gibi uçup gitmelerini diledi, gözlerini kapatıp uyumayı ve güneşin doğmasını beklemeyi diledi.

Güm, güm, güm. Yola vuran ayakların sesi geldi

Saffron bulanık gözlerini açarak Taran'ın atını aramaya başladı. Taranın geri dönmüş olmasına şaşırılmıştı ama sadece hayal görmüş olabileceğini anlayınca tekrar çamurun içine gömüldü. Taran geri dönmüyordu. Taran'ın geri dönmek için bir nedeni yoktu. Saffron bir hiçti, Saffron sadece tek kullanımlık bir beantighe'ydi.

-

Ayaklar onu karşılamak için acele etti ve Saffron kendini bakmaya zorladı. Hava çok karanlıktı, yağmur hiçbir şeyi net göremeyecek kadar şiddetliydi ama kendisine doğru koşan bir şeyin silüetini seçebildi. Yaklaşınca dizlerinin üzerine çöktü, kollarını Saffron'un omuzlarına doladı ve onu hemen pelerininin sıcaklığına çekti.

Oh.

"*Cylvan,*" diye mırıldandı Saffron düşünmeden, zayıfça gülümseyerek. Cylvan kaskatı kesildi. Çılgınca bir el Saffron'un yüzündeki ıslak saçları gözlerinden uzaklaştırdı.

"Saffron," diye cevap verdi Cylvan. "Ne oldu, Saffron? Yaralandın mı?"

Saffron yüzünü buruşturdu ve güçsüzce bükülmüş bacağını işaret etti. Cylvan'ın eli ona dokunmak için aşağı indi, Saffron haykırınca tekrar geri çekildi. Özür dileyerek Saffron'u pelerininin sıcaklığına yaklaştırdı ve Saffron uzun bir rahatlama nefesi verdi. Örtünün derinliklerinden Dewdrop endişeli ciyaklamalar ve elleriyle belirdi

Saffron'un kirpiklerini çimdikledi ve Saffron sessiz bir şekilde *Teşekkür ederim.*

"Seni eve götüreceğim," diye söz verdi Cylvan, sonra da içinden küfretti. "Bazı nedenlerden dolayı burada sihrimi kullanamıyorum, bu yüzden biraz yürümemiz gerekecek. Ama seni taşıyacağım. Canın yanacak ama bana katlanmak zorundasın, tamam mı?"

Saffron rahatlatıcı bulutun içinde çok uzun süre oyalandı, ancak Cylvan yüzünü okşadığında yüzeye geri döndü. Sanki Cylvan'ın kollarına sarıldığı anda savunması tamamen düşmüştü ve uyumanın güvenli olacağını biliyordu. Saffron gözlerini aşağı çeken ağırlığa rağmen başını sallamayı başardı ve Cylvan bir kolunu Saffron'un sırtının altına, sonra da bacaklarının altına kaydırmadan önce bir şeyler fısıldadı.

Saffron'un bacağı kırık kemikten sarktığı anda, eli Cylvan'ın göğsünü pençeledi ve içinden bir çığlık koptu. Cylvan bolca özür diledi, tekrar hareket etmeden önce sadece bir an durakladı. Bir acı çığlığı daha ama Saffron onu ısırmaya çalışarak ellerine geçirebildiği her şeyi kavradı.

Cylvan'ın fısıldadığı teselli ve cesaretlendirmelere tutunan Saffron, gözleri kapalı ve nefesini bacağındaki dayanılmaz ateşe karşı tutarak prensin bedeninde kayboldu ve onu tekrar geri çekecek tek şey ıslak kürk kokusuydu. Çürük. Kan.

Cylvan'ın hareketleri durdu. Saffron gözlerini açmak için zorlandı, sağanak yağmura rağmen nefes nefese kalmış ve yollarını kesen siyah bir kurt bulmak için gözlerini kısarak baktı. Altında, Cylvan'ın kolları kilitlendi ve sonra titredi.

"Bu..." diye nefes aldı, kalbi Saffron'un kulağının yanında çarpıyordu. "Kurt. Bu... bu gerçek..."

Taran'ın Saffron için bu şekilde geri gelmesinin bir nedeni olmalıydı. Belki zaman kazanmak için, belki de onu daha kolay taşımak için.

Belki de en sonunda Saffron'a başından beri niyetlendiği gibi Arrow, Cloth ve Berry ile aynı kaderi gösterecekti. Ama kendi kibri en son istediği şeyle, Cylvan'ın nihayet onu görmesiyle sonuçlandı. Var olduğunun, onu delirtmek için uydurulmuş bir yalan olmadığının kanıtı.

Bu Saffron'a bir şey daha söylüyordu: Demir çitin ve havadaki zenginliği emen bariyerin erişim alanından çıkmışlardı. Ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalıştı ve yakasının sıkılması bunun kanıtıydı. Azalmadan önce bir düşüncenin başlangıcı oluştu.

Saffron sadece Cylvan'ın pelerini çekiştirdi. Cylvan'ın canavarla kilitlenmiş bakışlarını kırıp Saffron'a bakması için iki deneme daha yapması gerekti. Saffron elini kaldırdı ve gökyüzünü işaret etti.

Cylvan bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Çenesi sıkıştı ve bir an daha kurda baktıktan sonra geri adım atıp bulutlara doğru uzaklaştı. Saffron'u göğsünde tutarak canavarı yolda bıraktılar ve Saffron'un azalan düşünceleri gökyüzünün serinliğiyle yeniden .

Şapeldeki kitapta Proserpina'nın Gümüşü'nün bazen küllenmiş durumları iyileştirmek için kullanıldığı yazıyordu.

Belki de herkes Taran ve ailesinin kül olduğuna inanıyordu - çünkü gerçekten öyleydiler. Belki de bunu taklit etmek için sadece kendi gümüşlerini kullandılar.

Bu da Taran'ın harabelere girememesinin bir nedeni olduğu anlamına geliyordu. Belki de bu yüzden sisin bile güvenli olmadığını fark etmişti. Çünkü Proserpina'nın Gümüşü'ndeki zenginliği de reddediyordu.

Saffron kahkahalara boğuldu. Cylvan endişeyle onun adını fısıldadı ama Saffron kendini tutamadı. Sadece güldü, güldü ve güldü, ta ki yakası sıkılaşıp ve daha fazla gülemeyene kadar.

Dünya sessizleşene ve vücudunu yakan acıya gömülene kadar nefes aldı.

HANEDAN

Kurt artık sadece bir Beantighe efsanesi değildi. O artık Sadece öğrencilerin öğle yemeği yerken dedikodusunu yaptıkları bir şeydi; şenliğin dışındaki ormanda, bir üvez ruhunun kaprisleriyle karanlıkta sürünerek dolaştığını gördüklerini söylüyorlardı.

Prens Cylvan sonunda bunu kendi gözleriyle, kanlı canlı görmüştü ve o andan sonra Safran'a her an farklı bir şekilde sarıldı.

Magnin, kırık kemikleri iyileştirmek için iksirler, lapalar ve Saffron'un anlayamadığı diğer fey sihirlerini kullandı ve Saffron'un başı tüm bu süre boyunca Cylvan'ın kucağındaydı. Cylvan tavan arasındaki yatağında bağdaş kurup oturmuş, Saffron'un yüzünü okşuyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, Saffron'un sefil soluk alıp vermeleri ve hıçkırıkları arasında rüya gibi küçük sözler fısıldıyordu. Her dokunuşta, omurgasının tüm uzunluğu boyunca, boynuna, dişlerine, çenesini o kadar sert sıktı ki bir şeyin patladığını hissetti. Sadece Cylvan'ın başparmağı ağzının köşesini okşadı, sonra Saffron'ın dişlerinin arasına bastırdı ve sonunda herhangi bir şey gerçekten ikiye ayrılmadan önce onu rahatlamaya zorladı. Cylvan'ın parmağı ağzının içine yerleşerek bunun tekrarlanmayacağından emin oldu.

Sonunda, Saffron'un derisinin altındaki, kemiklerindeki yakıcı sıcaklık ve acı, düşüncelerini yeterince kaynattı ve el yordamıyla yığıldı

Cylvan onu geri çağırmak için sadece Saffron'un adını fısıldayabildi. Ancak Saffron'un elinde hiçbir Şey kalmamıştı ve götürülmesine izin verdi.

PENCEREDEN GELEN GÜNEŞ IŞIĞINA RAĞMEN SAFFRON UYANDI.

Soluk bir sarsıntıyla, gözlerini kocaman açıp tavana baktı. Anılarının geri gelmesi biraz zaman aldı - gerçi bazıları kesinlikle gerçekle karışmış bir rüyanın kalıntıları olmalıydı.

İnleyerek bir elini alnına bastırdı. Dikişli ruhuna kadar tüm varlığı zonkluyor ve ağııyordu ama hiçbir Şey sol bacağındaki kemikler gibi beyaz bir acıyla yayılmıyordu. Bakmak için kendini zorladığında, battaniyeyi kaldırıp kalçasından ayak bileğine kadar sıkıca sarılmış siyah bandajları görünce nedenini hatırladı, ayağını zar zor esnetebilecek kadar sıkılmıŐtı, sadece dizinin üzerinde en ufak bir bükülme sağlamak için küçük bir boşluk vardı.

"Oh, güzel." Bir ses geldi ve Saffron sııradı. Eias'ı snmŐ bir mum ve kitapla yazı masasında oturmuş, ev devi için parŐömene bir Şeyler karalarken gördü. Önlerinde küçük bir seramik çay seti demlikten buharı tütüyordu. Gündelik kıyafetler giymiŐlerdi ve bacak bacak üstüne atmış yorgun görünüyorlardı. "Hiç uyanacak mısın diye merak ediyordum."

Saffron iğdsel olarak herkesin nerede olduğunu sormak için ağızını açtı ama gerdanlık her zaman yaptığı gibi uyarıda bulundu. Sisin içinde özgürce konuşmaya o kadar alışmıştı ki, iğdsnn yüksek sesle yanıt vermesi neredeyse utanç vericiydi. Nefes nefese kalıp homurdanarak doğrulmak için kendini zorlayarak boğazı tekrar sıktı. Eias sadece izledi, Saffron hareket etmeyi bitirene kadar tüy kaleminin ucuyla burnunu okşadı.

"Kemikleriniz teknik olarak yine tek parça, ancak eski ekmek gibi kırılğan," diye açıkladılar ve sonunda defterlerini kapattılar. "Magnin iyileşmeye devam ederken bir koltuk değneği kullanmanı istiyor ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ağırlığının çoğunu ondan uzak tutmalısın."

Peki ya Cylvan? Taran? Asche? Saffron isimleri sayma ya da yazmak için bir kâğıt kalem isteme dürtüsüyle savaşımak zorunda kaldı. Bunun yerine yüzünü buruşturarak uyluğundaki bandaja hafifçe dokunma riskini göze aldı. Başlangıçta hatırladığı kadar kötü acıyordu ama daha kontrollüydü. Tüm vücudunda yankılanmıyordu, büyü ve bandajlar yüzünden bacağının üst kısmında kilitlenmişti. Saffron neredeyse Magnin'in en az bin farklı tonik ve başka yöntem denediğini hatırlayarak sonunda ne yapacağını nasıl bulduğunu sormak istiyordu ama bu isteğini de bastırdı.

"Ah, işte," diye devam etti Eias. Önlerindeki aydanlıktan seramik bir fincana bir şeyler doldurdular ve Saffron tereddütle kabul etmek için ellerini uzattı.

"Bu acıya iyi gelecektir. Prens ayrıca son zamanlarda kabuslar gördüğünü söyledi, o yüzden sonuna kadar iç. Daha iyi hissetmenize yardımcı olacaktır."

Saffron gözlerini kıstı. Bir parmağını ilmeğe geçirdi ve yudumlamadan önce kısa bir süre durdu. Gül ve sarmaşıık kokuyordu, yüzeyi aromalı yağlarla parlıyordu. Ama en altta, şaşkınlıktan midesinin bulanmasına neden olan bir şeyin başını gördü.

Belki de Eias onun bu bitkiyi tanımasını hiç beklemiyordu ama her beantighe dokumacı devedikenini bilirdi. Yazın sıcağında kıpkırmızı iek açan, sonra da kışın ölüsünde tekrar açan dikenli bir bitkiydi. Beantighe Köyü'nde yaygın bir karışımıdı, çünkü acı dolu anıları köreltmeye yardımcı oluyordu. Onları bulanık, çamurlu şekillere ve renklere dönüştürüyor, bulanık havuzların içinden görülen görüntülere indirgiyordu. Saffron tadının nasıl olacağını, içinde nasıl hissededeğini çok iyi biliyordu.

Morrigan'da çalıştığı süre boyunca zihninden silmek istediği pek çok anısı vardı.

Onu bu kadar tedirgin eden şey görüntüsü bile değildi -o noktada öyle bir tolerans geliştirmişti ki, tek bir fincan önceki gece yaşanan olayların en keskin kenarlarını törpülemekten başka bir işe yaramayacaktı. Hayır, asıl sorun Eias'ın kızıl devedikenine sahip olmasıydı. Sadece sahip olmakla kalmıyor, görünüşe göre nasıl kullanılacağını da biliyordu. Safran bunun her zaman eski bir Beantighe halk ilacı olduğunu düşünmüştü, bir bakıma Baba'nın çay fincanı çemberlerine benzemiyordu. Bulması neredeyse imkânsız olan büyü, şifalı bir bitkiydi ve Elluin ya da başka biri tarafından keşfedilmesi sonuçlara yol açacağı için etrafta bulundurulması tehlikeliydi. Eias'ın bunu bu kadar pervasızca önermesi...

Prens son zamanlarda kabuslar gördüğünü söyledi.

Saffron sırtıttı. Daha büyük olasılıkla Taran, Eias'tan Saffron'un bir önceki geceye dair hafızasını silmeye çalışmak için demlemesini istemişti.

Saffron sanki bu düşüncelerin hiçbiri yokmuş gibi yudumladı. Eias başka bir şey söylemedi, sadece Saffron göz göze geldiklerinde hafifçe başını salladı ve çekingen, naif bir gülümseme sundu.

"Geri kalanımız birkaç günlüğüne Connacht'a gidiyoruz, bu yüzden dinlenmen ve iyileşmen için yalnız kalacaksın. Magnin gitmeden önce seni görmek isteyecektir, o yüzden giyin ve bir saat içinde bizimle aşağıda buluş. Kalktığını haber vereyim. Değneğin orada, duvara dayalı. Önce onunla biraz alıştırma yap."

Connacht.

Eias başka bir şey söylemeden gitti, Saffron'un zihnine nasıl bir çılgınlık yerleştirdiklerini bilmiyordu. Cylvan, Saffron'un odasına sarhoş geldiğinde Connacht'ta kitap bulmakla ilgili bir şeyler söylememiş miydi? Baba Yaga'nın büyü kitabını karıştırırken, orada işe yarar metinler bulabileceğine dair bir şeyler söylemişti...

Sessizce aya bakan Saffron kaşlarını çattı. İki parmağını sıcak ieeğin içine gömdü, devedikenini çıkardı ve ayağının altında ezdi. Pixie'ler yerdeki yakut gibi canlı kırmızı şeyi incelemek için hemen aşağı szldler, sonra da düşmüş bir dşşman gibi etrafında dans edip birbirlerine fırlatmak için en uzun dikenleri aldılar.

Saffron Connacht'ta onlara katılmak zorundaydı. İhtiyacı kitapları bulmalıydı. Cylvan'ın düşündüğü gibi sadece kuraklık hakkında değil, kurak denemeler hakkında kitaplar. Proserpina'nın Gece Mahkemesi ve kurak cadılara muamelesi. Üvez kanlı olmak, kurak büyü ve gerçek isimler, zengin gümüş hakkında kitaplar...

Bellek konuları.

Dikenler söküldükten sonra, periler içlerindeki ıslak kıpkırmızı yaprakları dağıttılar. Onları eşarplara, baş fiyonklarına, kanatlarını süslemek için kurdelelere sardılar. Saffron sadece renklerinin ağaçlardaki kırmızı ipliklere ne kadar benzediğini düşündü. Taran'ın yatağının altında bulduğu kırmızı iplikler, şu anda diğer kaçak mallarıyla birlikte komşu çatı katındaki odanın döşeme tahtalarında saklanıyordu.

Baba Yaga'nın büyü kitabındaki hafıza iplikleri hakkındaki büyüleri hayal meyal hatırlıyordu. Onlara tanık olmak, onları korumak hakkında. Sayfaları ilk çevirdiğinde ne anlama geldiklerini , *hafıza ipliklerinin* aslında elle tutulur ipler olduğunu bilmiyordu ama beannighe ile konuştuğundan beri daha iyi bir fikri vardı.

Bayginken nceki gecenin terinden ve kanından arınmış olduğunu görmekten memnun olan Saffron, bacağının sızlayıp ağrıdığı süre boyunca küfürler savurarak pantolonunu ve siyah bluzunu giydi. En son koltuk değneğini kaparak, eskiz defterinin, büyü kitabının ve kurak notlarının hâlâ komşu odanın döşeme tahtalarında durup durmadığını iki kez kontrol etti.

hafıza konuları olmak için. O yokken etrafı gözetleyen biri çıkarsa diye.

Odasından çıkan Saffron aceleyle koridora indi ve lambri kaplamaların arasından geçti. İkinci kattaki koridora tekrar çıktığında, üstünü başını fırçaladı, kendine çeki düzen verdi ve opal koruyucu yüzüğünü tamamen görünür olacak şekilde ayarladı. Sonra Kaelar'ın kapısını çaldı ve herkesle birlikte geziye davet edilmediği için olabildiğince hayal kırıklığına uğramış ve acınası görünmeye özen gösterdi. Kaelar yemi anında yuttu.

TREN

Saffron'u getirme ve ona gösterme heyecanına ek olarak

Kaelar, Saffron ön girişte ona katıldığında yeni bir zulüm parçasını tanıtmak için biraz fazla hevesliydi. Uzun, narin bir zincirin bir ucunda madeni bir paranın etrafındaki dikenler gibi gümüş bir güneş motifi, diğer ucunda ise avucunun yarısı büyüklüğünde hilal şeklinde bir gümüş parçası sallanıyordu.

"Buna peçe ağırlığı deniyor," dedi Kaelar ona, güneş şeklindeki ağır madalyonu altından geçirdikten sonra zinciri Saffron'un başının ortasından geçirerek yarım ayı ağzına soktu. Saffron diğer ucundaki güneş şeklini tanıdı ve Proserpina'nın harabelerdeki şapelinde asılı olan duvar halısını hatırladı. "Konuşmanı engellemesi gerekiyordu, ki bu bizim durumumuzda pek önemli değil, ama ben sadece istedim. Bu senin yeni koruyucu ailenin bir yadigârı."

Tabii ki öyle, diye içten içe yakındı Saffron.

Dışlerini gümüş yarım tokmağın üzerine geçirdiğinde kalan haysiyeti kaçıyordu. Zincirlenmiş güneşin kalan ağırlığı başının tepesinde sallanıyor, şifonun arka alt kenarından herkesin görebileceği şekilde dışarı bakıyordu. Ağırlık çenesini çekip ağrıttığı anda cihazın ek zalimliğini anladı

Ama yarım ay parçasının kaymasına izin verirse, karşıdaki ağır güneş peçesini yırtıp atacaktı. Birdenbire ikincil dallanma zincirinin ne işe yaradığını bilmek istemedi, giyen kişi peçesinin düşmesine izin verirse üçüncü bir mekanizmanın dahil edilmesi gerektiğini varsaydı.

Danann Evi'nin diğer sakinleri güneş doğarken birer birer ön koridora geldiler ve her biri Saffron'un kendilerine katılmasına sadece kısa bir şaşkınlık gösterdi. Belki de Kaelar'ın beantighe-pet'ine yaltaklandığını gördüklerinde bunun kaçınılmaz olduğunu anlamışlardı.

Eias'ın kalın, koyu renk dalgaları kulaklarının üzerinde kısa, örgülü bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Magnin diz çöküp Eias'ın eteğinin işlemeli kenarını kırıştığı için düzeltti, kendi uzun, gümüşü beyaz saçları bir omzunun üzerinden sarkıyor, gözlerinden uzakta, gövdesinden sarkan sade leylak rengi tunikle uyumlu tokalarla tutturuluyordu. Eias'ın eteğini düzeltirken ona iltifat etmesi Eias'ın biraz kızarmasına neden olsa da yüzlerindeki ifadeyi ustalıkla sakladılar.

Kaelar beyaz keten gömleğinin üzerine süet, dikey yırtmaçlı bir yelek giymiş, kemerinin deri halkasıyla uyumlu eldivenlerini göstermek için kollarını dirseklerine kadar itmiş ve normalden daha fazla ahmak gibi görünmesine neden olmuştu. Sıradaki Taran ön koridora geldi ve Saffron'a yaklaşıp nasıl hissettiğini, çok acı çekip çekmediğini, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorarak onu şaşırttı. Hepsi boş şefkat teklifleriydi, bu yüzden Saffron sessizce başını salladı, Taran daha sonra Magnin'in Eias'ın eteğine yaptığıının aksine peçesinin alt kenarını düzeltmeye başladığında endişeli mi yoksa utanmış mı olacağından emin değildi. Ama sonra Kaelar, Saffron'un Connacht'ta onlara katılacağını ima etti ve Taran, Saffron'a dikkatle bakmadan önce kaskatı kesildi. Saffron sadece gülümsedi.

Belki de kaçınılmazlığı anlayan ve belki de olay çıkarmak istemeyen Taran, sadece fısıldamak için yakınına eğildi: "*Terbiyeli ol.*"

Saffron onun gözlerini düz bir ifadeyle karşıladı. Masumu mu yoksa başka bir şeyi mi oynayacağını bilmiyordu ama Taran her iki şekilde de umursamazdı. Cylvan ve Asche merdivenlerden inmeye başladığında Taran'ın dikkati bir anda dağıldı.

Saffron, Cylvan'ın silüetinin zahmetsiz zarafeti içinde kayboldu ve diğer herkesi bir anda unuttu. Altın işlemelerle süslü tek omuzlu bir pelerin, altında yüksek yakalı siyah bir cüppe ve belini ve kalçalarını şekillendiren yüksek belli bir pantolon giymişti. Kalçasında, kemerindeki bir halkadan sarktığı belli olan altın kabzalı bir kılıç, eldivenli elini kabzasına dayadığında pelerininin arkasından dışarı çıkıyordu. Uzun saçları Saffron'un en sevdiği şekilde omuzlarından aşağıya ve sırtına dökülüyordu ama bu saçlarda Saffron'un onu uzun zamandır görmediği kadar bir şey vardı. Bu durum Saffron'un kalbinin bir sinek kuşunun kanat çırpışından daha hızlı çarpmasına neden oldu ve Cylvan ona doğru dönüp gülümseyerek selam verdiğinde daha da şiddetlendi.

"Nasıl hissediyorsun, beantighe?" Ses tonu rahat bir şekilde devam ederek sordu. "Geçen gece seni gördüğüm için şanslıyım, hm? Belki de bu ormanı daha sık keşfetmeliyim."

Zayıf bir bahaneydi ama Saffron tartışmaya girmeyecekti. Taran bile konuyu bir an önce değiştirmek istercesine hafifçe güldü, kazara kendisini de şüpheli duruma düşürmek istemediği için gerçeği zorlamakla ilgilenmiyordu. Bu konuda lezzetli bir şekilde tatmin edici bir şey vardı.

Saffron başını salladı ve minnettarlıkla hafifçe eğildi. Cylvan da başını salladı, Asche ise ona ağzında bir kurbağa varmış gibi baktı. Görünüşe göre bile 'u' 'dan daha iyi biliyordu.

İster Cylvan, ister Taran, isterse de söylemek istediklerine kulak misafiri olmak zorunda olmayan diğerleri olsun, mevcut toplulukta herhangi bir şey.

"Bacağın şimdi daha iyi mi?" Daurae alternatif kelimeleri bir araya getirmeyi başardı. Saffron beceriksizce gülümsedi ve Taran'ın elini omzuna koymasını beklemeden başını salladı.

"Magnin elinden geleni yaptı ama yakında daha uygun bir şey alacağız," dedi soğukkanlılıkla. "O zamana kadar, kendi başına yürümeye alışana kadar beantighe'ye göz kulak olmanız gerekecek, özellikle de sokak festivali nedeniyle kalabalık olacağından."

"Beantighe bize Connacht'ta mı katılıyor?" Cylvan sertçe sordu ve Saffron ona bir bakış attı.

"Kaelar'ın en yeni eşyasını göstermek istediğini tahmin ediyorum... ama dün gece gördüğünü söylediğin şeyi göz önünde bulundurursak, Cylvan, belki de onu burada tek başına bırakmak güvenli değildir," diye yanıtladı Taran zarif bir şekilde.

Yine de Cylvan'ın savunma pozisyonu değişmedi. Saffron, Cylvan'ın kurdu Taran'a ne zaman ve nasıl getirdiğini ve konuşmanın tam olarak ne içerdiğini merak etti. Taran'ın, Saffron duymadığı halde söylediği yalanlar da buna dahildi.

HAZIRLANDIKLARI SIRADA BULUTLAR KISA SABAH GÜNEŞİNİ YUTMUŞTU.

ayrılmak üzereydi, alçak gök gürültüsü tepede çınlıyor ve gelen rüzgârla bahçedeki yeşillikleri savuruyordu. Saffron ancak o zaman pelerinini harabelerde kaybettiğini ve onu yağmurdan koruyacak başka bir şeyi olmadığını fark etti, yüzünü buruşturdu ve sohbet halkasından uzaklaştı.

Topallayarak vestiyere doğru giderken, yağmur altında oturup donarak ölmeyi tam kabullenmeye başlamıştı ki

ağırlık aniden üzerine çöktü. Yere düşmeden önce onu yakalayan parmakları, lüks yün dış yüzeyi ve kürk astarı, ama en çok da içindeki parfümü fark etti.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Cylvan yineledi ama bu kez nefesinin altından, söylenmemiş yüzlerce duygu katmanı daha ekledi. Bir anlığına göz göze geldiklerinde Saffron gülümseyerek başını salladı ve kendisine uzatılan pelerini omuzlarına doğru çekti. Cylvan da başını salladı. Kendisi için başka bir örtü aldı ama önce gözleri Saffron'un ağzından çıkacak bir iki kelimeyi bekliyormuşçasına onun ağzında oyalandı ya da belki de Saffron'un dudaklarının arasından çıkan ince zinciri görebiliyordu. Her iki durumda da başka bir şey söylemedi ve diğerleriyle birlikte ayrılmak üzere kapıya döndü.

Dışarıda, Saffron Kaelar'ın eyerine bindirildi, bu sefer belirli bir yer için mücadele etme zahmetine girmede. Sadece kapüşonu yukarı çekti ve kumaşın içine olabildiğince sokuldu, saf mutluluk içinde kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı.

Morrigan'ın bariyer perdesini geçen Saffron, zaten ağrıyan sert bacağını esnetti ve Kaelar'ın atıyla Connacht'a kadar sürecektir iki saatlik yolculuğu iple çekmiyordu. Diğerleri sonunda Kaelar'ın önderliğini yakalayıp geçene kadar iki yanlarındaki sisli manzarayla meşgul olmaya çalıştı. O zaman Cylvan'ın atının sırtındaki görkemli silüetine göz atmak daha kolaydı ve hatta ara sıra Saffron'un gözleriyle karşılaşılıyordu. Cylvan bunu yaptığında her zaman gülümsüyor, sonra da kaşlarını çatarak Kaelar'a bakıyordu ve Saffron her eğlenen kıkırdamayı zorunda kalıyordu.

Zihninin dağılmasına izin verince konuşmalar arka plandaki gürültüye karıştı, Kaelar'ın ara sıra yaptığı uyarılar bile bulanık seslerden başka bir şey değildi. Ancak grup ana yoldan ayrıldığında, Saffron'un yolculuk hakkında bildiklerinin aksine, belirsizlik içinde yeniden canlandı. Yeni bir yapıyla karşılaşınca

Ağaçların arasında, girişten dışarı taşan uzun bir yürüyüş yolu eşliğinde, belki de atla seyahat etmeyeceklerini fark etti.

Iarnród İstasyonu. Bir tren istasyonu. Saffron onları duymuştu, buhar püskürten ve bir seferde bir düzine yolcu vagonu çekeabilen yılan gibi dev vagonlar. Kendisi hiç görmemişti, hatta gümbür gümbür geçtiklerini bile duymamıştı ama Luvon bir keresinde onların gelişlerini bir fasulye çığılığıyla haber verdiklerini anlatmıştı.

Morrígan'ın koruyucu bariyerinin dışındaki istasyon oldukça yeni olmalıydı, çünkü Saffron Kaelar'ın atının sırtında gelmeden önce bundan hiç bahsettiğini duymamıştı. Rayların üzerinde feryat ederken neredeyse şoktan bayılacaktı, sonra Cylvan'ın süitine benzer bir susturma büyüyle örtülüp örtülmediğini merak etti. Aksi takdirde, kampüsteki herkesin duyması için kesinlikle çığlık atardı.

Biniş peronunun etrafında bir seyirci kalabalığı toplanmıştı, ancak çok azı bilet almak için sıraya girmişti. Saffron birçoğunun üniformalarını giymiş ve sabahın bu erken saatinde bile aval aval bakan Morríganlı öğrenciler olduğunu fark ederken, bir avuç başkası da hasır şapkalarını eğip arabalarına yaslanarak sanki sadece oradan geçiyormuş ve en son icada tanık olmak için duraklıyormuş gibi bakıyordu. Saffron böylesine güçlü bir alternatif varken neden at arabasıyla ya da yürüyerek devam etmeyi tercih ettiklerini merak - ta ki Kaelar'ın peşinden bilet kapısına yaklaşıp kendisi için biniş ücretini görene kadar. 200 altın şapel, Saffron'un bir aylık çalışması için Luvon'a gönderilen miktarla aynı. Sadece Connacht'a bir yolculuk için mi?

Biletler satın alındıktan sonra, seyahat grubu uçağa binme vakti gelene kadar peronda bir araya geldi ve Saffron'un bacağı ağırlığının altında hızla ağırmaya başladı. Ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanırken, Cylvan'ın onu izlediğini fark edince kendini tekrar rahatlamaya zorladı-

Ama sonra prens olabildiğince rahat bir şekilde yaşadı ve Saffron'un yanında, Saffron'un ona yaslanıp ağırlığının bir kısmını alabileceği kadar yakın bir yer talep etti. Rahatlama karşısında sesli bir şekilde iç çekerek Cylvan'ın kıkırdamasına neden oldu.

Sonunda sıranın sonundaki ayrı arabalara binmeleri için işaret edildi, Eias, Magnin ve Asche bir tanesine binerken, Taran ve Kaelar komşu kapıdan içeri adım attı. Saffron, Kaelar'ın lanet olasıca aceleciliği ve bacağındaki ağrının omurgasını ikiye bölmeye başlamasıyla topuklarının üzerinde giderek daha fazla sallanmasıyla beklemek zorunda kaldı; ancak pençeli bir el tarafından yanlış kapıya doğru sürüklendi ve ne olduğunu bile anlamadan Asche'nin yanındaki koltuğa oturtuldu. Cylvan daha sonra sürgülü kapıyı tıklararak kapattı ve Kaelar'ın aniden pencereye vurup şikâyet etmesine aldırmadı. Sonunda pes edip başka bir yere oturmaktan başka çaresi kalmamıştı ama Saffron egosunun onu peronda mahsur bırakmış olmasını diliyordu.

Yolcu vagonunda kadife koltuklar vardı, duvarlar çayırarda eğlenen feylerin romantik duvar halılarıyla süslenmişti, şarap, peynir ve diğer tatlılardan oluşan ikram tepsisi her hareketle köşede tıkırdıyordu. Cylvan, Asche'yi yolundan çekip aralarındaki minderi kaparken Saffron koltuk değneğini bilinçsizce kendine doğru çekerek koltuğunun köşesinde kendini küçülttü. Üç beden rahatça sığması için tasarlanmadığı belli olan bu minder, Cylvan'ın kalçasından dizine kadar uzanan çizginin Saffron'inkiyle aynı hizada olması anlamına geliyordu ve Saffron bir kez daha yanaklarındaki kanı gizleyen peçesine minnettardı.

Tren ileriye doğru hareket ettiğinde ise tüm utancı bir anda yok oldu. Platform uzaklaşıp Akik Ormanı'ndakilerden bile daha kalın tepelerin, tarım arazilerinin ve ormanlık alanların ufka doğru uzanmasına izin verdiğinde bunun yerini saf bir sevinç aldı. Safran

manzaralar bulanıklaşırken yüzünü cama bastırmaktan kendini alamadı, her şeyi gelip geçerken görmek istiyordu. Ta ki Cylvan hafifçe eğilip onunla alay edene kadar.

"Dikkat et, beantighe. Kendini kırbaılayacaksın."

Saffron kızardı, tekrar koltuğuna yerleşmeye çalıştı, ancak hemen ikinci kez pencereden dışarı çekildi. Tüm bu süre boyunca Cylvan'ın eli Saffron'un bacağında kaldı, hatta göz açıp kapayıncaya kadar ilginç bir şey geçtiğinde Saffron her sıçradığında hafifçe sıktı.

"zerine ağırlık koyabiliyor musun?" Magnin aniden sordu, ama Saffron cevap vermedi, nasıl alıcı olabileceğini düşünmedi - ama sonra Cylvan bacağını tekrar sıktı ve Saffron kaşlarını çatarak arkasını döndü, ancak o zaman herkesin dikkatinin ona çevrildiğini gördü. şaşkınlıkla, neredeyse devrilecek olan koltuk değneğine doğru tırmandı.

Başını sallayarak beceriksizce gülümsedi, sonra omuz silkti, ancak Cylvan bir şeyler fısıldayıp peçesini kaldırmaya çalıştığında daha da utandı. Saffron, ağzındaki peçe ağırlığını kimsenin görmesini istemediği için elini hızla tekrar başka yöne çevirdi. Magnin'in aniden yerinden kalkıp önünde diz çökerek sıkı bandajları kurcalaması ve Saffron'un irkilmesine neden olmasıyla bu mahcubiyet daha da arttı.

"Kırığın etrafında çok fazla morarma , bu da onarılan kemikten daha fazla acı veriyor olabilir. Ezilmiş kas için fazla bir şey yapamadım, zgnm. Onu kendi başınıza iyileştirmeniz gerekecek."

"Ezilmiş kas mı?" Cylvan düz bir şekilde sordu ve vagonun sıcaklığı düştü. Cylvan ilgisizmiş gibi davranarak tırnaklarını inceledi, sanki bu sadece bir dedikoduymuş gibi, ama herkes biliyordu. Bunu bilerek yapmıştı. "Biliyor musunuz, beantighe'nin ormanda ne işi olduğunu hâlâ çok merak ediyorum. Herhangi birinizin bir fikri var mı?"

"Oh..." Magnin boğazını olabildiğince rahat bir şekilde temizledi. "D-Daurae Asche, sınıf denetimlerinizden biri için beantighe ile birlikteydiniz, değil mi...?"

Asche, Magnin'e ayıya bakan bir geyik gibi baktı, köşedeki kâsedan yarıya kadar çıkmış bir avuç şekeri kavrarken donup kalmıştı.

"Um..." Hırıltılı bir sesle Saffron'a baktılar, sanki Saffron makul bir mazeret sunabilirmiş gibi. Saffron onların gözlerindeki panik ışıltısını izlemekle yetindi "Şey... evet. Profesör Adelard... Akik Ormanı'nda *tılsımlar* için iyi olabilecek bazı *nadir mantarlar* olduğundan bahsetmişti... ben de beantighe'den benimle gelmesini istedim... ama ayrıldık... ve sonra o kurt tarafından saldırıya uğradı... değil mi beantighe?"

"Hm," diye mırıldandı Cylvan hoşnutsuz bir gülümsemeye. "Neyse ki o canavar *seni* fark etmedi Asche, yoksa iyi bir yemek yiy. Altın çocuğunun Morrigan'ın kurdu tarafından parçalandığını babama nasıl açıklayabilirdim ki?"

Asche kaşlarını çattı. Cevap vermeden şeker kasesine geri döndüler.

Bu arada Saffron, tren bir viraj alırken dengesini yeniden kazanıyormuş gibi yaparak bir elini uzattı. Gerçekte, dikkatini çekmek için Cylvan'ın dizini sıktı. Bu konuyu daha sonra konuşabileceklerini ima etmek için ama Cylvan'ın gözleri, sanki Magnin'in bir sırrı olduğunu biliyormuş gibi, doğrudan Magnin'de kaldı. Dehşet verici bir şekilde, Cylvan da tüm bu süre boyunca kibarca gülümsedi ve Saffron bu kadar tehditkâr bir bakışa maruz kalan hiç kimseyi kıskanmadı.

Magnin görünmez eller tarafından boğulan boğazını tekrar temizledi. Ardından hiçbir uyarıda bulunmadan Saffron'un ayağını indirdi ve Saffron homurdandı. Bacağını yavaşça geriye doğru bükerek pelerinle örttü ama Cylvan'ın elini diğer uyluğunun üzerinde bıraktı.

"Bir soru daha Magnin." Cylvan bacak bacak üstüne attı ve bir dirseğini dizine dayadı. Buz gibi gülümsemesi hiç solmadı. "Taran, beantighe'nin yakında bacağı için *daha uygun* bir şey alacağından bahsetti... şifacısı olarak, bununla neyi kastettiğini biliyor musun? Belki de gümüş bir adak?"

Son kelimeleri bilerek söylemişti, Saffron'un tam olarak neyi kastettiğini bildiğini bilmiyordu. Proserpina'nın Gümüşü, sadece Mac Dela ailesi tarafından taklit edilmişti. O halde Cylvan Taran'ın kimden geldiğini biliyordu. Magnin de biliyor olmalıydı ki rengi biraz soldu ve bir kadeh şarap doldurup yudumlayarak zaman kazandı.

"Aslında Lord Taran bana... Proserpina'nın Gümüşü hakkında bazı şeyler öğretiyor. Bu senaryoda beantighe için faydalı olabileceğine inanıyorum, evet. Ama sadece şifa için, majesteleri. Elbette."

"Elbette," dedi Cylvan'ın sesi alçak ve sert çıkmıştı ama kara dudakları yine acı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Saffron birdenbire Cylvan'ın her gün yakasının ve kollarının altına gizlediği gümüş gerdanlığı ve kelepçeleri keşfettiğinde neler olacağını bilmek istemedi. Ah, hayır, bu doğru değildi-Saffron bilmek isterdi. Hatta belki de dört gözle beklediği bir şeydi.

Magnin de aynı şeyleri düşünüyor gibiydi; gözleri Saffron'un boynunun dibinde geziniyor, Cylvan tekrar konuşmaya başlayınca geri dönüyordu.

"Gümüşün nasıl çalıştığını ben bile bilmiyorum. O kadar sıkı ki. Merak ediyorum, birkaç hafta önce beni Danann Evi'nde tuzağa düşüren o gümüş kelepçeyi sen mi taklit ettin?"

Magnin bembeyaz kesildi.

"Um-hayır, majesteleri! Böyle şey olduğunu ya da sizin..."

"Taran'ın elinde birkaç parça olmalı o zaman," diye araya girdi Cylvan. Saffron onun boynundaki bir tendonun büküldüğünü fark etti, sanki nazlı, uzak ve korkutucu kalmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Saldırmak için geriye doğru eğilen bir yılan gibi, ama merakla sallanmadan önce değil. "Dövmeniz için ham gümüşü Taran mı sağlayacak? Bu yolculukta beantighe için mi getirecek? Ah-belki de cenaze için ailesiyle birlikteyken malzemeleri alır. Tanrı Leydi Murva'nın kemiklerini sızlatmasın. Ateşi çöksün ya da her neyse. Kışlık Saray cenazeleri böyle olur, değil mi?"

Bu kez Saffron'a baktı ve Saffron sıçradı. Düşünmeden başını salladı; sonra bunun mac Dela ailesinin mac Delbaith kolunun da kendisi gibi Kışlık Saray'dan geldiği anlamına geldiğini fark edince kaşlarını çatı. Bu düşünceye beklenmedik bir şekilde sinirlendi.

"Bu gerçekten iyi bir konuşma seçimi mi?" Eias zoraki bir kahkaha atarak araya girdi. "Özellikle de... şimdiki misafirlerimiz düşünüldüğünde."

"Hm? Oh, daurae'yi mi kastediyorsun?" Cylvan başını abartılı bir şekilde, şeker hazinelerini ambalaj renklerine ve parlaklıklarına göre ayırmakla meşgul olan Asche'ye doğru salladı. "Asche de en az bizim kadar neden bahsettiğimizi biliyor."

"Neyi biliyorsun?" Asche sordu ama Cylvan onları başından savdı. Asche alay etti.

"Um... Lord Taran ham gümüşü sağlayacak, evet, majesteleri." Magnin'in sesi çatallaştı, sanki Cylvan'ın önceki sorusundan bu kadar kolay uzaklaşmayacağını biliyormuş gibi, bir an önce cevap vermek istiyordu. "Bu benim de ilk zengin gümüş dövme girişimim olacak. Ancak yeteneklerime güveniyorum."

"Sanırım bir çeşit iyileştirici gümüş olacak?" Cylvan elini doğrudan Saffron'un yaralı uyluğuna koyarak daha fazla bilgi istedi ve Saffron'un irkilmesine neden oldu. "Beantighe'nin bacağına kendin mi şekil vereceksin?"

"Evet, majesteleri, sanırım yapacağım. Fikrim için taslaklar hazırladım bile, eğer merak ..."

"Gerek yok," Cylvan'ın Saffron'ın kalçasının ortasını kavrayan eli kayarak hafifçe okşadı. Saffron fark etmemiş gibi davrandı ama bu dizlerinin arasında sürünen bir leanan sîdhe'yi fark etmemiş gibi davranmak gibiydi. "Ben sadece nihai ürünü görmek için sabırsızlanıyorum. Bu senin için oldukça önemli, biliyorsun; mac Delbaith'ler aile sırlarına karşı çok korumacıdırlar. Umarım ailen seninle gurur duyuyordur."

"Her şey size ve gelecekteki sarayınıza hazırlık için majesteleri," dedi Magnin yakışıklı ama kararsız bir gülümsemeye. "Tıpkı Eias'ın iplikleri üzerinde çalıştığı gibi-"

Eias Magnin'in karnına bir dirsek indirdi ve Magnin bir hırıltıyla bacaklarının üzerine yığıldı. Eias, Cylvan'a tekrar beceriksizce gülümsemeden önce nefeslerinin altında küfretti. Onu durdurma çabalarına rağmen, Saffron yarıda kesilen kelimeyi duydu ve bağlantıyı hemen kurdu. O sabah yaptıkları dokumacıotu demlemesi de düşünüldüğünde bu çok açıktı. Eias eğitilmiş bir iplik dokumacısıydı ve Saffron, Taran'ın yatağının altında saklı olan hafıza iplerini çeken kişinin de onlar olup olmadığını merak etmek zorundaydı.

"Connacht'a vardığımızda ilk olarak nereden alışveriş yapmalıyız?" Fey nazik bir şekilde konuyu değiştirdi. Cylvan, her ne kadar tüm bu süre boyunca muzip bir gülümseme takınmış olsa da, oyun oynayacak kadar nazlıydı. Magnin hemen söze girerek yolculukları sırasında yapacakları eğlenceyi tartışmaya başladı ve ardından Asche de giyim butiklerinden, yeni okul malzemelerine ihtiyaç duymaktan, bir ayakkabıcıya uğramaktan, belki de bir kitapçıdan bahsederek konuya dahil oldu... Saffron tüm bu süre boyunca kendi gülümsemesini bastırdı.

Tüm bu gösterişli gümüş konuşmaları ona, harabelerin dışında Cylvan'ın kollarında, kurtla yüzleşirken fark ettiği şeyi hatırlattı.

Yağmur. Eğer Taran kurda dönüşmek için gerçekten Proserpina'nın zengin gümüşüne güveniyorsa, Saffron'un tek yapması gereken onu ondan almaktır. Bir yüzük, bir küpe, bir bilezik.

Basitçe... onu elinden alabilirdi. Taran'ın kullandığı gümüş şeyi alır ya da kontrol ederse, Saffron Taran'ı kontrol edebilirdi. Ona sahip olabilirdi.

Bir Sídhe lorduna sahip olmak, onun zenginliğine sahip olmak, onun tüm büyüleri kapasitesine sahip olmak... ve sonra bunu, tıpkı Elluin'in istediği gibi, emir üzerine korkunç bir kurdu çağırmak için kullanmak...

Saffron Cylvan'a baktı, o da ona baktı. O da gülümsedi. Saffron da karşılık olarak gülümsedi.

Belki de bazı şeyler bu kadar basit olabilirdi. Özellikle de Ostara ufukta görünürken, Saffron bunun böyle olmasını umuyordu.

DÜKKANLAR

Teknik olarak Saffron'un Connacht'a ilk gelişi değildi.

daha önce Luvon ziyarete geldiğinde sadece bir günlüğüne uğramıştı.

Görünüşe göre adını bir zamanlar perdenin diğer tarafına yansıyan bir insan kasabasından alan binaların çoğu ahşap ve camdan inşa edilmişti ve doğal olarak Morrígan'ın koyu renkli taş dış cepheleri ve metal kulelerinden *daha sıcak* bir his veriyordu. Belki de Connacht'ın sürekli ekmek ve hamur işi kokması, her zaman rastgele festivaller ve kutlamalarla geliyor gibi görünmesi ve ormanda yaşayan vahşi şeyler kadar çeşitli bir nüfusa sahip olması da kısmen buna bağlıydı.

Connacht Nehri üzerinde hareketli bir ticaret limanı olan kasaba, Saffron'un hayatı boyunca görebileceğinden daha fazla insanın bir günde gelip geçtiği bir yerdi ve aynı süreyi sadece oturup buradan geçenleri izleyerek geçirebilirdi. Kendilerine özgü giysileri, sarındıkları kumaşlar, değişen saç stilleri ve makyajları, hatta taktıkları takılara ve yürürken çıkardıkları şingirtılara kadar. Tüm bunlar, Morrígan'ın kampüsünde her gün yürüyen öğrencilerin nispeten homojen güzelliği ve zarafetinden çok farklı sayısız dil ve fiziksel özellik ile karışmıştı. Boynuzlar, kanatlar, kuyruklar daha fazla insanı işaret ediyordu

Cylvan ve Asche'nin obsidyen boynuzları bile kalabalığın içinde göze çarpmıyordu.

Alternatif olarak, normalde Saffron kalabalıkların arasına zahmetsizce karışabilirdi. Luvon'u ziyaret ederken hiçbir zaman beyaz Morrigan üniformasını ve peçesini giymek zorunda kalmamıştı, gerçi giyseydi bile kaşlarını kaldırması ya da başını çevirmesi pek mümkün olmazdı. Ama o sabah trenden inip kalabalık perona adımını attığında, peçesine kadar tamamen siyah giyinmişti, omurgasının ortasından sarkan gümüş güneş motifi başları döndürmüştü. İnsanlar baktı. Ona geniş bir alan bıraktılar ve o bunun koltuk değneğiyle topallamak için biraz daha fazla alana ihtiyaç duyduğundan olmadığını biliyordu. Burunlarını yukarı çevirdiler, sonra birbirlerine fısıldadılar, sonra Saffron'un bildiği ve bilmediği her dilde bir şeyler tısladılar. Gözlerini alçakta tuttu, diğerlerine yakın durdu, fark etmemeye çalıştı. Her acı bakışta yabancıların gözlerinin sık sık Saffron'un yaralı bacağına, koltuk değneğine, sonra da grubun başındaki Cylvan'a kaydığını, sanki prensin bir tasmanın öbür ucunu tutup tutmadığını görmek ister gibi baktıklarını düşünmemeye çalıştı.

Danann Evi'nin fey grubu tamamen dağılana kadar bir saatten fazla zaman geçmemişti. Taran bir sonraki şehre giden trene yeniden binmek için gruptan erken ayrıldı ama Cylvan'a veda etmek için yanağına bir öpücük kondurmadan önce değil. Cylvan, Taran arkasını döndüğü anda burnunu bile kırıştırdı.

Eias ve Magnin sonunda tek kelime veda etmeden kendi yollarına gittiler, gerçi geldiklerinden beri kendi dünyalarındaydılar ve en başta arkadaşlarıyla geldiklerini unutmuş gibiydiler. Kaelar bile Saffron'a ikinci bir bakış bile atmadan, bir şey ya da biri yüzünden dikkati dağılmış bir halde ters yöne doğru gitmişti ki Saffron onun gerçekten aklını kaçırdığını düşündü. Saffron yolculuğa son anda dahil olduğu için mi unutulması bu kadar kolaydı? Kuşkusuz bu, Saffron'un bir dükkânda durduğu o kısacık anda olmuştu.

Ayrılmadan hemen önce Eias ve Magnin ile birlikteydi; belki de Kaelar Saffron'a onlar tarafından refakat edildiğini düşünmüştür?

Tek bildiği, ne kadar istese de Cylvan'la yalnız kalmaması gerektiğiydi. Taran öğrenirse çok öfkelenirdi. Saffron rehbersiz kaldıkça endişesi daha da artıyordu ama Cylvan her zaman oradaydı, bir elini Saffron'un sırtına bastırıyor ve onu ilerlemesi için cesaretlendiriyordu.

Her nazik dokunuşta, Cylvan'ın parfümünü her duyduğunda ya da güven veren gülümsemesini her gördüğünde, Saffron'un endişesi biraz daha azalıyordu. Biraz daha. Saffron dönen kafalara ve dik dik bakan gözlere karşı yavaş yavaş hissizleşti bile, ne zaman bir şey onu utandırса Cylvan'ı arıyordu.

Ancak Saffron'un dikkati bir panoya iliştirilmiş bir pankarta takıldığında, yanından geçerken bu kadar çok insanın ona bakmasının potansiyel nedeninin bir kısmını fark etti:

REPORT ALL IRON WITCHES
TO AUTHORITIES;

REPORT ALL SUSPECTED
USE OF IRON MAGIC.

Saffron *demir cadıların* ve *demir büyünün* ne anlama geldiğini bağlamdan biliyordu, hemen geriye doğru sarsıldı ve neredeyse bir grup yabancıyı yere seriyordu. Caddedeki kalabalık bu kadar yoğun olmasaydı, Cylvan aniden bir kolunu sırtına dolamasaydı, ters yöne bile kaçabilirdi.

Yine de Saffron, Cylvan onu teselli ederken bile gözlerini tabeladan alamıyordu. "Demir cadılar" ve "demir büyü"nün O'larından yola çıkarak başka işaretler de tanıdığına yemin etti ve hafızasını yokladıktan sonra bunların Kyteler mahzeninde gördüklerine benzediğini fark etti. Ama harflerin kenarları o kadar eskimiş, ahşap o kadar çatlamış ve yıpranmıştı ki, sadece hayal görmüş olması gerektiğine karar verdi.

Cylvan alçak bir sesle, "İşaretler bir şey ifade etmiyor," diyerek Saffron'u caddede ilerlemeye ikna etti. "Başka birinin beantighe'sini tabu büyü yapmakla suçlamak sosyal bir intihardır, alacağı ödülde daha kötüdür. Kimse bizi rahatsız etmeyecektir, özellikle de yanınızda kimin olduğunu gördüklerinde."

Bunu o kadar kolay, o kadar sakın söylemişti ki Saffron endişeyle başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Cylvan'ın *'yanında kimin olduğunu gördüklerinde'* derken neyi kastettiğini hemen anladı, sanki hiç kimse yaklaşmakta olan Gece Prensi'ni demir bir cadı barındırmakla suçlamaya cesaret edemezdi, en azından bu kadar bariz bir şekilde, özellikle de Cylvan bu kadar korkutucu görünürken. Bunu aklından silen Saffron, Cylvan'ın bedenine doğru hafifçe eğildi, prens omzunun üzerinden bir kolunu tutarken, koltuk değneğinin üzerinde dengede dururken Saffron'un adımlarını her zaman karşıladı.

Yine de Saffron'un aklını kurcalayan bir düşünce daha vardı ve Elluin Danann Evi'nde onu ilk kez suçladığında Kaelar'ın gözünü bile kırpmamış olmasıydı. Kaelar görünüşte Saffron'u satmaya hevesliyken, birinin beantighe'sini demir büyüyle suçlamanın *sosyal intihar* olduğu ne kadar doğru olabilirdi ki...?

Dudağını ısırarak Saffron örtüsünü düzeltti, ardından düğmeli kollarının hizasını kontrol etti, insanlar bakarken en azından mümkün olduğunca şık görünmek istiyordu. Cylvan bunu fark etmiş, hatta Saffron'un bluzunu kemerinin arkasına tekrar sokmasına yardım etmişti. Saffron prensin sıcak elini hissettiğinde hemen kızardı.

"Güzel bir çift olduk, sence de öyle değil mi?" Tekrar yakınına eğildi, açıkça ikisinin de sokakta siyahlar giymiş koyu gölgeler gibi hareket etmelerine atıfta bulunuyordu. Saffron kıkırdamaktan kendini alamadı ve fırsattan istifade Cylvan'ın kol manşetindeki düğmeleri de ayarladı. Cylvan aç bir kurt gibi gülümsüyor, Saffron'un omzunun üzerinden bakışlarını uzun süre ayırmaya cesaret eden yayalarla göz göze geliyordu.

O yakındayken Saffron, Gece Prensi'nin yanından geçen herkesin bir hareketini fark etti; görüş alanından çıktıklarında nefeslerini tutuyormuş gibi bir iç çekiyorlar, sonra parmaklarını birbirine kenetleyip başlarının üzerinde omuzdan omuza bir kavis çiziyorlardı. Saffron bunu üçüncü kez gördüğünde, Asche yiyecek bir şeyler sipariş ederken bir pasta standında duruyorlardı ve arkadaki işçi arkasını döndükten sonra aynı hareketi yaptı. Saffron Cylvan'ın pelerinini çekiştirdi ve Cylvan dinlemek için eğildi. Saffron söz konusu hareketi yaptı ve Cylvan'ın gülümsemesi alaycı bir hal aldı.

"Kendilerini benim sürünen Gecemden arındırıyorlar," diye fısıldadı ve Saffron kaşlarını çatı. Cylvan hareketi taklit ederek açıkladı: "Bu eski bir Gündüz Mahkemesi'ne yalvarma jestidir. İnsanlar bunu kötü şanstın arınmak için ya da lanetlendiklerini düşündüklerinde de kullanırlar."

Saffron'un kaşları daha da çatıldı. İnatla aynı hareketi yapmadan önce kaşlarını çatı, ama geriye doğru, omuzdan omuza göğsünün üzerinden aşağı doğru süpürdü. Cylvan güldü ve Saffron'un elini nazikçe tutmadan önce başını salladı. Saffron'un parmaklarını, parmak uçlarından başparmağının kıvrımına doğru ağaran bir ay gibi hilal şekline soktu.

Cylvan, "Eğer gerçekten felaketime yalvarmak istiyorsan şimdi kemeri yapabilirsin," dedi. Saffron bunu yaptı ama prensin yüzünde melankolik gülümsemeyi beklemiyordu. Cylvan

O da bunu beklemiyor olmalıydı çünkü Asche'ye dönüp acele etmelerini söylemeden önce hızla boğazını temizledi. Saffron ellerini pelerininin altında tekrar nazikçe kavuşturmadan önce sadece onu izledi. Kendisini lanetinden korktuklarından daha fazla önemseyen en az bir kişi olduğunu bilmek onu rahatlatacak olsa, her gün Cylvan'ın Gece Mahkemesi'ne yalvarırdı.

SAFRAN, YOLCULUĞUN GERİ KALANINDA PRENSİN VE DAURALARIN PEŞİNDEN GİTTİ.

Sabah, ara sıra sessiz bir hayalete dönüşse de, Cylvan Saffron'un hâlâ onu takip ettiğinden emin olmak için omzunun üzerinden her baktığında düzenli olarak yaşayanlar diyarına geri dönüyordu. Bazen bir vitrinden sarkan güzel bir şeyi işaret ediyordu. Saffron'a yeni bir ceket almayı teklif etti. Saffron'un eline şekerli bir pasta sıkıştırdı ve biri burun kıvrıdığına ya da yine Day Court hareketi yaptığına dikkatini dağıttı. Saffron bunu fark ettiğinde yoldan geçen birine ters ters baktı ve Cylvan da suratını asmadan önce homurdandı - yabancının yüzündeki kan çekilirken kahkahalara boğuldular.

Ancak Saffron üst üste üçüncü dükkâna da alınmayınca Cylvan sonunda patladı. Saffron'u yine de kapıdan geçirip arka tarafa çekerek peçeyi yakaladı ve çekiştirerek çıkardı. Saffron küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı, neredeyse dişlerini zincire kaptırıyordu. İçgüdüsel olarak şifonu yakalayan Cylvan, onu bir top haline getirip Saffron'un eline sıkıştırmaya başlamıştı bile.

"Taran bir sonraki kasabada cenazede; birkaç gün dönmeyecek, o zamana kadar bunu giymek zorunda değilsin. Kraliyet fermanıyla. Danu kutsasın. Amin."

Saffron kızardı ama başını salladı, Cylvan'ın ses tonunun yoğunluğunu ya da onunla birlikte gelen ifadeyi beklemiyordu. Saffron'un yüzünü

Gözlerini onunkilere dikti ve bir an için normalde olması gerekenden daha uzun süre ona baktı. Cylvan'ın eli aniden kalkıp Saffron'un yüzüne dokunduğunda, sonra da dağınık saçlarını yerine ittiğinde, Saffron nefesini tuttu.

"Yine de yüzünü görmeyi tercih ederim..." Cylvan mırıldandı ve ardından nefesinin altından küçük bir küfür gibi gelen bir sesle elini geri çekti.

Cylvan aniden Asche tarafından tutuldu ve butiğın güzel kıyafetlerine doğru çekildi. Cylvan arkalarından tökezledi ve Saffron ilk nefesini aldı, oturup bacağını ve çarpan kalbini dinlendirebileceği bir banka doğru topallayarak ilerledi.

Peçe onu utandırmadığı için Saffron, Cylvan ve kardeşinin kıyafetleri karıştırırken, farklı ceketler, etekler ve bluzlar giyerken, tasarımcının bedene uyması için her türlü öneride bulunarak çimdiklediği ve dürttüğü manzaranın tadını çıkarabiliyordu. Cylvan ne zaman gözlerini Saffron'a dikip ne düşündüğünü sorsa, Saffron kaskatı kesiliyor, ağzını açıyor ve neredeyse içgüdüsel olarak konuşuyordu. Söyleyememesi önemli değildi; cevabı her seferinde aynı olacaktı.

Çok güzel görünüyorsun, Cylvan.

*Her şey sana mükemmel
uyuyor. Her zaman çok
yakışıklısın.*

Bu durum Saffron'un sürekli kızarmasına neden oluyor, Cylvan ne zaman başka bir kıyafet giyse ve her zamankinden daha çarpıcı görünse oluşan ısıruk büyüklüğündeki fantezileri engelleyemiyordu. Geniş omuzları ve göğsü, dar beli ve kalçaları, Saffron'ın görüldüğünden daha güçlü olduğunu bildiği uzun bacakları... ellerinin düğmeler ve ilmekler üzerinde çalışmasını izlemek bile Saffron'ı büyülüyordu; tendonlar, tırnaklarının keskin uçlarının mükemmel bir şekilde hareket etmesi

her seferinde doğruluk. En sevdiği anlar, Cylvan'ın yeni bir şey denediği ve Saffron'un onun yarı pelerinini ve mızrağını korumakla görevlendirildiği, kimsenin bakmadığı zamanlarda onun kokusunu içine çekmekten kendini alamadığı anlardı.

Cylvan'ın... nesi olmak böyle bir şey miydi? Saffron, Cylvan'ın tek sevgili tercihi olmayı asla beklemezdi, özellikle de yüksek feylerin, özellikle de saray mensuplarının sayısız partneri olması yaygın bir durumdu. Luvon ve karısı Catrín'in bile uzun "yolculuklara" çıktıkları geniş ve samimi arkadaş çevreleri vardı.

Ama -sadece bir insan olmasına rağmen, Cylvan'ın doğal yaşamının sadece bir kısmını yaşayacak olmasına rağmen, belki eğlence için birkaç tabu kurak büyü dışında sunacak pek bir şeyi olmayan naif olmasına rağmen- Saffron'un Cylvan'ın basit huzuru olmaktan başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Sıcak bir şefkate, arkadaşlığa ya da stres atmaya ihtiyaç duyduğunda güvenilebileceği biri. Eğer bu, Saffron'un Cylvan'ı mağazalar arasında takip etmek, kıyafetlerine iltifat etmek ve daha sonra elleri ve sıcak ağızları arasında tekrar mağazadan çıkmasına yardım etmek gibi küçük şeylerden keyif alabileceği anlamına geliyorsa... Saffron böyle basit bir hayattan mutlu olabilirdi.

En azından böylesine basit, neşeli bir hayatın hayalini kurmak onu mutlu ediyordu. Belki başka bir dünyada Saffron da bu kadar huzurlu bir hayata sahip olabilirdi.

Ama yürüdüğü yerde bu basitlik mümkün değildi. Onun için mümkün değildi. Gördüğü çok fazla şey, öğrendiği çok fazla sır, almak zorunda olduğunu bildiği çok fazla risk varken, çünkü korumayı önemseydiği çok fazla insan varken, onun için asla.

Saffron, değer verdiği biriyle basit, huzurlu, harika bir hayat yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyebilirdi - ama belki de, eğer

elinden gelen her Şeyi yaparsa, gelecekte kendisi gibi bir başkası işin de bu fırsatın doğmasını sağlayabilir.

O kişi, karşısındaki yakışıklı Gece Prensi bile olabilir.

SEMBOL

Bir kez fark ettiğinde, Saffron onu görmeden duramadı. Bu sembol Demir cadı uyarı levhasından, işaret eden oklu dairesel işaretten. Kyteler'in mahzenindeki kitaplardan tanıdığı, kurak büyü'nün göstergesi olan işaret.

Tabelalarda, fener direklerinde, bazen kapıların içine oyulmuş ya da kaldırım taşlarına kazınmış. Her zaman arka planın dokusuyla karışacak kadar küçüktü, biri özellikle bakmadıkça gözden kaçması kolaydı. Ve Saffron bakıyordu.

Bunu bir kitapçının asılı tabelasında gördüğünde, Saffron'un içgüdüleri onu bir anda ele geçirdi ve Cylvan'ın elini tutup onu geri çekerek sessizce yalvarmaya başladı. Saffron'un bir anlık ilgisiyle Cylvan nereye gittiklerini şaşırdı ve Saffron'u bir anda kapıya doğru yönlendirdi. Saffron gülmemek için kendini zor tuttu.

Bu, belki de Saffron'un Cylvan'a olan ilgisini tamamen kaybedebileceği tek zaman ve yerdi.

Kapıların diğer tarafındaki kitapçı, kampüsteki Büyük Kütüphane'den bile daha büyüktü. Ana avlunun ortasında yanan bir şömine ile hava sıcak sedir ve uzak duvardaki tezgahtan gelen kahve kokuyordu, sandalyeler ve kanepeler

Birinci, ikinci ve üçüncü katlardaki raflar arasında daha fazla insan dolaşırken patronlar sayfalar arasında kayboldu. *Üç kat kitap.*

Bu Saffron'un yüzünden olmalıydı, çünkü Cylvan arkasından yaklaşıp ona katlanmış bir parşömen uzattı.

"Bu kadar heyecanlı görünme ve dikkatleri üzerine çekmemeye çalış," dedi alçak bir sesle, sonra normal bir ses tonuyla ekledi: "Bu kitapları benim için toplar mısın, beantighe?"

Saffron hemen başını salladı, kâğıdı açtı, sonra durakladı ve kaşlarını kaldırarak tekrar Cylvan'a baktı.

NE .

Gerçekten mi? Diye mırıldandı ve Cylvan muzipçe gülümsedi. "Ciddiyim," dedi. "Ne olursa olsun."

Saffron onu öpebilirdi. Neredeyse öpecekti ama o büyülenmiş enerjiyi Cylvan'ın eline yönlendirmeyi başardı ve prensin havlayıp gülmesine neden olacak kadar sert bir şekilde kavrayıp sıktı. Cylvan başlamak için Saffron'u ileri doğru itti, teşvik etmek için kışını okşadı ve Saffron'un inlemesine neden oldu ve merdivenlerden aşağı aceleyle indi.

MITOLOJİ VE FOLKLOR; KLASİK EDEBİYAT; TARİH OF ALVISH

Mahkemeler; Opulentoloji (Uygulamalı ve Teorik); Saffron kitapları alıp okumak şöyle dursun, sadece *bakmak* için bile saatlerini, haftalarını, yıllarını harcayabilirdi. Araştırmasına bir saatten az bir kalmıştı ki, el arabalarından birini ağzına kadar doldurmuştu bile; başlık, konu ya da sadece kapağın görünüşü bile ilgisini çeken her şeyle doluydu. Güzel sanatlara ve çizimlere adanmış koca bölümler bile vardı ve her bir cildi tek tek taradı.

ve eline geçen tüm referansları inceledi. Avuç içi büyüklüğünde bir eskiz defteri bile aldı, kenarlarındaki altın varaklı telkari ilemelere karşı koyamadı.

Yine de aklının bir köşesinde, ihtiyaç duyduğu ama bir türlü bulamadığı belirli şeyleri sürekli hatırlatan bir şeyler vardı. Arid büyüsü, Aridoloji, Gaeilge dili referansı, Ogham-Arid referansı... Nereye bakarsa baksın, Zenginlik bölümlerinde, Dil bölümlerinde, Tarih bölümlerinde, sürekli olarak boş ıktı.

Son olarak, bir uzak köşe etiketli Dilbilim ve *Antropoloji*, kazara bir şey kaçırmamak için parmaklarını her bir omurgaya dokundurarak rafları inceliyordu. Bir gözüne çarptığında, ayak parmaklarının üzerinde uzanabildiği kadar uzandı, kolunu baının üzerine uzattı ama yine de onu yakalamaktan çekindi. Neredeyse dengesini kaybedecekti ama rafın kenarına tutununca durakladı. Parmakları ahabın kenarına oyulmu bir şeyin üzerinde geziniyor, tavan arasındaki yatağının altında bulduğu oymadan farklı olmayan dokuyu hissediyordu.

Elyafalara kazınmış, şehirdeki diğerleri kadar kolay gözden kaçabilecek kadar küçük ve soluk, tanıdık bir daire ve ok şekli onu karşıladı. Sıranın sonunda yer alması ona Kyteler'in mahzenindeki raflarda bulunan işaretleri hatırlattı ve merakla bir sonraki sıraya doğru adım attı. Bir başka sembolü görünce heyecanlı bir glmsmeyi bastırdı. Ancak bu kez okun yönü hafifçe eğikti. Sanki yönü gösterir gibiydi.

Fey müşterilerin yolundan uzak duran Saffron, ilkinden önce gelen her sembolü dikkatle takip etti, bazıları o kadar yıpranmıtı ki zar zor var oldukları için birden fazla kez yolunu kaybetti. nc katın en uzak köşesine ulaştığında izi tamamen kaybolmuştu; duvarları envanterden arta kalanlarla dolu gibi görünen arka tarafa doğru ilerliyordu. Orada sadece kendisi kadar uzun bir aynayla karılatı.

Kendisine bakan yansımaya kaşlarını çattı, onları zar zor tanıdı, daha önce her bir santimetresinin neye benzediğini bilmek gibi bir arzusu hiç olmamıştı ama sonra merakı depreşti, aniden camda bir tür tılsım olduğundan şüphelendi. Kendi yansımasına olan yabancılığı, camın cildini pürüzsüzleştirmesinden, gözlerini ve yanaklarını aydınlatmasından, yara izlerinin görünümünü silikleştirmesinden kaynaklanıyordu. Neredeyse sıkıntıyla arkasını dönecekti ki çerçevenin her kenarındaki dekoratif yıldızları fark etti. Sanatsal dokunuşu takdir etmek için çömeldi, her ne kadar bu, yansıyan yabancının görüş alanı içinde kalması anlamına gelse de.

Çeşitli yumuşak yeşiller, maviler ve altın rengi, camı eğrelti otları, çiçekler, sarmaşıklar, meyveler ve uzun otlar şeklinde süslüyor, sanki izleyici bir yansıtma havuzuna bakıyormuş gibi her tarafı çevreliyordu. Alt köşedeki kurak daire ve ok işaretini görmeden önce kendi kendine gülümseyerek onu anında büyüledi. Altın rengine boyanmış üvez meyvelerinden oluşan bir demetin içine yerleştirilmiş olan bu işaret, kalbini bir onaylama duygusuyla yerinden oynattı. Bu kez sembol, sanki tam önünde bir geçit olduğunu gösterircesine dümdüz yukarı bakıyordu. Çok fazla hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı, hala harabelere musallat olan Kyteler öğrencileri kadar eski hayaletlerin bıraktığı uzun zaman önce ölmüş bir izi takip ediyor olabileceğini fark etti.

Neredeyse hürmetle sembole dokunacaktı ama direndi. İsteyeceği son şey, onu izleyen herhangi birinin fark etmesi ve siyah giyimli beantighe'nin kitapçının en ücra köşesinde neye bu kadar meraklı olduğunu merak etmesiydi. Açıkça görülüyordu ki, işaretler sadece onları görmesi gereken insanlar tarafından görülmeliydi ve Saffron kendisinin bu seçilmiş azınlıktan biri olduğundan emin değildi. İnsan olmasına rağmen, kuraklık hakkında bilgi arıyor olmasına rağmen, hâlâ bir

Kendisini kurak bir cadı ya da kullanıcı ya da uygulayıcı ya da bu etiketlerden herhangi biri olarak ilan etme fikri karşısında bir sahtekâr gibi hisseden bir parçası vardı.

Sonunda ayağa kalkmadan önce aynanın dekoratif kenarlarına bir kez daha baktı. Son saniyede merakla aynaya dokundu, parmaklarının altında ısındığında tekrar geri çekildi. Düşünceleri dağıldı ve aklına ani bir fikir geldi.

Kyteler mahzeninde, ondan yalnızca bir insanın cevabını bilebileceği bir soruya yanıt vermesini istemişlerdi. Bir Yunan efsanesine atıfta bulunan "*Cerberus*" yanıtı merdivenlerin kapısını açmaya yetti. Kapıyı onun için açanın ruhlar olduğunu düşünmüştü.

-Ama birdenbire durumun böyle olup olmadığını merak etti. Ya verdiği cevap bir tür sesli büyüü tatmin ediyorsa? Sunbeam sözlü büyü sistemlerinden bahsetmişti, değil mi? Ve beannighe ısrarla nesneleri kontrol etmek için onlara isim vermekten bahsetmiş, hatta gerçek fey isimlerinin sadece kurak büyü olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmişti...

Belki de aynı konseptti? Belki de benzer bir şey mahzene açılan kapı için de geçerliydi? Belki de böyle bir şey her türlü gizli ve kurak yerde yaygındı?

İşaretlerin izi o aynada sona eriyordu, bu da araştırmasını durdurmak için yeterli ancak kenarların etrafındaki yemyeşil desenlerle ilgili bir şey ona geceler boyunca üzerinde düşündüğü başka bir insan efsanesini biraz fazla hatırlatıyordu. *Echo ve Narcissus*.

Sorun şuydu: Saffron haklı olsa ve ayna sözlü bir komuta yanıt verse bile, soruyu bilmiyordu. Bilse bile bunu yüksek sesle söyleyemezdi.

Efsaneyi düşündü, yansımada kendine baktı. Gözlerinin *o kadar* yeşil, yüzünün *o kadar* güzel, dişlerinin *o kadar* parlak olmadığını biliyordu ama belki de alt köşedeki kurak sembole rağmen bardak onun gibi biri için değildi. Çünkü

Tek bildiği, aynanın işaretlenmeden çok önce ya da sonra büyülenmiş olduğu ydu ve hiçbir zaman yüksek fey kitapçı müşterilerinin önünden geçerken bakıp *ahh* ekecekleri eşsiz bir oyuncaktan fazlası olması amalanmamıştı. Hatta Asche'nin de aynı şekilde tepki verdiğini hayal edebiliyordu, tılsımın içine giren her sihirli malzemeyi öğrenmek için her santimini araştırmadan önce.

Bu ironi Saffron'un sırtmasına neden oldu. Yoldan geçen feyler yüzlerini o kadar sevimli, mükemmel ve güzel mi buluyorlardı ki, insan efsanesindeki Narcissus gibi kendilerini takdir ederek orada dikiliyorlardı?

Kalbi gm güm atıyordu. Başka bir düşünce onu sınıadı, ancak bunun muhtemelen var olmayabilecek bağlantıları arayan aynı çaresiz dürtüden kaynaklandığını biliyordu.

İnsan büyüleri neden fey dilini kullansın ki?

Mahzendeki sesler neden herhangi bir fey'in cevaplayabileceği bir soru sorsun ki?

Bir yüksek fey'in böyle tılsımlı bir aynaya vereceği tepkinin tam tersi neydi?

Saffron kendini aptal gibi hissetti ama meraklı dürtülerini yatıştırmak için tek bir şey denemeye karar verdi. En azından potansiyel olarak onu arayan gözlerden uzakta olduğunu bildiği için aptallık görüntüsünü sineye çekmek daha kolaydı.

Aynadaki yansımalarına bakan güzel bir fey hayal etti.

-Ve gözlerini kapatarak tam tersini yaptı. Bir fey'in tepkisinin tersi kendini hiç görmemek olurdu, değil mi? Görüşünü engellemek. Kendisine bakan yüzün cazibesine kapılmamak. Ama elini uzattığında, yolunu kapatan katı bir camla karşılaştı.

İ çekerek, hayal kırıklığı içinde gözlerini tekrar açtı; omzunun üzerinden sırttan ay kulaklı bir insan arkadaşıyla karşılaştı. Saffron sıçradı ve onu karşılamak için döndü.

"Doğru bir fikrin var," diye cesaretlendirdi ve Saffron'un yanakları utançtan kızardı.

Ellerini savunmak için havaya kaldırdı, garip bir şey yapmaya çalışmadığı konusunda ısrar etmek için beceriksizce gülümsedi; ancak yabancı aniden üzerine atılınca şaşkınlıkla ellerini kaldırdı. Saffron içgüdüsel olarak tökezleyerek uzaklaştı, ancak geriye doğru takılarak aynanın içinden yuvarlandı ve diğer tarafa düştü.

BAYİ

Saffron's Kafa clunked karşı a Ahşap Zemin,

inlemeve

kafatasının arkasını sıkıntıyla ovuşturuyordu. Ancak gözlerini açtığında artık kütüphanenin aynı bölümünde olmadığını hemen fark etti. Ayakları neredeyse koltuk değneğine dolanarak doğruldu ve önündeki duvarda asılı duran klasik Narkissos tablosuyla yüzleşti; sonra biri aniden heyecanlı bir sırtışla kafasını içeri uzatınca çığlık attı.

"Hoş geldiniz," dediler, yolun geri kalanında fazlanarak ilerlediler. "Bunu çözüp çözemeyeceğinizi merak ediyordum. Etkilendim, özellikle de sizi daha önce Connacht'ta görmediğim için. Ve..."

Saffron'un kıyafetine bir aşağı bir yukarı baktı.

"... Şey, giydiğin şeyi düşünürsek... belki de o kadar şaşırmamalıyım. Dur tahmin edeyim, daha önce de bir kez pratik yaparken , değil mi?"

"*Tam olarak değil,*" diye mırıldandı Saffron; sonra kelimelerin sisin içinde konuşurken olduğundan farklı çıkmadığını fark etti. Şaşkınlıkla ciyakladı ve eli ağzına gitti. "Tanrım, burada da konuşabiliyorum!"

"Elinizdeki gümüşler ne kadar da kötü!" diye düşünen yabancı, elindeki gümüşlerden birine dokunmak için yaklaştı.

Kelepçeler. "için yardıma ihtiyacın var mı? İstersen onlara senin için bir isim verebilirim."

"Onlar..." Saffron bu ani yakınlık karşısında garip bir şekilde güldü. "Zaten bir yüzükle eşleştirildiler, sanırım..."

"Ah," diye iç geçirdi ve elini geri çekti. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Peki sana yardımcı olabileceğim başka bir şey mı tatlım?"

Saffron küçük bir adım geri attı. Düştüğü yere şöyle bir baktı ve odanın içinin, geçidin diğer tarafında bulunan ve o zamandan beri bir tabloya dönüşmüş olan kütüphaneyle aynı olduğunu görünce biraz rahatladı. Pencereye doğru bir adım atıp gerinerek baktığında bile diğer taraftaki Connacht sokağını tanıdı. Gerçekten de az önce aynadaki gizli bir düşmüştü.

Bulundukları oda daireseldi ve bir koridorla aynı büyüklükteki komşu bir alana açılıyordu. Her ikisi de her renkten, her dilden, her yaştan kitapların bulunduğu raflarla kaplıydı ve Saffron neredeyse anında onları karıştırmaya koyuluyordu. Ancak zeminin kenarındaki kırmızı boyaya benzeyen çizgiyi görünce durdu, aralarına rastgele yerleştirilmiş siyah mumlar kıpkırmızı alevlerle titriyordu.

"Burası... burası neresi?" Sonunda önce portre girişine, sonra da kadına bakarak sordu. Günişliği kadar kaslı ya da uzun boylu değildi ama 'yanlış sorular sorar ya da ona güvenilebilecek biri olmadığı izlenimini verirse Saffron'un kolunu kırmaya hazır' gibi eşit derecede korkutucu bir hava taşıyordu. Alfidel'in gerçek Prensi ile olan arkadaşlığını gizli tutmanın en iyisi olacağına karar verdi.

"Kurak tomları arıyorsun, değil mi? Bu yüzden üçüncü kattaki demir sembolleri takip ettin," diye sordu ve

Saffron bir anlık tereddütten sonra başını salladı. O zaman onun bir kitapçı çalışanının işlemeli bluzunu ve önlüğünü giydiğini fark etti.

Saffron kaşlarını kaldırdı, sonra kadın da kaşlarını kaldırıncaya ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıpladı ve başını arkasındaki kitaplara doğru salladı. "Peki, neye ihtiyacınız var?"

Kalbi ağzını açık bırakacak kadar sert çarptı. "Bunlar-! Bunlar-!"

"Evet," diye güldü, kollarını kavuşturdu ve rafa yaslandı. "Ben de sizin yerel satıcınızım. Aradığınız özel bir şey var mı?"

Bu soru yeterince açıklayıcı değildi.

Saffron her şeyi istiyordu. Hepsini. Raflardaki her bir kitabı. Cylvan istediği her şeyi alacağına söz vermişti, değil mi? Kimsenin haberi olmadan o gizli kütüphanedeki her kitabın taşınmasını nasıl organize edebilirdi?

Hayır, hayır. Hepsini sadece kendisi için almamalıydı. Onları nerede tutacak ki?

"Um... ah..." Kekeleydi, hâlâ tutarlı bir düşünce oluşturamayacak kadar bunalmıştı. "Peki ya... Gaeilge? Gaeilge sözlükleri? Alvish'ten Gaeilge'a...?"

"Ah, tabii." Kadın hiçbir şey olmamış gibi başını salladı. "Hangi seviye için? Temel, başlangıç, orta, ileri ve yeminli seviyelerim var."

Saffron sessizce ona baktı. Sanki yasadışı kitaplardan oluşan gizli köşesine tesadüfen giren ilk cahil aptal o değilmiş gibi güldü.

"Elinizde sadece..." diye hırıldadı. "Genel kullanım için?" "Tabii ki.

Burada bekle, bariyer sadece bu kısımda."

"Bariyer mi?" Saffron sordu, kadın koridordan geçip odaya girerken mumlarla çevrili zemini tekrar gözden geçirdi.

komşu oda. Rafları karıştırdığı yerden seslendi:

"Şişkinlik karşıtı bir çevrede bulunuyorsunuz, gümüşe rağmen konuşabilmenizden nedeni bu."

"Doğru..." Saffron küçük bir aşinalık gülümsemesine karşı koyamayarak şöyle dedi. "Aslında daha önce böyle bir şey görmüştüm. Nasıl çalışıyor?"

"Tıpkı diğer arid-ogham çemberleri gibi," diye yanıtladı. "Mumlar feda işaretleri yerine geçiyor."

"Nasıl?" Saffron tekrar sordu, en yakındakini incelemek için ayaklarının üzerine çömeldi. Titreyerek canlanmasına ve kenarlarından damlamasına rağmen siyah balmumunun gerçekten eriyip erimediğini anlayamadı. "Bu, şey... ah, Salma Nine buna ne diyordu? Gök gürültüsü mü dağıtıyor?"

"*Asunder?*" Kadın dostça bir gülümsemeyle açıklığa kavuşturdu. elinde kalın bir kitapla ön odaya geldi. Saffron'un avuç içi büyüklüğündeydi, parlak kırmızı spreyli sayfaları olan deri ciltliydi. "Tam olarak değil - bu çember sürekli olarak alevlerin arasından iletilir. Yani rahatsız edilmedikçe *her zaman*. Teslimat sadece bir enerji aktarımıdır ve ateş de elemental bir enerji biçimidir, değil mi? Aslında, işte. Bunu da al. Yüzünden anladığım kadarıyla buna ihtiyacın var."

Rafta yığılı ince, elle ciltlenmiş çok sayıda kitaptan birini aldı ve ona uzattı.

Ariditeye Giriş: Bahar Cadıları için Büyüsel Terimler, Üretim, Büyüler ve Kavramlara Başlangıç Rehberi.

"Oh..." Saffron soluk soluğa konuştu. Parmaklarını kapak sayfasında gezdirdi. "*Bahar cadısı* nedir?"

"Bir çaylak," diye sırttı ve adam dudak büktü. Yine de itiraz edemedi.

"O zaman bir *demir cadı* teknik olarak...?"

"Kuraklık konusunda resmi olarak eğitilmiş biri."

"Hm," diye burnundan soluyarak sayfaları hızla çevirdi. Göz gezdirdiği birkaç terim Baba Yaga'nın büyü kitabından tanıdık geldi ve kalbi heyecanla çarptı. "Bunları nasıl satın alabilirim? Elbette onları ön tezgâha götürmeyeceğim...?"

"Oh, *Tanrım*, yapma bunu," diye homurdandı. "Aslında... benim adım Saffron."

"... Doğru ya. Özür dilerim. Ben Pimbry," diye kıkırdadı ve tokalaşmak için elini uzattı. Saffron ona öylece baktı, birden kafası karıştı. Bir anlaşma mı yapıyorlardı...? Adam cevap vermeyince elini geri çekti. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Saffron. Sadece bir beantighe adın mı var? Başka bir isim seçmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Saffron kaşlarını kaldırdı, sonra başını salladı. "Hayır. Ben ismimi seviyorum."

Pimbry elindeki kitaplara dokunmadan önce başını sallayarak, "Çok güzel," diye onayladı. "Bu hediyeleri düşün, küçük cadı. Tek bedeli onları koruman, öğrenebileceğin şeyi öğrenmeye devam etmen ve senden sonra gelen diğer insanlara da öğretmen. Anlaştık mı?"

"O-oh!" Saffron keskin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, tabii ki!" Pimbry bir başka gülümsemeyle başını salladı.

"Güzel," dedi ve duvardaki aplikten beyaz bir çubuk mum aldı. Kitapları Saffron'un ellerinde düz duracak şekilde ayarladıktan her ikisinin de üst köşelerine erimiş balmumu döktü ve feda işaretleri taşıyan demir bir mühürle damgaladı.

Saffron'un bluzundaki ametist kolye aniden yanarak onu sıçrattı. Pimbry merakla başını eğdiğinde onu yakalamak için çabaladı.

Saffron, Cylvan'ın kendisini aradığını fark ederek, "Gitsem iyi olacak," dedi. Pimbry'ye minnettarlığını ifade eden bir selam verdi ve istediği gibi kitapların ücretini ödeyeceğine söz verdi. Pimbry ona teşekkür etti, şans diledi ve portreden geçerek

ama boynuzlu bir fey gözlerini kocaman açmış ve çılgına dönmüş bir halde rafların sonuna doğru ilerlemeden önce ancak geçebildiler.

"Saffron!" Neredeyse bağıracaktı, Saffron'u uzaklaştırmak için kolundan tuttu ama Pimbry aniden araya girdi ve tereddüt etmeden Cylvan'ın tutuşunu kırdı. Cylvan öfkeyle ona döndü, Saffron aralarına girip Cylvan'ın dikkatini geri çekmeseydi onu parçalamasına yarım saniye . Prensi endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmek için ellerini salladı, bunu kanıtlamak için Cylvan'a kitapları göstermeye çalıştı ama sonra balmumu mührün onları turist broşürleri gibi gösterdiğini fark etti.

Saffron tekrar Pimbry'ye son bir kez minnettarlıkla eğildi ve Cylvan bunu fark etti. Duyguları bir anda yatıştı ama yine de Saffron'un kolunu tutup sıkıca kavradı. Pimbry ile göz göze geldiler ve kadın neredeyse bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için konuşacaktı-

Cylvan alçak bir sesle, "Dışarıdaki geçitte devriye gezen cadı avcıları var," dedi ve Pimbry'nin ifadesi önce şaşkınlıkla titredi, sonra karardı. "Daha fazlası toplanıyor. Dükkânın içinde büyülenmiş başkaları da var. Tanıdığınız her insanı alın ve gidin."

"Korkarım ne demek istediğinizi anlamıyorum, majesteleri," cevap verdi. Cylvan burnunu kırıştırdı, sabırsızlıkla neredeyse alay ediyordu, belli ki o kadar tedirgindi ki soğukkanlı ve sakin tavrı tamamen kaybolmuştu.

"O zaman olsun. Ama seni uyarmıştım."

Pimbry ona baktı. Saffron da bakıyordu ama Cylvan başka bir cevap beklemeyecekti. Saffron'un kolunu bir kez daha sıktı ve Pimbry'ye son bir kez başını sallayarak Saffron'u uzaklaştırdı. Saffron omzunun üzerinden kendisine yardım eden insan kadını bıraktıkları yere baktı ama kadın bir anda gitmişti.

MISIR

Merdivenlerin dibine ancak varabilmişlerdi **ki**, dükkânın Ön kapılar çarparak açıldı ve bir sürü silahlı muhafız içeri daldı. Cylvan hemen Saffron'u belinden yakalayıp geri çekti ama korumalar onlara ikinci bir bakış bile atmadan kitapçının içine daldılar. Diğer asistanları iterek rafların arasına yayıldılar ve hem çalışanlara hem de müşterilere emirler yağdırdılar. Çok geçmeden üst kattan bir gürültü duyuldu ve Saffron'un nefesleri Pimbry'nin iki kol arasında zorla merdivenlerden aşağı sürüklendiğini görünce buz kesti.

Pimbry ön kapıdan zorla çıkarılırken, kalan tüm yüksek feyler komplocu soluklara boğuldu ve bakakaldı. Tanıklar hemen dışarıdaki sokakta neler olacağını görmek için peşlerinden koştu.

Saffron da onu takip etmek için hamle yaptı ama Cylvan koltuk değneğini tutup onu durdurdu. Saffron hiç itiraz etmeden bükülüp kurtuldu, peşindeki kalabalığın arasından sıyrıldı ve dışarıda yağmurun başladığı bulutlu ışığa çıktı.

Onu çok az tanıyordu. Birkaç kelimelik ortak anlayış ve yoldaşıktan fazlasını birbirlerine söylememişlerdi. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Ne aradığını sordu, sonra da bunu ona bedavaya teklif etti. Hevesle. Onu kurak çalışmaya devam etmesi için teşvik ediyordu.

Alfidel'den yok etmek isteyen yüksek feylerin gölgeleri. Saffron'un yalnız olmadığının . Baba Yaga yalnız değildi. Büyülerini geri almaya çalışan başka insanlar da vardı. Sadece gözden uzaktaydılar.

Pimbry'nin sürüklenerek götürülürken yüzünde Saffron Kyteler Okulu'nun ruhlarını gördü. Mahzene inip çıkan merdivenlerde koşuşturan ayakları, üçüncü kattaki tılsımlı aynanın arkasında korunan aynı kitaplarla yüklü kolları duydu. Sihirlerini, kültürlerini, miraslarını güvende ve canlı tutmak için umutsuz girişimler, böylece iktidardaki yüksek fey'in istediği gibi soyları tükenmeyecekti.

Saffron yanan binaların dumanını kokladı. Çığlıkları duydu-

Hayır, bunlar kafasındaki öğrencilerin çığlıkları değildi. Onlar sokaktaki insanlardı.

Yak onu.

Dene

onu.

Demir cadı.

Rowan cadısı.

Yan, yan, yan.

Eğer yüce feyler Kral Ailir'in Gündüz Sarayı'nda bu sözleri söylüyorsa, Saffron Proserpina'nın Gecesi'nde gökyüzünde hangi seslerin yankılandığını hayal bile edemezdi.

Elluin'in tehdidi kemiklerinin iliklerine kadar işledi. *Kraliçe Proserpina tarafından kullanılan beş kuraklık denemesinden geçeceksiniz.*

İstedğin zaman kuraklık büyüü yapabileceğini kanıtla...

Yoksa annene zorla .

Herkes soruşturulacak ve komplo ile yargılanacak. Yakın onları. Yargılayın.

Demir cadı. Rowan cadısı.

Yak, yak, yak-

Saffron kalabalığın arasından ite kaka sıranın önüne doğru ilerledi.

Pimbry yolda dizlerinin üzerine çöktü. Heyecanlı, alaycı kalabalık hızla etrafında bir çember oluştururken, muhafızlar hazır olda bekledi, ancak geniş bir alan bıraktılar. Hiçbir şey söylemedi, sadece inatla koyu kahverengi saçlarından bir parçayı gözlerinden uzaklaştırdı.

"Pimbry Scott," diye duyurdu muhafızların başı, elindeki uzun bir parşömeni okuyarak. Loş ışıktaki Saffron listede yazılı sayısız ismi fark etti; bazılarının üzeri çizilmişti ve en az bir düzine isim daha yazılmamıştı. Aklına dehşet verici bir düşünce geldi - Baba Yaga'nın adı Elluin'in suçlaması yüzünden böyle bir listede bir yerlerde miydi? Saffron'un ki miydi?

Bir el aniden Saffron'un gömleğinin arkasını kavradı ve dirseğine dolanarak onu kabaca geri çekti. Saffron, sağlam bacağını kilitlenmeden ve Cylvan'la göz göze gelmeden önce tökezledi. Prens'in yüz ifadesi öfke ve panik karışımı bir ifadeye bürünmüştü, Saffron'u tekrar çekmeye çalıştı ama Saffron dişlerini sıktı ve başını salladı. Cylvan'ın ifadesi kalan tüm nezaketi terk etti ve Saffron'un kolunu morartacak kadar sıktı. Etraflarındaki seyirciler Gece Prens'i'ni tanıdı, birbirlerine fısıldamadan önce bakış attılar, yoldaki insana olduğu kadar ona da yer açmaya çalıştılar. Cylvan fark etmişti ama *onu* fark ettikleri için değil. Çünkü gözleri her zaman Saffron'a dönüyordu.

"Gitme vakti geldi beantighe," diye homurdandı Cylvan sıkılmış dişlerinin arasından. "Söylediğim her şeyi yapacaksın, hatırladın mı? *Sorgusuz sualsiz.*"

Saffron, Cylvan'ın neden bu şekilde konuştuğunu biliyordu, özellikle de etraflarında bu kadar çok dinleyen kulak varken - ama sözler soğuk ve sertti, ifadesi Saffron'un kalbini bir parça korkuyla çarptıracak kadar öfkeliydi. Yine de başını salladı. Sessizce yalvardı

Cylvan sadece yapabileceği bir şey olup olmadığını görmek için bekledi. -Ama Cylvan hâlâ çekiyordu. Saffron'un dengesine hükmetmeye devam etti ve eğer etraflarındaki kalabalık bu kadar yoğun olmasaydı Saffron'u tamamen ayaklarından yakalayabilirdi.

Kolunu büken Saffron, Cylvan'ın kavrayışını kısa bir süreliğine de olsa tekrar kırmayı başardı. Cylvan'ın eli bir saniyeden kısa bir süre içinde dirseğine geri döndü ama Saffron çoktan gelişen sahneye geri dönmüştü. Kalabalık yeniden kükredi ve Cylvan'ın söylemeye çalıştığı diğer sözleri bastırdı.

Elinde liste olan muhafız konuşmaya devam etti ve kalabalık *demir denemeleri* karşısında sessizliğe gömüldü. Elluin'in sözleri Saffron'un kafasında çınladı.

Cylvan'ın tutuşu daha da sertleşti, nefesinin altında Saffron'un adını hırıldayarak söyledi ama Saffron bunu zar zor duydu. Önünde olup bitenleri neredeyse hiç görmüyordu; sadece Pimbry Scott'ın oturduğu yerde diz çökmüş Baba Yaga'yı gördü. Kyteler Okulu'nun öğrencilerini gördü. Bir gün kaçınılmaz olarak kendisinin de Elluin'in önünde diz çökmek zorunda kalacağını gördü.

Belli belirsiz tanıdık, üçgen şeklinde gümüş bir broş takan muhafızlardan biri öne çıktı ve cam bir şişe opalesan sıvı çıkardı. İçmesi için Pimbry'nin ağzını zorla açtı ve Pimbry asla başka tarafa bakmadı. Hiç irkilmedi. Sadece adamın elinden kurtulmadan önce geri yuttu.

Kalabalık sessizliğe gömüldü. Saffron'un kalbi bile durdu, sanki ne olacağını biliyormuş gibi izliyor, bekliyordu.

"Saffron, *lütfe*-" Cylvan'ın sesi çaresizce yaklaştı. "*Bunu seyretme.*"

Ama Saffron başka tarafa bakmadı. Kadının gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi çemberin kenarında dolaşırken değil. Saffron kadının duraklayan bakışlarını takip etti ve diğer insanları gördü.

Kitapçı görevlileri kalabalığın arka tarafındaki gölgeli bir ara sokakta kümelenmişlerdi. Onlar da taş suratlı ve boş gözlerle ona bakıyordu.

Gülümsedi ve onlara başını salladı - sonra turuncu alevler içinde patladı.

Ağzından bir çığlık koptu, yağmurlu havayı yararak tepesindeki kara bulutların üzerinden aktı. Kalabalık geriye doğru fırladı ve neredeyse Saffron'u yere düşürüyordu. Cylvan'ın kolları onu anında yakaladı ve sardı.

İzleyicilerin aceleci ayaklarından ve itişip kakışmalarından korunan Saffron sadece turuncu alevleri gördü, o kadar doğal olmayan bir parlaklıktaydı ki. Onların sıcaklığını yüzünde hissetti. Kadının acı dolu çığlıklarının her birini yanan yapraklar gibi nasıl yuttuklarını duydu. Cylvan'ın eli Saffron'ın gözlerini kapatmaya çalıştı ama Saffron elini geri itti ve korkudan her santimi titrerken umutsuzca Cylvan'ın bileğine yapıştı.

Pimbry Scott'ın derisi kabarcıklandı. Kabardı. Yanıp kül oldu, sanki içten dışa doğru yutulmuş gibi. Ama çığlık atarken, yan tarafına yığılırken, vücudu bir kül yığınınına dönüşürken bile Saffron gözlerini ayırmadı.

Pimbry'nin çığlıkları bir iniltiye ve ardından sessizliğe dönüşürken nefesleri kesildi. Saffron nefesini tutamayana kadar tuttu, kendi başına bir çığlık olacak kadar keskin bir nefes aldı.

Cylvan'ın sonunda canına tak etmişti. Elini Saffron'un gözlerinin üzerine bastırdı ve Saffron parlak duygularla alevlendi, çığlık atmaya çalıştı, çırpınırken ve tekrar kurtulmaya çalışırken boğucu onu kısa kesti. Ama Cylvan daha güçlüydü. O her zaman daha güçlüydü.

"Ekselansları," diye bir ses geldi arkadan ve Saffron bir anda yine hareketsiz kaldı. Cylvan yavaşça döndü ve Saffron da onu takip etti, omzunun üzerinden bakınca tanıdık gümüş broşlu adamın onlara gülümsediğini gördü. "Bu kadar önemli bir adamımız olduğunu fark etmemiştim.

Bu korkunç olaya tanıklık et. Umarım Connacht'ta demir büyücülüğünün yaygın olmadığını biliyorsunuzdur."

Cylvan uzun süre cevap vermedi. Cevap verdiğinde, Saffron onun sesini tanıyamadı. Bu ses bir yabancıya aitti - sergilenirken nasıl konuşulacağını çok iyi bilen birine.

"Hızlı hareket etmenizden etkilendim general."

"Teşekkür , . Siz ve dauralar dükkânın temizlenmesine yardımcı olmak ister misiniz? Şehrimiz için bir onur olur."

Cylvan tekrar durakladı. Saffron'un bedenini saran elleri onu sıkıca tutuyordu, sanki tamamen hareketsiz kalması fark edilmemesini sağlayacakmış gibi. Pimbry'nin cesedi yolun ortasında yanarken Saffron'un kalbi kulaklarında çarpmaya devam ediyor, bulanık bir görüşle bakıyordu. Kimse onu almaya gelmeyecek miydi?

"Asche," diye Cylvan'ın soğuk sesi. "Buraya gel."

Saffron'u serbest bıraktı ve Saffron dizlerinin üzerine çöktü. Yeni alevlerin sesi dikkatini çekmeden önce Pimbry Scott'tan geriye kalanlara baktı. Tekrar omzunun üzerinden bakarak, Daurae Asche'nin ateşi titreyerek Cylvan'ın elindeki meşaleyi yakmak için kullanmasını sessizce izledi. Cylvan onu aldı ve kitapçının ön camından içeri fırlattı. Ellerinden çıkan bir rüzgârla içerideki ateş büyüdü ve ulaşabildiği her sayfayı öptü. Bütün bir dükkân yok oldu - bir parça kurak büyü yüzünden.

Sadece kitabınızda çizilmiş olmaları bile...

Eğer biri seni onlarla görürse, seni oracıkta idam eder.

Ve konuştuğunuz herkesi tek tek araştırın.

Cylvan'ın süitinde yaptığı uyarıdan farklı değildi. Kurak büyüyle karşılaşan her şey, her şey, her insan keşfedildiği anda yok ediliyordu.

Yüksek feyler insan büyüünden gerçekten bu kadar korkuyor muydu yoksa sadece küçümsüyorlar mıydı?

Saffron sırtındaki sıcaklık dışında hiçbir şey hissetmedi. Kitapçı kolaylıkla ateşe yenik düştü, içindeki her metin Asche'nin alevleri tarafından yutuldu ve Cylvan'ın cesaret verici rüzgârının altında kavruldu. Saffron'un bel kemerinin arkasında hayatta kalmayı başaran sadece iki kitap kalmıştı; bu kitaplar ona tıpkı sokakta diri diri yanan kişi gibi kömürleşmiş etten bir beden kazandırabilirdi.

Cylvan'ı korumanın bir yolunu bulsa bile. Baba Yaga'yı korusa. Arkadaşlarını korumanın. Bunun bir önemi yoktu çünkü bunu yapmanın tek yolu, sadece onu tanıdıkları için öldürölmelerine neden olacak bir büyüden geçiyordu.

Kaçınılmaz olarak onu kurtarabilecek tek şey tarafından öldürölecekti.

Saffron birdenbire, Cylvan'ın en başından beri onu kurak büyü öğrenmesi için kandırmasının nasıl bu kadar kalpsiz olduğunu anladı.

KALINTILAR

Kaelar, Saffron'un Eias ve Magnin'le birlikte olduğunu sanıyordu.

Eias ve Magnin ona bir aptalmış gibi baktılar.

Cylvan, Taran'ın Asche'den beantighe'ye göz kulak olmasını istediğini ve Asche'nin de bunu zaten uyguladıkları bir yöntemmiş gibi başını salladığını iddia etti. Herkes ona göz kulak olmanın kimin görevi olması gerektiğini tartışırken Saffron sessizce durdu.

Akşam yemeği için seçtikleri restorana girmesine izin verilmedi, bu yüzden kapının yanında durdu. Sahibi tarafından başka bir yerde beklemesi istendiğinde, biraz daha uzakta durdu. Kitapçıdaki kurak cadılarla ilgili dedikodular yayıldıktan sonra çok fazla insan ona bilerek çarptığında, ona tükürdüğünde, onu lanetlediğinde, Saffron bunun yerine beklemek için köşede sessiz bir yer buldu. Dünyanın geri kalanından uzakta, kulakları çınlarken ayaklarına boş boş bakarak ne kadar emin değildi.

Sonunda Kaelar sarhoş bir halde köşede onu ararken tökezledi, onu duvara sıkıştırdı ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. Saffron bunu zar zor hissetti. Belki de hiçbir şey hissetmemişti ama Eias yine de köşeyi dönüp Kaelar'ı sürükleyerek uzaklaştırdı.

Hana dönen feyler sarhoş sohbetleri ve kahkahalar arasında odalarına çekilirken, Saffron

ana oturma alanı. Cylvan tıpkı diğerleri gibi yanaklarında sarhoş bir kızarıklıkla yaklaştı, Saffron'un omzuna dokunarak akşam yemeği için bir şey isteyip istemediğini sordu. Saffron nedenini tam olarak bilmese de içgüdüsel olarak omuz silkti. Boş bir gülümsemeyle başını salladı ve Cylvan'a yatağa gitmesini işaret etti. Cylvan tereddüt etti ama başını salladı, başka bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama bunun yerine gözlerini kaçırdı ve gitti.

Saffron azalan güneş ışığına karşı bir mum bile yakmadı. Düğmeli kanepeye tek başına oturdu ve kucağındaki dumanı bol Gaeilge kitabına baktı. Duygu seline kapılmadan önce bir parmağını kapağın altına sokmayı zar zor başardı ve soluklarını uzak tutmak için bir elini ağzına bastırmak zorunda kaldı.

Güneş tamamen battı ve Saffron karanlığın içinde kayboldu. Gözlerinden sessizce yaşlar akıyor, nefes almak dışında neredeyse hiç hareket etmiyordu. Olayları tekrar tekrar gözden geçirdi. Ne onları durdurabileceği bir yol aramak için, ne kendi ölümüne ne kadar yaklaştığını tekrarlamak için, ne de başka bir şey için; sadece gözlerinin önünde ölen kadına kefaret ödemek için her anı yeniden yaşamaya kendini zorlamak dışında. Onun yüzünden kaybolan tüm kurak kitapları hatırlamak. Kendini bu hataya tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar tanık olmaya zorlamamak bencillik gibi geliyordu. Bencilce. Küstah. Kibirli.

Saatler geçti ve aniden burnunu çekmeye başladı. Karıştıran ayaklar. Ona yaklaşan bir varlığın vızıltısı.

Başını kaldıran Saffron, Asche'yi karanlıkta karşısında buldu. Yüzü ağlamaktan şişmiş ve ıslanmıştı ve Saffron bunun başka bir kâbustan kaynaklandığını düşündü. Kilitli kol ve bacaklarını açarak mutfakta çay aramaya niyetlendi ama Asche önce kanepeye yığıldı ve Saffron'un elini tuttu.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Zayıf hıçkırıklar arasında kekelediler. "Güleceksiniz ama bilmek zorundayım."

Saffron başını salladı. Sessizlikte alıştığı için kulaklarındaki çınlamayı bir kenara itti. Saffron sadece fısıldaştıklarını bilse de Asche'nin sesi buna kıyasla daha gürültülüydü.

"Başka yoktu, değil mi?" Öne doğru eğilip ellerine kapanarak ağlamadan önce yüzü daha da buruştu. "Her şeyi yakmaktan başka seçeneğim yoktu, değil mi? Kimse bunu istediğim inanmıyor, değil mi?"

Saffron bu soruyu birden fazla kez düşündü, ilk başta Asche'nin de diğerleri gibi sarhoş olup olmadığını merak etti. Ama sonra Saffron'un lavanta çayı demlediği gece Cylvan'la aralarında geçen ilk konuşmayı hatırladı. Asche'nin kâbusları, Kral Tross'un tasarım odasını yakması, Sídhe yeteneklerini daha fazla geliştirmeye ihtiyaç duymaları, bunu *öngörülemez* olarak nitelendirmeleri ve bu konuda konuşmaktan korkmaları hakkında...

Pimbry Scott'ın kabaran, yarılan ve yanan derisinin görüntüsü Saffron'un hafızasında canlandı. Alevler onu yutarken çığlıkların soyulması.

Saffron aslında Asche'nin reddedip reddedemeyeceğini bilmiyordu. Saffron o an hakkında Asche'nin, hatta Cylvan'ın bakış açısından hiçbir şey bilmiyordu ya da her ikisinin de tabu büyü yapan insanları cezalandıran mükemmel kraliyet çocukları olmak için hissettikleri baskıyı. Herkes izlerken. Dedikodular çoktan yayılmıştı.

Cylvan'ın farklı olması gerekiyordu ama Saffron birdenbire bundan da emin olamadı. Proserpina'nın soyundan gelen Cylvan. Evliliği reddetmek için Taran'ın soyundan bir kez bile bahsetmemişti. Alevlere katkıda bulunması için Asche'ye havlayan, içindeki her şeyi yutmaları için onları cesaretlendirmek üzere rüzgârını kullanan.

Saffron'u uzaklaştırmak için çok uğraştı. Görmesin diye gözlerini kapatmak için. Hatta Pimbry Scott'a yaklaşmakta olan

diğer insanları dükkândan çıkarması için yeterli zamanı verir.

Asche'nin tüm vücudu sarsıldı. Kasları kasıldı, bir cevap almak için çaresizce Saffron'un koluna yapıştı. Saffron hiçbir şey bilmiyordu ama yine de bu kadar genç, bu kadar kırık dökük birini başını yaslayabileceği güvenli bir yerden mahrum edemezdi.

Elini kendisine yapışan Asche'nin üzerine koydu, sonra boynuzlarından birini dürttü. Asche şişmiş gözlerini kaldırdı ve Saffron sakince gülümsemeyi başardı.

Sana inanıyorum, diye elinden geldiğince açık bir şekilde bağırdı. Sonra Asche'nin gözlerinden saçlarını çekerek daurae'nin başını kucağına çağırdı. Asche hiç tereddüt etmeden yere yığıldı, daha fazla hıçkırırken yüzü buruştu, gözyaşları Saffron'un bluzunu ıslatırken hiçbir şey kalmayana kadar ağladılar. Saffron onlar ağlarken saçlarını taradı, gözlerini kapadı ve nefesini tuttu.

Saffron bir an için daha genç bir Cylvan'ın hıçkırıklarını duyacak biri olup olmadığını merak etti. Ona sarılacak, doğuştan gelen iyiliğine dair güvence verecek biri. Asche bu yüzden mi ellerinde kan varmış gibi ağlıyordu? Kardeşlerine ne olduğunu gördükleri ve dünyadaki diğer herkes onları kana susamış, vahşi, felaket ve talihsizlik getirmekle lanetlenmiş olarak görürken, basit bir hatanın Taran mac Delbaith gibi biri tarafından kendilerine karşı kullanılmasından korktukları için mi?

Saffron dişlerini sıktı. Ağlamaları yavaş yavaş kesilen, yerini hıçkırıklara ve özür fısıltılarına bırakan dauraları rahatlatmaya odaklandı. Saffron, sonunda nefesleri uykunun öngörülebilir ritmine yerleşene kadar sarı saçlarını taramaya devam etti.

Saffron gözlerini kapadı ve üzerine sayısız anlayış yağarken daurayı koruyucu bir şekilde tuttu.

Belki de Saffron'un umduğu gibi Cylvan gerçekten farklıydı. Cylvan da korkuyordu.

Cylvan, Alfidel'in olması gerektiđini dűşündűđű kiři için umutsuz ama nafile bir performansın içinde sıkışıp kalmıştı ve Saffron'un gizlice, özel olarak bildiđi kiři aslında olmak istediđi kiřiydi.

Belki Asche de farklıydı ama neyin doğru neyin yanlış olduğunu insanların kardeşlerine nasıl davrandığını izleyerek öğrenmişlerdi.

Belki de Asche kendi büyüsünden, ateşinden o kadar korkuyordu ki evde pratik yapmayı bile reddediyordu - çünkü bir gün yapmaya zorlandıkları bir eylem yüzünden kardeşleri gibi dışlanmaktan korkuyorlardı.

PARTİ

Hanın penceresinin minderli pervazına oturmuş olan Saffron, elindeki elini camdan geçirdi. Gevşek yağmur damlaları parmak eklemlerini, kuru tırnak diplerini ve parmağındaki ağır opal yüzüğü lekeliyordu. Önceki gün bulanık bir şekilde geçmiş, diğerleri kahvaltı ederken dışarıda beklediği, Cylvan ve Asche yakınlarda takılırken Kaelar'la alışveriş yaptığı, nehirde öğle yemeği yediği, ertesi akşamki şenliğe hazırlandığı belli belirsiz anılarla lekelenmişti. Bütün günü gözlerden kaçarak, dikkatleri üzerine çekmekten kaçınarak geçirmişti ama havada sürekli yanık et kokusu vardı.

Saffron'un fark ettiği ilk bildiri de dahil olmak üzere, şehirdeki tüm gizli kurak semboller bir gecede kazınmıştı. Yutan bir alevde, yok edilen bir kitapçada, yeraltı demir büyüü Connacht'tan başarıyla temizlenmişti. Saffron Connacht'ı kurak insanlar için güvensiz hale getirmişti ve kendini hiç bu kadar uyuşmuş hissetmemişti.

Taran hala aile cenazesindeyken, Kaelar Saffron'u siyah utanç kıyafetlerinden çıkarıp biraz daha uygun, biraz daha açık bir şeyler giydirdi ve tüm bu süre boyunca ne kadar heyecanlı olduğundan ilk resmi göstereceğinden bahsetti.

beantighe-pet. Saffron hiç direnmedi, hiç itiraz etmedi, her düşünceyi bir kenara iterken kulakları çınlıyordu.

Boynunun uzunluğunu, köprücük kemiklerinin kesişimini ve geniş bir deri çizgisini ortaya çıkarmak için önü açık, soluk mavi, şeffaf bir şal-bluz; dökülen kumaşı belinde toplayan yumuşak bir korse kemer; mümkün olduğunu bildiğinden daha sıkı saran, kalçalarının arasından önden bağcıklı yüksek belli boz kahverengi pantolon; her adımda takırdayan bir inç topuklu botlar; yüzünden toplanmış saçlar. Saffron bir beantighe gibi görünmüyordu. Hatta bazı açılardan, biraz daha çirkin, biraz daha kısa ve asla tam olarak büyümeyen kulakları dışında diğer yüksek feylere benziyordu.

Dışarı çıkarken aynadaki yansımasını gördüğünde, hoşuna mı gittiğine, yoksa neredeyse derisini yırtacak kadar nefret mi ettiğine karar veremedi. Özellikle de gümüş gerdanlık diğer mücevherler gibi tam teşhirdeyken, sanki gösterilmesi gereken güzel bir şeymiş gibi. Çok uzun süre bakamazdı, yoksa gerçekten hasta olabilirdi.

Bu kadar çok ten göstermeye alışık olmayan Saffron, Kaelar'la birlikte hanın ön girişindeki diğerlerine katıldığında kendisine bakan her gözü hissetti. Asche, belli ki önceki gün ve gece hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışarak ciyakladı ve ona iltifat etti. Sonra Eias gömleğinin korse kemerinin üzerinde estetik bir şekilde toplanmasını düzeltmek için yaklaştı ve Saffron'un temizlik yapabilmesine ne kadar şaşırdıklarını mırıldandı. Saffron gözlerini kaçırdı. Fey standartlarına göre "prezentabl" görünmesi için yapılmış pahalı giysiler giydiğinde hepsinin ne kadar şaşırabileceğini hatırlatmaya ihtiyacı yoktu Fiyonk takılmış küçük bir kedi gibi.

Eias ve Magnin hoşgörölü partilerden hoşlanmıyorlardı ve Cylvan, Asche'nin bol miktarda uyuşturucu ve içki bulunan bir partiye yaklaşmasına izin vermeyi kesinlikle reddetti, bu yüzden grup geri döndüğünde üçü de kendi yollarına gitti.

Yolda. Saffron onların gidişini izledi, sonra gözleri Saffron'un yakasında gezinen Cylvan'a baktı. Bunu ilk kez bu kadar açık bir şekilde görüyordu ama hiçbir şey söylemedi, arkasını döndü ve gitmelerini işaret etti. Saffron ve Kaelar da onu takip etti.

Prensın kıyafeti o gece sadeydi ama her zamankinden daha az asil değildi. Beline kalın bir kemerle bağlanmış zengin, lacivert tunik giymişti ve tokasında insan profilini andıran gülümseyen bir hilal vardı. Tunığın kumaşı kalındı, özellikle de etek ucu boyunca nakış ve boncukların kıvrıldığı alt dikiş boyunca, kısa bir elbise olarak geçebilecek kadar uzun sarkıyordu. Yine de Cylvan altına parlak bir çorap giymiş, bacakları önden bağcıklı ve topukları Saffron'unkilerden sadece biraz daha yüksek olan diz boyu çizmelerin içine gömülmüştü. Onu yürüyüş yolunda takip eden Saffron, en son tunığın arkasındaki geniş anahtar deliğini fark etti ve Cylvan'ın altındaki cildin görünür pürüzsüzlüğü karşısında hafifçe kızardı.

Kafalar bu kez farklı bir nedenle dönmüştü ve Saffron bunun kitapçıdaki yangın yüzünden değil, Cylvan'ın ayın altındaki en güzel şey olduğu için olduğunu iddia etti. Dedikodular yüzünden değil. Cylvan'ı görmezden gelmek imkânsızdı.

Uyum sağlamak için o kadar uğraştıktan sonra böylesine açık bir üst giymiş olmak Saffron'u kuşkusuz daha da utandırdı ve onlar yürürken göğsünün çıplak tenine kaşlarını çatarak . Kaelar'ın bir elini sürekli sırtının alt kısmında tutması sinirlerine hiç de iyi gelmiyordu. Saffron sadece Cylvan'ın bacaklarının nasıl hareket ettiğini izledi. Topuklarının kaldırım taşlarına vururken çıkardığı ritmik sesi. Uzun, gevşek saçlarının her adımda ileri geri sallanışını.

Gidecekleri yere vardıklarında, içeriyi tam olarak görmeden önce tütsü kokusu Saffron'u çarptı. Bir perdeden diğer tarafa geçerken birkaç kez göz kırptı, ateş çanakları ve meşaleler büyük bir odayı ayakta duran , uzanmış bedenlerle dolu aydınlatıyordu,

sohbet ediyor, gülüşüyorlardı. Girişin hemen iç kısmında zemine gömülmüş, her renkten balıkla yüzen serulean bir havuz vardı. Havuzun bittiği yerde kalın kilimler taş zemini süslüyor, açık alanlar yastıklar, masalar, battaniyeler, şarap şişeleri ve meyve tepsileriyle dolup taşıyor, odanın diğer taraflarına da yiyecek serpiştiriliyordu. Halıların örtmediği her yer çinili mozaiklerle kaplıydı ve Kaelar onu içeriye doğru itmeseydi Saffron bunların arasında kendini kaybedebilirdi.

Devasa çiçek demetleri, beyaz taş sütunların arasındaki zincirlere bağlı altın hayvan başlarından dönen kalın bulutlarda yanan tütsülerle karışıyordu. Kokuların kakofonisi Saffron'u sersemletiyor, aromalar odaya giren herkesi baştan çıkararak bir rahatlama haline sokuyordu. Saffron bunu takdir edip etmediğini bilmiyordu; en azından yandığı kadar hızlı bir şekilde uzaklaşıyor, gece gökyüzünün bulutlar arasında birkaç iğne ucu kadar yıldızla övündüğü açık tavana doğru süpürülüyordu.

Saffron, Kaelar'ın elinin cesaretlendirmesiyle ancak bir adım atabildi ama Cylvan aniden ortaya çıktı ve bir şampanya bardağında opak, pembe tonlu bir içki sundu. Prens kendi bardağını farklı bir renkte tuttu ve Saffron bardağın üzerinde yüzen bir elma çentiğinin kenarlarını tanıdığına yemin etti. Neredeyse onu almak için hamle yapacaktı ama Cylvan gözlerini ondan ayırmadı ve başını hafifçe salladı. Saffron yutkundu.

"Böylece beantighe daha sonra hastalanıp eğlenceyi mahvetmez," diye araya girdi Cylvan, Saffron'un düşüncelerini okunamayan bir gülümsemeyle. Kaelar da bu teklif karşısında aynı derecede şaşırmış görünüyordu ama sonra gülerek Saffron'u itti ve bardağı dudaklarının arasına götürdü. Saffron'un yutmaktan başka çaresi yoktu, yoksa boğulacaktı. Saffron sessizce Cylvan'a ne yaptığını bilmesi için yalvardı. Sessizce yalvardı-

Cylvan farklıydı.

Prens çok geçmeden başka bir yöne doğru çekildi, bir düzine ses ve çift el onu bir küme

arka köşedeki yastıklar. Saffron göğsünde eşek arıları gibi kaynaşan kıskançlığa hazırlıklı değildi, Cylvan bakmıyorken başlarının üzerinden Day Court kemerlerini işaret edenlerin de aynı insanlar olduğunu bildiği için daha da acılaştı. Yüzüne karşı yalakalık yapmak ama arkasından küfretmek... Saffron hemen ters yöne çekilmeseydi, kalabalığın arasından ite kaka geçip Cylvan'ın gittiği yere gidebilirdi. Koltuk değneğiyle alay etmeye cüret eden çirkin, kibirli bir fey suratını tokatlamak için.

Ta ki Kaelar Saffron'un koltuk değneğini yakalayıp duvardaki pelerinlerle birlikte fırlatana kadar. Saffron, Kaelar'a tutunurken tek ayağı üzerinde zıplamak zorunda kaldı, ki Kaelar'ın niyeti de açıkça buydu, ama Saffron yine de gerekenden fazla temas etmemek için elinden geleni yaptı. Bunu her yaptığında, dengesini sağlamak için Kaelar'ın gömleğinin arkasından çekerek onu yakasından boğduğundan emin oldu. Bir avuç kumaş kapmak ve onunla birlikte bir avuç saç almak için. Hatta bir noktada Kaelar'ı balık havuzuna doğru savurdu ve fey lordu Saffron'u havlayan bir hakaretle itmeden önce bir ayağını suya daldırdı.

Saffron boğulana kadar Kaelar'ın kafasını havuzun altında tutmak istiyordu. Kaelar'ın yüzünü mozaik zemine gömmek istiyordu ve Kaelar Saffron'un kıcını her okşadığında, kulağını ısırarak için onu kendine çektiğinde, gömleğinin yakasının altından bir elini kaydırduğunda, *onu her gece saatlerce zevk veren en güzel ipek beantighe'si* olarak tanıttığında bu istek daha da artıyordu. Utanç, bir gün önceki olaylardan sonra Saffron'un iliklerine kadar işleyen öfke ve korkuyla birleşerek zehirli bir karışım oluşturdu ve Saffron patlayacaktı.

KAELAR'IN DAHA FAZLASINI DENEMESİ AN MESELESİYDİ.

ve o an partiden iki saat sonra geldi. Kaelar'ın üç arkadaşı, sonra da Kaelar'ın kendisi, konuşmanın ortasında aniden ayağa kalktı ve Saffron, onlar daha kollarını omuzlarının altından geçirip onu sürüklemeyen önce neyle karşılaşacağını biliyordu.

Saffron çırpınarak gözden kayboldu. Onu bir arka merdivenin taş basamaklarına attılar ve Saffron kaçmaya çalıştı, ancak bacağının bir bükölmesiyle tekrar aşağı itildi. Ardından emir veren bir el Saffron'un çenesini kavrayarak ağzını açmaya zorladı ve onu taş basamaklara sıkıştırdı, kenarları omurgasını kesti.

Saffron onları uzaklaştırmak için mücadele etti ama Kaelar "*itida*" komutunu verdi ve gümüş kelepçeler koptu. Onlarla sopa atmaya çalışırken kolları başının üzerine itildi ve çikolataya batırılmış pembe bir çilek dişlerinin arasına gömüldü. Tükürmeye fırsat bulamadan ağzına pembe şarap döküldü ve eller çenesini kapattı. Sonunda yutkunduğunda tüm vücudu titredi, nefes nefese kaldı - sadece başka bir peri meyvesinin içine sokulması için. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, merdiven boşluğu kahkahalarla çınlarken.

Saffron alkolü toz haline getirilmiş meyvelerden önce hissetti, bu hem beklenmedik hem de aynı derecede korkutucuydu. O ana kadar peri şarabından uzak durmayı başarmıştı ama tıpkı eşleşen meyveler gibi, etkilerinin sert ve hızlı bir şekilde ortaya çıkacağını biliyordu. Birkaç dakika içinde sarhoş olacak, tökezleyecek, saçmalayacaktı.

Ama peri sarhoşluğu bulutunun gelmesi gittikçe uzayınca, feyler bile şaşkın görünüyordu. Saffron'un ağzına daha fazla meyve tikiştirerek, onu sıkıştırarak, ellerine karşı koyarak onu zorla besleme girişimleri, içlerinden biri sıkıntıyla arkasına yaslanana kadar daha da ısrarcı hale geldi.

"Beantighe'in berbat, Kaelar," diye mırıldandılar, Saffron'a gevşemiş bir elmayla vurarak burnunu kanattılar. "Sarhoş bile olamıyorlarsa ne eğlencesi var ki?"

"Neyin var senin?" Kaelar, Saffron'un gömleğinin bir tarafını tutarak talep etti. Saffron bir ağız dolusu meyveyi Kaelar'ın yüzüne tükürdü, bluzu ve göğsü pembe şarap ve çilek suyuyla ıslanmıştı. Kaelar onu basamaklara doğru itti, ayağa kalktı ve kendini fırçaladı.

"Her neyse," diye mırıldandı, gözleri Saffron'un opal patron yüzüğüne takılmadan önce. Kaelar farklı bir şekilde gülümseyerek Saffron'un bağlı ellerini tutup gösterişli taşı öptüğünde Saffron'un damarları buzla doldu. "Belki de patronluğumu test etmek için daha iyi bir zamandır, ha?"

SÍDHE RABBİ

Saffron'un yanındaki koltuğa oturan Saffron onun elini geri çekti, ama Kaelar kabaca yüzünü tuttu ve yakınına eğildi.

"Beni yanağımdan öp."

Saffron'un aklı başından gitti. İtaatkâr dudaklarını Kaelar'ın pasaklı yüzüne bastırdı ve Kaelar'ın arkadaşları güldü.

Bir başka zorlayıcı emir geldi ve sonra bir başkası. Saffron'un bilinci sessizliğe gömüldü. Oyun bir bulanıklık içinde geçerken boğazının arkasında dizginlenmiş bir kusmuk yandı; öpüşüyor, gülüyor, alay ediyor, karşı koymanın hiçbir yolu olmadan Kaelar ne derse onu yapıyordu.

"Ne komik olurdu biliyor musun?" Saffron Kaelar'ın parmaklarındaki şarabı yalarken diğerlerinden biri sordu. "En sevdiğimiz prensin tam olarak ne kadar seelie olduğunu öğrenmeliyiz."

"Oh," diye sırttı Kaelar ve Saffron'un kanı dondu.

Eğer Saffron Cylvan'la fazla samimi bir şey yaparsa, özellikle de önceki gün yaşananlardan sonra, Taran ikisini de öldürürdü. Kaelar bunu bilmeliydi ama Kaelar sonuçları düşünemeyecek kadar sarhoştı. Hafifçe sallanması, Saffron'un kelepçelerini kavrayıp fısıldamak için onu kendine çekmesi bunu açıkça gösteriyordu.

"Git Prens Cylvan'ı bul ve kucağına otur. Sonra..." Kaelar sırttı.
"Öp onu."

Hayır-

Saffron ağız bir karış açık ona baktı ama büyü bedenini ele geçirmişti. Onu ayağa kalkmaya iten dürtüyle savaşımaya çalıştı, bacağındaki kırılğan kemiği zorlarken yüzünü buruşturdu.

Nefesleri hızlı geliyordu, kendini durduramayacağını fark etti. Dar koridorda topallayarak ilerlerken duvarı destek olarak kullandı. Yol boyunca bulabildiği her çatlağa tırnaklarını gömdü ama vücudu hareket etmeye devam etti. Hayır, hayır, *hayır-*

Arkasında Kaelar ve arkadaşları kıkırdayarak onu takip ediyordu. Kendileri görmek istiyorlardı. *Prens*in tam olarak *ne kadar Seelie* olduğunu bilmek *istiyorlardı-*

Saffron'un odanın diğer ucundaki Cylvan'ı fark etmesi için yastıklara ve bedenlere bakması sadece bir an sürdü. Elinde bir kadeh şarapla güzel feylerden oluşan bir çemberin içinde oturuyordu. Belki de Saffron'un bünyesindeki alkolden ya da kanına işleyen büyüden kaynaklanıyordu, ama Cylvan çok büyüleyici *görünüyor*du. Pembe perdelerin, parfümlerin, dökülen çiçeklerin ve diğer tüm güzel yüzlerin arasında otururken çok büyüleyici *görünüyor*du.

Saffron doğruca ona doğru tökezledi. Saffron fey çemberine girdiğinde Cylvan başını kaldırdı ve hepsi onun cüretkârlığıyla alay etti. Cylvan'ın gözleri Saffron'ın hâlâ karnının üzerinde kilitli duran bileklerine kaydı, her şeyin yolunda olup olmadığını soracaktı ki Saffron bacaklarını prensin kucağına doğru açtı. Şaşıran Cylvan'ın eli, sanki ne kadar acıdığını biliyormuş gibi Saffron'un ağrıyan kalçasına gitti. Saffron'un ne yaptığını sormak için tek bir kelime söylemeyi başardı ama Saffron onun yüzünü tuttu ve başka bir hece daha çıkamadan ağızlarını birbirine bastırdı.

Etraftaki feylerin nefesi kesildi ve kıkırdadılar. Cylvan keskin bir ses çıkararak elindeki bardağı bıraktı ve parmaklarını Saffron'un beline gömdü. Saffron dudaklarını Cylvan'inkilerin üzerinde dolaştırdı.

Cylvan'ın cevabının tanıdık şekline kolaylıkla uyarak kendi cevabını verdi. Şarap ve meyvenin tadına bakarak dilini Cylvan'ın dudakları arasında kaydırđı, daha derine itti, prensi sanki ambrosia'da yürüyormuş gibi öptü.

Başka bir durumda olsa bu tat onu çok mutlu ederdi ama Saffron'un gözyaşlarına engel olmak için yapabileceği tek şey buydu. Dürüstçe kazanmayı dört gözle beklediği, çok fazla hayal kurmaktan kendini alıkoyduğu, yalnız bir hiçliğe yuvarlanma riskini göze aldığı o an, Kaelar'ın ağızından çıkan birkaç kelimeyle elinden alınmıştı.

Büyünün kaybolması bir sonsuzluk gibiydi. Saffron sonunda dudaklarını ayıracak kadar uzaklaştı ama gözyaşları tepeye çıkıp gözlerinden taşarken daha ileri gitmeye cesaret edemedi. Titreyen elleriyle Cylvan'ın tuniğine yapıştı, bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyordu. Seyirciler kahkahalarla gülerken ve alaycı bir şekilde ulurken bu aşağılanma onu taşa çevirmişti.

"Seelie Prens Cylvan, neden onu öpmeye devam etmiyorsunuz?"

"Daha fazlasını istiyor gibi görünüyor, majesteleri." " et, bize senin için başka neler yapabileceğini göster."

Saffron sessizce ağladı, daha fazla eğildi, kaybolmayı diledi - o sırada nazik bir el yanağını okşadı. Sıcak bir ağız gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. Sıkışmış gözlerini araladı, düşük ışıktaki Cylvan'ın bakışlarıyla buluşmak için zar zor kalktı, sadece Kaelar'ın sesi kalabalığın arasından tekrar ortaya çıktı.

"Hadi beantighe, ellerini Prens Cylvan'ın göğsünden aşağı kaydır. Onu boynundan öp."

Kulağının altındaki yumuşak teni öpmeden önce yüzünü Cylvan'ın omzuna bastıran Saffron'un ağızından sefil bir hıçkırık daha çıktı. Ellerini Cylvan'ın vücuduna bastırdı, kalbi dokunuşun altında inanılmaz derecede sert çarpıyordu. Diğer tüm kaslar kaskatı kesilmiş, kaya gibi sertleşmişti ve Cylvan hareket etmeyi tamamen bırakmıştı. Belki de Saffron gibi aşağılanmıştı.

Herkes kahkahalar atarken, Kaelar'a sıradaki yemeği yapması için önerilerde bulunan bir kalabalık toplanırken Cylvan gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Bir bardak şarap aniden Saffron'un kafasına dökölüp onu sıırıslıklam ettiğinde

-Tek duyduğu soluklar ve şok çığlıkları, sonra da kahkahalar oldu. Sırıslıklam olan bluzu şeffaflaşmış, sırtındaki her bir oyma kelime ortaya çıkmıştı.

"*Bencillik, terbiyesizlik...!*" Biri haykırdı ve Saffron parmakları harflere dokunduğunda sarsıldı. Cylvan'ın kolu bir anda ona dolandı ve hırıltıyla bağıran kişiyi itecek kadar uzağa fırladı.

Saffron sadece Cylvan'ın tuniğine yapıştı, ta ki Kaelar'dan gelen başka bir zorlayıcı kelime onu ağzını Cylvan'ın boynunun yanına geri getirmeye zorlayana kadar. Cylvan'ın parmakları Saffron'un beline daha da gömüldü.

"Ne yapıyorsun, Kaelar?" Cylvan sonunda sordu, Saffron'un ağzı çenesinin altındaki deriyi bulduğunda nefesi kesildi.

"Hoşuna gitmedi mi?" Kaelar güldü. "Seelie prensimizin, cilveli bir beantighe'nin her yerine dokunduğu düşüncesiyle aşırı ısınacağını düşünmüştüm. Yoksa biraz mahremiyet mi tercih edersiniz?"

Cylvan'ın kalbi daha sert çarpıyor, Saffron'un dokunduğu her yerin altında teni yanıyordu. Sonunda Saffron'un ellerini tuttu ve iterek uzaklaştırdı. Saffron onun omzuna doğru yığıldı, gözleriyle karşılaşmaktan korkuyordu. Özür dilemek istiyordu. Safrasını geri ısırdı.

"Bir patron-fey olarak otoriteni böyle mi gösteriyorsun?" Cylvan devam etti, sesi yükselen bir öfkeyle alevlenmişti. "Beantighe'ni bu şekilde utandırarak mı?"

"Elimden geleni şimdi yapsam iyi olur diye düşündüm," diye cevap verdi Kaelar. "Bir insan Proserpina gibi kalbini kırmadan ve bize vaat edilen Gece Divanı'nı getirmeden önce."

Daha fazla fısıltı ve Saffron yeni bir söylentinin başlangıcına tanıklık ettiğini fark etti. Aralarında geçecek yeni bir kötü niyetli yalan.

etraflarını saran kalabalığa, sokaktaki insanlara ve ardından durdurmanın hiçbir yolu kalmayana kadar tüm Alfidel'e yayılacaktı.

Seelie Prensi Cylvan, bir beantighe'yi taciz etmeye yanaşmadı. Kraliçe Proserpina'nın yerine geçecek olan Seelie Gece Prensi'nin kendi Gece Mahkemesi, onu reddeden bir insan sevgiliden kaynaklanıyordu. İnsanlara merhamet ve şefkat göstermenin, denizelliğin acılarını öğrenen. Ona kederinin kaynağını gösteren, ıstırabını hükmettiği feyler yerine onu inciten insanlara yönelten, yanı başındaki seelie olmayan Kral Clymeus için Tanrı'ya şükürler olsun - seelie Prens Cylvan kaçınılmaz olarak karanlığı getirdiğinde aynı şeyi yapacak olan Kral Taran mac *Dela-mac Delbaith* için de Tanrı'ya şükürler olsun çünkü o da tıpkı büyük büyükannesi gibi insanlara karşı kalbini yumuşatmıştı...

Yan, yan, yan. Saffron boğazında şişen duygularla savaşıarak dilini sertçe ısırıldı.

Alfidel, Cylvan'ın Proserpina gibi bir şey olmamasını umursamadı. Gece Mahkemesi'nin henüz resmen tahmin edilmemiş olması bile umurlarında değildi. Tıpkı Cylvan'ın bir keresinde Aon-adharcach süitinde yatakta uzanırken, Saffron'un taktığı aynı kontrollü gümüş manşeti takarken ona söylediği gibiydi.

Herkes zaten kaderimde Gece Mahkemesi olduğuna inanıyor. Hatta Çocukken boynuzlarını törpüler, kendini gülümsemeye zorlar, insanların ona da bir Gün Kralı olma şansı vermeleri için sessizce yalvarırdı, ama

-

Saffron'un ne yaptığı önemli değildi. Taran'ın Cylvan'ın Uyumlu Kralı olup olmaması bile önemli olmayabilirdi. Önemli değildi, çünkü saray mensupları bir Gece Mahkemesi'nin yakın olduğuna inanıyordu. Alfidel'in saray mensupları kendi Gece Mahkemelerini kuracaklardı. Ve o geldiğinde, insanlar onu yatıştırmak için kurban edilecekti.

Karanlığı kontrol eden eski bir tanrıya hediyeler sunmak gibi. Tıpkı ilk seferki gibi.

Belki de bu yüzden bazı insanları kendi taraflarında beantigh olarak tutuyorlardı; böylece bir Gece yeniden ortaya çıkarsa, onu bastırarak yemleri olacaktı. Tekrar ve tekrar ve-

Saffron'un elleri yumruk şeklinde sıkıldı. Yüzünü Cylvan'ın boynunun yan tarafına daha sert bastırdı. Vücudundaki öfke köpürdü, tıpkı Pimbry Scott gibi yanana kadar taşıtı. Etrafı tezahürat yapan, gülen ve ilahi söyleyen feylerle çevriliydi. Yakında gelecek olan karanlığın görünmeyen tanrısına bir kurban daha. Geceyi zorlayacak ve sonra da onları ondan kurtaracak olan insanlar.

Yan, yan, yan.

Cylvan'dan uzaklaşan Saffron kelepçelerini kırdı. Kaelar'ı gömleğinin önünden yakaladı ve burnuna bir yumruk indirdi. Kemiğın çatırdarak yeni dişler gibi parçalara ayrılmasına neden olacak kadar sertti.

Kaelar çığlık atarak yere düştü ve Saffron'u da beraberinde götürdü. Her yönden bağırışlar yükseldi ama Saffron geri çekildi ve Kaelar'a tekrar yumruk attı. Üçüncü ezici darbeyi indirirken gözleri daha fazla sıcak yaşla doldu. Dördüncüsü için geri çekildi ama Kaelar son anda yana doğru sarsıldı ve Saffron'un yumruğu mozaik zemine çarptı. Saffron'un koluna bir acı saplandı, çığlık attı ve bir düzine el onu kurbanından ayırdı.

Yüzüstü yatırılan Saffron çırpındı ve tükürdü. Bir el onu saçlarından yakaladı ve başını fayansa çarparak dünyanın dönmesine neden oldu. Boynunun arkasına bir şey bastırdı ve Kaelar ayağa kalkarken onu sabitledi, yüzünün alt yarısı kan içindeydi, burnu tamamen yamulmuştu.

"Seni mutlak pislik!" Ağzından kanlar fışkırarak bağırdı.
"Seni yalvartacağım! Onu teslim et-!"

Ama atmosfer aniden kâğıt gibi inceldi ve Kaelar'ı

Ka

pal Sadece o değil, tüm parti sessizliğe gömüldü.

l. Keskin, kesik kesik nefesler kalabalığın içinde sekerek ilerliyordu. Gölün üzerindeki taşlar gibi. Ellerini boğazlarına götürmüş, şaşkın gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

En yakındaki ateş kabı söndü ve kafalar şaşkınlıkla döndü. Yolun aşağısında, bir sonraki söndü. Sonra bir sonraki ve bir sonraki, odayı karanlığa sürükledi.

Saffron'u sıkıştıran fey leydisi çekildi ve Saffron geriye doğru sıçradı, boğazını tutup soluk soluğa kalışını izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yakınlardaki bir başka beden daha dizlerinin üzerine düştü ve onu bir başkası izledi. Hepsi, sahile çarpan karanlık bir okyanus dalgası gibi, inleyen, boğulan ve dizlerinin üzerine çöken bedenlerden oluşan bir dalgalanma. Saffron kendi ciğerlerinde kalan havaya tutunmuş, diğer herkesin sürünen boğulmasından kaçmaya çalışıyor, bir çıkış yolu arıyordu - ta ki gözleri etkilenmemiş bir kişinin gölgesine takılana kadar.

Boynuzlu bir leanan sídhe. Uzun boylu ve kıpırtısız, ayaklarının dibinde öksüren Kaelar'ın üzerinde duruyor, çaresizlik içinde tuniğinin altına yapışlıyordu. Gölgenin gözleri çivit rengi yıldız ışığı gibi parlıyor, dizlerinin üzerinde nefes almak için yalvaran bir fey lordunun acınası halini izliyordu.

Gölge tuttuğu eli çekti, bir dizini büktü ve Kaelar'ı mozaik karoya doğru itti. Rapier'i Kaelar'ın kemerinden çıkardı, topuklu çizmesini Kaelar'ın göğsüne vurdu ve kılıcın ucunu fey lordunun gerilen nefes borusunun bir santim yakınına fırlattı.

"O beantighe, Gece Divanımın korumasını hak eden tek kişi," diye fısıldadı Cylvan. "Ve senin gibi yaratıklar

Onu korumak için getirmeye hazır olduğum Şeyin altında ezilmek akıllıca olacaktır."

Boğucu bir karanlığa gömülmüş olan Cylvan tanınmaz haldeydi. Gölgeye bürünmüş bir Şeytan sanki onun için yaratılmıştı. En derin gecenin kadim tanrısı -güneşin geri dönmesine izin vermesi karşılığında kan isteyecekti.

Saffron'un doğuştan gelen insani içgüdüleri kıvranıyor, çok ama çok uzağa kaçması için yalvarıyordu ama sonra Cylvan'ın çivit rengi gözleri ona döndü ve Saffron böylesine hükmedici bir bakıştan kendini alamadı.

Cylvan onu tekrar serbest bıraktığında bile Saffron kıpırdamadı. Gece Prensi'nin botunu kaldırıp Kaelar'ın zaten harap olmuş suratına indirmesini anbean izledi. O kadar sertti ki Kaelar'ın çenesi kırıldı ve menteşesinden acayip bir Şekilde sarktı. Cylvan daha sonra mızrağını Kaelar'ın ellerinden birine sapladı ve bir ayağını kaldırarak aynı anda bacaklarının arasına vurdu. Kaelar sadece ağladı, iniltiyle merhamet diledi.

Ancak fey lordu hareketsiz kalıp tepesindeki açık gökyüzüne bakmaya başladığında Cylvan kılıcı attı. Sonra yerde taş kesilmiş halde oturan Saffron'a döndü.

Topukların mozaik karolara vuruşları gürültüldü ve duvarlarda yankılanıyordu. Gölge yaklaşırken Saffron kendini itti, sonra hâlâ rahatça nefes alabildiğini kanıtlamak için aniden dehşete kapılmış gibi nefesini tuttu.

Cylvan onun önünde çömeldi ve Saffron sonunda, sorgusuz sualsiz, kuzgun prensinin yüzüne tanık oldu. Cylvan bir Şey söylemek için ağzını açtı, belki de Saffron'a her Şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istiyordu ama Saffron kendini öne atarak ürpertici bir solukla Cylvan'a sarıldı. Cylvan'ın kolları anında onu sardı ve burnunu Saffron'un ensesindeki saçlara bastırdı.

"Seni buradan götürreceğim," diye söz verdi. Saffron sessiz bir ses çıkardı, gözlerini sıkarak kapadı ve başını salladı.

Cylvan'ın koruyucu pençesine sarılmışken, etraflarındaki bedenlerin ciğerlerinden çalınan hava etraflarında dönüyordu. Saffron gerektiğinden daha fazla nefes almaya cesaret edemedi.

Cylvan ona sıkıca sarıldı ve yer yarıldı içine girdi. Prens gece gökyüzüne yükselirken başka bir şey söylemedi ve Saffron bakmak için gözlerini hiç açmadı. Ama bunu duydu, sanki höyükler her ölen ruhun haykırması için açılmış gibiydi - neredeyse çalınan hayatlarını geri almak için ciğerlerine geri koşan nefesin o soluk soluğa iniltilerini.

SESSİZ

Zirveye ulaştıklarında Saffron'un derisi diken diken oldu.

Cylvan'ın kemeri. Yine de nereye gittiklerine bakmak için geri çekilmedi. Sadece beyaz parmak eklemleriyle sarıldı, kemiklerindeki ateş artık onu sıcak tutmadığı için titriyordu. Cylvan da hiçbir şey söylemedi, sadece destek olmak için elini Saffron'un başının arkasına koydu. Onu korumak için. Cylvan söz verdiği gibi Saffron'u alıp götürüyordu.

Sağlam zemine döndüklerinde, Saffron kulaklarıyla buluşan heyecanlı konuşmalar, müzik, kalabalık caddeler yerine sadece yağmurun sesini duydu. Viraklayan kurbağalar. Islak dalların arasından esen rüzgâr. Sonunda gözlerini açması için bu kadarı yeterliydi.

Bulanık görüşüne rağmen Saffron her yönden yükselen ağaçları fark etti. Cylvan'ın gölgesi, Saffron'un sırtında sıcak bir parıltıyla arkasına doğru uzanıyordu. Atlar bir bağlama direğinden kişniyor, diğerleri ise durdukları toprak yolun kenarındaki arabalara bağlanıyordu. Yağmur kokusu baharatlı et ve sebzelere karışıyordu ve Saffron omzunun üzerinden bakmak için sert boynunu tereddütle düzeltti. Pencereleden yayılan ateş ışığına karşı gözlerini kısmak zorunda kalsa da onu rustik bir taverna karşıladı.

Cylvan'ın botları binanın yürüyüş yoluna adım attığında gümledi, çingiraklı bir ön kapıdan içeri girdiklerinde bir zil çaldı. İçerisi hoş bir şekilde sıcaktı ve Saffron minnettarlık dolu küçük iç çekişine engel olamadı. Cylvan kıkırdadı.

Ana alandaki dağınık masaların etrafında kısık seslerle konuşuluyordu, ancak kapı Cylvan'ın topuklarının üzerinde kapanırken müşterilerden hiçbiri başını bile kaldırmadı. Yağmurun kucağından ayrıldıklarında yemek kokusu daha da güçlenmişti; kızarmış etler, patatesler, buharda pişmiş sebzeler, meyveli turtalar, hatta zengin çikolata ve kahve kokuyordu. Cylvan'ın önceki günleri patronluk taslayarak geçirdiği pahalı dükkânlardan çok farklıydı ve Saffron aniden bu kadar sade bir yerde nasıl görünmeleri gerektiğini merak etti.

"Seni yere bırakmamı ister misin?" Cylvan'ın sesi Saffron'u geri getirdi ve Saffron başını sallayarak kollarını Cylvan'ın omuzlarına doladı. Cylvan kollarını düzeltti ve Saffron'u sabit bir şekilde tuttu, ön masaya yaklaşmadan önce bilinçsizce Saffron'un saçlarının arkasını okşadı.

"Bu gece için bir oda," diye rica etti ve Saffron başını tekrar hafifçe kaldırarak görevlinin gözleriyle buluştu. Cylvan daha sonra Saffron'un bacağının yan tarafını okşayarak fısıldadı: "Kemerimdeki çantayı çıkarır mısın?"

Sertçe hareket eden Saffron, açıldığı anda derisinden buz kopmuş gibi titredi. Sonunda söz konusu sert deri keseyi bulana kadar prensin belini, kalçasını, kığını yokladı. Üst kapağı açıp içindeki çantayı çıkardı ve Cylvan'a uzattı ama Cylvan çenesiyle tezgâhı işaret etmekle yetindi. Saffron görevlinin gözleriyle tekrar karşılaştı ama utanamayacak kadar yorgun ve üşümüştü. Altın paralarla dolu çantayı önlerine bırakmak için elini uzattı.

"Ne tür bir oda arıyorsunuz ekselansları?" Belirsiz bir gülümsemeyle sordular, çantanın ipini çözüp içinde tam olarak ne kadar para olduğunu görünce daha da hazırlıksız yakalandılar.

Cylvan, "*Son derece ihtiyatlı* bir şekilde gelen biri," diye cevap verdi ve hararetle başlarını sallamadan önce sertleştiler.

"Oh, tabii ki! Elbette, bu taraftan gelin, tam size göre bir şeyim var... İtiraf etmeliyim ki pek lüks sayılmaz ama yatak yumuşak ve-"

Cylvan yakışıklı bir gülümsemeyle, "Ne isterseniz olur," diye güvence verdi ve görevli aceleyle tezgâhın sonuna doğru ilerledi.

İki kat yukarı taşınan Saffron, yüzünü Cylvan'ın omzunun kıvrımına bastırdı, kollarını ensesine doladı. En tepede, görevli pirinç bir iskelet anahtar kullanarak kapının kilidini açtı ve Cylvan'ın eline ikinci bir anahtar tutuşturdu. Cylvan başka bir şey söylemeden içeri girdi ve kendisine yapışan yolcuyu bırakmak için yumuşak bir yere doğru ilerledi.

"Hizmetçiniz için hemen ikinci bir karyola getirebilirim.

-" Görevli söze başladı, ancak Cylvan yumuşak bir şekilde araya girdi.

"Gerek yok," diye cevap verdi ve Saffron'u yatağın kenarına oturtacak kadar çömeldi. Saffron hâlâ Cylvan'a dolanmış kollarını çözmemişti, bu kadar yakın olmanın sıcaklığını şimdiden özlüyordu. Cylvan kendi kendine itaat etti, diz çöktü ve geniş ellerini Saffron'un kalçalarının üzerinde düzleştirdi. Arkasını dönmeden, hâlâ kapıda duran görevliyle tekrar konuştu.

"Bir yemek ve kıyafet değişikliği de alabilir miyiz?"

"Elbette, majesteleri."

Görevli Saffron'a son bir kez kısa bir bakış attıktan sonra koşarak dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Onlar gittikten sonra bile, Cylvan Saffron'un önünde kaldı, kollarının arasına hapsoldü ve

kaçmak için hiçbir şey yapmıyordu. Sadece dizlerinin üzerine oturdu, elleriyle Saffron'un kalçalarının dış kısımlarını hafifçe kavradı ve sanki Saffron'un bir şey söylemesini istemiş gibi yüzüne baktı. Saffron, Cylvan'ın gözleriyle birkaç dakikadan daha uzun süre karşılaşmaya bile cesaret edemiyordu.

"Kaelar seni peri meyveleriyle mi besledi?" Sonunda konuştu.

Saffron kaşlarını çattı. Gözlerini biraz daha kaçırdı ve Cylvan'ın yağmurlu saçlarından bir parçayı parmağının etrafında kıvırdı. Cylvan sabırla bir cevap bekledi ve Saffron sonunda dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. Cylvan'ın gözleri Saffron'un boynunda gezindi, gümüş yakasında durdu ve ardından Saffron'un bluzundaki lekelerle baktı.

"Olabileceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Dur tahmin edeyim, meyvelerin hiçbir etkisi olmadı, bu yüzden mi seni zorlamaya başvurdu?"

Saffron garip bir şekilde utanarak tekrar başını salladı. Sonunda kollarını çekti, ellerini kucağına koydu ve bilinçsizce parmak eklemlerinin arkasındaki kurumuş kabukları karıştırdı. Hanın moraran eli karıncalandı ve mozaik zemine çarptığı yerde ama Saffron hiçbir şey kırılmamış gibi görüldüğünde sevindi.

Cylvan parmağını Saffron'un çenesinin altından geçirerek onu dönmeye teşvik etti. Döndü ve Cylvan'ın gözleriyle buluştu.

"Bu yüzden sana ilk iş olarak o çilekli içeceği verdim," dedi küçük bir baş sallamasıyla. "Aslında alerjik reaksiyonlara karşı koruma amaçlı ama... feyler bunu sarhoşluklarını gidermek için de kullanıyor, böylece hastalanmadan daha fazla içip yiyebiliyorlar... Görünüşe göre insanlar üzerinde de işe yarıyor. Muhtemelen yakında meyvelerin etkilerini hissedeceksiniz, midenizdeki tonik yıkandıktan sonra..."

Saffron bunu beklemiyordu, kaşlarını kaldırdı ve Cylvan'ın elmayla benzer bir şeyi nasıl içtiğini hatırladı

İçerideki parça. Bu, Cylvan'ın daha önce bile ona göz olduğu anlamına geliyordu.

Saffron partinin karanlıkta, boğulma ve nefes alma sesleriyle yankılanarak sona erişini hatırladı. Cylvan'ın gözleriyle tekrar buluşmadan önce kaşlarını çatarak gözlerini kapattı.

Boğazına dokundu, sonra parmaklarını Cylvan'ın göğsüne bastırdı. Cylvan sessizce onu izledi ve Saffron'un morarmış elini nazikçe geri alıp parmaklarını öptü.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," diye fısıldadı, nefesi Saffron'un teninde sıcaktı. "Ama yaptığım şey için zgn değilim."

Ağzı Saffron'un parmaklarında kaldı ama gözleri titreyerek açıldı ve koyu renk kirpiklerinin arasından Saffron'a dikkatle baktı. Saffron'un kalbi korkuyla çırpındı.

"Her biri, özellikle de Kaelar... seninle alay ettikleri ve sana dokundukları için kendi kusmuklarında boğularak ölmeyi hak ediyorlar."

Saffron'un kalbi daha hızlı çarpıyordu ama teni buz gibi kızarmıştı. Cylvan'ın yanağını avuçladı ve Cylvan eriyerek gözlerini kapadı ve Saffron'un elinin kıvrımlarına bastırdı. Sanki ilk kez sıcak bir şey hissediyormuş gibiydi.

Saffron'un başparmağı Cylvan'ın gözünün altındaki beni okşadı ve parmakları bir çizgi halinde Cylvan'ın ağzına doğru ilerledi. Rujunun rengi solmuş, Saffron'un dudaklarının ruja değmesinden dolayı biraz bulaşmıştı. Dilini ısırdı, sonra sıkı bir nefes verdi.

Özür dilerim, diye zayıfça mırıldandı. Cylvan'ın ifadesi ani bir öfkeyle değişti, dizlerinin üzerinde doğrulurken gözleri parladı. Saffron'un elini tutarak ona yapıştı.

"Benden zr dileme," dedi sertçe. "Başka seçeneğin yoktu. Kendi başına yapmadığın bir şey için seni affetmeyeceğim. Benden zr dilemesi gereken kişi Kaelar'dır; yaptığı şey için *sizden* zr dilemelidir. Eğer o sırada yüzündeki ifadeden hoşlanmasaydım

O boğulmuştu ki, onu dizlerinin üzerinde bunu yapmaya zorlayabilirdim. Sonra da sana hediye olarak sunmak için dilini koparırdım."

Sözcükler aralarında sallanırken Saffron'un ağzı hafifçe aralandı ve sonra gülümseyerek kendini şaşırttı ve ardından boğuk bir kahkaha attı. Cylvan'ı da hazırlıksız yakaladı ve ifadesi yumuşadı. Sanki bu ses derisinin altında kalan dikenleri aşındırmıştı. Eli tekrar Saffron'un sargılı kalçasına kaydı.

"Çok acı çekiyor musun?" diye sordu. Saffron başını hayır anlamında salladı. Gerçekte bacağındaki ağrı, ezilmiş eli kadar parlak ve acı verici bir şekilde çiçek açmıştı ama Cylvan'ın bunu bilmesini istemiyordu. Cylvan'ın zaten olduğundan daha fazla endişelenmesine ihtiyacı yoktu.

Yine de, sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, Cylvan'ın eli Saffron'un bacağında bir aşağı bir yukarı gezindi. Saffron bu hissin içinde kayboldu, ta ki Cylvan tekrar çenesine dokunup gözlerini geri çekene kadar.

"Yan odada bir küvet var," dedi. "Akşam yemeği gelene kadar sıcak bir banyo yapmak ister misin?"

Saffron bunun kendisine teklif edilebilecek en güzel şey olduğunu fark ederek yorgunca gülümsedi. Başını sallayarak kendini ayağa kaldırmak için ellerini uzattı ama Cylvan Saffron'u nazikçe kollarının arasına almadan önce ellerini boynunun arkasına doladı.

KEK

Karanlığa yakın bir yerde sıcak su içen Saffron, elinde tek bir Cylvan musluğun üzerine eğilirken çengelli pirinç bir fincanın içindeki mum. Borular gıcırdayarak ve tıkırdayarak suyu leğene boşalttı ve prens tekrar doğruldu, belirsiz bir gülümsemeyle alnını sildi.

"En azından su berrak akıyor," diye kıkırdadı. "Biliyor musun... evdeki süitimde bulunan banyo çok daha güzel. Eğer bu seni tatmin etmezse... onun yerine istediğin zaman kullanabilirsin."

Saffron gülümsedi, Cylvan'ın Saffron'un banyosunu gerçekten ilk kez kullandığı zamanı düşündüğünü biliyordu. Keşke bundan da bahsedebilseydi, keşke Cylvan'a ona ilk kez tam olarak güvenmeye karar verdiğini söyleyebilseydi ama bu duyguyu bir süre daha saklamak zorunda kalacaktı.

Cylvan açıkça Saffron'un ne düşündüğünü sormak istiyordu ama bunun yerine yine dudağını ısırды, sonra ücretsiz banyo yağlarını inceledi ve birkaçını içine döktü. Nane, adaçayı ve güller yükselen banyo dalgasının yüzeyinde köpükler halinde çiçek açarken, Saffron parmağına taktığı ışıkla göz attı.

Cylvan mumu nazikçe süpürdü ve geniş leğenin yanındaki masanın üzerine koydu. Çevik parmakları Saffron'un bel korsesini buldu,

bağcıklarını çözüyordu. Saffron'un gözlerinden kaçındı ama Saffron prensin yanaklarında hafif bir kızarma olduğuna yemin etti.

"Sefil zamana rağmen..." Cylvan, Saffron'un boğazındaki gümüş tasmaya bakmak için duraklayarak mırıldandı. Saffron neredeyse utanarak geri çekilecekti ama Cylvan'ın dikkati tekrar ellerine kaydı. Saffron'un bluzunun iç düğmelerini buldular ve teker teker açtılar. "Bu gece... çok güzel görünüyordun, beantighe. Yalan söylemiş olurum..."

Sözünü yarıda kesti. Saffron sabırsızlıkla bekledi, Cylvan'ın ne düşündüğünü bilmekten başka bir şey istemiyordu-

"... Bu kadar iyi temizlenmene şaşırdım."

Saffron sırtıttı, sonra gözlerini devirdi. Belli ki Cylvan'ın asıl söylemek istediği bu değildi, ama hayal kırıklığını yuttu ve fark etmemiş gibi yaptı. Cylvan da alaycı bir şekilde gülümsedi, ancak sessizlik geri döndüğünde ve elleri kalan birkaç düğmeyi açtığında bu gülümseme kayboldu.

Saffron'un bluzu yere düştü ve Cylvan hemen hareket etmeyince Saffron nefesini tuttu. Cylvan'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama onlarla buluşmak için bakışlarını kaldırmaya cesaret edemedi, hafif bir dokunuş aniden sırtına doğru ilerlediğinde bile. Saffron gözlerini kapadı, nefesini tuttu, yaralarının lavabonun üzerindeki aynada görüldüğünü biliyordu. Şüphesiz, Cylvan'ın nazik parmağının üzerinde gezindiği şey onlardı.

"Sana karşı çok zalimce davrandılar," diye fısıldadı Cylvan, ama bu Saffron için söylenmiş bir sözden çok kendi kendine yapılmış bir itiraf gibiydi. "Hiç tereddüt etmeden, sana karşı... çok zalimce davrandılar, sadece... kim..."

Saffron sonunda elini uzattı ve Cylvan'ın tuniğinin altından çekiştirdi. Bu, Cylvan'ı kendinden geçirdi ve dokunuşu hızla uzaklaştı.

Saffron geri döndü.

"Ee... özür dilerim," diye mırıldandı, az önce yaptığına inanamıyormuş gibi elini alnına götürdü. "Ben... ah, sizi ısınmanız için yalnız bırakayım. Belki akşam yemeği çoktan getirilmiştir. İstedğin kadar kalabilirsin."

Saffron'un onu durduramayacağı kadar hızlı gitti ve yalnız kalmanın verdiği ani sessizlik Saffron'un beklediğinden daha keskindi. Özellikle de aynada yara izlerine bir göz attığında Saffron'un kalbi utançla çarptı. Kırık bileği ve omzunun etrafındaki ısıruk izleri gibi Magnin'in toniklerinin ve büyüsunün yardımıyla iyileşmemiş yaralar. Sırtındaki kelimeler beantighe bitkisel losyonları ve çay yapraklarının altında yara izi bırakıyor, Saffron her gün çalışmaya devam etmek zorunda kalırken, vücudu neredeyse tüm bunların stresine yenik düşene kadar derisi zar zor bir araya geliyordu.

Bu harfleri o sonsuza dek taşıyacaktı-
IMPERTINENCE,

BENCİLLİK, AR...-ağaç kabuğu gibi budaklıydı. Uzaktan görülebiliyordu. Rengi solmuş ve çirkinleşmişti. O ana kadar stratejik kaçınma yöntemiyle onları görmezden gelmeyi başarmıştı; aynaya hiç bakmamış, banyoda sırtını fırçayla keselemiş, hatta ilk kez seks yaptıklarında Cylvan'ın gömleklerinden birini giymişti.

Ama orada, karanlık banyoda, her zamankinden daha görünür durumdaydılar. Şarapla sıırıslıkam parti misafirlerinin alaycı tezahüratlarını duydu, kumaş her oyma işaretine yapıştı, herkesin duyması için yüksek sesle okundu.

Elleri titriyordu. Bluzu yerden aldı, kollarını hızla kollarından geçirdi ve kadar düğmesini ilikledi. Pantolonu da üzerinde bıraktı, kırık bacağının etrafındaki bandajları da görmek istemediğini fark etti. Orada da çirkin yara izleri olacak mıydı? Yara izleri, işaretler, daha önce hiç düşünmediği kusurlar-

nasırlı ellere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeyen mükemmel insanlarla dolu bir oda tarafından alay edilene kadar?

Saffron, sıcak su buza dönüşene kadar tamamen giyinik bir şekilde banyoda oturdu. Odanın ana bölümüne döndüğü ve Saffron'un rahatsız edici yaralarını yakından görüp dokunduktan sonra Cylvan'ın çoktan gitmiş olacağı ana duygusal olarak hazırlandı.

En azından yalnız olmanın verdiği güvenle, bulaşık yıkamanın sonunda Saffron ıslak giysilerini çıkarıp kendini kurulayabildi. Tüm bu süre boyunca aynanın gözlerinden kaçtı.

Ancak banyodan çıktıktan sonra Saffron yatağın ayak ucunda oturan Cylvan'la yüz yüze geldi. Elindeki bir şeyi ısıırıyordu, önündeki yatağın kenarına kadar çekilmiş, yiyeceklerle dolu bir masa vardı.

"Üzgünüm," dedi, ağzı doluydu. "Açlıktan ölüyorum."

Düşünemeyecek kadar şaşırın Saffron önce gülümsedi, sonra da kahkaha attı. Cylvan yaklaşmasını işaret ederek yanındaki yatağın üzerinde duran katlanmış bir giysiyi okşadı. Resepsiyondan gelen temiz bir gecelikti ve Saffron çekingen bir tavırla yaklaşıp teşekkür ettikten sonra gömleği aldı ve ıslak saçlarının üzerine geçirmek için kenara çekildi.

Cylvan hâlâ oradaydı. Cylvan hiçbir şey olmamış gibi, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmemiş gibi ona gülümsedi...

Geceliği sadece dizlerine kadar sarkıyordu ve Saffron'ın bir kısmı Cylvan'ın bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etti. Yine de, Cylvan yer açmak için yana kayınca tereddütle yatağın üzerinde bir yer kaptı. Prens hâlâ koyu mavi tuniğini ve tozluklarını giyiyordu ama ayakkabılarını çıkarmış ve kumaşı beline bağlayan kemeri çözmüştü. Prens yağmur ve parfüm gibi kokuyordu ve Saffron ona yaklaştığında neredeyse ne yaptığını unutacaktı. Tamamen Cylvan'ın yanına gömülmemeye çalıştı ama yatak aralarında eğildiği için bu zordu.

Masadaki yemek hem geleneksel hem de cömertti. Dana rosto, sırlı tatlı patates, ekmekli kroket, mantarlı tereyağı ve sarımsaklı kuşkonmaz, kestane dolması, şarap ve son olarak Safran'ın ağzını sulandıran çilekli ve kremalı pastalar.

"Devam et," diye teşvik etti Cylvan ve Saffron tereddüt etmedi. Bu, tavan arasındaki mezarından hayata döndüğünden beri tadını çıkarabildiği ilk tam yemektir ve bu konuda utangaç davranmayacaktı. İlk başta bir tabağı bile atladı, kuşkonmaz ve patatesleri ağzına attı, bir kroketi ikiye böldü, dizlerinin üzerine oturarak masanın diğer ucundaki şaraba doğru eğildi. Cylvan ise sadece arkasına yaslanıp memnun bir gülümsemeyle izledi.

"Güzel," dedi Saffron'un ayak bileklerinden birini sıkarak. "Son zamanlarda biraz solgun görünüyorsun, beantighe. Tadı güzel mi?"

Saffron kızardı ama yüzünde kırıntılar olduğunu bilerek başını salladı. Cylvan bir gülümsemeyi daha bastırdı, devam etmesini işaret etmeden önce gözlerini Saffron'un ağzından ayırmadı. Saffron devam etti. Cylvan ona katıldığında, Saffron'un yüzünü tuttu ve ona kızartmadan, havuçtan, et suyuna batırılmış kroketlerden ısıklıklar yedirdi.

Saffron her geri çekilmeye çalıştığında, Cylvan, Saffron kahkahalar atıp boyun eğene kadar yanaklarını daha da sıktı. Cylvan onun ne yiyeceğine ve hangi sırayla yiyeceğine karar vermekten heyecan duyuyor gibiydi, son zamanlarda ne kadar solgun görüldüğü hakkında yorum yapıyordu; biraz hasta görünüyordu, yetersiz beslenmişti; Cylvan, Saffron'un evin geri kalanı için yaptığı yemeklerin tadını çıkarma şansı olmadığını biliyordu. Saffron itiraz etmedi, karşı koymak için bir neden görmedi, Cylvan'ın elinden gelen her şakacı dokunuştan hoşlandığı kadar her lokmanın tadını çıkardı. Sonunda Saffron da aynısını yaptı, çatalın ucundaki tatlı patatesten bir ısırığı Cylvan'a uzattı, ancak Cylvan'ın mükemmel dudaklarını ikramın üzerinde şehvetli bir şekilde kıvrması karşısında taş kesildi.

Yemeklerini yerlerken Cylvan, Saffron'un nasıl hissettiğini, ihtiyacı olan başka bir şey olup olmadığını, meyvelerin etkilerini henüz hissedip hissetmediğini sordu. Saffron sadece başını salladı, bir yanı peri meyvesi sarhoşluğunu atlatmış olmayı umuyordu. Süzülen ve mırıldanan bir şeye indirgenirse ne olacağından emin değildi, özellikle de Cylvan... o *şekilde* görünürken. Bu kadar yakın otururken. Çok güzel kokuyordu. Ona öyle yakışıklı gülümsüyordu ki. Saffron biraz daha yaklaşmamak için kendini zor tuttu.

"Sanırım bir iki gün daha burada kalacağız," diye devam etti Cylvan, şarabından bir yudum alarak. "Connacht'ta heyecan azalana kadar. İster misin?"

Saffron gülümsedi ama Cylvan'ın kolunu çekiştirerek "*Benimle kalacak mısın?*" diye tekrarladı.

Cylvan gülümseyerek bardağın kenarını Saffron'un dudaklarının arasına uzattı ve onu da bir içki içmeye ikna etti.

"Evet," diye söz verdi. "Yine de mazeretlerimizi belirlemek için sabah kısa süreliğine Connacht'a dönmem gerekecek. Belki handan bazı eşyalarımızı alırız. Asche'yi kontrol et. Kaelar için özür dileyen bir performans sergile, her nereye gittiyse..."

Saffron kaşlarını çatı. Cylvan'ın kolunu inatla tekrar çekti, düşünceleri sarhoşluğun başlangıcıyla uğulduyordu. Bunun sadece şaraptan kaynaklandığını umuyordu ama sonra Cylvan sırtı, başını salladı ve Saffron'a bir içki daha ikram etti. Bu Saffron'un o güne kadar gördüğü en güzel şeydi ve Saffron'un uzuvlarında bir sıcaklık oluştu. Oh, hayır.

"Prens olarak barışı korumak benim görevim," diye mırıldandı Cylvan ve Saffron'a yiyecek bir şeyler ikram etti. Saffron ne yaptığının farkında olmadan Cylvan'ın omzuna yaslanmadan önce onu kabul etti. "Her zaman büyük insan gibi davranmalıyım. Neredeyse tüm odayı katledecek olsam bile. Söz veriyorum sadece gösteriş içindi ve

başka bir şey değil. Belki de daha önce söz verdiğim gibi size onun dilini getiririm."

Tatmin olmayan Saffron, Cylvan'ın kolunu daha sıkı kavradı.

Kesinlikle peri sarhoşluğuna batıyordu. Cylvan sadece şöminenin ışığında nasıl bu kadar nefes kesici görünebilirdi?

"Neden gülümsüyorsun?" Cylvan sordu, Saffron gerçekten de onun büyüüne kapılmıştı, yanakları kızarmış, çenesini Cylvan'ın omzuna dayamıştı. Cevap vermek için ağzını açtı ama hayal kırıklığıyla tekrar kapattı. Kıkırdayarak dudakları büzülene kadar Cylvan'ın yanaklarını sıktı.

Yakışıklı, diye ima etti, takdirle Cylvan'ın ağzına bakarak. Cylvan hiçbir şey söylemedi ama Saffron'un talepkâr elinin arasından gülümsedi.

"Kesinlikle sarhoş oluyorsun," diye mırıldandı, sıkılmış yanaklarından sesi bozulmuştu. Saffron tekrar kıkırdadı ve başını salladı. Cylvan parmağını Saffron'un çenesinin altına sokarak gözlerini aradı. "Bunu görebiliyorum. Peri sarhoşluğu kurbanının gözlerine pembe bir parıltı verir ve seninkiler havai fişek gibi parlıyor."

Saffron gülümsemeye devam etti. Cylvan'ın yanaklarını serbest bıraktı ama onun yerine kollarını Cylvan'ın beline doladı. Uzun bir iç çekti, burnunu Cylvan'ın tuniğinin göğsüne bastırdı ve onu derin derin içine çekti. Cylvan'ın eli omzunu buldu... sonra sırtını... belini, tereddüt ettiği yeri... biraz daha aşağıya, Saffron'un açıkta kalan kalçasına doğru sürünmeden önce, kıpırdandıkça geceliği hafifçe kalkmıştı.

"Kızarmışsın," diye yorumladı Cylvan, ama bu kez sesi düşünceliydi. "İyi hissediyor musun?"

Saffron başını salladı, ancak Cylvan'ın kollarındaki hissinde kaybolurken gözleri kapandı. Burnunda onun kokusu. Saffron'un kulağının altında yarışmaya başlayan kalbinin sesi .

Onunla ilgili her şey sarhoş ediciydi, herhangi bir peri meyvesinin olabileceğinden bile daha fazla. Saffron ona nasıl karşı koyabilmişti? Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi, özellikle de vücudu sıcaklıkla gıdıklanırken ve Cylvan her nefes aldığında gülümsemeden duramazken. Cylvan yokmuş gibi davranmaya zorlandığında arkasında ne kadar büyük bir boşluk kaldığını hiç fark etmemişti. Birbirlerine tamamen geri dönmüş olmasalar da, Saffron sadece Cylvan'ın şekline ne kadar mükemmel bir şekilde uyduğunu hatırlatmanın keyfini çıkarmak istiyordu.

Cylvan'ın eli Saffron'ın kalçasının dışını okşamaya devam ederken, sanki Saffron'ın son birkaç hafta içinde tam olarak ne kadar kilo anlamaya çalışıyormuş gibi ara sıra parmağını ve başparmağını dizinin üstündeki dar kısımda gezdirirken geri çekilmeyi düşünmek bile imkânsızdı. Çok geçmeden Saffron'un ağzına bir ısırık çilekli kek attı ve Saffron bunu memnuniyetle kabul etti.

"Hâlâ en sevdiğin mi?" Cylvan nefesinin altında sordu ve Saffron başını sallamadan önce iç çekti. Cylvan bir ısırık daha verdi ve Saffron onu almak için doğrulup oturdu. Hareketlerini abartarak Cylvan'ın gözleriyle buluştu ve alaycı bir gülümsemeyle çatalın ucunu yaladı. Cylvan "*kes şunu*" diye mırıldandı ama yine de bir ısırık daha aldı. Saffron Cylvan'ın kızarmasını istiyordu.

Saffron pastayı uzatan Cylvan'ın elini tutarak tekrar onun bakışlarıyla buluştu, diliyle çataldan lokmayı kaydırma hareketlerini uzattı ve ardından dudaklarını yaladı. Cylvan gözlerini kaçırmadan önce hafifçe kızardı.

Saffron kıkırdadı. Masanın üzerine uzandı ve bir parmağını ilave kek parçalarından birinin kremalı kremasının üzerinde gezdirdi. Duygusal bir şekilde yalayarak tekrar Cylvan'ın gözlerine baktı ve Cylvan ona sadece taş suratlı bir şekilde baktığında güldü. Ancak sert bir şey yuttuğu yerin altında, boynunda bir tendon patladı.

Saffron neredeyse onunla tekrar dalga geçecekti ama eli ağırlığının altında kayarak masaya düştü ve altındaki pastayı parçaladı.

Bir kahkaha patlattı, bu kadar hızlı sarhoş olmanın mümkün olduğunu hiç bilmiyordu. Partide yediği meyveler aniden bastıran bir yağmur gibi üzerine yağmış, onu sıırıslıkla etmişti.

Saffron masaya sırtüstü uzanmış, eğlence arasında iç çekerek boynundaki kremayı sildi ve parmaklarından emdi. Gümleğindeki çileklerden birini nazikçe Cylvan'a uzattı ve Cylvan onu almak için öne eğildiğinde şaşkınlıkla sıırttı. Ağız Saffron'un parmaklarının etrafında sııcaktı ve Saffron kıkırdadı.

"Dağınık bir yüksek fey gibi davranıyorsun," diye nazikçe azarladı Cylvan, bir elini Saffron'un belinin kıvrımındaki masanın üzerine koyarak ve onun üzerinde gezinerek. "Şimdi seninle ne yapmam gerekiyor?"

Saffron ateşli bir şekilde gülümsedi, dağınık parmaklarını geceliğinin yakasına geçirdi ve göğsünü görebilmek için aşağı doğru çekti. Cylvan'ın gözlerinin, bir kuzgunun çimenlerdeki renkli bir şeyi izlemesi gibi onu takip etmesi hoşuna gitmişti. Bu durum bacaklarının arasındaki ateşin parlamasını istemesine neden oldu ve bunu gizlemek için kalçalarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

Ardından elini uzatan Saffron, Cylvan'ın yanağına beyaz kremden bir çizgi çekti. Cylvan'ın ağız parmağını buldu ve parmak iki yumuşak dudak arasında boğuma kadar kaybolurken Saffron'un nefesi kesildi. Sıcak bir dil parmağı okşadı ve ametist gözler tekrar açılarak koyu kirpiklerin arasından Saffron'u buldu. Saffron'un teni kaynadı.

"Gösterdiğin kadar ağırbaşlı ve masum olmadığını hep biliyordum..." Cylvan sırtarak suçladı ve Saffron daha fazla kıkırdadı. Cylvan Saffron'un parmağını tekrar ağızıyla okşadı, bir ikincisini ve üçüncüsünü aldı ve iç çekerek geri çekildi. "Ama sen ne kadar cezbedici bir tatlı olsan da, sarhoş bir beantighe'nin ırzına geçmeyeceğim."

Saffron'un ağızından acı bir yakınma çıktı ve hayal kırıklığı içinde masaya yığıldı. Cylvan güldü, sonra bir elini Saffron'un başının altından geçirerek onu yana yatırdı ve üzerinde gezdirdi. Sıcak bir dil Saffron'un boynuna doğru tenindeki krema ve çilek dolgusunu yaladı. Saffron ürperdi, nefesi kesildi ve şaşkınlıkla hafifçe inledi, vücudunda kalmaya çalışmak için Cylvan'ın tuniğini avuçladı.

"Seninle ne yapacağım ben?" Cylvan, Saffron'un kulağını ısırmadan önce tekrarlardı. Saffron'un kollarından biri onu olduğu yerde tutmak için Cylvan'ın boynunun arkasına dolandı, sarhoşluğundan dolayı prens çekildiği anda kalbinin parçalara ayrılacağından korkuyordu. Saffron bunu istiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Bacaklarının arasındaki sıcaklığın Cylvan'ın vücudunun sıcaklığıyla buluşmasını istiyordu, yoksa eski bir fitil gibi yanacaktı.

Cylvan'ın diğer eli de karşı koyamamış gibi Saffron'un kalçasını buldu. Ağız Saffron'un boynuna ve çenesine geri döndü, çilekli pastanın izlediği her noktayı tattı. Saffron daha fazla dayanamayınca başını çevirdi ve Cylvan'ın ağızını umutsuz bir öpücükle yakaladı.

Bir anda onu içine çekti. O his, uzun zamandır tekrar tatmak istediği o ambrosia. Tekrar ağızındaydı - ve birdenbire dünya ılık ve sıcaklıkla doldu ve hiçbir şey korkunç değildi. Cylvan'la ilk kez öpüştükleri, her şeyin mükemmel olduğu peri gölünün kenarına geri götürüldü. Sadece açık gökyüzü, yeşil çimenler, kır çiçekleri ve kuzgun prensi varken.

"*Mmh-!*" Saffron, Cylvan'ın elleri içine gömülürken nefes aldı. O bir anda masaya yaslandı ve tek bir tadın ardından daha fazlasını isteyen Cylvan'ın ağızının altında ezildi. Saffron'un ciğerlerindeki nefesi çekti ve kollarını Cylvan'ın arkasına kilitleti.

Ağızları hâkimiyet için savaşıırken, dişler ve diller arasında nefes nefese kaldılar. Şarap kadehleri ve tabaklar yere düşerken Cylvan, Saffron'u masaya doğru daha sert itti ve her santimine tamamen hükmetti.

"Kahretsin!" Cylvan aniden tıslayarak çekildi. Parmakları Saffron'un dudaklarının arasına girerek neredeyse boğulmasına neden olacak şekilde ağzının yerini aldı. Saffron'un sırtı keskin bir nefesle kamburlaştı, Cylvan Saffron'un geceliğinin yakasını aşağı çekip boynunu ve köprücük kemiklerini tekrar öperken Saffron titreyen elleriyle Cylvan'ın tuniğini kavradı.

"Pl-" Saffron, boğucu onun sözünü kesmeden önce bunu denedi. Gözlerini tekrar açtığında görüşü dönüyordu, sıcaklık, arzu ve sarhoşlukla bulanıklaşmıştı. Cylvan'ın parmakları ağzının derinliklerine gömüldü ve keskin tırnaklar boğazının arkasını gıdıklarken inlemesine neden oldu. Dudaklarının kenarından tükürük damlıyor, Cylvan bacaklarının arasına bastırdıkça kızarıyordu.

"Bunu istediğini duymak istiyorum, Saffron," diye homurdandı Cylvan. Saffron sadece inledi, Cylvan'ın ağzını dolduran parmaklarını emerken nefesleri hıçkırıyordu.

Ama sonra parmaklar aniden daha sert bastırarak ağzını tıkadı ve iki parmak daha gümüş gerdanlığın altına takılarak onu zorla kopardı.

DİL

Saffron'un elleri boğazına doğru uçarken sıcak kan fokurdadı. Gümüş çatalların koptuğu yerde -ama soluğumu tuttuğumda baskının izi kayboldu.

O daha fazla panik yapamadan, Cylvan'ın ağzı boynunun ön tarafını buldu ve taze kanı yalayarak uzaklaştırdı.

"Bir dilin olduğunu biliyorum," diye alçak sesle suçladı ve Saffron'un ağzındaki parmaklar daha derine bastırarak nefesinin kesilmesine neden oldu. "Başımdan beri biliyordum Saffron ama artık kendimi tutmayacağım. Benden saklanan her sesi duymak istiyorum."

Saffron ürperdi. Cylvan sonunda parmaklarını kurtardı, Saffron ona bakmak için sulanan gözlerini ancak açabildiğinde arkasında bir tükürük çizgisi kaldı. *Nasıl olduğunu* sormak istiyordu *ama* bunu saklamak için hiçbir şey yapmadığını da biliyordu. Sanki bir parçası bir gün Cylvan'ın bu sözleri söylediğini, bu talepte bulunduğunu duymayı umuyordu. Taran öğrenirse sonuçlarından kurtulmak için. *Prens Cylvan ısrar etti. Gerçeği kendisi öğrendi.*

"Cy-" diye mırıldandı, Cylvan'ın elini tuttu ve göğsüne doğru çekti. Gömleğinin yakasının altına itti. "Cylvan-lütfen, bana daha fazla dokun."

Cylvan sanki karnına darbe almış gibi nefes aldı. Eli Saffron'un isteğine itaat etti, başparmağını avucunun altındaki meme ucuna sürtmekten önce göğsünün üst kıvrımını kavradı. Saffron titreyerek Cylvan'ın tuniğini tekrar kavradı ve onu nefes nefese, umutsuz bir öpücüğe daha çekti. Hareket özensizdi, haftalardır hissettiği ilk şehvetli dokunuşun altında eriyordu ve Cylvan'ın elinden olması onu daha da tüketir hale getirmişti.

"Adımı tekrar söyle," diye nefes aldı Cylvan ağızlarının arasından.

"P-Prens Cylvan," diye anında cevap verdi Saffron, 'ın diğer eli sadece geceliğin ince eteğiyle örtülü bacaklarının arasındaki sıcaklığı uyarırken aksadı. Ağzı açık bir solukla başını arkaya doğru eğdi, ancak Cylvan gümüş yakanın ardından fokurdayan kan lekelerine tekrar dokunabildi. Dili, Saffron'un göğsünü bulmak ve Saffron'u titreten ve nefesini kesen tüm yerleri yalamak için tekrar aşağı inmeden önce yaraların üzerinde döndü. Saffron'un elleri karşılığında Cylvan'ın tuniğini yırttı ve Cylvan onu başının üzerinden atacak kadar geri çekti.

"Seni istiyorum," diye yalvardı Saffron. "Lütfen seni istiyorum, sarhoş değilim, değilim- Daha önce bile tek istediğim sendin, Cylvan- Senin yüceliğin-ah-"

"Daha önce de mi?" Cylvan nazlı nazlı sordu ve Saffron sadece hararetle başını sallayabildi. Kalçalarını, Cylvan'ın hâlâ bacaklarının arasını okşayan eline doğru yuvarladı ve giderek daha da çaresizleşti. Kendi elleri Cylvan'ın vücudunu yokluyor, midesindeki kasların her bir kıvrımını, göğsünün sert genişliğini, omuzlarının gücünü yeniden tanımak istiyordu.

Parmakları Cylvan'ın göğüs uçlarındaki mücevherlere takıldığında, Cylvan'ın karşılık olarak çıkardığı ses Saffron'u neredeyse çıldırtıyordu. Elleri sonunda Cylvan'ın taytının bel bandını buldu ve

Ama Cylvan'ın eli bir anda dışarı fırladı ve Saffron'un iki bileğini birden kavradı. Prens geri çekildi, burnundan derin bir nefes vererek kaşlarını çattı. Saffron'un gözleriyle karşılaştı, gözleri yarı kapalı ve çelişkiliydi.

"Ben... Biz... yapmamalıyız," diye fısıldadı, sesi gergindi. "Kahretsin, yapmamalıyım. Sen... senin aklın başında değil. Bu... bu benim kastettiğim gibi değil..."

Sözünü yarıda kesti. Saffron'un bileklerini kavrayışı, Saffron yüzünü buruşturana kadar sıkılaştı ve kendini tutmak için ne kadar mücadele ettiğini kanıtladı. Saffron yalvarmak, *yakarmak* istedi ama Cylvan'ın partideki benzer çelişkili tavrını, Saffron'ın ağzının ve ellerinin altında nasıl kaskatı kesildiğini düşündü. Koşullar fersah fersah farklı olsa da, Saffron'un isteyeceği son şey Cylvan'ı kendisinin yalvarmadığı bir şeye zorlamaktı.

"Beni yanlış anlama," diye ekledi Cylvan, sanki Saffron'un aklından geçenleri okuyormuş gibi. Bir elini masaya dayadı ve çenesi sıkıca kenetlenmiş bir halde tekrar ona doğru eğildi. "Şu anda seni o yatağa atıp gün doğumuna kadar istediğimi yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama bu şekilde değil. Senin de bunu istediğinden emin olana kadar olmaz."

"I-!" Saffron neredeyse haykıracaktı ama kendini tuttu. Dudaklarını birbirine bastırdı, Cylvan'ın hâlâ bileklerini tuttuğu yere baktı ve sonra zayıfça başını salladı. "Biz... en azından... öpüşmeye devam edebilir miyiz?"

Cylvan'ın ifadesi yumuşadı ve Saffron'u tam da istediği şey için kendine çekti. Yine de bu sefer nazikti. Daha dayanılmaz bir duygu seli içinden geçerek onu ağırlaştırdı.

Cylvan, "Sabah hâlâ istiyorsan, kendimi tutmayacağım," diye devam etti ve Saffron kendini tutamayıp soluk soluğa güldü. "Her santimini kendim için yiyip bitireceğim. Beni durduramayacaksın."

Saffron onu tekrar öptü.

"Söz veriyor musun?" Diye sordu ve Cylvan kendi nefesli kıkırdamasını serbest bıraktı.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Saffron onu tekrar öptü.

"Bu Connacht'a dönmeden önce mi yoksa döndükten sonra mı olacak?"

"*Kahretsin*," diye inledi Cylvan, yere yığıldı ve Saffron'u tekrar masaya sıkıştırdı. Saffron kahkahalar atarak Cylvan'ı göğsüne bastırdı, hatta onu orada tutmak için bacaklarını Cylvan'ın beline doladı. Cevap verdiğinde Cylvan'ın sıcak sesi teninde gürledi. "Belki de seni gün boyu uyutacak kadar uyanık tutmam gerekecek, böylece ben de gidip işlerimi yapabileceğim."

"Beni bütün gece ayakta tutmanın pek çok yolu var," diye teşvik etti Saffron ve Cylvan da aynı fikirde olarak Saffron'un meme uçlarını çimdikleyip büktü. Saffron çığlık attı ve Cylvan, Saffron'un uzun zamandır duymadığı kadar sert güldü.

"Haklısın," diye kabul etti sonunda, başını kaldırıp çenesini Saffron'un göğsüne dayayarak ona baktı. "Kötü bir beantighe'i sabahın erken saatlerine kadar uyanık tutmanın pek yolu var ama belki de istediği şekilde değil. Sana soracağım her soruya cevap vereceksin."

Saffron'un neşesi buza dönüştü ve görünüşe göre ifadesi de öyle, Cylvan'ın karanlık bir şekilde sırtmasına ve yanaklarını çimdiklemesine neden oldu.

"Cevaplarınız beni ne kadar tatmin ederse, yarın sabah gelmenize o kadar çok izin vereceğim."

"Bu-" diye hırladı Saffron ama Cylvan onu dağınık masadan kaldırmaya başlamıştı bile. Saffron kıpırdandı, kollarını ve bacaklarını Cylvan'ın vücuduna bir ağaçtaki sarmaşık gibi doladı, banyoya geri götürülürken kalbi . Cylvan onu temizlemeye ve gömleğini yemek ve kekten arındırmaya yardım etti ama sorgulamaya başlamadı

hemen. Tekrar bir araya geldikten sonra ağızları birbirinden neredeyse hiç ayrılmadığı için hiç şansı yoktu.

"TARAN NEDEN DILIN HAKKINDA YALAN SÖYLEDİ?"

Saffron'un taverna mutfağından aldığı yeni bir parça kek, peynir ve ekmekle birlikte daha fazla meyve, Cylvan'la karanlıkta yatakta oturdukları tepsiyi dolduruyordu. Midesindeki ek gıda, daha önce onu kontrol eden azgın sarhoşluğu hafifletmeye yardımcı oldu, ancak soğukta bırakıldığı için hala acı çekiyordu. Saffron tatlıdan bir ısırık alarak cevap vermekte acele etmedi, Sonra yatağın baş tarafındaki uzun pencerelerden dışarı baktı, diğer tarafta rüzgârlı ağaçlar dalgalanıyordu. Dalgınca bir elini uzattığı bacağının sargılarını aşağı yukarı ovuşturarak altındaki ağrıyan kaslara masaj yaptı. Cevap vermesi uzun sürünce, Cylvan oyalandığını anlayıp ona bir yabanmersini fırlattı.

"Bilmiyorum," diye baştan savma bir cevap verdi. Cylvan hemen devam etti.

"Neden Proserpina'nın gerdanlığını takıyordun?"

Saffron neredeyse yine *"Bilmiyorum"* diye cevap verecekti ama her soruya cevap vermekten kaçınırsa Cylvan'ın daha da talepkâr olacağını biliyordu.

"... Dedi ki... Yaptığım bir şey yüzünden cezalandırılıyormuşum." Saffron kelimelerini dikkatle seçti. Hâlâ ne kadarını açıklamak istediğinden tam olarak emin değildi ama bir yandan da tüm gerçeği söylemeyi ne kadar çok istediği konusunda kararsızdı. Var olduğu sürece bu ikisi arasındaki yolda yürümeye çalıştı. "Hatırlamadığım, anılarımda yer alan bir şey. Sanırım şu kurtla ilgili bir şey. Belki de geçen gün yolda gördüğümüz...?"

Gözleri kısa bir süreliğine Cylvan'a kaydı ama Cylvan önündeki tabakta duran bir parça ekmeğe kaşlarını çatarak bakıyordu. Saffron oturduğu yerde kaydı.

"Geçen gece odamda bahsettiğin kurt bu muydu? Elluin'in seni suçladığı kurt..."

"Eminim," diye mırıldandı Cylvan, sonunda sert bakışlarının altında kurban olarak yatan ekmeği kaptı. Bir parça beyaz peynirin etrafına doladı ve hayvani bir ısırık aldı. Saffron nazlı bir meydan okuma gösterisiyle Cylvan'ın elinde kalanı aldı ve Cylvan Saffron'ı parçalamak istercesine sıırttı. Saffron'un bir parçası hâlâ bunu yapmasını umuyordu.

"Birbirimize... yakın olmalıydık," diyerek kendi ısırığını aldıktan sonra kalan peynir ve ekmek parçasına bakarak numara yaptı. "Özellikle de... Elluin senin için ne hazırladıysa ona kapıldıysam... değil mi?"

""Yakın'..." Cylvan düşündü. Kendisine tombul bir çilek aldı ve sanki onu da çalmasını bekliyormuş gibi ikinci yarısını Saffron'a uzattı. Saffron sıırttı, göz temasını hiç kesmeden ağzıyla sahiplendi. Cylvan kendi kendine hüzünle gülümsedi. "Sanırım... yakınlaşıyorduk, evet. Aslında daha önce birlikte çok az zaman geçirmiştik..."

Sözünü yarıda kesti. Saffron bir çilek daha seçti, yarısını ısırdı ve kalanını Cylvan'a uzattı, tıpkı Cylvan'ın ona yaptığı gibi. Cylvan aynı cilveli dudak hareketiyle kabul etti.

"Anılarım alınmadan önce," diye yanıtladı Saffron onun yerine. "Öyle diyebilirsiniz majesteleri. Üzülmeyeceğim. Ben... bunu çoktan kabullendim."

Yalanlar Saffron'un düşündüğünden daha kolay geldi, ancak sesi son sözlerle hâlâ çatlıyordu. Elindeki ekmek ve peynir lokmasını bitirdi.

"Biliyorsun, bizim..." Cylvan boğazını temizledi. Kelimeler neredeyse anımsatıcı bir şekilde başlamıştı ama Saffron'un sesi gibi çatallaştı. Saffron fark etmemiş gibi davranarak biraz daha meyve ve peynir yerken, Cylvan ihtiyaç duyduğu kadar zaman ayırdı. "Kurak büyü çalışmaya başlamanın tek sebebi bendim."

"Mutfakta böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum," diye gülümsedi Saffron, Pimbry Scott'ı ve kitapçı dükkânını düşününce ilk anda hissettiği korkuyu görmezden gelerek. "Ama bir yüksek fey prensinin kurak büyü öğrenmekle ne işi olabilir ki?"

"Şey... benim bu yüzüğümü tılsımlayacaktınız ve oraya ulaşmak için kurak büyü'nün izini takip ettiniz. Biz... onun üzerinde bir geis yaptık."

"Bir geis mi?" Saffron sırtıttı, kendisinin ipliksiz bir versiyonunun bile bunun farkına vardığında eğleneceğini biliyordu. "Derdriu ve Naoise gibi mi?"

"Doğru," diye kıkırdadı Cylvan, sesi tekrar kesilmeden önce. "Ama tüm bu zaman boyunca, seni kasıtlı olarak buna yönlendirdiğimden haberin yoktu. Ben... seni öğrenmen için manipüle ediyordum, böylece bir şey olursa ve biz öğrenirsek, bu asla benimle ilişkilendirilmeyecekti. Çünkü ..."

Cylvan'ın ağzı açık kaldı, sanki kelimeler boğazının arkasında kümelenmiş, ortaya çıkmaya korkuyor gibiydi.

"Bundan... çok korkuyordum," dedi sonunda. "*Bundan*, tam olarak ne olduğundan, anılarının nereye götürüldüğünden. Bir kahinin senin iplerini çözmesinden ve onlar aracılığıyla ne yapmaya çalıştığımı öğrenmesinden korkuyordum. Sanırım... bu benim kibrimin kendi kendini gerçekleştiren bir kehanetiydi."

"Bu kelimeyi sevdim," diye fısıldadı Saffron. "Seni bu kadar çekici yapan şey bu mu?"

Cylvan yorgun bir şekilde gülümsedi. "Bazı insanlar beni bu kadar... huysuz yapan şeyin bu olduğunu söylüyor."

Saffron kıkırdadı. Cylvan da öyle yaptı. Yüksek sesle ifade edilmeden paylaşılan bir anının küçük bir değiş tokuşu. Saffron bir parça ekmeğin üzerine biraz daha peynir sürdükten sonra Cylvan'ın yiyemediği her elma dilimini ekmeğin üzerine koydu.

"Görünüşe göre hiçbir kahin sırlarınızı benim iplerimden öğrenmemiş," diye söz verdi Saffron, ses tonunu rahat ve neşesiz tutmaya çalışarak. Elma-peynir-ekmek yığınının yumuldu ve ağzının kenarlarından taşan meyve sularını höpürdeterek içti.

"Vay canına, muhteşem," diye mırıldandı Cylvan. "Daha önce güzelce temizlendiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Sözümü geri alıyorum."

"Sabah hâlâ böyle hissedip hissetmediğini göreceğiz," diye mırıldandı Saffron, başparmağındaki suyu yalayarak ve Cylvan'a bilmiş bir bakış atarak. "Çenemden aşağı damlayan başka şeylere karşı koymanın zor olduğu söylendi."

"Pekâlâ," diye hırladı Cylvan, eğildi ve elini savunmak için kaldırdı. Saffron gülümsedi, bir ısırık daha almadan önce dudaklarını yaladı ve battaniyenin içinde kaybolan üç elma dilimini hemen düşürdü. Bacaklarının arasında onları aradı ve sonra tekrar peynirin üzerinde dengede tutmaya çalıştı. Riskli bir lokma daha aldıktan sonra, Cylvan'ın kendisine sevgiyle gülümsediğini görünce kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" Ağzı dolu bir şekilde mırıldandı. "Hiçbir zaman sahip olduğum *her şeyi* karşı konulmaz olmak için yaptı."

"Hiçbir şey," dedi Cylvan düşünceli bir şekilde, başını sallayarak. "Sanırım ben sadece... tüm olanlara rağmen seni kendin olarak gördüğüm için rahatladım. Senin en sevdiğim yanının, sen çözüldüğünde alındığını düşünmek benim için kolay... ama sonra ben

Hatırla... sadece birkaç hafta geçti, değil mi? Ve bu hala düşünmekten *hoşlandığım* bir şey olmasa da, ah... Söylemek istediğim şey... Senin hala daha önce çok değer verdiğim kişi olduğunu görmek beni rahatlattı."

Saffron yanakları alev alev yanarak ona baktı, kalbi hızla çarparken gözleri irileşmişti. Yutkundu.

"O-oh..." Utanarak idare etti.

"Belki..." Cylvan devam etti, başparmağını kullanarak Saffron'un dudağındaki bir çizgi suyu sildi, sonra da yalaması için nazikçe Saffron'un ağzına bastırdı. "Birlikte yaşadığımız ilk anıları asla hatırlamayacak olsan bile... bu sadece yeni anılar yaratmamız gerektiği anlamına gelir. Daha iyilerini. Ve artık benim için tam olarak ne ifade ettiğini bildiğime göre, ileriye dönük her anı dizisinin neşe dolu olmasını sağlayabilirim."

Saffron gülümsedi.

"Senin için çok şey ifade ettim mi?"

"Evet," diye yanıtladı Cylvan tereddüt etmeden. "Birimiz yabancı olarak yeniden başlasa bile, sen hâlâ öyle düşünüyorsun. Belki de en iyisi bu, bu sefer en iyi davranışımı sergileyebilirim ve bana gerçekten aşık olmanı sağlayabilirim."

"Bu pek adil değil," diye alay etti Saffron. "Eski anılarımı geri getirmenin bir yolu var mı? Sadece onları geri koy."

Cylvan gülümsedi, gözlerini kapattı ve başını geriye doğru salladı.

"Evet," diye tekrar cevap verdi. "Kolay olmazdı ama... bu mümkün hafıza ipliklerini ait oldukları yere geri yerleştirmek için. Avren'deki kehanetler sizinkileri koruduğu sürece, onları hiç alınmamış gibi geri verebiliriz."

Korunmuş. Saffron ekmeğinden ve elmasından bir ısırık daha alarak Taran'ın kırmızı iplerini düşündü.

"Gerçekten mi?" Ağzı yine doluyken ısrar etti.

"Evet. Ama belki de sadece mutlu olanlar."

"Eğer anılarımı geri getiriyorsanız, hepsini almak istiyorum. Kötü olanları bile, lütfen."

"Ne için?"

Cylvan'ın tonu alaycı olmaya devam etti ama Saffron'un göğsü samimiyetle sıkıştı. Ekmeğine baktı ve yavaş, düşünceli bir ısırık daha aldı.

"Çünkü... kötü anılar iyi olanları daha özel kılar," diye fısıldadı. "Ve... kötü bile olsalar, eğer , onları geri almak istiyorum. Kötü şeylerin yükünü tek taşımanı istemiyorum. Sana yardım edeceğim."

İpiksiz bir beantighe bu kadar içten olmazdı ama Saffron'un elinde değildi, sanki açıkça söylemeden Cylvan'ın anlaması için boğucu bir yalvarış gibiydi. Ekilen bir tohum, böylece bir gün tüm gerçekler ortaya çıktığında Cylvan, Saffron'un onu hiç terk etmediğini kesin olarak bilecekti.

"Şey," dedi Cylvan uzun bir sessizlik anından sonra zayıf bir şekilde gülerek. "Danu son zamanlarda bana ve dolayısıyla sana karşı acımasız davrandı, o yüzden bu kadar erken konuşmazdım."

Saffron alay etti. "Danu'yu suçlama. Danann Evi'nde tam bir hafta geçirdim ve sana zalimce davrananın kim olduğunu çoktan biliyorum."

"Öyle mi?" Cylvan sırttı ve Saffron belki de yine çok fazla konuştuğunu fark etti. Elindeki yemekten bir parça daha alarak ağzını tıka basa doldurdu.

"Daurae Asche, tabii ki."

Cylvan bir kahkaha attı ve başını sallamadan önce başını tekrar geriye attı.

"Tanrım, buna hakkın var. O küçük amcık. Bu gece onlardan uzakta olmak aslında oldukça rahatlatıcı. Buraya geldiklerinden beri huzurlu bir gece uykusu çekmedim."

"Kabus gördükleri için mi?" Saffron sordu.

"Hayır, çünkü ilk kez bu kadar uzun süredir saçmalıklarını dinleyecek bir kitleleri oldu. Onları ölesiye seviyorum ama bir kez daha sihirli tılsımları açıklamalarını duymak zorunda kalırsam..."

Saffron güldü. "Cazibe derslerini oldukça beğendim. Çok ilginç olduğunu düşündüm."

"Tabii ki yaparsınız, tanıdığım en vahşi fey takıntılı kişisiniz. Ve tılsımların çoğu vahşi fey ve orman büyüsünden kaynaklandığına göre, Danu bize yardım etsin, eminim birbirinizi eğlendirebilirsiniz."

"Bence Asche büyüleyici biri," diye savunmaya devam etti Saffron, Cylvan'ın burnunun bir tutam kıskançlıkla kırıışmasına bayılmıştı. "Özellikle de talepkâr olmaya çalışıp sonra da tek bir bakış altında solgunlaştıklarında."

"Benim kadar buz gibi ve ısrarcı olma konusunda pek pratikleri yok." "Sen ne buzne de saldırgan," diye onu rahatlattı Saffron. siyah kirazı sapından ayırıp çekirdeğini tepsiye geri attı. "Hayır mı?"

"Hayır. Biberli ve çekingensin. Hm, Baba Yaga'nın kedisi gibi." "Bir *kedi!*" Cylvan alay etti. "Eğer ben bir kediye, o zaman sen nesin?"

"... Belki ben de bir kediyimdir," diye güldü Safran. "Sanırım Baba'nın kedisi de gibi vahşi şeyler avlıyor ve güneşte uyumayı seviyor."

Cylvan, Saffron dünyadaki en sevdiği şeymiş gibi gülümsedi. Bir elini uzattı ve elinin tersiyle Saffron'un yüzünü okşadı.

"O zaman sana uyuman için her zaman güneşli bir yer sağlayacağım, böylece kötü anılardan kurtulabilirsin."

Saffron gülümsedi. Yüzünü Cylvan'ın elinin içine sokmaktan kendini alamadı, gözlerini kapadı ve okşanmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı

nazikçe.

SÖZ

Saffron toprağın altında uyuyordu. Höyüklerin altında, nerede Yeraltı dünyasının pençelerinde kaybolmuş diğerleri yatıyordu. Ellerinin altında ipek gibi pürüzsüz, ılık toprağın kadife çarşaflarına gömüldü, karanlıktan sadece memnun bir iç çekip dönecek kadar çıktı. Battaniyeleri daha yakına çekmek, Cylvan'ın tatlı kokusunun derinliklerine gömülmek ve gözlerini hiç açmadan olabildiğince yakınına yerleşmek için. Belli bir gece lordunun parfümüyle renklendirilmiş sıcak kumaşlardan daha lüks bir şey koklamamıştı. Eğer ölmek bu anlama geliyorsa, Saffron efsanedeki Persephone'nin neden yüzeye dönmeyi düşündüğünü merak etmek zorundaydı. Sorgusuz sualsiz onun yerini alacaktı.

"Saffron," Cylvan'ın sesi sonunda onu en uzaklardan ikna etti. "Yakında döneceğim."

Ama Saffron döndü ve uykulu bir şekilde kollarını battaniyenin altından kaldırarak Cylvan'ın boynunun arkasına doladı. Onu uykulu bir öpücüğün içine çeken Saffron, uzun bir süre ona sarıldı ve uykulu bir şekilde ağızlarını birbirine yaklaştırdı. Bu sefer ürkek bir beantighe hareketi yoktu, ondan önce gelen her şeyden çok yorulmuştu, sadece temel istekleri bir yaranın içinden geçen kemik gibi var olana kadar çok yıpranmıştı. Saffron, gerçek Saffron, daha fazla beklemek istemiyordu.

"Söz vermiştin," diye mırıldandı. Cylvan kıkırdadı. Tekrar yatağa diz çöktü, Saffron'un ricasını kabul etti ve onu daha fazla öptü.

"Uzun sürmez," diye fısıldadı Cylvan. "Döndüğümde seni yiyip bitireceğim."

No-Saffron yeterince beklemişti. Yeterince iyi ve itaatkâr olmuştu. Bir kez olsun bencil olmak istiyordu. Ve Cylvan'ı öptükçe, prensin kararlılığı da sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi artıyordu.

"Prens Cylvan," diye nefes aldı Saffron, sesini daha da acınası bir hale getirerek. "Sadece bana dokunmanızı istiyorum. Beni daha fazla bekletmeyin."

Cylvan'ın kirpiklerinin kendi kirpiklerine nasıl dolandığını hissedebiliyordu; ağzının Saffron'un nefeslerinin her birini nasıl aldığını, neredeyse kelimelerini nasıl taşıdığını hissedebiliyordu.

"Nasıl dokunulmak istersin?" Cylvan ipek gibi bir sesle sordu ve Saffron sonunda ağır gözlerini açtı. Şakacı bir şekilde gülümsedi.

"Dokun bana... sanki seninle ilgili tüm anılarımı geri getirecekmiş gibi."

Cylvan'ın tırnakları Saffron'un kalçalarına battı ve Saffron'un keskin bir nefes almasına neden oldu ama bu nefes acımasız bir ağız tarafından çabucak tekrar çalındı.

Saffron sırtını dikleştirdi, elleri Cylvan'ın göğsünü buldu ve geceliği başının üzerinden çekip aldı. Cylvan'ın tekrar kaçmaya çalışmaması için geceliği odanın diğer tarafına fırlattı, bir kez daha onun ağzını aradı ve birbirlerini buldukları anda sıcak tenini okşadı. Parmakları Cylvan'ın meme uçlarındaki mücevherlerin çıkıntılarını okşadı ve Saffron'un şimdiye kadar tattığı en lezzetli nefesi içine çekmesini sağladı.

Cylvan battaniyeleri Saffron'un bedeninden çekti ve sabahın serin havası çıplak bacaklarına ve gömleğinin ince kumaşına yayılırken Saffron titredi. Yatağın başucundaki pencereden yağmur camlara vuruyor, ormandaki güneş şarkıcıları cıvıldıyordu.

tam diğerk tarafta. Cylvan'ın dokunuşuyla eriyip gitmek, uyanmak için mükemmel ve dingin bir yoldu.

Önceki gece gibi şehvetli ve talepkâr değildi ama yine de Cylvan'ın Saffron'un varlığının her parçasını sahiplendiğı, ellerinin kavradığı, ağzının hükmettiğı, dilinin tattığı bir seviye vardı. Her santiminde, Saffron'un ağzından titrek nefesler çıkaran yerlerde oyalanıyor, tam Saffron karıncalanırken geri çekiliyor ve onu daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını ister halde bırakıyordu-

"Bana gözlerini göster," diye mırıldandı Cylvan ve Saffron bunun, prensin onu peri sarhoşluğu için arayabilmesi için olduğunu biliyordu. Kendini her zamanki gibi ayık hissetmesine rağmen Saffron bir anda arkasını döndü, dizlerinin üzerine sırtını dayadı ve yüzünü yastıklara sakladı. Cylvan bir şeyler mırıldandı ama Saffron sadece kalçalarını Cylvan'ın vücuduna bastırdı ve keskin tırnakları belini bulana kadar ona doğru yuvarlandı.

Geceliğinin alt kısmı omurgasına doğru itildi, sırtının kıvrımından sarktı ve sıcak bir dil kalçalarının tabanını buldu, daha aşağı kıvrılmadan önce girişini çevreledi ve Saffron'un inlemesine neden oldu. Yastığa doğru inledi ve nefesi kesildi, kalçalarını umutsuzca hareket ettirdi, sessizce daha fazlası için yalvardı. Cylvan'ın eli sargılı uyluğunu buldu, okşadı ama Saffron kasın gerginliğini neredeyse hiç hissetmedi. Cylvan'ın dilinden başka bir şey hissetmiyordu.

Cylvan onu nasıl kızdıracağını biliyordu ve Cylvan onu kızdırmanın her anından zevk alıyordu - ve neredeyse Saffron'u sadece ağzıyla doruğa çıkarıyordu, diğerk eli Saffron'un kalçasını bırakıp bacaklarının arasını okşuyordu, ta ki Saffron titreyip çaresiz kalana kadar.

Cylvan dişlerini kullanarak keskin tırnaklarından üçünü kopardı, sonra bir gece önce banyodan aldığı çiçek yağını parmaklarının üzerine damlattı. Ağzından bir tükürük çizgisi parmaklarının alay ettiği yere damladı ve Saffron acınası bir istekle titredi. Bir başparmağı içeri girdi, sonra bir parmağı, nazikçe içeri ve dışarı okşayarak ve her

santim santim ilerlediler. Saffron'un yere yığılmasını engelleyen tek şey Cylvan'ın kolunu kalçasının altından geçirerek onu dikleştirmesiydi.

"Bu iyi mi?" Cylvan şefkatle sordu, bir parmak daha ekledi ve Saffron'un omurgasının tabanını öptü. Saffron zevkle inledi, gözlerini sıkıca kapatarak başını salladı. Cylvan'ın parmaklarının her dokunuşuyla vücudunun geri kalanında dallanıp budaklanan his sırtına yayılırken bacakları seğirdi, ayak parmakları kıvrıldı.

"Yeterli mi?" Cylvan şakacı bir şekilde devam etti ve Saffron şikâyetle inledi. "Bana ne istediğini söyle, beantighe."

"İstiyorum-" Cylvan parmak eklemlerine kadar bastırırken Saffron boğuk bir sesle konuştu, kelimelerin ne anlama geldiğini çoktan kavramıştı. "Daha fazlasını istiyorum, Cylvan-"

"Kim?"

Saffron acı bir kahkaha attı. Cylvan'ın parmaklarının ritmine karşı kalçalarını .

"Daha fazlasını istiyorum, ."

Cylvan'ın ağzından sıcak bir kahkaha nefesi çıktı ve ardından parmakları kendini bıraktı. Saffron baskıdan kurtulunca yastıklara , Cylvan pantolonunun kemerini çözüp büyüyen uzunluğunu ortaya çıkarırken ve yağı yukarı aşağı okşarken omzunun üzerinden hararetle baktı. Saffron'un gözleriyle karşılaştı ve Saffron bir gülümsemeyi bastırarak kalçalarını tekrar davetkar bir şekilde hareket ettirdi.

"Böyle davranmayı sana kim öğretti?" Cylvan ateşli bir gülümsemeye sordu, Saffron'un belini onu zapt edecek kadar sert bir şekilde kavradı. "Altımda eğilmenin ne demek olduğunu bilmiyor olmalısın, beantighe."

"O zaman öğret bana," diye nazlı bir şekilde davet etti Saffron. "Alfidel Prensi'ne boyun eğmenin ne demek olduğunu öğrenmek istiyorum, Majesteleri."

"Siktir," diye homurdandı Cylvan bu meydan okuma karşısında, kendini ortaladı ve hemen ardından Saffron'un kalçalarının arkasına gömüldü. Saffron

Cylvan onu doldurup neredeyse ikiye bölerken keskin bir nefesle öne doğru eğildi, bacakları ve sırtı spazm geçirdi.

"Cyl-Cylvan!" Gözleri sulanırken nefessiz kalarak yalvardı. "Oh, Tanrım-P-Prens Cylvan-mh!"

Hâlâ Saffron'un belini kavrayan Cylvan geri çekildi ve tekrar içeri bastırdı; bu sefer yavaşça, sonra Saffron onun büyüklüğüne ısındıkça artarak. Saffron'un nutku tutuldu, sadece yastığı, çarşafları kavradı, ağzı sadece tatlı nefeslerin kaçması için sonuna kadar açıldı.

"Yalvardığın için pişman mısın?" Cylvan, Saffron'un üzerine eğilip daha derine bastırarak sordu ve Saffron'un ağzından küçük bir teslimiyet iniltisi çıkardı.

"N-hayır, oh-tanrım," diye başardı Saffron, heceler itişler arasında hıçkırıyordu, Cylvan'ın kalçaları bacaklarının arkasıyla her buluştuğunda omuzları içeri ve dışarı kıvrılıyordu. "F-fuck, Cylvan-!"

Cylvan alçak bir nefesle, "Bana karşı bu kadar gayri resmi olmakta ısrar ediyorsun," diye alay etti ve bir elini Saffron'un çenesinin altına koyarak boynunu geriye doğru kıvrıp gözleriyle buluştu. "Senin adını da böyle inletsem hoşuna gider miydi?"

Saffron yutkunmaya çalıştı ama boğazı düğümlendi. Cylvan'ın gözleriyle bulanık bir şekilde karşılaştı, Cylvan ona her çarpışında ağzı buruşuyordu. Gözleri sulanana ve damlayana kadar tekrar ve tekrar ve tekrar. Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi.

"Evet," diye homurdandı. "Lütfen-lütfen, majesteleri-"

Cylvan bir elini Saffron'un boğazının kıvrımından aşağı kaydırmadan önce onu yukarıdan öptü. Ağzı daha sonra Saffron'un çenesinin alt tarafını, ardından boynunun yan tarafını buldu ve omzunun iç kıvrımını ısırdı.

"Şimdiye kadar sahip olduğum hiçbir şeye benzemiyorsun, *Saffron,*" diye nefes aldı Cylvan, Saffron'un sırtına sıcak bir şekilde vurarak onu titretti. "Sen benim için

hayatımda tattığım en çökmüş şey, *Safran*."

Saffron mutluluktan titreyerek yastıklara gömüldü ve kollarını uzatıp yatak başlığının demirlerini kavradı. Cylvan, Saffron'un bacaklarını dizlerinin arasında birleştirerek ve içine daha fazla ağırlık girmesine izin vererek geri kalanını yatağa doğru itti.

Cylvan'ın eli Saffron'ın sırtında düzleşti ve avucunu derisine kazınmış kelimelerin her dokulu izinin üzerinde gezdirdi. Saffron titreyerek omzunun üzerinden Cylvan'a bir bakış attı. Ama Cylvan onu görmedi, tek başına kelimelere baktı. Bir gece önceki karanlık banyonun aksine, onları ilk kez bu kadar yakından, doğrudan ışık altında görmüştü; ilk kez onlara tamamen, tüm eliyle dokunmuştu. Saffron ilk kez birbirlerine dolandıklarında yara izlerini Cylvan'dan saklamıştı ama o anda Cylvan, Saffron'un öldüğünü öğrendiğinde en büyük pişmanlıklarından biri buymuş gibi onlara dokundu.

"Çok güzel," diye fısıldadı ve Saffron'un kalbi sıkıştı. "Sen... mükemmelsin, Saffron."

"Yapma," Saffron, yüzünü yastığa saklayarak. Ama Cylvan'ın eli her santime, her harfe dokunmaya devam etti. "Biliyor musun... omurganda çillerden oluşan bir çizgi var?" Nefes aldı, bunu söylerken bir parmağını izledi. "Ve şurada bir güzellik işareti. omzunun üstünden..."

O noktayı öptü ve Saffron'un tüyleri diken oldu.

"Dokunduğum her yer... bir öncekinden daha yumuşak," diye devam etti Cylvan, kalçalarının hızını hiç kesmeden. "Her parçan... bir öncekinden daha mükemmel."

Saffron sadece başını salladı, ama Cylvan'ın ağzı, düşünceli dokunuşu, Saffron'un mükemmel olduğunu düşündüğü birinin bir şey görme düşüncesinden duyduğu güvensizliği, utancı dikkatlice kırdı

vücudunda çok korkunç izler vardı. Fark etti ki, kendisinin işlenmemiş bir versiyonu Cylvan'ın neden bahsettiğini, hatta yara izlerinin nasıl oluştuğunu bile bilmeyecekti ama Saffron bu oyunu oynamak istemiyordu. Bunu kabul etmek istemiyordu. Tıpkı Arrow, Berry ve Cloth'u bilmiyormuş gibi davranmak istemediği gibi. Sorulursa bunu yapabileceğinden emin değildi. Ölen arkadaşları hakkında yalan söylemeyi kaldırabileceğinden emin değildi.

Ben mükemmel değilim, demek istedi. Yara izleriyle kaplıyım. Cildim düzensiz. Saçlarım dağınık. Tırnaklarım kırıldı. Saffron'un tavan arasında kaldığı ilk hafta Taran'ın düzeltmeye çalıştığı her şey. O gün, kendisi gibi zavallı ve küçük birine bakan her yüksek fey'in gördüğü her kusuru öğrenmişti.

Ama Cylvan dé Tuatha dé Danann, Alfidel'in Prensi, mükemmel olmanın ne anlama geldiğinin vücut bulmuş hali, sanki... Saffron'a hazine dediği zaman bunu kastetmişti. Takdir edilmesi gereken bir şey. Ezberlenecek bir şey. Her bir parçasına, hatta yara izlerine, çatlaklara, Saffron'un bir fey yorum yapana kadar asla güvensizlik duyacağı bir şey olduğunu düşünmediği şeylere bile.

Cylvan, sanki Saffron'un ağzından bir ses çıkmasını istermiş gibi daha derine bastırdı. Öyle de oldu ve Saffron yastığa doğru inledi, kumaşı ısırmadan önce yastığı kollarıyla kavradı. Cylvan sırtına doğru eğildi, parmaklarını Saffron'un ağzına soktu ve onu serbest bıraktı.

"Hepsini duymak istiyorum," diye nefes aldı ve Saffron inledi, yumrukları çaresizce yastığı kavrarken titriyordu. Prensın diğer eli Saffron'un kalçasını kaldıraç olarak kavrarken, Saffron'un gözleri bunaltıdan kapandı ve Cylvan'ın parmaklarının arasından tükürük damladı. Tekrar tekrar daha derine dalan Saffron, parçalara ayrılabilceğini düşündü. Nefes nefese ve zevkle haykırarak

Hıçkırık nefesleri ve daha fazlasını istemek arasında Cylvan'ın adını dua etti.

"Seni görmek istiyorum," diye yalvardıktan sonra acınası bir şekilde dönerek kolunu uzattı. Cylvan tereddüt etmedi, kendini kaldırdı ve Saffron'un uzattığı eli tutarak onu göğsüne çekti ve yastıklara bastırdı. Saffron kollarını Cylvan'ın boynunun arkasına doladı, Cylvan tekrar içeri bastırırken bacaklarını tekrar açtı, ortak nefesler ve birbirlerinin ismine yakarışlar arasında kayboldular. Saffron onu bencilce öptü, gözlerini kapadı ve Cylvan'ın hareketlerine karşılık vermek için kalçalarını döndürdü, onu daha derine, daha sert, bir daha asla ayrılmayana kadar daha fazla istedi. Cylvan her sessiz emre itaat etti, bir yandan da Saffron'un bandajlı bacağını destekliyor, ona zarar verecek kadar ağırlık uygulamadığından emin oluyordu.

"Çok güzelsin Saffron," diye tekrarladı Cylvan, Saffron'un yanağını, sonra terden kızarmış alnını ve saçlarını öperek. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorsun."

Saffron tekrar başını salladı.

"Benimle alay etme," diye inledi ama Cylvan, Saffron'un tüm inkârlarını uyuşturan uzun, saygılı bir öpücükle karşılık verdi.

"Çok güzelsin," diye tekrarladı, alınlarını birbirine bastırarak. "Ve benden bu tür isteklerde bulunabilecek tek kişisin."

Saffron zayıfça gülümsedi ve bununla ilgili bir şey Cylvan'ın daha sert itmesine neden oldu. Nefes nefese kalan Saffron'un elleri Cylvan'ın omuzlarını buldu, ona yapıştı ve derisine çizgiler çizdi.

"Gitme," diye sordu Saffron, Connacht'a geri dönmekten daha fazlasını kastederek. *Gitme, gitme, beni bir daha bırakma, bir daha sensiz olamam.* "Gidemezsin-"

"Henüz değil," diye söz verdi Cylvan, Saffron'un boynunu ısırarak. "Sen bu kadar iyi hissederken olmaz."

"Bana ne istersen yap," diye yalvardı Saffron, Cylvan'ı kendine çekerek. "Eğer bu kalacağın anlamına geliyorsa."

Cylvan'ın cevabı, "Sana ne istersem yaparım, çünkü ben senin prensinim," oldu ve Saffron kahkahasını bastırdı.

"Sizden isteklerde bulunabileceğimi söylemiştiniz..." "Dinleyeceğimi hiç söylemedim."

"Sen...!" Cylvan'ın eli bacaklarının arasını okşarken Saffron geriye doğru savruldu, kalçalarının arasından akan coşkuyla haykırdı, şişelenmiş şampanya gibi şişerken vücudundaki her siniri uyandırdı. Cylvan onu kandırdıkça daha da yükseldi - ta ki Saffron nefesi kesilip doruğa ulaştığında boğulana ve Cylvan'ın karnının üzerine boşalana kadar. Cylvan hemen eğilip alınlarını birbirine bastırdı, onu öptü, iltifat etti, ne kadar güzel olduğunu söyledi - tüm bunlar olurken kendi hareketleri daha da yoğunlaştı, serbest kalma talebiyle sabit ritmini kaybetti. Saffron, Cylvan homurdanıp en tatmin edici şekilde içine boşalmadan önce, kendisine hükmedilirken bacaklarını Cylvan'ın beline sararak sadece tutunabildi.

Dünya dönerken Saffron yastıklara yığıldı, kalbi sıkışıp yavaşlarken tenini buz gibi bir kızarıklık sıyırdı. Nefes nefese kalan Cylvan onu öpmek için eğildi, terli saçlarını gözlerinden çekerek son kez alnından öptü.

"Güzel," diye fısıldadı son bir kez söz verir gibi ve Saffron vücudunun geri kalanını bulamamasına rağmen bitkin bir gülümsemeyi başardı.

"Senin için geri geleceğim," diye geri döndü Cylvan'ın tepesinde süzülen sesi. Saffron dudaklarını büzerek gözlerini tekrar açmayı başardı. Bu durum Cylvan'ı güldürdü ve kalçalarını son bir kez daha oynatmadan önce onu bir kez daha öptü. Saffron'un yüzü zevkle buruştu ve Cylvan'dan tatmin olmuş bir ses yükseldi

Cevap ver. "Böylesine mükemmel birinden herhangi bir süre ayrı kalmam mümkün değil."

"Söz veriyor musun?" Saffron sordu, zevkten dört köşe olmanın verdiği yorgunluk onu karşılamak için yarıştıyordu. Cylvan onu tekrar öptü.

"Söz veriyorum," dedi. "İnsanların ve feylerin eski kurallarına göre, bana ait olan şey için her zaman geri dönerim."

Saffron gülümsedi, gözlerini kapadı ve ağır ağır yastıklara gömüldü. Cylvan geri çekildi ve Saffron'un köprücük kemiklerine, ardından da nemli saçlarına bir dizi öpücük kondurdu.

"Hazinem," diye fısıldadı ve Saffron bu sözlerin ona verdiği keyifle gülümsemeye çalıştı ama çok hızlı bir şekilde tümseklere geri döndü, Cylvan'ın sesiyle uyuyup tekrar uyanabileceği o güvenli, karanlık yere çağrıldı. Kapıyı kapatmayı ya da hazırlıksız yakalanmayı bir kez bile dert etmeyecek kadar derindi.

TEKLİF

Saffron rüyalarından kaçacak kadar derin uyurdu. Yeterince derin Kalbi tekrar atabileceği bir yere doğru süzölüp onu karanlıktan çağırdığında, nerede olduğundan emin değildi. Kim olduğundan. Neden olduğundan. Sadece sırtından, karnından, bacaklarının arasından yayılan sakarin sıcaklığıyla ağrıyordu.

Açık havada bir şey dikkatini çekmemiş olsaydı, toprakta bile kalabilirdi. *Tak, tak.*

Hayata geri dönen Saffron'un ağır gözleri açıldı ve arkasındaki pencerenin diğer tarafındaki bulutların arasından sızan güneşe karşı gözlerini kısarak baktı. Başını hafifçe kaldırarak odanın içinde gözlerini kırıştırdı ve düşünceleri tekrar bir araya geldi, ancak son anda yalnız olmadığını fark etti. Odada onunla birlikte bir yabancı vardı, kapı arkalarından açıldı. Bu kadar ağır olmasaydı Saffron çığlık atabilir, tırmanıp kaçabilir, eline geçirdiği ilk şeyle saldırabilirdi ama sonra onları tanıdığını fark etti. Hanın resepsiyonundaki memurdu.

Yavaşça doğrulduğunda, farkındalığının derinliklerinde bir yerde çıplak olduğunu, üzerinde aşk işaretleri ve Cylvan'ın dişleri şeklinde yarım ay hilalleri olduğunu biliyordu ama nedense

onu rahatsız etmedi. Görevlinin Saffron'un gözleriyle hiç karşılaşmadan bavulları getirmesini izledi ve sonra Saffron'un dikkati yemek masasının eski tabaklardan temizlendiği ve yerine odayı nefis kokularla dolduran bir kahvaltı sofrasının kurulduğu yere kaydı. Pudra şekerli kesilmiş meyveler; yumurta, pastırma, ballı jambon, cam kapağın altında sırlanmış somon; porselen sürahide dumanı tüten kahve; ortadaki kristal vazodan dökülen bir buket lale ve taze lavanta.

Karşı komodinin üzerinde onu bir sürpriz daha bekliyordu ve Saffron uzun bir nefes vererek yastıklara gömülmeden önce kartı eline aldı. kendine gülümseyerek, Cylvan'ın el yazısıyla adının yazılı olduğu ön tarafa dokundu, kartı açtı ve neşeyle ayaklarını oynattı.

OLDUĞUN YERDE KAL. GÜVENDESİNİZ.

EĞER BEN DÖNMEYEN UYANIRSAN, MERHAMETSİZCE CEZALANDIRILMAYI HAK
EDERİM.

Han'ın görevlileri çok geçmeden odadan çıktılar ama Saffron onların son anda yatağın içinde bitkin, işe yaramaz bir halde yatan Saffron'a nasıl baktıklarını fark etti. Saffron neredeyse onlara güven vermek için gülümseyecekti ama çok hızlı bir şekilde tekrar arkalarını döndüler ve giderken bir Gündüz Mahkemesi'ne yalvarma işareti yaptılar. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Saffron kaşlarını çattı ve cevap olarak bir Gece için kendi işaretini yaptı.

Notu bir elinde tutarak, titrek elleri ve dizleri üzerinde sürünerek masadaki kahvaltılıkaları seçti ve doğrudan tabaklardan yedi. Krakerlerin üzerine tuzlu somon sarıyor, çikolatalı çilekleri emiyor, şeyden çok alkol içeren şampanya ve portakal suyunu yudumluyordu. Böyle bir kahvaltının nasıl

Şirin taverna ve han iki kez üst üste böylesine etkileyici bir gösteri sunmayı başarmıştı ama Cylvan'ın bir şekilde bunların Connacht yakınlarından getirilmesini ayarlamış olması onu şaşırtmazdı.

Şehir merkezinden ne kadar uzakta olduklarını bilmek, partiden ayrıldıktan sonra gökyüzünde ne kadar uzun süre süzöldüklerini hatırlamak, Saffron'un içini hem rahatlattı hem de endişeyle burkulmasının bir başka nedeniydi. Bulunamayacağı kadar uzaktaydı; diğerleri onu arıyorsa bahane üretemeyeceği kadar uzaktaydı.

Güvendesiniz. Güvendesin.

Parmaklarının arasında bir başka tombul çilekle kabarık yastıklara yığılan Saffron, kırmızı meyveyi emerken bir yandan da avucunu sargılı kalçasında aşağı yukarı gezdirdi ve başının üzerindeki asılı lambayı çevreleyen el boyaması çiçeklere gülümsedi. Saffron'un elektrik ışıkları olduğunu anladığı lambayla donatılmıştı, trende yaklaşırlarken Eias'ın konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Nasıl tarif etmişlerdi? *Avren'de hızla büyüyen ve Alfidel'e yayılan bir trend. Mum ya da kibrit kullanmadan odaları ve sokakları sihir gibi aydınlatıyor. Birileri sonunda ampulleri cam kırılmadan perdenin içinden nasıl geçireceklerini bulmuş...*

Tanrım, Saffron *ışıkları* düşünüyordu. Tüm vücudu çok lezzetli bir şekilde zonkladığında iç dekoru düşünüyordu. Sırıtarak ve aşık bir aptal gibi ayaklarını tekmeleyerek, anılarını her ana kadar takip etmesine izin verdi. Her saniye. Her dokunuş, tat, koku ve-

Adrenalinini ikinci kez yükselirken kartı tekrar eline alıp bir kez daha *"Güvendesiniz" yazısını* okumak zorunda kaldı. Tam olarak ne yaptığıнын saf sevincinde boğuldu, ama aynı zamanda bencil dürtülerine boyun eğerek kendisini ve Cylvan'ı nasıl korkunç bir tehlikeye attığını, Taran, Kaelar veya başka birinin bunu nasıl öğreneceğini düşünerek korktu.

tam olarak ne olduysa, Saffron kesinlikle bir hafta boyunca yaşayamazdı-

Güvendesiniz. Güvendesiniz. Sen...

"Güvende," diye fısıldadı. Tekrar yastıklara gömüldü ve parmaklarını el yazısıyla yazılmış harflerin üzerinde gezdirdi. Cylvan'ın sözleri. Sadece onun için. Onun adı, bir söz, bir büyü -sadece onun için.

Belki de... her şey kaybolmamıştı. Cylvan Saffron'un tekrar konuşabildiğini biliyordu ama Saffron ona başka bir şey söylememişti. Cylvan'ın bildiği kadarıyla, Saffronun hafıza iplikleri hâlâ yerinde değildi, o sadece... prensin inkar edilemez cazibesine ve çekiciliğine yeniden kapılmıştı.

"Kim istemez ki?" Bir gece önce yemek yerken Cylvan'ın ne kadar yakışıklı, mükemmel, karşı konulmaz görüldüğünü, o sabah Saffron'un içine girip çıkarken kaslarının nasıl hareket ettiğini, Saffron'u ağzına kadar dolduruşunu, nefeslerinin ve zevk homurtularının sesini düşündü ve Saffron utançla karıncalandı, bacaklarını tekrar tekmeledi ve kıkırdadı. *Hay sikeyim.*

SONUNDA TOPALLAYARAK ÇANTALARI MASASI GÖREVLİSİ TARAFINDAN TESLİM EDİLDİ,

Saffron eşyaların bu kadar *eksiksiz* olmasına şaşırılmıştı. Cylvan'ın tüm giysileri, Saffron'ın tüm giysileri, Cylvan'ın ilk gün ona aldıkları da dahil olmak üzere, ayrıca tanımadığı birkaç yeni parça. Kurak kitapları bile Cylvan'ın çantasındaydı ve Saffron' ametist kolyesi de onların yanında güvenle saklanmıştı. Koltuk değneğinin bile kapının yanındaki duvara dayandığını en son fark etti.

Cylvan'ın sadece titiz davrandığından emin olan Saffron, koltuk değneğini kaptığı gibi kahvaltı masasına geri döndü ve tabaklardan birinin altına sıkıştırılmış dedikodu özetini kapmadan önce somonlu ve peynirli bir parça tost daha yaydı.

Yüzüstü yatağa uzandı ve yastığın üzerindeki tüyler gibi açılmış sayfalara göz gezdirdi, ayak bileklerini çaprazladı ve parmaklarının ucunda dengede duran yemekle birlikte sallandı. Beantighe'ler genellikle günlük, haftalık ya da aylık dergilerden haberdar olmazlardı, ancak bir patronun şu ya da bu nedenle Beantighe Köyü'ne özel bir dergi postaladığı durumlar hariç. Yayıncıya bağlı olarak siyaset, dedikodu, festivaller, skandallar tartışılırdı ve bunların hiçbirisi Saffron gibi gazeteyi eskiz defteri için kullanmayı tercih eden birini ilgilendirmezdi.

Ama o sabah, bir şeyin dikkatini çekmesi ve bir çift pençe gibi ona takılması sadece ikinci sayfaya kadar sürdü.

HAYIRSEVERLİK ÇABALARIYLA BİLİnen ANA MURVA MAC DELBAITH, YAKILARAK HÖYÜKLERE GERİ DÖNDÜ. AİLE KAHİNLERİ, ÖLÜMÜNDEN SONRA ŞAHİTLİK EDİLDİĞİNDE DOĞUŞTAN GELEN BÜYÜNÜN 'ŞİFA' OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. AİLE, ATALARININ EVİNİ ANDIRACAK BİR DUVAR HALISININ KIŞ SARAYINDA DOKUNACAĞINI SÖYLÜYOR...

Saffron alay etti, mac Delbaith'lerin de Kışlık Saray'dan olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyordu. Bu aynı zamanda herkes Connacht'tayken Taran'ın katıldığı cenaze töreni olmalıydı. Saffron yanan ateşin merhumun cesedinin altına çökmemesini umdu, bu da höyüklerin onunla hiçbir ilgisi olmadığını gösteriyordu. Ne anlama geldiklerinden bile tam olarak emin olmasa da, *hayırsever çabalar* sözlerine inanan tek bir parçası bile yoktu. Zulüm, savaş suçları ya da saray mensuplarının hayattayken ona karşı duydukları genel hoşnutsuzlukla ilgili olmadığı sürece.

Ancak bir şey daha dikkatini çekmişti.
doğuştan gelen büyü. Eğer Mac Delbaith'ler

Kül mü? Bir kâhin bunu yaşarken değil de ölüyken nasıl anlayabilirdi?

Ağına bir tost lokması daha atan Saffron, başını uzattığı koluna yaslayarak manşeti ikinci kez okudu ve ardından kadının hayatının kuru anlatımına göz gezdirdi. Ancak kapıdan gelen anahtar sesiyle yeniden doğruldu.

Boynunu gererek, içgüdüleri onu ayağa fırlamaya ve pencereden dışarı fırlamaya zorladı ama sakın kalmak için kendini zorladı. Cylvan güvende olduğuna söz vermişti.

Yine de, kapıyı açan ve içeri adım atan gerçekten Cylvan olduğunda rahatlayarak iç geçirmekten kendini alamadı. Bir kolunda bir kese kâğıdı, diğerinde bir buket çiçek taşıyan Cylvan kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve Saffron dirseklerinin üzerinde doğrulup sırtmaya başlayınca gülümsedi.

Cylvan neredeyse selamlamak için bir şeyler söyleyecekti ki gözleri Saffron'un yatakta açıkta duran çıplak kıkına, sırtına, omuzlarına kaydı. Bacaklarını sallayan Saffron, yastıkların arasındaki çıplak yerinden çapkınca gülümsedi ve Cylvan taşıdığı her şeyi hemen en yakındaki şezlonga doldurup üzerine atladığında güldü.

Cylvan tostun üzerindeki somon balığının son lokmasını çaldı ve Saffron, prensin ağzı onunkine yapışmadan önce ancak ciyaklamaya fırsat bulabildi, sonra da onu ters çevirdi.

"Benim küçük çilekli pastam," diye nefes dudaklarının arasından, Saffron'u yastıklara yasladi ve Saffron'un aklına gelen her ek düşünceyi büyüledi.

"Çantalarımız teslim edildi mi?" Cylvan devam etti ama Saffron'un cevap vermesine fırsat vermedi. Bir dizini yatağın üzerine kaldırdı ve ellerini Saffron'un göğsünün üzerinde gezdirdi. Saffron bu dokunuş karşısında ürperdi ve parmaklarını nazikçe Cylvan'ın bileklerine doladı. Cylvan başparmaklarını Saffron'un meme uçlarına sürterek karşılık verdi ve bir ağız kulağının altında gıdıklayıcı bir nokta bulduğunda Saffron'un keskin bir şekilde nefes almasına neden oldu. Kıkırdadı,

Cylvan yatağın üzerinde biraz daha yükselip Saffron'u bacaklarının altına sıkıştırınca güldü.

"Seni buradan götüreceğim, Saffron. Tıpkı söz verdiğim gibi," diye devam etti Cylvan tenine karşı. Saffron'un gözleri soru sorarcasına hafifçe dalgalandı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Cylvan onu tekrar öptü, heyecanlı ve yakışıklı bir şekilde gülümsedi, sonra Saffron'un ellerini tutarak parmak eklemlerini ve gümüş kelepçelerin bulunduğu bileklerinin altını öptü.

"Kış Sarayı için bir araba kiraladım," diye cevap Saffron'un gözleri büyüdü. "Bu gece güneş battıktan sonra yola çıkacağız."

"Sen-" Saffron ani bir telaşla Cylvan'ı itti, sadece ona bakacak kadar. "Ne yaptın sen?"

Cylvan'ın gülümsemesi büyüdü, belli ki istediği tepkiyi almıştı ama Cylvan'ın düşündüğü gibi değildi. Hayır, Saffron'un sözleri heyecanlı bir şaşkınlıktan kaynaklanmıyordu; Saffron'u bir anda ateşli, buz gibi bir korkuyla doldurdular.

Ayrılamazlardı. Saffron her ne kadar cazip gelse de Cylvan'la Kış Sarayı'na gidemezdi. Saffron mümkün olmasını ne kadar istese de birlikte kaçamazlardı - Hollow'un hayatı bu kadar savunmasızken olmazdı. Elluin hâlâ Baba Yaga'yı alıkoyarken olmazdı. Saffron henüz Cylvan'ı ve onun adını korumanın bir yolunu bulamamışken olmazdı. Öylece kaçıp gidemezlerdi. Her şeyi geride bırakamazlardı-

"Biz..." diye mırıldandı, Cylvan'ın yüzünü tutarak. "Yapamayız, Cylvan.

Üzgünüm ama gidemeyiz. Bu şekilde olmaz."

Cylvan'ın güneşli tavrı hafifçe bulutlandı. Kaşlarını çattı, şaşkınlıkla gülümsedi ve başparmağını Saffron'un yanağında gezdirdi.

"Neden olmasın?" Kıkırdadı. "Sakın bana... Danann Evi'ne geri dönmeyi tercih edeceğini söyleme?"

"Hayır!" Saffron hızla ayağa kalktı ve tam zamanında geri oturan Cylvan'a neredeyse kafa atıyordu. "Tabii ki hayır, yani ben sadece... sadece..."

Nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Çok fazla şey söylemeden nasıl açıklayabilirdi ki? Cylvan'ın Saffron'u alıp götürme teklifiyle... Hazırlıklar çoktan yapılmışken...

Saffron biliyordu ki, eğer birdenbire gerçeklerden çok fazla söz ederse, Cylvan planına daha da kök salacaktı. Eğer Cylvan, Saffron'un hem Taran'dan hem de Elluin'den gelen tehdidin boyutunu bilseydi, Cylvan Saffron'u kendi isteği dışında gitmeye bile zorlayabilirdi. Hatta onu kaçırmaya zorlayabilirdi. Ama eğer giderlerse, Saffron Connacht'tan eve hiç dönmezse...

Taran sinirini Hollow'dan çıkarırdı.

Elluin hıncını Baba Yaga'dan çıkaracaktı. Ve sonra ikisi de Beantighe Köyü'nden alacaktı.

Saffron sadece Cylvan'ın yüzünü tutabildi ve yalvarırcasına ona baktı. "Peki ya Taran...?" diye mırıldandı.

Cylvan alay etti. "Peki ya Taran? Bizi asla bulamayacağından emin olacağım."

Ama mor gözleri karardı, sanki başka bir şey söylemenin eşiğindeymiş gibi, sanki Saffron'un gerçek tereddütünü hissedebiliyormuş gibi. Sanki birdenbire tam da Saffron'un korktuğu şeyi yapmak, bir prens, bir Sídhe ya da başka bir şey olarak iradesini ortaya koymak istemişti ama bunun yerine gözlerini kapadı. Çenesini sıktı ve Saffron onun ellerinin altında ne kadar sertleştiğini hissetti.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Kesin bir ifadeyle sordu ve Saffron doğruldu.

"Hayır!" diye tekrar ısrar etti ve Cylvan'ın yüzünü kendisine bakması için dürttü. Gözleri hâlâ Saffron'unkilerle buluşmayı reddedince, Saffron oflayıp pufladı ve onu daha güçlü bir şekilde çekti. Cylvan direnmeye devam etti ve Saffron sonunda Cylvan'ın neredeyse utanmış görüldüğünü fark etti.

Yumuşak bir nefes verdi ve ardından Cylvan'ı nazikçe öptü.

"Beni güvenli bir yere götürmek istiyorsun," diye tekrarladı düşünceli bir şekilde. "*Teşekkür ederim*, Cylvan. Beni bu şekilde düşünmen çok nazik bir davranış. Gerçekten."

Cylvan, Saffron'un ellerinin altında hafifçe yumuşadı.

"Ben de bir gün seninle birlikte Kış Sarayı'na gitmekten başka bir şey istemiyorum," diye sözlerine devam etti Saffron, Cylvan'ın yanağını öperek. "Karda ve dağ ışıklarında çok güzel görünüyor olmalısın. Luvon'un buzlu şaraplarını içer ve buzlu meyvelerle sıcak hindistan cevizli kekleri yedik. Sonra ateşin başında kitap okur, kürk battaniyelerin altında uyuyakalırdık..."

"Evet," diye cevapladı Cylvan nefesinin altında. Saffron gülümseyerek Cylvan'ın çenesinin kıvrımına sokuldu.

"Bunu ben de yapmak istiyorum," diye söz verdi. "Sadece... şimdi değil."

"Neden olmasın?" Cylvan ısrar etti. Duygular bedeninde yeniden alevlendi, Saffron her birini ellerinin altında hissediyor, Cylvan'ın kalbinin nasıl çarptığını görüyordu. Sanki kırılıp odayı rüzgârla doldurmasına ramak kalmış gibi zayıflamıştı. Öfkeyle değil, hiddetle değil, ama şaşkınlıkla. Saffron nazikçe gülümsemeye devam etti.

"Çünkü... Gizli yaşamak zorunda kalacağımızı bilerek kaçmak istemiyorum. Beni güvende tutacağını biliyorum... ama bunu *yapmak zorunda kalmanı* istemiyorum. Bir daha asla Lord Taran gibi insanlar hakkında endişelenmek zorunda kalmadan, senin yanında özgürce yaşamak istiyorum."

Cylvan'ın alnından öptü.

"Çok naziksiniz," diye tekrarladı. Cylvan'ın elleri hafifçe titreyerek Saffron'un kollarının kıvrımlarını buldu. "Benimle ilgilenmek istediğinizi bilmek beni çok mutlu ediyor, Prens Cylvan."

"O zaman izin

."

"İzin vereceğim."

"Ne zaman?" Cylvan'ın bakışları Saffron'un içine işledi; eğer Saffron daha iyisini bilmeseydi, bu onu korkutabilirdi bile. Ama Cylvan'ın duygularının ne kadar büyük ve patlayıcı olabileceğine rağmen, Saffron'un ondan korkması için hiçbir neden yoktu. Yine de aynı şiddette bir bakışla karşılık verdi. Cylvan geri adım atmadı, çenesinde bir kas seğiriyordu, sanki karşı koyabileceği her olası argümanı gözden geçiriyordu. Önce Saffron tekrar konuştu.

"Benimle yapmak istediğin hiçbir şeyi asla reddetmeyeceğim..." diye başladı ve Cylvan'ı yatağın üzerinde asılı durması için aşağı çekti. Kollarını uzatarak prensin başının arkasında kavuşturdu. "... artık Taran mac Delbaith için endişelenmemize gerek kalmadığında."

"O kadar basit değil-"

"Senin bir prens olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı Saffron ve Cylvan'ın gözleri kısıldı, burun delikleri gerçek bir öfkeyle alevlendi. Saffron bunu kastetmemişti, göğsünde belirsizliğin ilk titreşimini hissetti ama Cylvan'ı tekrar öpmek için aşağı çekti. Ve sonra tekrar. Cylvan hâlâ cevap vermeyince, Saffron inatla onu sarstı.

"Bir şey söyleyin, majesteleri. Yoksa sizi kızdırıyor muyum?"

"Evet."

"Hâlâ beni götürmek istiyor musun?"

"Evet."

"Seni kızdırdığımda bile mi?"

"Evet."

Saffron yorgun bir gülümseme takındı.

"Ne söylemeye çalıştığımı... anlıyor musun?"

Cylvan'ın çenesi tekrar büküldü. Dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı, gözlerini kapatıp kaşlarını çattı ama başını salladı. Kabul ettiği bir şekilde değil

-Ama en azından anlıyordu. Saffron onu tekrar öptü, usulca. O yapardı
tutmak Öpüşmek Onu, tekrar ve Tekrar, her
zaman şunlar

Karşı konulmaz duygular, hâlâ aynı tarafta olduklarını hatırlatırcasına yüzeye çıktı. Anlaşmazlıkta düşmanlık yoktu - en azından Saffron olmasını istemiyordu. Cylvan'a böyle bir şeye inanmayı kimin öğrettiğini merak ediyordu ama bir parçası bunu zaten biliyordu.

"Bana kızmayın majesteleri," diye alay etti acınası, cilveli bir şekilde. "Ah, Prens Cylvan, bunu etmek için ne yapabilirim? Yersiz konuştum~ çok ."

". "

"Ne yapabilirim ki?" Saffron ağzını Cylvan'ın boğazının dibine bastırdı, sonra dilini boynunun yan tarafına doğru ilerletti. Cylvan'ın nefesi titredi ve Saffron'un eli karnının ortasından aşağı inip pantolonunun bel bandıyla oynadığında sertçe yakalandı. "Bu iyi mi?"

"Evet," dedi Cylvan kabaca ve Saffron gülümseyerek elini Cylvan'ın pantolonunun içine sokup onunla oynadı. Üzerinde gezinen öfkeli prensten aldığı titrek nefesler Saffron'un vücudunun her santimini ısıtmaya yetti ve Cylvan'ın ağzını bulup tekrar öptü.

"Seninle birlikte ortadan kaybolmak istiyorum," diye tekrarladı Saffron. "Özgürce birlikte olabileceğimiz en kısa zamanda."

"I..."

"O zamana kadar ben buradayım. Yarın sabaha kadar, geri dönmek zorunda olduğumuzda, ben tamamen sana ait olacağım. O zamana kadar rol yapabilir miyiz?"

"Rol yapmak zorunda kalmak istemiyorum!" Cylvan haykırdı. Saffron ellerini hemen geri çekti ve Cylvan'ın başı öne arkaya sallanarak düştü. " ne kadar süreceksin? Daha ne kadar arkama yaslanıp seni koruyacak hiçbir şey olmadan ayakta durmanı izlemem gerekiyor? Yapma!"

Seni tekrar kaybedersem bana ne olacağını anlıyor musun, Saffron? Yapamam..."

Sesi çatallaştı. Başını tekrar salladı ve Saffron boynuna damlayan en küçük ısı zerresiyle sıçradı. Tekrar Cylvan'ın yüzünü tuttu, Cylvan'ın gözlerinde duygu kabarırken baktı. Cylvan onun bakışlarından kaçındı ama bunun bir önemi yoktu. Saffron onun yüz ifadesinde titreşen her şeyi gördü.

"Bunu... tekrar yapamam," diye zayıfça itiraf etti. "Seni tekrar kaybedemem. Seni bir kaybedemem, yapamam..."

Saffron Cylvan'ın gözyaşlarını sildi ve onu kucaklamak için ayağa kalktı. Cylvan da ona doğru eğildi ve Saffron rahatlamak için Cylvan'ın saçlarının arkasını okşadı.

"Özür , buradayım," diye söz verdi tüm dürüstlüğüyle. Saffron'un, konuşamasa bile Cylvan'ın bunu hissetmesine ihtiyacı vardı, ama Saffron birden yalanlarının ezici ağırlığını her zamankinden daha fazla hissetti. Sadece Saffron'u korumak istemiş olan aynı kişiyi ne kadar kötü incittiğinin ağırlığını da.

Ama her ne kadar canı yansa da, Saffron ağzını açıp her şeyi açıklamak bu kadar kolayken Cylvan'ı bile bile daha fazla incittiği için kendinden nefret etse de-

Saffron... dehşete kapılmıştı. Kollarında tuttuğu bu insanın tekrar parçalara ayrılmasına tanık olmaktan korkuyordu. Saffron'un onu korumak için neler yaptığını fark ederek ellerinin altında parçalanmaktan. Kimsenin yardımına ihtiyacı olduğunu asla kabul etmeyen, aksi takdirde varlığı sona erecek olan korkunç bir Gece Prensi.

Saffron arkadaşlarını kaybetmekten korkuyordu. Saffron'un kafasında fidye için bir nesne gibi tutulan Hollow'u kaybetmekten. İyi bir yaşam için hiçbir zaman adil bir şans verilmemiş olan Baba Yaga'yı kaybetmekten. Hiçbirine verilmemişti.

Ama Saffron rolünü biraz daha sürdürürse, sadece biraz daha... önemseydi herkese, her gün yaşamaktan daha fazlasını sunabilirdi.

"Buradayım Cylvan," diye yalvardı kuzgununa anlaması için. Henüz konuşmadığı kelimeleri duyması için. Sadece biraz daha. "Sadece biraz rol yapmamız gerekiyor. Söz veriyorum."

"Ne kadar ?"

Saffron, Cylvan'ın saçlarına titrek bir öpücük kondurdu. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Sözünü dikmek, bağlılığını elleriyle, ağzıyla, bedeniyle göstermek, evrene yakalanıp çarpıtılabilecek herhangi bir şey söylemekten daha kolaydı.

Saffron rol yapmayı ne zaman bırakacaklarını bilmiyordu. Yalan söylemeyi ne zaman bırakabileceğini bilmiyordu. Cylvan'la ne zaman huzur içinde yaşayabileceğini ya da yaşayıp yaşayamayacağını bilmiyordu.

Bu yüzden kendisine verilen her huzur anının tadını çıkarması gerekiyordu. Tıpkı ilk seferki gibi.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi bunu da boşa harcayamazdı.

Alternatifi onu dehşete düşürüp neredeyse yok olmasına neden olacakken değil.

DAHA GÜZEL SEÇİM

Cylvan, Saffron'un dışarıdaki saman yastıklı arabaya binmesine yardım etti.

Han, yukarı tırmanmadan önce koltuk uzattı.

Şehre geri dönerken, Saffron yeni pastel renkleri ve Cylvan'ın Connacht'taki sabahından sürpriz hediyeler olan avuç içi büyüklüğündeki eskiz defterini kullanarak çizim yaparken birbirlerine yakın oturdular. Geçip giden ağaçlar, ara sıra çalılıklar arasında çıtırdayan vahşi bir fey, başka bir yolcunun karmaşık bir şekilde dikilmiş valizi, Cylvan saçlarından samanları toplayıp çalışmasına iltifat ederken Saffron'un eli sayfanın üzerinde su gibi hareket ediyordu.

Sessizdi. Huzurluydu. Mükemmeldi. Ve Saffron bunun çok uzun sürmeyeceğini her hatırladığında, Cylvan'ın yanına daha da sokuldu. Kolunun altında. Prensın Kış Sarayı'na kaçma teklifini kabul etmek için duyduğu acı verici derecede güçlü dürtüye direndi, ne de olsa...

Ama Saffron Hollow'u düşünmek zorundaydı. Baba Yaga'yı. Beantighe Köyü'ndeki herkesi. Birlikte kaçmak, istedikleri yere gitmek için daha pek çok şansları olacaktı ama önce Saffron korumak istediği insanların güvende olduğundan emin olmalıydı. Saffron'un Cylvan'ın çantasındaki kitaplar, Pimbry Scott tarafından ona verilenler, tam da bu konuda en iyi şansıydı.

Connacht'ta diğlerleriyle tren istasyonunun dışında buluştular. Beantighe ve yüksek fey'den başka bir şey olarak yaklaşmayan Saffron, boyun eğme işareti olarak birkaç adım geride bile durdu, ancak Cylvan tüm bu süre boyunca arkasından kirli el hareketleri yaptı. Saffron'un prensi yakalayıp özel bir yere götürmek istemesinin birçok nedeni vardı.

Eias Saffron'a siyah peçesini uzatırken Kaelar biraz uzakta durdu. Saffron minnetle eğildi, peçesini kaybetmediği için rahatlamıştı. Asche tüm bu süre boyunca onları izledi ve Cylvan'ı, erken yattıkları için çok sıkıcı olan Eias ve Magnin'le birlikte onları terk ettiği için taciz etmeden önce; Asche'nin sokak festivalinde hepsini çok geç saatlere kadar ayakta tuttuğundan şikayet eden Eias'tan misilleme aldı. Saffron, özellikle gümüş gerdanlık boğazını hafifçe sıkıldığında, daha fazla eğlenceyi ısırdı. Geri dönüşünün istenmeyen bir hatırlatıcısıydı.

Tren peronunda biniş sırasını bekleyen Cylvan'ın keyfi yerindeydi ve Saffron buna tanık olmanın verdiği saf mutluluğu bastırmak zorunda kaldı. Prens Asche'ye takıldı, Eias'ın hediyelik eşyalarına iltifat etti, Magnin'e saçlarının o öğleden sonra özellikle parlak göründüğünü söyledi ve Kaelar'ı tamamen görmezden geldi. Üçü de bir şeylerin farklı olduğunu anlamış gibi kaşlarını kaldırdı ve Saffron kahkahasını kötü zamanlanmış bir öksürüğün arkasına saklamak zorunda kaldı.

Birbiri ardına binen Saffron tam yerine yerleşiyordu ki Magnin boğazını temizledi ve çantasından lake siyah bir kutu çıkardı. Saffron'un boyunun yarısı kadardı ve bir anda Saffron'un dikkatini çekti - ki Magnin'in niyeti de bu gibi görünüyordu.

"Benimle bir sonraki boş arabaya biner misin, beantighe?" Diye sordu. "Bu diş tellerini bir an önce sana takmak istiyorum."

Saffron, Eias'ın gösterdiği parlak bir şeyle dikkati dağılmış olan Cylvan'a baktı. Saffron kendi kendine gülümseyerek başını salladı ve ayağa kalktı. Çok uzun sürmezdi; Cylvan onun kaybolduğunu fark etmeyebilirdi bile.

Duvardaki gizli bir geçerek diğer tarafta vagon boyunca uzanan dar bir geçide adım attılar. İçki arabalarının ve diğer ağırlama görevlilerinin geçmesi için yapıldığı belli olan bu geçitte Saffron hiçbir şey söylemedi ve Magnin'i en uçtaki başka bir kapıya kadar takip etti. Tren ayaklarının altında gümbürdeyerek ilerlemeye hazırlanırken içeri adım attılar.

Saffron minderlerden birine oturdu ve Magnin uzun bir zincirin ucunu ayak bileğindeki bandajın kenarının altından geçirdi. Zinciri Saffron'un pantolonunun paçasından geçirip bel kemerinin üzerinden geçiren Magnin, kancayı bir fermuarı çeker gibi bandajların arasından geçirdi. Saffron tamamen soyunmak zorunda kalmadığı için minnettardı, ancak bandajların sağlamlığını kaybetmenin verdiği acı çenesini rahatsız edici bir şekilde sıkmasına neden oldu.

Vagon ileri doğru sarsıldığında Saffron dengesini sağlamak için Magnin'i tuttu, fey'in kendisini ne kadar sıkı tuttuğuna şaşırdı ve sonra vagonun dış kapısı aniden açıldı. Tren hareket ettikten bir süre sonra biri içeri girdi ve tek kelime etmeden kapıyı tekrar kapattı.

Taran saçlarını savururken Saffron'un ciğerleri dondu. Saffron'un gözleriyle karşılaştı ve sonra rahatça gülümsedi.

"Merhaba beantighe," diye selam verdi ama bunu söylerken Taran'ın ağzının kenarında okunamayan bir şey vardı. "Connacht'ta iyi vakit geçirdin mi?"

Magnin, Taran'a selam vermek için Saffron'dan uzaklaştı ama Taran elini uzattı.

"Yoluna çıkmama izin verme," dedi soğukkanlılıkla, pelerinini çıkarıp Saffron'un oturduğu yerin karşısındaki mindere yerleşerek. Saffron sadece izleyebildi, kalbi trenin altındaki rayların çınlaması kadar gürültülüydü.

Çok geçmeden arka kapı da aniden açıldı ve Kaelar içeri girdi. Saffron'un kalbi daha sert çarptı.

"Gergin görünüyorsun," dedi Taran düşünceli bir ifadeyle, yanağını bükülmüş parmağına dayayarak. Sesinde artık nezaket yoktu. Normalde altın yeşili olan gözleri kararmıştı ve yavaşça kırıştırmak dışında hiç çekilmiyordu. Bu arada Kaelar arka köşede kalmıştı. Saffron içgüdülerinin gümbürtüsüyle onun çıkışı bilerek engelliyor olabileceğini fark etti. Cylvan'ın botunun topuğuyla kırdığı burnunu iyileştirmek için bir şifacının elinden geleni yapmasına rağmen burnunun etrafındaki morluklarla Saffron'a Taran'dan farklı bakmıyordu.

Taran tekrar konuştu.

"Magnin, beantighe'nin tasmaını çıkarır mısın? Morrigan'a dönmeden önce konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Magnin başıyla onayladı. Saffron'un boynuna uzandı ve gümüşü çözdü. Saffron bunu yaparken yutkundu, rahatça nefes alabildiği anda arabanın içindeki havanın uçup gittiğine yemin etti. Cylvan'ın onun kaybolduğunu fark etmiş olması için dua etti, ellerinden rüzgâr fışkıırıyordu, çoktan müdahale etmek için yola çıkmıştı...

Ama Cylvan hiç gelmedi. Taran da uzun süre başka bir şey söylemedi. Magnin'in küçük bir iğneyle Saffron'un pantolonunun dikişlerinde delikler açmasını, ardından lake kutunun tokalarını çözüp kapağını kaldırmasını izledi. Saffron Taran'ın bakışlarını üzerinde tutmanın mı yoksa hiçbir şey olmamış gibi davranmanın mı daha iyi olacağını bilemedi ve sonunda gözlerini Magnin'in önünde diz çöktüğü kutuya çevirdi. İçinde, parlak siyah bir iç kısma yerleştirilmiş, bacak şeklinde dizilmiş dört gümüş tabak vardı.

"Ne yaptığını açıkla Magnin," diye tekrar Taran'ın sesi duyuldu ve Saffron yerinden sıçradı. Magnin boğazını temizledi.

"Sağladığınız zengin gümüşle lordum... Beantighe'nin bacağı için bu destekleri yapabildim. Ama önce anatomisine göre şekillendirmem gerekiyor. Bandajları şeklini koruyacak kadar sertleşti, bu yüzden onları kalıp olarak kullanacağım..."

"Zekice," diye etkilendiğini belli eden bir gülümseme takındı Taran. "Bu kadar yaratıcı olabileceğin konusunda sana güvenebileceğimi biliyordum Magnin. Gerçekten olağanüstü."

"Teşekkür ederim lordum," Magnin gerçekten iltifat etmiş ama aynı zamanda Saffron kadar gergindi. Hayır

-Bu imkansızdı. Saffron doğrudan zemine dalmak üzereydi.

Magnin'in ellerine odaklandı, aniden Taran'ın bakışları dışında herhangi bir şeye tutunmak için çaresiz kaldı. Saffron'un pantolonunun paçasını gidebildiği yere kadar kıvırdılar, kösele sargıların alt kenarından tutup nazikçe serbest bıraktılar. Tıpkı bir ağaç kabuğunu yırtmadan koparmak ve Magnin'in istediği gibi şekillendirilebilecek tek bir parça elde etmek gibi. Saffron, evlerin çatı kiremitlerini değiştirmek için ağaç kabuğu toplarken yaşadığı anılara kolayca dalabilirdi-

"Kaelar bana hepinizin katıldığı parti hakkında çok ilginç bir hikaye anlattı."

Saffron'un çarpan kanı kalbinin iniltisiyle durdu. Gözlerini yavaşça gülümsemeye devam eden Taran'a çevirdi.

"Görünüşe göre o ve Prens Cylvan bir tartışmaya girmişler ve bütün bir sahne. Bu doğru mu?"

Saffron yutkundu. Gözleri hafifçe gülümseyen Kaelar'a kaydı, sonra tekrar Taran'a döndü.

Saffron yalan söylemenin ya da aptalı oynamanın bir anlamı olmadığını bilerek başını salladı.

"Sana konuşma yeteneği verdim."

"... E-evet, lordum," Saffron'un sesi hava incelirken çatladı.

"Kaelar her şeyin Cylvan'ın sana karşı davranışlarını kıskandığı için başladığını söyledi. Bu doğru mu?"

Saffron yine kısa bir süre Kaelar'a baktı ama o hâlâ bir şey söylemiyordu. "Hayır, lordum." Saffron'un cevabı buydu.

"Devam et o zaman."

Saffron tekrar yutkundu.

"Lort Kaelar-"

"Patron-efendinize bu şekilde hitap edemezsiniz."

"... Üstat Kaelar... beni Prens Cylvan'ı partinin geri kalanının önünde öpmeye zorladı. Ve sonra onu taciz etmek. Bu onun için aşağılayıcıydı, lordum, eminim-"

"Kaelar için mi?"

"Hayır, Prens Cylvan için..." Taran'ın gülümsemesi seğirdi.

"Ve bu yüzden mi prens odanın havasını emerek oradaki iki düzine insana saldırdı? Çünkü bir beantighe tarafından öpülmekten utanmıştı."

Saffron nefes alamıyordu, sanki gümüş eller hâlâ boğazına yapışmış gibiydi. Sanki Taran'ın sesi de aynı boğucu büyüden yapılmıştı.

Magnin'in hareketleriyle dikkatini dağıtmaya çalıştı, bandajları gümüşün kıvrımlarına bastırmasını izledi. Gümüşün, sanki hâlâ sıcakmış gibi, nasıl kolayca şekil aldığını izliyordu. Katılaştıkça yüzeye nasıl bir parlaklık yayıldığını-

Taran, "Kaelar'ın bana anlattığı hikâye bu değil," diye ısrar etti. Saffron gözlerini kapattı. Endişe içinde tırnaklarının derisini karıştırdı ama Taran'a tekrar bakmayı başardı.

Saffron sesini sakın tutmaya çalışarak, "Üstat Kaelar size ne söylerdi bilmiyorum," dedi. "Beni Prens Cylvan'a saldırmaya zorladı ve Prens Cylvan da misilleme yaptı."

"Prens Cylvan sizi korudu."

Saffron dudaklarını birbirine bastırdı, seçtiğı kelimelere her zamankinden daha fazla dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

"Buna öyle diyebilir miyim bilmiyorum, lordum-"

"Seelie Prensi Cylvan'ın Connacht'taki bir partide, katılımcılardan birinin beantighe'si tarafından tutkuyla öpüldüğünde tüm partinin nefesini kestiğı iddia edildi..." Taran'ın cevabı önceden prova edilmişti ve Saffron bunun nedenini Taran ceketinin iç cebinden bir dedikodu broşürü çıkarırken anladı. *"Partiye katılanlar, prensin güzel beantighe'yi gökyüzüne süpürdüğünü ve ertesi sabah ya da öğleden sonra Connacht'ta bir daha görülmediklerini söylüyorlar. Belki de Prens Cylvan, tıpkı büyük büyükannesi Kraliçe Proserpina'nın bir zamanlar yaptığı gibi insanlardan hoşlanıyordur. Kalbini alan bu beantighe'nin aynı zamanda onu kıran ve Gece Divanı'nın vaat ettiğı şeyi başlatan kişi olup olmayacağını kim söyleyebilir?"*

Saffron sadece dinleyebildi. Cevap verdiğinde sesi titriyordu ama bunu naif bir gülümsemeye örtmeye çalışıyordu.

"Bu sizin için iyi değıl mi lordum?" Diye sordu. "Cylvan'ın itibarının daha da kötüye gitmesini istediğini sanıyordum. Onu tehdit eden bir kötü adam yoksa Alfidel'in kurtarıcısı nasıl ?"

Bunu gerçek bir barış teklifi olarak sunmaya niyetlenmişti ama sözcükler onu durduramayacağı kadar hızlı bir şekilde alaycı bir suçlamaya dönüştü. Taran gülümsemeye devam etti ve broşürü parmaklarının arasında evirip çevirdi.

"Aslında burada benden isimle bahsettiler," dedi. "Ama gelecek kurtarıcı olarak değıl. Geçen yılki diğerk dedikodu yazılarında olduğı gibi, Cylvan'ın bana karşı duyduğu sevgisizlikle dalga geçiyorlar. Bu seferki, belki de 'yatak odamızda bu kadar gevşek olmasının' nedenini soruyor.

Çünkü prens bunun yerine yumuşak, güzel, masum beantighe hizmetkarları tercih ediyor. Ve sonra da bunun sürpriz olmadığını iddia etme cüretini gösteriyorlar, çünkü *'prensın kalbını çalarken görülen beantighe zümrüt gözleri, bilgili elleri ve kahverengi şeker gibi saçlarıyla tarif edilmişti. Taran mac Delbaith'in sert güzelliğinden çok uzak. Ve işte en sevdiğim kısım. 'Belki de buz gibi prensın zalimliğini dizginlemek için ihtiyaç duyduğu şey, mac Delbaith'in güçlü ellerinden ziyade yumuşak bir sevimlilik...'* İlginç değil mi?"

Saffron'un gülümsemesi daha da çaresizleşti. Başını hafifçe salladı. "Bu sadece dedikodu lordum. Bu demek değil ki-"

"Ve şimdi-" Taran araya girdi. "Prens Cylvan'ın Kış Sarayı'na dönmeye niyetli olduğunu duydum... yanında bir misafirle. Gerçi seyahat programında eşinin adı yoktu. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Saffron ona baktı. Ağız açık kalmış, zekice, kurnazca ve mükemmel bir şey söylemesini bekliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu; Taran zaten her şeyi biliyordu.

Taran elindeki broşürü ezerek Saffron'un suratına fırlattı. Saffron neredeyse hiç irkilmedi, sadece yumruklarını dizlerinin üzerinde daha da sıkı.

"I-" Denedi.

"Magnin," diye araya girdi Taran. "Bence tehlikeli geceyi göz önünde bulundurarak beantighe'de yara olup olmadığını kontrol etmelisin. Gömleğinin düğmelerini çözüp açar mısın?"

"Bu değil-!" Saffron haykırdı ama Taran oturduğu yerden sıçrayarak Saffron'u duvara çarptı ve ön kolunu boğazına dayadı. Saffron boğuldu ve onu uzaklaştırmak için ellerini havaya kaldırdı ama Taran'ın diğer eli çoktan gömleğinin düğmelerini koparmıştı. Dişler gibi dağıldılar

kolye ucu da keskin bir sesle onu takip ve takırdayarak durdu. Saffron'un açık gömleği, önceki gün ve gece Cylvan'ın tutkulu ağzının bıraktığı aşk izleri, çürükler ve ısırıklardan oluşan bir goblen ortaya çıkardı.

Taran, Saffron'un açık yakasını tekrar kavrayıp tokatlamadan önce onlara bakarak irkildi. Tekrar ve tekrar, ta ki Saffron bir çığlıkla geriye doğru eğilip ellerini savunmak için havaya kaldırına kadar. Saldırı ancak Magnin Taran'ı uzaklaştırdığında durdu, Saffron'un yüzü şişmiş ve burnundan kan damlarken sıcaktan yanıyordu.

"Sana ne söylemiştim!" Taran kükredi, Magnin onu zapt etmek için mücadele ederken ağzından tükürükler saçıldı. "Ona bir daha dokunursan ne olacağını sana söylemiştim, *seni işe yaramaz sürtük!* Bacaklarını kapalı tutması için lanet bir insana güvenemeyeceğimi biliyordum - fırsatım varken lanet hafızanı söküp atmalıydım!"

"Artık seni durduracak hiçbir şey yok!" Saffron farkına varmadan hırladı. "*Dene beni*, seni kül rengi amcık!"

"*SENI ÖLDÜRECEĞİM!*" Taran'ın elleri tekrar Saffron'un gömleğini buldu. "Ve sonra ormandaki o çöplükte yaşayan her beantighe hamam böceğini öldüreceğim! Belki o zaman *Cylvan*'ı da öldürüp *bu işi bitiririm!* Hâlâ benimle evlenmeye hevesli bir kraliyet kardeşi daha var ve tereddüt etmeyeceğim -Tanrılar biliyor ki bunu hazmetmek *BU KÜÇÜK BOKTAN* daha kolay olacak! Ve hepsi *senin* yüzünden olacak, beantighe-her bir lanet *insan*, *senin lanet olası prensin*, *Cylvan'ın siki için açılmaya* karşı koyamadığın için korkunç bir şekilde ölecek!"

Tren yol üzerindeki bir durağa yaklaşırken gıcırdadı. Dışarıda platform yükselirken Taran'ın çılgın gözleri vagon kapısına doğru uçtu, sonra durdu. Bir düzine vagon kapısının kayan *gümbürtüleri* duyuldu.

Saffron çıkışa doğru hamle yaptı ama önce Taran onu yakaladı. Saffron'u koltuğa geri çarparak ciğerlerindeki havayı boşalttı. Saffron kollarını savurdu ama Taran çenesine bir yumruk indirerek Saffron'un gerçekliğini yok etti. Vücudu sarktı, düşünceleri kıvrıldı ve kaynaştı.

"*Siktir!*" Taran parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek homurdandı.

"Kaelar, . *şimdi!*"

Kaelar, "Kısıtla," diye emretti ve Saffron'un bilekleri birbirine çarptı. Ametist kolyeyi yerden almak için eğildi, bu sırada ek büyüler geldi. "*Hareketsiz ol. Sessiz ol.*"

Saffron yere yığıldı. Uyuşuk, hareketsiz, sanki ruhu dışarıda kalmış gibi bağlantısızdı.

"Oh... sıcakmış," diye kıkırdadı Kaelar, kolyeyi boynuna geçirmeden önce okşadı ve rengini takdir etti. "Ne kadar güzel."

Koltuktan sürüklenen Saffron arka köşeye, arabanın kapısını göremeyecek şekilde katlandı. Kaelar, Saffron'un minderdeki yerini aldı ve Saffron'un midesini bulandıran bir dönüşle, fey lordu kendini baştan ayağa mükemmel bir şekilde Saffron'a benzetti. Dağınık kahverengi şeker saçlarına kadar. Zümrüt gözlerine. Yanağındaki yara izine kadar. Ağzı, elleri. Cylvan'ın daha güzel seçimi.

"Ne zaman hazır olursanız, majesteleri," dedi alaycı bir sesle, Saffron'un kendi sesine mükemmel bir şekilde benziyordu. Taran ona küfrederek bir dizini Kaelar'ın bacaklarının arasına yerleştirdi ve ağızlarını birbirine bastırdı.

Saffron, Taran mac Delbaith'in elleri ve ağzı altında tutkulu bir kucaklaşmaya sarıldığını, inlediğini ve en korkunç şekillerde inlediğini görmeyi zar zor izleyebildi-

Saffron kâbusun daha da kötüleşebileceğini düşünmüyordu ama sonra vagonun kapısı çarparak açıldı ve Cylvan diğer tarafta durdu.

Kaelar masumca soluklandı ve Cylvan'a gitmesini söyleyen Taran'ın arkasına saklandı. Cylvan bir şey söylemek için keskin bir nefes aldı ama sonra durdu. Sanki önündeki manzaranın her ayrıntısını ezberliyormuş gibi bir süre daha baktı. Taran'ın altındaki Safran. Ağzı öpücükle morarmış, gömleği çıplak göğsünü ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı. Kızarmış ve nefessiz. Taran'ın dizi bacaklarının arasına bastırmış-

Cylvan bir adım geri çekildi. Bir elini ağzına götürdü, kaşlarını çattı, sonra döndü ve gökyüzüne doğru havalandı.

"*Hayır!*" Saffron sıkılmış dişlerinin arasından bağırdı, Kaelar'ın büyüüne karşı sertleşmiş bir kabuk gibi yırtıldı. "*Hayır! Cylvan!*"

Ama Cylvan çoktan gitmişti. O gider gitmez Taran geri adım attı ve yere tükürmeden önce ağzını sildi.

"Nasıldım?" Kaelar hâlâ Saffron'un yüzünü takınmış, kirpiklerini kırıştırarak, dudaklarını yalayarak ve bacaklarını açarak sordu. Taran omzuna bir şaplak attı ve hastalanmadan önce sihirden kaçınmasını söyledi.

Saffron boynunu pencereye doğru uzatmış, Cylvan'ın *neden* Saffron'un böyle bir şey yapacağını düşündüğünü soruyor, yalvarıyordu.

Neden bir şey söylemedi, bir şey yapmadı-

Ama sonra Eias açık kapı aralığında belirdi. İçeri baktılar, Taran'ın gözleriyle karşılaştılar ve başlarını hafifçe eğdiler.

Taran, "Mükemmel zamanlama," diye iltifat etti ve Saffron kendisini sabitleyen büyüünün ağırlığı altında tekrar çırpınmaya başladı. Yerde yan tarafına yuvarlandı ve Eias gözlerini tekrar kaçırmadan önce sadece bir saniyeliğine ona baktı. Onun yerine Magnin'e baktılar. Saffron da Magnin'e baktı ama o da Saffron'un gözleriyle buluşmadı.

Saffron'un merak etmesi gerekiyordu: Acaba bu en başından beri planlanmış mıydı?

İnsan sevgilisi Adone'nin ihanetinin ardından teselliyi Kurt Kral Clymeus'ta arayan Kraliçe Proserpina...

Seelie Prensi Cylvan, tıpkı büyük büyükannesi gibi bir insan tarafından kalbi kırılan, sadece Clymeus'un soyundan gelen birinin rahatlatılabileceği ve kontrol edebileceği müstakbel Gece Kralı...

"Ona ne söyledin, Eias!" Saffron sesi çatlayarak yalvardı. Eias hâlâ ona bakmıyordu. Arkalarında trenin kornası istasyondan ayrıldığını duyuruyordu. Saffron vücudunu her yöne savurdu, kemiklerindeki uyuşukluktan geriye kalanları parçalamak için savaştı, kendini vagondan dışarı atmak, açık gökyüzünde Cylvan'a seslenmek için çaresizce-

Ama Taran Saffron'un yattığı yere doğru adım attı, Saffron'un açık gömleğini yakaladı ve onu zeminin ortasına sürükledi. Saffron'un çenesini tuttu ve gözlerini buluşmaya zorladı.

"Bana meyvelerimi getirmek için istediğin kadar zamanın var," diye söze başladı ama Saffron yüzüne tükürdü. Taran içini çekerek kızgınlıkla tükürüğü sildi. "Beni dinlemek isteyeceksin, beantighe. Aksi takdirde pişman olacaksın."

Saffron'un dövüşü durdu. Hayal kırıklığına uğramış gözyaşları gözlerini doldurdu.

Taran alçak, zalimce şehvetli bir sesle, "Bana meyvelerimi getirmek için istediğin kadar var," diye tekrarladı, "ama Ostara'ya kadar her akşam... O gün Danann Evi'nde çalışmak üzere görevlendirilen beantighe her kimse onu öldürüyorum. Hollow'dan başlayarak. Yarın."

"Yapamazsın-!" Saffron sarsıldı ama Taran gülümsemekle yetindi ve onu tekrar aşağı itti. Pelerinini kaptı ve bir omzunun üzerinden attı.

"Arabanda dauralarla birlikte yer var mı Eias? Acele etsek iyi olur," dedi ve Taran çıkarken Eias yoldan çekildi. "Magnin, beantighe'nin bacağını . Ne de olsa istediğim şeyi yapmak için en iyi şansa sahip olduğundan emin olmak istiyoruz. Adil olan da bu. Başka bir sorun çıkarsa Kaelar yardım edecektir."

Kaelar bir şey söyledi. Magnin bir şey söyledi. Taran başka bir şey söyledi. En son Eias bir şey söyledi. Arabanın kapısı kapandı. Kilitlendi. Trenin sesi tekrar duyuldu ve yer kaydı. Saffron'un gerçekliği içine kapandı.

Ona ne söyledin, Eias?

Cylvan'ın düşünmesi için ne söyleyebilirsin ki...?

Saffron tavana baktı. Onu sıkıştıran tasma olmasa bile kendi nefesinde boğuluyordu.

Çok yüksekte düştüğünde, sırtındaki kanatlar erimiş balmumu ve dağılmış tüylerden başka bir şey değildi.

Cylvan'ın ışığı ne kadar sıcak ve çökmüş olursa olsun, asla bu kadar yakına uçmamalıydı.

SON SÖZLER

Geldiklerinde Affron'un kelepçeleri bir kez daha bağlanmıştı.

Morrigan'ın dışında. Tasma boynuna geri takıldı. Yolculuk için atının sırtında Taran'ın kucağına çekildi, kolları Taran'ın boynunun arkasından sarkıyordu. Göğüs göğüse. Tüm bu süre boyunca fey lordunun sıcak nefesini teninde hissetti.

Taran'ın içinde bir şeyler kopmuştu ve bunu gören tek kişi Saffron değildi.

Danann Evi'ne vardıkları anda Saffron iterek uzaklaştı. Bir gümbürtüyle yere çarptı, sonra kendini ayağa kaldırdı ve kapıdan hızla içeri girdi. Gümüş tellerin bacağını sıkıştırması, zengin gümüşün iyileştirici büyüyle kemiklerine sızması neredeyse zahmetsizdi ama Saffron hizmetkâr merdivenlerinin tepesine ulaştığında bacağı hâlâ ağrıyordu. Sanki yeniden kırılmış gibi zonkluyordu.

Tek yapması gereken Taran'ın hafıza iplerini almaktı. Baba'nın büyü kitabı. Onun yeni kurak kitapları. *Herhangi bir şey.*

İçlerinde Saffron'un kullanabileceği *bir şeyler* olmalıydı. Başka seçeneği yoktu. Başka hiçbir şeyi yoktu-

Eşyalarını sakladığı odaya koşmadan önce, kendi yatak odasının kapısının aralık olduğunu fark etti.

İçeride bir rüzgâr fırtınası esiyordu. Kitaplar yere saçılmış, mürekkep masanın üstüne dökülmüş ve kenarlarından damlamıştı. Pencere dışarıdan fırlatılarak açılmış, mandalı tahtadan koparılmıştı. Arkadaşlarının şans tilsimi yere düşmüş, kaosun içine dağılmıştı. Bir an için Taran'ın onlar yokken eşyalarını karıştırdığını düşündü ama sonra masanın üzerinde, yarısı mürekkeple boğulmuş olan şeyi gördü. Kalbi durdu ve onunla birlikte dünya da durdu.

Pimbry Scott tarafından kendisine verilen Alvish-Gaeilge kitabı, kahverengi bir kâğıt parçasının üzerine açılmıştı. Evin her yerinden özenle karalanmış feda işaretleriyle kaplıydı.

Her işaretin yanında, Cylvan'ın el yazısı şeklinde bir kabus ortaya çıktı.

YANIK YOK.

HEX YOK.

KESKİN

KESİK.

ZEHİR YOK.

MÜHÜRLÜ

HAVA.

BAĞLANTI YOK.

TAZE KOKU.

SIZINTI YOK.

SADECE

KATILIMCILAR.

GÖZDEN IRAK.

Cylvan'ın çevirileri ilerledikçe daha da çılgınlaştı. Gittikçe daha fazla, ta ki tüy kalemin ucu sayfayı yırtıp altındaki tahtada bir kemer oluşturana ve hokkayı duvara fırlatana kadar. Mutfak büyüleri; temizlik büyüleri... Aslında bunlar Saffron'un son sözleri değildi.

Saffron bunu başından beri biliyordu; Tanrım, olan biten her şeyin arasında onları tamamen unutmuştu bile ama Cylvan'ın ilk gittiği yer orasıydı. Eias'ın ona söylediklerinden sonra, trende gördüklerinden sonra aradığı ilk şey. Kaybettiği kişinin son sözleri.

Ve Saffron, bir kalbin ne kadar kötü acıyabileceğini hiç fark etmeden, buna inanmasına izin vermişti.

Gözlerinden sessiz yaşlar süzülüyordu. Sadece kelimelere, tanıdık el yazısına, döşeme tahtalarına düşen her damlada kayan mürekkebe baktı. Ayaklarının altında bir şey çarptı.

Cylvan odasındaydı. Cylvan aşağıdaydı. Saffron sadece açıklayabilseydi, Cylvan'a her şeyi anlatsaydı, anılarını hiç kaybetmediğini, hiç kaybolmadığını, tek bir parçasının bile-

Saffron'un dürüst olduğunu kanıtlayacak bir şeye ihtiyacı vardı, özellikle de Cylvan'ın trende gördüğünü sandığı şeyden sonra, özellikle de Eias'ın ona ne söylediğini bilmeden. Saffron kendini tekrar kapıdan dışarı attı, gevşek döşeme tahtasını söküp içinde eskiz defteri, Baba'nın grimoire'u, Taran'ın iplikleri ve Yunan mitleri olan deri çantasını çıkardığı komşu odaya girdi. Cylvan'ın onun için açıklamaya başladıkları, Saffron'un devam ettirdikleri. Cylvan, Saffron'un anılarını hiç kaybetmediğini söylediğinde ona inanmadıysa, kitap bunu kanıtlayacaktı. Yalancı, ipsiz bir beantighe, içinde yazdığı onca şeyi asla bilemezdi.

Cylvan'ın yüzüğünü Icarus'un sayfalarını kırdığı yerden çıkardı ve parmağına taktı.

Odadan aceleyle çıkan Saffron üçüncü katın duvar kaplamasını itmek için nereye gitmesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama yine de neredeyse yolunu kaybediyordu. Panik, adrenalin, korku, hepsi Kaelar'ın Saffron'un suretine bürünerek kendini tekrarlayan görüntüsü tarafından yok edildi;

Taran'ı okşayışını ve öpüşünü izlemenin nasıl bir his olduğunu; Cylvan'ın trenin kapısında Saffron'un gözleri sandığı kişiyle karşılaşmasını. Saffron'un bütün o süre boyunca nasıl kıpırdıyamadığını. Ne Eias'ın ne de Magnin'in onun gözlerine bakmayacağını. Taran'ın son tehdidi-

Saffron duvar panelini itti, ancak diğer tarafta merdivenlerden yukarı koşan birine çarptı. Daurae Asche homurdanarak yere düştü, ardından düşürdüğü rastgele kristalleri ve defteri toplamak için çabaladı. Saffron aceleyle yanlarından geçmeden önce ayağa kalkmalarına yardım edecek sabrı ancak bulabildi ama son anda bileğinden yakalanıp geri çekildi.

"Bekle!" Asche mırıldandı. Saffron tekrar geri çekilmeye çalıştı, gözlerini Aon-adharcach kapısına dikmişti, kulakları çınlıyordu-"*Bekle* dedim, beantighe! Cylvan seni dinlemeyecek, sen sadece durumu daha da kötüleştireceksin!"

Saffron öfkeyle Asche'ye döndü ve Asche şaşkınlıkla geriye doğru tökezledi. Ellerini havaya kaldırdılar ama geri çekilmediler. İşte o zaman Saffron parmaklarındaki el ve hançer yüzüğünü fark etti

-Boyunlarındaki ametist kolyenin yanı sıra.

"Beni dinleyin!" Asche başını sallayarak haykırdı. "Ne olduğunu biliyorum, olan biten her şeyi ve Taran'ın size anlattıklarını da biliyorum, tamam mı? Ve ben de yardım etmek istiyorum. Hatta ona bu gece evde bir parti vermek istediğimi söyledim, ama sadece sen ve ben kimse fark etmeden ayrılabilirim diye... Bana güvenebileceğini düşünüyor, ama..."

Sözleri kesildi ve Saffron, Asche'nin yüzünde bir öfke titreşimi gördü. Söylemek istedikleri şeyi yuttular, onun yerine ısrar ettiler:

"Lütfen Saffron, sana yardım etmeme izin ver. Ama şimdilik Cylvan'ı yalnız bırakmalıyız."

"Hayır-!" Saffron yakası sıkılmadan hemen önce bu kısa kelimeyi söyleyebildi. Asche dudaklarını birbirine bastırdı ama empatiyle başını salladı.

"Cylvan şu anda kimseyi dinlemez," diye fısıldadılar. "Lütfen, bana güvenin. Ben onu tanıyorum. Gördüğünü sandığı şeyi dinleyeceği bir şekilde açıklamak mümkün değil. En azından şu anda. Lütfen, lütfen. Yapabileceğimiz en iyi şey onu biraz rahat bırakmak. Ve yokken ona yardım etmenin bir yolunu bulacağız. Tamam mı?"

Gözleri Saffron'un elinde bir silah gibi dik tuttuğu kitaba kaydı.

"Bu onun için mi? Bak, ben de bir şeyler getirdim." Asche bir elinde iki kırmızı, altıgen kristal, diğerinde siyah deri bir defter tuttu. "Neden onları birlikte bırakmıyoruz? Onları odasına götüreceğim ve yatağının üzerine bırakacağım, tamam mı? sonra onları görür..."

Saffron kitabı göğsüne çekti ve protesto etmek için ağzını açtı-

"Lütfen," diye ısrar etti Asche nazikçe. Kitap için elini uzattı ve karşılığında çekingen bir şekilde kolyeyi teklif etti. "İzin verin. Oraya kendin gidersen... Pişman olacağı bir şey söylemesinden ya da yapmasından korkuyorum. Sağlıklı düşünemiyor. Gerçekten senin..."

Asche sözünü yarıda kesti. Saffron tahmin edebiliyordu ama bacakları tutmasın diye düşüncelerinin akışını durdurmak zorunda kalmıştı. Cylvan'ın, onu her zaman önemseyeceğine güvenebileceğini düşündüğü tek kişi tarafından uğradığı ihaneti hissetmiş olmalıydı...

Gözlerini sıkarak kapattı, birkaç damla gözyaşı süzüldü ama Saffron kitabı yavaşça Asche'ye uzattı ve teklif ettikleri kolyeyle takas etti. Asche onu güven verici bir gülümsemeyle aldı ve değerli bir şeymiş gibi tuttu. Karşılığında gümüş yüzüğü kendi parmaklarından çıkarıp Saffron'unkilerden birine taktılar. Sonra da

başının etrafına uzandı ve gerdanlığı çözdü. Gerdanlık Saffron'un avuçlarının içine, kolyesinin yanına yuvarlandı.

"O yüzükle evden çıkabileceksin. Neden gidip bir at kapmıyorsun, Saffron? Hemen gelip seni karşılayacağım."

Saffron'un adını büyük bir nezaketle söylediler. Saffron'un gözleri daha fazla yaşla doldu ama onları sildi ve başını salladı. Asche de başını salladı ve sessiz bir anlaşma yaptılar.

Yine de, verilen söze rağmen, Saffron lambri kaplamanın karşı tarafında duraksadı. Kolyeyi sertçe sıktı. Asche'nin Aon-adharcach süitinin kapısını açıp sessiz bariyeri kıracağı ana hazırlandı.

"-O gitti, onu asla geri alamadım-Taran benden her şeyimi aldı, her şeyimi-"

Saffron elleriyle ağzını kapattı ve boğazına kan gibi hücum eden acıyla savaştı.

ANILAR

Serin hava Saffron'un aşırı ısınan düşüncelerine merhem oldu. yarışmayı bırakmazdı.

Bir şekilde ölüme yaklaşmış olmalıydı, çünkü dauralarla birlikte atın sırtında karanlık Akik Ormanı'nda ilerlerken normalden daha fazla gezgin ruha tanık olduğuna yemin ediyordu. Belki de ruhlar sadece Saffron'un çantasındaki kırmızı iplikleri merak ediyorlardı. Hemen yanlarındaki kurak grimoire. Prens'in aile yüzüğü Saffron'un parmağındaydı ve ametist kolyeyi sıkmamak için diğer elinde sıkıca tutuyordu.

Pimbry Scott'ın kurak kitapları onda yoktu.

Taran'ın kurda dönüşmek için kullandığı sözde zengin gümüş parçası onda değildi.

Her şeyi tek bir gecede çözmek zorunda olmanın yeni ve zorlu ağırlığı altında ezilirken ağlayacak zamanı bile olmadı, yoksa her şeyi kaybedecekti. Her şeyini.

Saffron'un sahip olduğu tek şey, düğümlenmiş iplerin arasından Taran mac Delbaith hakkında bir şeyler, şey öğrenmek için son bir umuttu.

"Biliyor muydun?" Mırıldandı, alnını Asche'nin omzuna dayayarak çöktü. "Onun kül rengi olduğunu. Ve Clymeus'un varisi."

"... Çoğu saray mensubu bilir," diye yanıtladı Asche herhangi bir dedikoduymuş gibi. Kahvaltı eşliğinde bir sohbet. Belki de bildikleri başka bir şey Saffron'un attan inip Danann Evi'ne koşmasına neden olacaktı.

"Ben ."

"Şey, bu bir sır değil ama insanlar bu konuda konuşmuyor," diye devam ettiler, her kelimenin ardından bir sonrakinden önce tereddüt geliyordu. "mac Delalar bir Sídhe ailesidir ve saygın bir ailedir. Mac Delbaith'ler de onların bir kolu ama daha büyük bir ağacın parçası sayılırlar."

Saffron alay etti ve Asche başını salladı.

"Clymeus'tan geldikleri için ne düşündüğünüzü biliyorum... ama onlar her zaman hayırsever olmuşlardır. Ve dost canlısı. Ve hayırsever. Ve... sihirlerini kaybettikleri için asla üzüntü göstermezler, en azından toplum içinde. Hepsinin kötü olduğunu düşünmüyorum... saray mensupları arasında çok sevilirler... İşte bu yüzden tüm bunlar şok etkisi yaratıyor..."

Asche burnunu çekti ve Saffron birden sorduğu için kendini kötü hissetti. Ama sessiz kalacak kadar da kötü değil.

"İlk nasıl kaybettiler? Zenginlikleri."

"... Verity Holt, Proserpina düştükten sonra onu Clymeus'un elinden aldı ve tüm soy ağacını lanetledi. Taran'ınki de dahil olmak üzere her dalını."

Saffron gözlerini araladı. Birkaç metre ötedeki ağaçların arasından sıçrayan rengârenk dalların ziyaretçileri farklı bir kadere sürüklemesini diledi. Zihni acı ve bitkinlikle taşarken, aniden baskının altında parçalara ayrılmanın nasıl bir his olduğunu bildiğine yemin etti.

Verity Holt, ikiz kardeşi Virtue ile birlikte Proserpina'yı deviren insanlardı. Gece Divanı'na son verip yerine oğlu Elanyl'i iktidara getirenler de onlardı. Elanyl

Annesininkinden daha fazla gün ışığı alan ama yine de tedirginlikle dolu bir Akşam Sarayı'nı yönetiyordu. Kırılğan. Dikkatli olmazsa tekrar karanlığa kayabilecek bir saray. Elanyl aptalca bir ölümle ölmeden önce sadece on yıl hüküm sürmüş ve tek oğlu Ailir'i henüz yürümeye başlayan bir çocukken tahta çıkmaya bırakmıştı. Elanyl, Alfidel'in zor kısmı başaran insan ikizlerden bile daha çok övdüğü aptal kral. Belki de Saffron bu kadar şaşırmamalıydı.

"Kral olduklarında... Cylvan... Taran'ın ailesine büyülerini geri verebilir mi?" Bunu sorarken Saffron'un göğsü ağrıyordu.

Sanki bunu da hiç düşünmemişler gibi Asche onun altında kaskatı kesildi.

"Oh..." Nefes aldılar ve bu yeterli bir cevaptı. Saffron sadece gözlerini kapattı. Bunu düşünmek istemiyordu. Taran'ın g için nasıl bu kadar çok nedeni olduğunu, Cylvan'ı kendi istekleri için kullanmasını haklı çıkaracak ne kadar çok nedeni olduğunu düşünmek istemiyordu. Ve Alfidel'in hiç savaşmadan her şeyi ona nasıl vereceğini. Açık kalpleri ve kollarıyla. Hepsi asla gelmeyecek bir Gece Mahkemesi'ne karşı korunmak içindi.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Yumuşak bir sesle sordu. Asche başını salladı. "Taran... anılarımı hiç almadı. Bunca zamandır rol yapıyordum."

Asche uzun süre yanıt vermedi, sonra sanki bunu da anlamışlar gibi başını salladı. Yine de sordular: "Neden?"

Saffron yüzünü buruşturdu. "Cylvan üzerinde etkim olduğunu biliyor ama sandığınız gibi değil. Ona asla ilaç vermedim... Onu asla kandırmadım... Ben sadece..."

. Tekrar ağaçlardaki karaltılara baktı.

"Sanırım... Onu seviyorum," diye fısıldadı, bu sözlerin Asche'ye mi yoksa incoporeal ruhlara mı söylendiğinden emin değildi. "En azından... Seveceğimi biliyorum, eğer

Birbirimizi tanımamız için bize birkaç haftadan fazlası veriliyor. Sanki ona aşık olmam gerektiğini zaten biliyor gibiyim..."

Asche sessizdi. İleride, at nihayet terk edilmiş yola ulaştı ve sis duvarının önünde durdu.

"Sana nasıl baktığını görüyorum," dedi Asche, bir söz verir gibi. "Eskiden Taran'ı sevdiğini düşünürdüm... Eskiden Taran'ı sevdiğimi düşünürdüm... ama belki de sadece... daha iyisini bilmiyordum. Ama ağabeyimin sana bakışı... sana dokunuşu... sen orada değilken bile sürekli senden bahsetmesi... Bence o da seni seviyor, Saffron."

Saffron gözlerini kapattı. Yeni gözyaşları sel oldu ve ağlarken yüzünü Asche'nin gömleğinin arkasına çarptı. Cylvan'ın trende ne duyduğunu bilmiyordu.

Cylvan'ın ne düşündüğünü bilmiyordu. Saffron kuzgununa yine sırtını dönmüştü - onu *yine* teselliye ihtiyacı olduğu bir anda Danann Evi'nde yapayalnız bırakmıştı ama-

"Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye ağladı, "böylece bir gün, belki bunu kendim için söylediğini duyabilirim."

SAFFRON'UN GÜMÜŞ BACAK DESTEĞİ BEANNIGHE'NİN BARIYERINE KURBAN GİTTİ.
SAFFRON'UN

Sihirli gümüş, en azından sınırlı bir süre içinde yarasının bir kısmını iyileştirecek kadar güçlüydü ve yürümesine yetecek kadar güç veriyordu ama her adımda acı çekiyordu.

Karanlığın içinde tökezleyerek, boş kütüphaneye doğru uzanan yürüyüş yolunda ayçiçeklerini takip ettiler. Tüm bu süre boyunca Saffron neredeyse yaşamla ölüm arasındaki perdeden geçtiğine ve terk edilmiş okul yerine asfodel ovalarında dolaştığına ikna olmuştu. Eğer Asche onu desteklemeseydi

ve devam etmesi için onu cesaretlendirseydi, bırakın limbo alanlarını, harabelere bile .

Belki de büyüü işe yaradığı sürece Saffron'un nerede yürüdüğü'nün bir önemi yoktu. İhtiyacı olan her şeye sahipti. Beklemesine gerek yoktu. Hazırlanmak zorunda değildi. Sadece Taran'ın ipliklerinde değerli bir şey olması için dua edebilirdi.

Asche kütüphanedeki yabani meyveleri görünce çığlık attı; Saffron sadece dizlerini büktü, en yakındaki pembe çileği kopardı ve bir ısırık aldı. Bu, ruhundaki endişeyi bir anda bastırdı ve sonunda su içebilen susamış bir adam gibi içini çekti.

"Nerede olduklarını bilmediğinizi sanıyordum!" Asche, olup biten her şeyi gerçekten bildiklerini kanıtlayarak talepte bulundu. Saffron'un elinden meyveyi kaptılar. "Taran bile onlar hakkında yalan söylerken sen neden-!"

"Taran'ın eline hiçbir şey geçmiyor," diye Saffron ve bir avuç daha aldı. "Onları buradaki ilk günümde buldum ve hâlâ ona söylemedim. Asla da söylemeyeceğim. Asla."

Asche özür dileyip Saffron'u tekrar kollarına almadan önce acınası bir şeyler fısıldadı. Saffron'un talimatlarını izleyerek merdivenleri tırmandılar ve Sunbeam'in peçe çemberi üzerindeki çalışmasını neredeyse bitirdiği boş ikinci kata çıktılar.

En az meyvenin bulunduğu raflı koridorlardan birini seçen Saffron, çantasından Baba Yaga'nın grimoire'ını beceriksizce çıkardı ve Asche'den onu çoktan işaretlediği sayfaya kadar açmasını istedi. Onlar bunu yaparken Saffron da daha önceden topladığı diğer malzemeleri çıkardı ve başı zonklayıp görüşü gidip gelirken kısık gözlerle çalışmaya başladı.

Weaverthistle, ağaçlardaki hafıza ipliklerinin onları dölleyip döllemediğini merak ettiği yıkıntıların kenarından topladı.

tohumlar; bir tas su; kalın bir peri elması; bileğine dolamak için bir ip.

Asche talimatları yüksek sesle okudu ve Saffron sessizce çalıştı. Kırmızı dokumacı devedikenini çiçeklerini ve kabuklarını ezerek su dolu kâseye daldırdı ve elini kullanarak tamamen karışmalarını sağladı. Ardından Taran'ın dört hafıza ipliğinden ilkinin karışıma batırdı ve suyun bulanıklaşmasını izledi. En son peri elmasını dönen kaseye daldırdı ve ağzının kenarlarından akan meyve sularıyla olabildiğince büyük bir ısırik almadan önce vücudunun rahatlamasına izin vermek için durakladı.

Kaseyi kaptığı gibi düğümlemiş ipliği koparıp yere attı. Kitaplık koridoruna bakarak bileğindeki ip halkasını iki kez kontrol etti ve dauranın diğer uca sıkıca tutunduğundan emin oldu. Asche biraz baygın görünüyordu ama Saffron onları cesaretlendirmek için gülümsedi.

Sonunda Saffron derin bir nefes aldı ve suyu tavana doğru fırlattı.

Hemen ıslanmaya hazırlanan su, bunun yerine başının üzerinde oyalandı, sonra fokurdadı, titreşti ve kalın bir buluta dönüştü.

Rafların her iki yanına çarpıp sekene kadar genişleyen sis, daha sonra aşağıya, zemine doğru uzandı. Ne kadar uzağa ulaşırsa ulaşsın kalınlığını hiç kaybetmedi. Daha geniş ve daha uzun olan karanlık gök gürültüsü Saffron'un ayaklarının üzerine yayıldı ve burada ürperti botlarını kemirdi.

Vücudu peri sarhoşluğuyla karıncalanırken sinirlerine hakim olamayan Saffron, demirleme halatını bir kez daha çekiştirdikten sonra son talimata uyarak içeri adım attı.

SAFFRON KARANLIK VE SOĞUK GECE HAVASINDA ORTAYA ÇIKTI. DOĞRULDU VE her yöne baktı, ama ne yöne dönerse dönsün bakış açısının aynı kaldığını hemen fark etti.

Dümdüz önüne bakarken, ayaklarını hiç kıpırdatmamasına rağmen etrafı sanki Morrigan'ın kampüsünden geçiyormuş gibi . Yol tanıdıktı, en azından gece yarısı olması gerektiği kadar nüfuz eden karanlıkta bile. Danann Evi'nden, Kuvars Deresi'nin kampüsü Akik Ormanı'nın kenarından ayıran kısmına doğru ilerliyordu.

Patikayı takip ederek Agate Köprüsü'nün dibinde durdu. İçgüdüğü ilerlemeye devam etmekte, kısa bir süre için karşıya geçip ormanın içine, Beantighe Köyü'ne kadar koşabileceğini düşündü ama bedeni yine de tepki vermedi. Orada öylece durup bekledi, gözleri diğer taraftaki karanlık ağaçlara kilitlenmişti.

Gölgelerin arasından aniden bir şey belirdiğinde Saffron sıçradı. Ortaya çıkan kişiyi tanıdı -yüzünü daha önce birçok kez görmüştü- ve sadece bir kez yakından görmüştü. Kumaş.

Keskin bir farkındalık, doğru düşünmeyi zorlaştıran bulanık hafızayı yarıp geçti. Yüzmeyi seçtiği anı ipliği, Taran'ın Cloth'u öldürdüğü geceydi.

Önünde, solgun ve korkmuş görünen Cloth yaklaştı. "Eee?"

Taran'ın mükemmel, kibar tınısı Saffron'un ağzından çıktı.

"Özür dilerim lordum, onları zamanında bulamadım. Bana bir ya da iki gün daha ayırabilirseniz, belki..."

Cloth'un sesi titriyordu ama duruşu tamamen düzgündü. Bir kez bile gözlerini kaçırmadı ve Taran'ın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. Saffron'un bir yanı onun fey lorduna bu kadar güvenle yaklaştığını bilmekten gurur duyuyordu ama bir yanı da onun başka bir yere bakmasını diliyordu. Başka herhangi bir yere.

gözlerini ayırmadı. Ne kadar durdurmak istese de bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyordu.

Korktuğu kadar çabuk gelmişti. Taran hiçbir uyarıda bulunmadan, onun isteğine tek bir kelime bile etmeden bir adım geri çekildi. İçindeki her kemik, sanki bir at kadar büyük bir hayvanın pençelerinin, bacaklarının, kalçalarının şeklini almak için metal eritiyormuş gibi beyaz-sıcak bir ısıyla kabardı. Ve sonra Taran onu kovaladı. Köprünün dışına. Köprünün altında, kıyıda çamura bulandı. Taran'ın dişleri kenetlenip onu susturmadan önce sadece bir kez merhamet için yalvardı.

SAFFRON SOLUK SOLUĞA KÜTÜPHANENİN ZEMİNINE VURDU VE DONUK SİSE BAKTI girdap gibi dönüyordu. O gittikten sonra yavaşça dağıldı, tıpkı havaya geri dönen su buharı gibi. Kısa süre sonra, rafların her santimini öpen bir çiy örtüsünden başka bir şey kalmadı.

Asche koşarak onu karşıladı, dizlerinin üzerine çökerek gerçekten hayatta olup olmadığını kontrol etti. Saffron rafların arasından pencereye doğru baktı ve gökyüzünün aydınlanmaya başladığını fark etti.

"Orada ne kadar kaldım?" Kısık sesle sordu.

"Birkaç saat," dedi Asche ve Saffron ürperdi. Bunun nasıl mümkün olabileceği üzerinde durmadı, bunun sadece düşündüğünden daha az zamanı olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Özellikle de araştırılacak o kadar çok konu varken.

Bir sonrakini kaparak işlemi tekrarladı.

SABAH ORMANLARININ KOKUSU BURNUNA DOLDU. SONRA SES GELDİ şırıl şırıl akan bir dere ve ayak sesleri, çıtırtılar, çıtırtılar,

çıtırtı, çıtırtı, onun altında. İleride başka biri çalılıkların arasından geçiyordu. Durakladı.

Ağaçların arasından, burnunu yırtık pırtık bir parşömen parçasının arkasına gömmüş bir gezgin aniden ortaya çıktı. Gölgelerdeki Taran'ı fark etmeyecek dikkatleri dağılmıştı. Saffron içgüdüsel olarak tıpkı Cloth'a yaptığı gibi seslenmeye çalıştı ama sesi duyulmadı. Öyle olsaydı bile, selamlama sesi boğazının arkasına bir taş gibi otururdu.

Başını parşömenden kaldıran gezgin Berry'ydi.

Arkadaşı durduğu yönü araştırmak için döndüğünde Saffron'un görüşü değişti ve gölgelerin içine doğru alçaldı.

"Sunny?" Berry kaşlarını çatıp tekrar haritaya bakmadan önce seslendi. Saffron tanık olmak üzere olduğu şeyden dehşete kapılarak tekrar seslenmeye çalıştı ama artık çok geçti. Bakış açısı değişti ve Berry'nin etine dişlerini geçirdi.

Saffron kendini korumak için mücadele etti, izlemek zorunda kalmamak için gözlerini kapatmaya çalıştı ama fark etmedi. Taran'ın hafızasında, aşırı odaklanmış olmaktan başka bir şey değildi. Tam isabetle hareket ediyor, gözünü kırpmadan öldürmeye niyetleniyordu. Ve Saffron her anı izlemek, hissetmek ve tatmak zorunda kalmıştı. Ne olduğunu bile anlamadan yollarının kesiştiği kurdun gıdılarının arasından dökülen arkadaşının kanının her bir lokmasını.

Son anda Taran, Saffron'un otların arasında bıraktığı haritayı inceledi; gözleri Saffron'un o zamandan beri harabelerin yayıldığı yer olduğunu öğrendiği keşfedilmemiş köşede duruyordu.

BİR ŞEY SAFFRON'UN BİLEĞİNİ ÇEKİŞTİREREK GERDİ VE ODA
refleks olarak geri çekildi. Yere yığıldı, kusmuğu boğazına kaçtı ve
ardından çığlıklar atarak dehşet dolu sesi

yapraklardan ve meyvelerden bir battaniye. Sıkıca kıvrılarak parmaklarını saçlarında düğümledi, ağlayamadı bile, düşünemedi bile, sadece çığlık ve sonunda ağzındaki son bakırımsı kan tadını çıkarana kadar çığlık attı.

Ama her parçası merhamet için yalvarsa da, iyileşmek için bir an bile dilense de yapamadı. İki tel kalmıştı ve güneş gökyüzünde daha da yükselmişti. Bekleyemezdi. Boşa harcayamazdı.

"Güneş Işını yakında gelirse, araya girmesine izin verme, tamam mı?" Mırıldanarak malzemeleri tekrar topladı.

"İyi misin?" Asche elini Saffron'un omzuna koyarak ısrar etti. Saffron cevap vermedi, sadece daha hızlı çalıştı.

İlk tereddüt anı, çöküşü olacağını bildiği bir duraksama anında geldi. O tek an, zihnini tırmalayan korkunç düşüncenin konuşmasına izin verdi.

Kumaş. Berry. Saffron'un bildiği kadarıyla Taran'ın kampüste öldürdüğü sadece bir beantighe daha vardı. Bir beantighe daha, ama iki iplik daha.

Yapmak zorundaydı. Saffron yapmak zorundaydı. Bir daha asla Arrow'a ya da başka birine sırtını dönemezdi. Taran'ın beantigh'leri öldürme anılarını neden söktürdüğünü, onları neden sakladığını, neden gizlediğini bilmek zorundaydı. Tatması ve bilmesi korkunç bir şey olsa bile iyi bir nedeni olmalıydı. Bir şey olmalıydı. *Herhangi bir şey* olmalıydı. Alfidel ölü beantigh'leri umursamazdı. Saffron'un henüz çözemediği *başka bir şey* olmalıydı.

Gözlerini kapatıp dişlerini sıkkan Saffron'un elleri kâsenin etrafında sallandı. Suyun dalgalanmasına, kristal yüzeyin kırılmasına neden oldu. Birden soğuk bir el ona doğru bastırdı ve Asche'ye geri çekilmesini söylemek için gözlerini açtı ama orada kimseyi bulamadı. Görebildiği kimse yoktu ama yine de dokunuşlarını hissedebiliyordu. Sanki

ait olmasa bile tanıdık bir anının cazibesine kapıldı ve kısır duyguları onu ele geçirdi.

Keder değildi, öfkeydi. Kızgınlık. Nefret.

Gözlerini sıkarak kapatan Saffron boğazındaki yumruyu yuttu.

"Yardım etmek için buradayım, Arrow," diye fısıldadı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Taran'ın sana ne yaptığını göster bana.

BİRİNCİ

''

Onları nerede bulacağımı biliyorum ama onlara ulaşamıyorum.

Ver bana

başka bir gün. Arkadaşım bana yardım edecek."

Arrow, Cloth'un son anlarında olduğu dimdik duruyordu.

Saffron, kendisine ait olmayan bedenin içinde kızgınlığın döndüğünü hissetti.

"Onlara ulaşamıyorum da ne demek?" Taran, Saffron'un ödünç aldığı ağızdan hırladı. Arrow cevap olarak doğruldu ve geniş omuzlarını dikleştirdi. Danann Evi'ndeki Imbolc şenliği ağaçların diğer tarafına parlak bir ışık düşürmüştü, onları arkadan aydınlatarak Saffron'un hatırladığından daha da geniş görünmelerini sağlamıştı. Taran'ın kendini bu kadar tehdit altında hissetmesine şaşmamalıydı.

"Yani, harabelere açılan demir kapıyı bir türlü geçemiyorum. Çok büyük, her şeyin kilidini açan o süslü yüzüğünü etkisiz hale getiriyor olmalı." Arrow bir elini kaldırdı ve parmaklarından birinin etrafındaki gümüş bandı göstermek için alaycı bir şekilde parmaklarını oynattı.

Taran kısık bir sesle, "Hiç sanmıyorum," diye ısrar etti. "Demirin o gümüş üzerinde hiçbir etkisi yok, bu yüzden bana yalan söylemeyi bırakmanı öneririm, beantighe. Sabrım tükenmeden önce."

"Yalan söylemiyorum, lanet olsun!"

"Arkadaşınızı bu kadar özel yapan nedir?" Taran kollarını göğsünde kavuşturarak devam etti. "Sana bu gece meyveye ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Neden?"

Siz işe yaramaz insanlardan oluşan bir ekip kurana kadar bekler miyim?"

"Ormanı ve içindeki her şeyi herkesten daha iyi biliyor. İçeri nasıl girileceğini bulabilir," diye yanıtladı Arrow ve Saffron aklı başında, bedeni yerinde olsaydı, bu sözlerin neden olduğu acıyı tam anlamıyla hissedebilirdi. Çünkü Saffron biliyordu - Arrow ondan bahsediyordu. Saffron birkaç dakika önce onları azarladıktan sonra bile Arrow hâlâ Saffron'un daha sonra onlara yardım edeceğine inanıyordu. Ve . Saffron yardım , keşke-

"O yüzük seni içeri sokacak, lanet olsun!" Taran bir adım ileri atarak tersledi, ancak Arrow da benzer bir hareketle karşılık verince tekrar geriye yaslandı.

"YÜZÜĞÜN ÇALIŞMIYOR!"

"Peki o zaman, neden bana arkadaşının adını söylemiyorsun, ben de ondan kendim yardım isteyeyim?" Taran'ın sözlerinde yoğun bir vardı ve Saffron bunları söylerken yüzündeki bıkkın gülümsemeyi hissetti. Ama Arrow geri adım atmadı, omuzlarını bile gevşetmedi.

"Git kendini becer. Bensiz onun yanına bile yaklaşamazsın."

Taran elini uzattı.

"Yüzüğümü geri ver."

Arrow hiç tereddüt etmeden yüzüğü parmağından ama sonra vermeden önce durakladı.

"Bu şu kemik yüzüklerden biri, değil mi? Sídhe kalıntılarından yapılmış," diye sordular ve Taran kaskatı kesildi. "Ben Avren'de büyüdüm. Aslında kraliçenin terk edilmiş manastırlarından birinde. Mac Dela mezar kazıcıları her zaman gelip eski aile arazilerini kemirecek bir şeyler bulmak için karıştırırlardı..."

Taran yüzüğü için elini uzatırken, "Sessiz ol, genç kız," diye tısladı. Saffron bile yüzüğün zorlayıcı bir büyüden yoksun olduğunu hissetmişti; Arrow da fark etmiş olmalıydı. Taran'ı yeni bir soru ışıltısıyla izlediler.

"Bu yüzden mi harabelere giremiyorsun? Sen de mi bir çeşit gizli kül büyüü kullanıyorsun? Tahmin edeyim, kapılara yaklaştığınızda da çalışmıyor. Size söylüyorum lordum, demir kapı çok-"

"DEMİRLE HİÇBİR ALAKASI YOK!" Taran hırladı. Uzattığı eli, sanki derisinin altında çırpınan kurtla savaşıyormuş gibi doğal olmayan bir şekilde geriye doğru büküldü. "Yüzüğümü geri ver, beantighe!"

"Sonra ne olacak?" Arrow sordu. "Çünkü eğer kapı değilse ve sihirli yüzüğün onu açamıyorsa, zaman başka bir şey var demektir. Hiçbir beantighe'nin çözemeyeceği bir şey. Ama harabelere girmenizi engelleyen şeyin ne olduğunu bana kendiniz söylerseniz, size daha fazla yardımcı olabilirim-"

Öfkeli ateş Taran'ın bedeninde çok sıcak bir şekilde patladı ve derisini yırttı. Sıcak, vahşi ve dayanılmaz bir şekilde, et, kas ve sinirler altında saklanan canavara yol açarken her santimi alevler içinde kaldı.

Saffron, Taran'ın arkadaşını parçalamasını izledi; yaraları sanki kendi yaralarıymış gibi her an hissetti.

HALAT SAFFRON'U GERIYE, HAFIZA BULUTUNUN DIŞINA DOĞRU ÇEKTI.

Yere yığıldı, yüzünü döşeme tahtalarına bastırdı, tüm vücudu titriyordu ve terden sıırılsıklam olmuştu. Gerçekten içten dışa doğru yarılmadığından emin olmak için derisiyle boğuştu. Düşünemiyor, konuşamıyor, sadece Arrow'un yüzünü görüyordu. Seslerini duydu.

Kemik yüzük. Mezar kazıcılar. Kül büyü. Geçitte işe yaramıyor. Ütüyle alakası yok.

"Kahretsin," diye homurdandı Saffron. Proserpina'nın Gümüş'ünden geriye kalan tek parça olan bacağına baktı. Elini üstteki desteğe dayayarak, dağınık anlayışının bir araya gelmesiyle kalbi çarpmaya başladı.

Taran bir aile cenazesine katılmak için hemen Connacht'tan ayrılır ve burada bir Kış Sarayı ateşi merhumun cesedini yakar -*Murva mac Delbaith, ölümünden sonra tanık olunduğunda 'iyileştirici' olduğu belirlenen içsel büyü-*

"Bu... kemik külü," diye mırıldandı bacağındaki tabağı sıkarak. "Zenginliği... ölü Sídhe fey'lerinden geliyor... ölü Mac Dela kemiklerinden... Bu şekilde zenginliğe sahip; onların doğasında olan büyüye göre... olmalı..." Kulakları çınladı. "O zaman Taran, Taran ..."

Saffron'un kalbi durdu.

Beannighe'nin Kurt Kral Clymeus'un Akik Ormanı'nda dolaştığını iddia etmesinin nedeni

Taran-ashen, Clymeus mac Dela'nın kurduna benziyor-

Tekrar kusmak için döndü ama midesi boştu. İçindeki her şey boştu, boşaltacak hiçbir şey kalmamıştı. Anlayışın her bir sıyrık dikenini hissetmek zorunda kaldı.

Beannighe'nin ormanda Clymeus'u hissetmesinin nedeni, Taran'ın kül olmasına rağmen kurda dönüşebilmesinin nedeni, Sídhe yeteneğini taklit etmek için ölü kurt kralının kemik külünü kullanmasıydı.

Saffron titreyen elleriyle kalan son ipliği kavradı. Neden saklamak için bu kadar uğraşmıştı? Alfidel heyecanlanmaz mıydı? Bunu kutlamak için bir neden bulamazlar mıydı?

Taran mac Delbaith başka neyden bu kadar korkmuş ki, onu kendi hafızasından söküp atmıştı?

"Saffron?" Asche endişeyle sordu ve Saffron göz göze geldi. Daurae dehşete düşmüş görünüyordu, sanki Saffron birdenbire anlamsızlaşmaya başlamış gibi ona bakıyordu. Saffron açıklayabilmeyi diledi. Asche'ye her şeyin yoluna gireceğini, her şeyi çözdüğünü söyleyebilmeyi diledi ama Danann Evi'ne dönmeleri için önlerinde hâlâ bir ip daha vardı.

"Bir tane daha," diye tekrarladı Saffron. Son bir gezi için malzemeleri topladı. Ensesinden aşağı ter damlıyor, elleri titriyor, ne bulabileceğini tahmin etmeye çalışırken zihni yarışıyordu. Kakofoni içinde, güven verici bir düşünce her zamankinden daha yüksek sesle geri döndü. Zaten bildiği bir şey.

Nerede sakladığını öğrenebilirim, onu alabilirim. Taran'ı Savunmasız. Başka kimseye zarar vermeyecek.

Onu kontrol edeceğim.

Baba Yaga'yı kurtaracağım. Hollow. Cylvan. Sevdiğim herkesi.

Saffron elini gömleğinin içine sokarak ametist kolyeye yapıştı ve bu kez kolye avucunda ısındı. Kararlılığı arttı.

Cylvan onu bekliyordu. Saffron Cylvan'a her şeyi anlatabilirdi.

Suyu fırlattı, kurtuluşu -ve Taran'ın felaketi- olacağını umduğu şeyle sırılsıklam oldu.

VARİS

''

Bu çok ileri gidiyor, Anysta!" Taran'ın sesi duvardan sekerek Peşinden gelen kapı gümbürtüsü tarafından kovalanarak kabarık tavana doğru ilerledi. Diğer tarafta Anysta yüzünü, Taran aniden odaya daldığında zıplayan ve inleyen alçak bir fey kızının titreyen bacaklarının arasına dayamıştı. Onu güçlükle algıladı. Taran sadece kız kardeşini gördü; kızın bacaklarını okşamaktan gözlerini zorlukla kaldırıp ona gülümsedi.

"Şimdi ne olacak, sevgili kardeşim?" Mırıldandı ve altındaki kız ürperdi, sessiz kalmak için parmaklarını ısırıldı. Anysta eteklerini iterek kızın dudaklarındaki parmakları nazikçe çekti ve her sesi duymayı talep etti.

"Bu iş çok ileri gidiyor," diye tekrarladı Taran daha da kinlenerek. Ön yüzünde sadece tek bir satır yazılı olan mektubu elinde salladı. Ama Anysta yine de umursamadı, kıvranan, inleyen ve Anysta'nın Dagdan rahibesi kıyafetine yapışan kızın üzerine geri döndü.

"İtiraf etmeliyim ki sorunun ne olduğunu anlamıyorum," dedi sonunda, ama yine de Taran'ın gözleriyle karşılaşmadı. "Hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız."

"Ben benimkini yaptım!" diye bağırdı ve mektubu ona fırlattı. "Onun için kemiklerimi vererek yaptığım şey yeterli değil mi? Hiç yetecek mi?"

"Kral olmanın nimetlerinden faydalanacak kişi olarak, kardeşim, en ağır yükü senin taşıman adil değil mi?"

"Bunun için beni idam edecekler."
"Sadece öğrenirlerse."

"Anysta, istedikleri herkes üzerinde hiçbir uyarıda bulunmadan arama yapıyorlar!"

"Öyleyse çıkar," diye sıırttı, parmaklarını kızın içine kaydırđı ve onu inlettı. Anysta başını hafifçe kaldırdı, partnerinin nefesinin kesilmesini ve boynunu geriye doğru eğmesini takdir etti.

"Bir boşluk bulacaklar," diye ısrar etti Taran sıkılmış dişlerinin arasından, kalbi öfke ve korkunun karışımıyla çarpıyordu.

"Hanımlar sana hala dolgu ipliğı dokumayı öğretmediler mi?"

"Dolgu-? Eğer bu beni idam ettirmezse, Anysta, dolgu ipleri -!"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Öfke öfkeye dönüşerek Taran'ın bedenini parçaladı ve dik durmasına yardımcı olan kemikleri eritti. Öfkeyle ilerleyerek Anysta'nın kıza zevk verdiği şezlonga bir adım kadar yaklaştı; ancak kız kardeşi aniden yukarı doğru hamle yapıp bıçağını ona doğrulttuğunda tekrar tökezledi. Partnerini koruyucu bir şekilde minderlere yaslayan Anysta'nın altın rengi gözleri elindeki hançer gibi keskindi. Taran bir adım geri çekildi ama öfkesi yatışmadı. Sadece sıcak nefesler alıp verebiliyordu.

"Ah, bebeğim," dedi Anysta sonunda tekrar gülümseyerek ve bıçağın ucunu Taran'a doğru çevirerek. "Sakın bana... seninle ilgili hayal kırıklığına uğrayacak daha çok şey olduğunu söyleme? Clymeus'un zorlama yeteneğini almadığında annemin ne kadar , değil mi? Bu sefer ne oldu? Sakın söyleme, annemin gözdesi iplikleri bile manipüle edemiyor mu? Sen mi? Seçilmiş kişi mi?"

"Kes şunu," diye tısladı Taran. Anysta daha fazla gülümseyerek bıçağın kenarını öptü ve kıkırdayıp kızaran alay .

"Sanırım senden kemiklerini geri almak için hâlâ zaman var," diye devam etti, bıçağı kullanarak kızın korsesinin bağcıklarını göğsüne kadar kopardı ve meme uçlarını şehvetli bir şekilde öptü. "Belki de kurt kralın varisi olmak için biçilmiş kaftan değildin. Rahibe olarak benim yerimi almayı mı tercih edersin? Clymeus'a çok benzediğin için Proserpina'nın duvar halısı sana eşlik etmekten memnun olabilir-"

"Anysta!"

Anysta yere yığıldı. Yüzünü kızın karnının bronz tenine gömdükten sonra öne doğru oturarak ona gülümsedi.

"Bana bir iyilik yap," diye mırıldandı ve kız soru sorarak hafifçe doğruldu. "Benim için kulaklarını kapat, sevgilim. Sadece bir dakikalığına."

Kız kendisine söyleneni yapmadan önce Taran'a baktı. Anysta kardeşine öfkeli bir bakış fırlatmadan önce karnını bir kez daha öptü. Ellerini de kızın ellerinin üzerine koyan Anysta'nın gözleri bir anda buz.

"Bu işi uzatmanın bir anlamı yok Taran. Sadece annemin istediğini yap, sonra partiye geri dön, her gece yaptığın gibi aptal prensini anlamsızca becer ve gerisinin olması gerektiği gibi gelişmesine izin ver."

Taran'ın yüzü kızardı. Hasta olabileceğini düşündü. Bunu yapmak istemiyordu, bunların hiçbirini, Cylvan'a değil-

"Herkes... zaten onun bir Gece Mahkemesi getireceğini düşünüyor," dedi, ancak daha önce olduğu gibi aynı saldırganlıktan yoksundu. "Buna gerek yok."

Ama Anysta dinlemiyordu. Anysta'nın dinlemeyeceği gözlerindeki kızgınlıktan belliydi. Küçük kardeşi Kurt Kral'ın son kalıntılarını alırken rahipliğe zorlandığından beri ona hep böyle .

Taran'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Odadan çıktı, arkasından inilti ve soluklar geliyordu. Kapıyı arkasına doğru çekerek dişlerini sıktı ve notu solmuş lifler haline getirdi.

Burnundan derin bir nefes alarak kendini ana bıraktı. Küçümsemesini, kızgınlığını, hayal kırıklığını ve korkusunu bir kenara itti.

Hava deniz spreyiyle doluydu. Avren her zaman böyle kokardı ama sahildeki Mairwen Akademisi'nin salonlarında bu koku her zamankinden daha güçlüydü. Pencerelerin diğer tarafından gelen dalgaların sesini bile belli belirsiz duyabiliyordu ve aklına, Cylvan'la birlikte ata binip çocukluklarını yâd ettikleri, engebeli sahil şeridinde geçirdiği uzun sabah geldi. Bu, eski dostuyla yıllardır paylaşabildiği ilk gerçek andı ve birkaç saat geçmeden her şeyi mahvetme isteği geldi. Cylvan'ın hayatındaki yerini sağlamlaştırmak için. Bunu garantilemek için.

Alfidel'in kurtarıcısı, kana susamış Gece Prensi'ni evcilleştirmek için. Tıpkı Clymeus ve Proserpina gibi.

Uzun bir nefes alan Taran, düşüncelerini bir kenara iterek kapıdan uzaklaştı.

Ailesini seçmişti. Başka hiçbir şeyi seçmezdi. Çocukken ortadan kaybolduğundan beri sadece yalanlar söylediği en eski arkadaşı Cylvan'ı bile. Belki bir gün, krallığa adım attığında Taran'ın boğazındaki sıkışma gevşediğinde, Cylvan'a gerçeği söyleyebilecekti. Belki de Tuatha dé Danann'ın bile ona Mac Delas'ın sağlayabileceğinden daha fazla koruma sağlayacağı bir zaman gelecekti.

Ama bu yüzyıllar boyunca olmayacaktı ve sadece Taran Cylvan'ın yanında olursa.

Balo salonu ışılı avizeler, pırılı elbiseler, işlemeli ceketler ve hareket eden ayaklarla parlıyordu. Bedenler dönüp dans ederken, ayaklar ritmik bir şekilde tahtaya vururken hava yaylı müzikle canlanıyordu. Aralarında Cylvan'ı bulmak zor olmadı, uzak duvardaki yemek büfesinin yanında bir grup arkadaşıyla gülüyordu. Taran doğruca ona doğru gitti.

Cylvan'ın elini tutan Taran onu öptü. İçindeki diğer her şeye rağmen, her zaman olduğu gibi, Cylvan'ın doğal güzelliğı Taran'ın kalbinin pır pır etmesine neden oldu, gözleri buluştuğunda ve Cylvan ona gülümsediğinde. O kadar yakışıklı görünüyordu ki, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmemişti ya da etmeyecekti. Taran gerçeğı biliyordu, Taran Cylvan'ı gizliden gizliye parçalayan sayısız şey olduğunu, Cylvan'ın sadece birkaç gece önce karanlıkta yalnızken itiraf ettiğı şeyler olduğunu biliyordu ama Taran bu anının peşinden gitmesine izin vermeyecekti. Bunu yaparsa, kendisinden istenen şeyi yapamayabilirdi.

Belki bir gün Cylvan'a her şeyi anlatabilirdi.

Cylvan'ın elinin arkasını tekrar öpen Taran'ın dili onun sıcak teninde gezinerek parfümün tadına baktı.

"Yakında yatağı gelecek misin?" Diye sordu, sonra Cylvan elindeki şampanyadan bir yudum ikram edince başını salladı.

" yakında. Önce kütüphaneye uğramam gerekiyor."

Taran'ın midesi bulandı ama yüz ifadesini sakın tuttu. "O beantighe ile tekrar buluşmak mı? İnsanlar sana Seelie Prensi demeye başlayacak."

Cylvan gözlerini devirerek bir içki daha aldı. Bu alaycı hareket bile bir şekilde kusursuzdu.

"Kıskanma Taran. Glass sadece bir arkadaş. Bana vereceğı nadir bir metin var, hepsi bu; Eski Alven Mitolojisi'nin ilk baskısı, heyecan verici değil mi?"

"... Sadece çok fazla içme," demek Taran'ın aklına gelen tek şeydi ve bunun istemeden ekilmiş bir tohum olduğunu ancak daha sonra fark etti. "Her zaman aşırıya kaçıyorsun ve sonunda başın belaya giriyor."

"Benim için endişelenme."

Taran, Cylvan'ın yanağına bir öpücük bıraktı ve sonra istedi.

Partiden ayrılarak koridora adım attı.

Uzun, karanlık koridorda, etrafı çiçeklerle çevrili, onu bir kraliyet portresi gibi çerçeveleyen bir aynanın önünde durdu.

Yüzüne baktı. Bronz teni, dalgalı kahverengi saçları, altın yeşili gözleri. Anysta'nın dediği gibi, Kral Clymeus'u andıran özellikler. Uzun bir süre onlara baktıktan sonra, tereddütü daha fazla büyümeden sonunda geri çekildi. Gözlerini ellerine çevirdi, parmaklarını esnetti ve burnundan nefes verdi.

Derisi sıcaklıkla karıncalandı, sonra kemiklerinin en derinlerinden parıldayan bir sihir öpücüğü ortaya çıktı. Kendisine ait olmayan ama kullanabileceği bir büyü. Canavar formuna büründüğünde ortaya çıkan kavurucu sıcaklığın yanında bir çırpınıştan fazlası değildi.

Taran'ın parmak uçları soldu ve rengi avuçlarından aşağıya aktı. Tırnakları uzadı, koyu renkli ve sivri. Gözlerini sadece bir anlığına aynaya kaldırdı ve kendisine ait olmayan bir yüz ametist ona baktı.

"Sana ne kadar içtiğine dikkat etmeni söylemiştim," diye mırıldandı Cylvan'ın sesiyle. "Şimdi ne yaptığına bak Cylvan, dalgalara bir beantighe atıyorsun..."

KURT KRAL

Saffron yere çarptı, ayaklarını tekmeleyerek ve hızla iterek buluttan uzaklaşabildiğı kadar uzaklaştı. Bir çift bacağı çarptı, bacakların sahibi adını söyledi ve onu gömleğinden yakalamak için çabaladı.

"Taran-!" Güneş Işını'nın giysilerini tutarak bağırdı. Gün batımı turuncusuna bürünmüştü ve neredeyse gözlerini kör ediyordu. "O-! Nimue, o yaptı-!"

"Saffron!" Güneş Işını onu omuzlarından tutarak hem sarsmaya hem de sakinleştirmeye çalıştı. "Burada ne halt ediyorsun? *Asche*'nin burada ne işi var? Tanrım, ne tür bir büyü bu?"

"Yapmak zorundayım-!" Saffron sıçrayarak uzaklaştı ama zemin kaydı. Neredeyse yere yığılıyor, ellerini başına bastırıyor ve dünyanın durması için yalvarıyordu. Bunu hissetti - kemiklerinde yanma, erime, karıncalanma. Kemiklerinde, kendi kemiklerinde-

Gümüş Taran'ın kemiklerindeydi.

Çığlık atmak istedi. Tüm dünya kendini parçalayana kadar çığlık atmak istedi. Saffron'un alabileceğı hiçbir şey yoktu, alabileceğı hiçbir şey yoktu, Cylvan'ın eline verip "*Bak! Bak ne buldum! Artık sana zarar veremez..!*"

Saffron Taran hakkındaki gerçeği, gümüşünü, büyüünü, harabelere girememesinin ve onun yerine Beantigh'lere yalvarıp onları öldürmesinin nedenini öğrenmişti ama Saffron'un bu konuda bir şey yapma şansı hiç olmamıştı. Saffron, Taran mac Delbaith'in vücudundaki her kemiği söküp atmadıkça-

Güneş batıyordu. Saffron eve geri dönmek zorundaydı. Eğer zamanında geri dönmezse Taran Hollow'u öldürecekti.

Dizlerinin üzerine çöken Saffron, peri bitkilerini çılgınca parçaladı, meyveleri, yaprakları ve sarmaşıkları parçalayarak çantasına doldurdu. Asche ağlayıp Saffron'a *durması* için yalvarırken, Güneş Işını onu yakalayıp uzaklaştırdı ve neler olduğunu öğrenmek istedi!

"*Ne yapmam gerekiyor!*" Saffron çığlık atarak Ayağını kaybedip tekrar yere çarpmadan önce Güneş Işını. "*Şimdi ne yapmam gerekiyor! Kemikleri-!! Kemiklerinde, lanet olsun!!*"

"Sen neden , Saffron!"

Ama Saffron çoktan ayağa kalkmış, kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Bacağı gümüş plakaların arasında çığlık atıyor, onu zar zor dik tutabiliyordu. Tek bildiği, eve geri dönmezse Hollow'un öleceğiydi. Taran'a o lanet meyveleri vermezse sevdiği herkes ölecekti!

Pençeler Saffron'un kolunu kapıdan girer girmez parçaladı ve onu yürüyüş yoluna fırlattı. Kendini toparlamaya çalışan Saffron sırt üstü döndü ve sadece birkaç metre volta atan kurdun parlak sarı gözleri, buruşuk burnu ve sivriltilmiş dişleriyle karşılaştı.

Güneş Işını ve Asche arkasından koştu ve Güneş Işını canavarı görür görmez daurayı yakaladı.

"O nasıl..." diye sordu ama Taran gözlerini topraktaki Saffron'a kilitledi.

Taran nefesleri arasında, "O kadının çemberini yok ettiğim anda bariyer dayanmadı," diye bağırdı. Sesi gıcırdıyor, her kelimedede çatırdıyor, çılgın histerisini bastırıyordu. Sanki Danann Evi'nde onu çoktan gittiğinden daha ileri götürecek bir şey olmuştu. Saffron birden Cylvan için dehşete kapıldı.

"Çember olmadan, iplikler olmadan, artık engel yok," diye devam etti Taran. "... Bu da demek oluyor ki kendi başıma avlanabilirim. Yani sana ihtiyacım yok - Cylvan'a ihtiyacım yok - ihtiyacım yok -"

"Taran?" Asche, Güneş Işını'nın yanında yalvardı ama Saffron dönüp bakmaya cesaret edemedi. Taran'ın sarı gözleri onları gördü, şişkinleşti ve belirsizlik içinde başını eğerek hafifçe geri adım attı. Ama artık çok geçti-Asche onu görmüştü. Takas malzemesi olarak kullanabileceğini düşündüğü insanlar, onun kim olduğunu ve istediğini elde etmek için neler yapabileceğini anladıklarında teker teker kaçışmaya başladılar.

"Bu o, Asche," diyecek cesareti buldu Saffron ve Taran'ın gözleri tekrar ona döndü. "Vahşi peri meyveleri istiyor - Cylvan'ı evlenme teklif etmesi için uyuşturmak için."

Taran hırladı, toprağı eşeledi ve dev kafasını sanki aynı fikirde değilmiş gibi ileri geri salladı ama tekrar konuşursa mezarını daha da derin kazmış olacaktı. Sanki Asche onu çoktan duymamış, sanki onlar çoktan fark etmemiş gibi.

"Meyveler mi?" Asche Güneş Işını'nın kollarından iterek talep etti. "Bu yüzden mi yabani meyveleri istiyorsun - kardeşimi evliliğe zorlamak için mi? Bütün *bu mu*? Tren vagonunda söylediğin her şeyi biliyorum Taran, ama bu-!"

Taran'ın kulakları kafasına doğru düzleşti. Belirsiz bir adım daha attı.

"Bu doğru!" Asche çılgılık attı. "Saffron istediğini elde edemezse beni kullanmakla ilgili ne söylediğini biliyorum! Kardeşimi öldürmek hakkında! Düşündüm ki-!"

Asche dişlerini birbirine geçirdi. Saldırdılar ama önce Saffron önlerine atladı. Çiviler Saffron'un kolunu parçaladı ve Asche'nin öfkesinin her zerresiyle onu dağladı.

"Onu sevdiğini sanıyordum!" Ağladılar. "Ben de! Bütün ailem! Ben-! Farklı olduğunu sanıyordum, hep farklı olacağına söz vermiştin! Ama siz lanet olası Mac Delbaith'ler, tek istediğiniz lanet olası zenginliğinizi geri almak, değil mi! Başka kimse umurunuzda değil! Kral olmak umurunuzda bile değil, değil mi! Sadece Cylvan'ı kullanarak lanet büyüünü geri almak istiyorsun! Cylvan'ın sana evlenme teklif etmemesine şaşmamalı! Ve *ben de etmeyeceğim!*"

Taran'ın burnu daha da kırışarak dişlerini sıkı. Saffron, Asche'yi bir kez daha geri çekmeye çalıştı ama daurae kollarını kırıp geçti.

Ellerini uzatıp altın alevlerden oluşan bir seli serbest bıraktılar. Toprağa çarparak okyanus dalgaları gibi yayıldılar, parlak turuncuya dönüşmeden ve her şeyi tüketmeden önce bitkileri ve aşırı büyümeyi ısırdılar. Alevlerin ışığıyla siluet kazanan Saffron, Asche'nin zayıf bedeninin öfkeli bir nefesle nasıl kasıldığını, ateş yükseldikçe ve öfkelenidikçe uzun sarı saçlarının arkalarından nasıl savrulduğunu gördü.

"Siktirin gidin!" Çılgılık attılar. "cehenneme! Siktir git! Asla yatmayacaksın
bir *daha* asla *aileme* elini sürme!"

Aniden döndüler, sitrin gözleri Safran ve Günişığı'nın yanından geçerek kütüphaneye doğru ilerledi. Ellerini tekrar havaya kaldırarak ön girişi, alevleri körükleyen böğürtlenlerle pembe renkte parlayan yiyip bitirici ateşle ıslattılar.

"Hayır!" Günişığı ellerini havaya kaldırarak yalvardı ama artık çok geçti. Aç alevler duvarların tadına bakıyor, sıcak dillerinin ulaşabildiği lezzetli her şeyi çiğniyordu. Peçe çemberi kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı; tıpkı meyveler gibi. Tıpkı aşağıdaki mahzen gibi.

Taran rengi gördü. Kabuklarında kaynayan olgun meyvelerin tıslama ve patlamalarını duydu. Havadaki sıcak şekerin kokusunu almış olmalı ve diğer tarafta, Asche'nin alev alev yanan ellerinin altında yok olmanın eşiğinde ne olduğunu fark etmişti.

Saldırdı ama Saffron, dişleri daurae'nin omzuna batmadan önce omzunu canavarın kaburgalarına çarptı. İkisi de yere yığıldı ve Saffron topuğunu Taran'ın köpüren ağzına zar zor geçirdi.

"Asche'yi götürün!" Saffron bağırdı ve Sunbeam hiç vakit kaybetmeden daurayı bir omzunun üzerine aldı. Asche çığlık atarak ellerini tekmeledi ve savurdu, onu da cayır yakmakla tehdit ediyordu ama herhangi bir tehdit gerçekleşmeden önce ters yöne doğru kaçtı.

Saffron kollarını Taran'ın boynuna doladı, kurt ona doğru hamle yaptıkça, pençeleriyle giysilerini ve derisini parçaladıkça, başının her hareketiyle onu yola çarptıkça kürkü ve etiyle boğuldu. Dişlerini sıkkan Saffron, Güneş Işını'nın bir adım önde olacağından emin olana kadar bekledi ve sonunda kollarını kavuşturup geriye doğru kaçmaya başladı.

Taran ayağa kalkmak için döndü. toparladıktan sonra sadece kütüphanenin büyüyen alevlerine baktı. serbest bırakıldı Peri Polen. Bu ısı büyüdü olarak Asche'nin Öfke doymak bilmiyordu, Taran'ın kürkünü değiştiriyor, Saffron'un saçlarını sıcak parmakları ve közlerle yüzünün etrafına savuruyordu.

Saffron ruhların kitaplarını ilk seferki gibi koruduklarını umuyordu.

Korkmadıklarını umuyordu. "Artık yeter Taran," dedi Saffron, kürkündeki kanı silerek.

ağız. "Bunlar Akik Ormanı'ndaki tek meyvelerdi. Biliyorum ve gittiler."

Taran'ın başı Saffron'a doğru sallandı, ağzı hafifçe açık kaldı. Gevşek korlar ve düşen küller ağzının etrafında dönüyordu.

her nefes alışının arasında. Ama canavarın altın rengi gözleri Saffron'un beklediği gibi öfkeyle dolu değildi; parlak ve deliciydi ve boğazının arkasından gırtlaktan gelen bir ses çıktı. Saffron yumruklarını sıktı, sesin kahkaha olduğunu anladığında midesi altüst oldu.

"Hayır," diye inledi Taran, başını tekrar sallayarak. "Hayır, , *hayır*, ben

Kapat için olmak Bitti. Burada hala bir daha fazla şey I
olabilir kullanın,
beantighe."

Saffron'un içgüdüleri *harekete geçmesi* için bağıırıyordu ve bir adım geri çekildi ama Taran onu takip etti. Bir adım geri, bir adım daha yakın.

"Biliyorum... Cylvan'ın sana bu kadar aşık olmasının bir nedeni var." Taran aşağı inerken kelimeler yerde sürükleniyordu. "Biliyorum... Onu bir şekilde kontrol ediyorsun. Yoksa neden kalbi bu kadar kırık ve sonra da bu kadar öfkeli olsun ki? Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim beantighe, gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı... ve tüm bu zaman boyunca bana tekrar *tekrar* nerede olduğunu, sana ne yaptığımı sordu... Sende onun istediği bir şey olduğunu biliyorum... sunacak bir şeyin var. Cylvan dé Tuatha dé Danann ... ve birinin evcil hayvanını oynamaz... diğer tarafta bir ödöl olmadığı sürece. Ona ne söz verdiğini söyle, ben de senin bağırsaklarını yola dökmeyeyim."

"Sen..." Saffron buna hâlâ inanamıyordu. "Gerçekten bir *prens*in isteyebileceği bir şeye sahip olduğumu mu düşünüyorsun?"

Taran topraktan daha fazla kül çıkararak alay etti. Saffron başını salladı. Bir elini göğsüne bastırdı, parmakları gömleğinin önünü kapattı ve altında hâlâ sıcak olan kolyeyi hissetti.

"Ailen seni onun tek dostu yapmak için koca bir komplo sonra, Prens Cylvan'ın teklif ettiğim her şeye memnuniyetle boyun *eğdiğini* bilmek seni *çıldırıyor* mu Taran?"

"Kendini akıllı sanıyorsun, sanki her şeyi çözmüşsün gibi," diye homurdandı Taran. Omzunun üzerinden, yıkılmakta olan bir yapının arkasından kırmızı bir şey çıktı ve Saffron'un kalbi çarpmaya başladı. "Ama küllenmiş bir Sídhe lordu bile bu dünyada *değersiz bir beantighe*'den daha fazla çekiciliğe sahip. Artık ne yaptığının bir önemi yok, çünkü ne kadar ağlayıp sızlanırsan sızlan, Cylvan *benim*. Merhametimden yeterince faydalandın ve sabrım tükendi."

Saffron başını salladı ama gözleri yaklaşmakta olan kızıl duvağa kilitlemişti. Beannighe'nin gözleriyle karşılaştı ve kadın ona gülümsedi. Saffron da gülümsemekten kendini alamadı, saf bir heyecan dalgası onu tıpkı alevlerin kütüphaneyi yuttuğu gibi yuttu.

Onun kurt kralı. Beannighe sonunda kurt kralına kavuşacaktı.

"Haklısın," diye kabul etti. "Ben kesinlikle değersizim ama sakladığın şeyi biliyorum."

Taran tedirginlik içinde dişlerini sıktı.

Saffron'un ağzı başka bir gülümsemeye dönüştü. Koşmak için bacaklarını esnetti. "O kemiklerin sana ait olmadığını biliyorum Taran ve gerçekte kime ait olduklarını da biliyorum. Ve..."

Yüzündeki beklenti dolu sırıtışı zorlukla engelleyebildi. "Her yerde seni arayan birini tanıyorum, *kurt Kral*."

Beannighe dumanı yırtarak Taran'ın sırtına çarptı ve dişlerini etine gömdü. Talebinin altında deri ve kaslar yüzüldü, dudaklarının arasından bir kan pınarı fışkırdı ve onu daha da parlak bir kırmızıya boyadı. Taran bir kükremeyle başını geriye attı, hırladı ve boynunu büktü, dişlerini beannighe'nin bacağına gömüp onu kopardı ama Saffron sonra ne olduğunu görmedi. O çoktan kaçmaya başlamıştı.

İSİM

Danann Evi, Asche'nin bir hediye olarak talep ettiği şenlikle ısı

şıldı.

Yemek, içmek, sevişmek ve Saffron'un durumunda olduğu gibi ağaçlardan fırlayıp Cylvan'ın adını haykırmak için gelen öğrencilerle dolup taşan bir örtü. Bacağı eforun altında bükülürken, ayakları toprağa çarparken, kökler ve taşlar tarafından parçalanırken, sırtındaki ay -Ve tüm bu süre boyunca pençeli ayaklar onun peşinden koştu. Hırlıyor, homurdanıyor, bu kez onu öldürmekten çekinmeyecek bir hayvanın soluklarıyla kabarıyordu.

Saffron evin arkasındaki karanlık elma bahçesinde ortaya çıktı. Ağaç sıralarının arasında birbirlerini tatmin eden yarı giyinik fey grubunu görmezden gelerek yönünü bulması çılgınca bir an aldı. Saffron karanlığın içindeki ışıltıya doğru döndü. Eve. Cylvan. Cylvan oradaydı. Eğer Saffron sadece-

Fey çılgılık attı ve Saffron tam zamanında dönerek korkunç gölgenin dalları yırtıp geçmesine tanık oldu. Taran neredeyse gümüş dişlerini sırtına gömecekken Saffron iki ağacın arasından zar zor sıyrıldı. Bir o yana bir bu yana savrulan Saffron, yönünü her kaybettiğinde evin ışıklarını aradı.

Kendini arka bahçe çitinin üzerinden atarak karşı taraftaki çimlere çarptı ve tekmeleyerek karanlıktan uzaklaştı. Kambur bir

Diğer tarafta bir siluet gürledi. Tam ışığın kenarında, karanlığın içine gömülmüştü. Taran kurt olarak görünmek istemiyordu ve boynunun arkasında hâlâ kan fışkıran yaraya bakılırsa, geri dönmemesi gerektiğini de biliyor olmalıydı. Fey Taran anında kan kaybından ölecekti.

"Cylvan-" Saffron hırıltılı bir ses çıkarmayı başarak kendine geldi ve elleri ve dizleriyle boğuşmaya başladı. Kendini dik tutarak eve doğru koşmaya başladı.

Teras merdivenlerini çıkarak arka kapıdan içeri girdi. Diğer taraftaki parti misafirlerinden birine çarptı, o da misilleme olarak Saffron'un kolunu tutup onu geri çekti. Saffron kalabalığın içine doğru iterek kendini uzaklaştırdı.

"Cylvan!" Sesler arasında bağırdı ama prensini hiçbir yerde bulamadı. Ne mutfakta, ne yemek odasında, ne salonda, ne de çalışma odasında... Safron'un kuzgunu hiçbir yerde yoktu.

Merdivenleri hızla çıkan Saffron, Aon-adharcach süitini düşündü ama orası da aynı derecede boştu. Cylvan'ın tavan arasında olması için dua ederek lambri kaplamayı itti, hatta kapıdan girdiğinde rahatlayarak ağladı ama diğer taraftaki açık pencerenin önünde bekleyen Cylvan değildi.

Kaelar onu dönmeden hemen önce yakaladı. Saffron'un saçlarını kavradı, döndürdü ve Saffron'u yüzüstü masanın üzerine itti, arkasından ona baskı yaptı ve *rahatlaması* için mırıldandı, *her şey yoluna girecek*. Ardından ağzı Saffron'un boynunun yan tarafını buldu, ısırdı ve Cylvan'ın bir gece önce tattığı yerde bir iz bıraktı.

"Geri döneceğini biliyordum; doğruca bana geleceğini biliyordum," diye homurdandı Saffron onu iterken. "Arkadaşın Hollow'un bağırsaklarını deşmekten zevk aldım, biliyorsun. Çılgılık attı, ağladı ve altına işedi, bir yandan da senin adını sayıklıyordu. Ona gelmeyeceğini söyledim.

Zaten onu hiç umursamadın. Sen sadece prensinin sikini önemsiyorsun, değil mi?"

Saffron Kaelar'ın pençesinden kurtuldu ve karşı koymak için kolunu çekti

-Ama Kaelar onu açık pencereden dışarı itti ve o da düştü.

Üç kat hızla geçti ve ağır bir *gümbürtüyle* çimlere çarptı.

SAFFRON TOPRAKLA ÇARPIŞTIĞI ANDA TÜM DUYULARINI KAYBETTİ - AMA yavaşça, teker teker geri çekildiler.

Eller onu yakaladı ve karanlığın derinliklerine doğru sürükledi.

Taze toprak, yemyeşil yapraklar ve çürümüş kürk kokusu aldı.

Eias'ın bir şeyler fısıldayan sesini ve ardından Kaelar onlara katılmadan önce çıtırdayan ayak seslerini duydu.

Ağzına bir bahçe havlusu sokulduğunda tuzlu kirin tadını aldı. Sarsılırken bir kol arkadan boğazına dolandı ve onu Kaelar'ın bedenine geri sıkıştırdı. Saffron dönerek kurtulmaya çalıştı ama Kaelar'ın diğer kolu beline dolandı. Kaelar kulağına bir kez daha tıpkı tavan arasında olduğu gibi *rahatlamasını* fısıldadı.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, yaklaşık üç hafta önce.

Taran yakınlarda bir yerden "Eias," diye homurdandı ve Saffron çılgınca karanlığı araştırdı. Her yönden sık yeşilliklerle çevriliydiler ve bir bahçe kafesi partiden gelen seslerin çoğunu engelliyordu. Saffron sonunda Eias'ın omzunun üzerinden Taran'ı gördü, Taran onun önünde sert bir şekilde oturmuş, kendini küçük tutuyordu. Sanki Saffron'un korktuğu kadar korkmak için sebepleri varmış gibi. "Bakalım Cylvan bu beantighe'nin nesini bu kadar çok seviyor."

"Ve eğer burada bir şey bulamazlarsa," diye nefes aldı Kaelar, kulağının kıvrımını ısırmadan önce parmaklarını Saffron'un saçlarında gezdirerek. "Başka yerlere de bakacağım."

Saffron ılık atıp Kaelar'ın kollarına karşı koyarken bouk ağızından tükürükler damlıyordu, başını öne arkaya atıyor, sırtını kamburlaştırıyor, dizlerini yukarı büküyor ve topuğunu Eias'ın karnına vuruyordu. Kaelar onu *hareketsiz* kalmaya zorladı ve kasları hareketsiz kalana kadar çöktü.

Taran burnunu Eias'ın başının arkasına dayayarak, "Devam et," diye homurdandı. Eias sıçradı ama gözleri Saffron'da kilitli kaldı, geniş ve özür diler bir ifadeyle. Sanki bu istek onları gerçekten şaşırtmış, sanki kiminle isteyerek çalıştıklarını tam olarak bilmiyorlarmış gibi-

Şaşırmış olsunlar ya da olmasınlar, Eias yine de elini kaldırdı. Küçük bir nefes aldılar. Kaelar onu sabit tutmak için elini Saffron'un çenesinin altında kavislendirdi.

Eias bir parmağını Saffron'un alnına bastırdı, sonra gözlerini kapattı -Ve Saffron'un içi buza dönüştü, dünya bahçelerin altında emilirken kanı katılaşıarak kalın bir çamur haline geldi. Yerçekimi kaybolup içine düşerken kendi iniltisini duydu. Uykuya dalmak gibi, diğer tarafta onu bekleyen canlı bir rüyanın içine yuvarlanmak gibi.

Hatıralar her yönden akıyor, dağınık parçalar kırılıp şekilleniyordu - yoksa bu, Eias'ın eliyle açtığı iğne deliklerinden zorlanan, hafıza iplikleriyle örölmüş her sahneye parmaklarıyla batırılan Saffron'un kendi bedeni miydi? Sadece görölmesi, dokunulmaması, incelenmemesi, onları yaratan Saffron'dan başka hiç kimsenin ağırlığını taşıyamaması gereken duvar halıları.

Eias'ın arayışı ilk başta hiçbir mantık ya da nedene dayanmıyor, zihnindeki imgeleri bir dükkânda satılan biblolar gibi eliyordu. Eliyor, sıralıyor, ara sıra duraklıyordu. Saffron zihinsel olarak geri çekilmeleri, onu serbest bırakmaları, daha derine inmemeleri için yalvardı ama Eias'tan hiçbir tepki gelmedi.

Araştıran el, her puslu sahnede delikler açıyor, Saffron'u bir tasmayla sürükleniyormuş gibi takip etmeye zorluyordu.

Asche ile Aon-adharcach süitinin dışında buluşmak. Diğer tarafta Cylvan'ın ıstırabı.

Kaelar'ın kendi yüzünü taktığına ve Taran'ın kucağına oturduğuna şahit olmak. Ametist kolyesini alıyor.

Connacht'ta çarşafaların arasında kayboluyor; gümüş gerdanlık yırtılıyor.

Cylvan'ı kucağında öperken; partide zorla peri meyveleri yedirilirken.

Araştırmaları geriye doğru ilerledi, ekmek kırıntılarını birbiri ardına takip etti ve Saffron her anı hissetti. Her hissi, her deneyimi yeniden yaşadı, her ne kadar hepsi bir başkasının algısının bulutu altında boğulmuş olsa da.

Bazen anıyı içinde kendisi olarak görüyordu; bazen de sanki Eias başından beri oradaymış ve onu izliyormuş gibi her şeye gücü yeten bir bakış açısına bürünüyordu. Birinin Saffron'un en mahrem anlarını didik didik etmesi aşağılayıcı, ihlal edici bir şeydi ve bu onun ve Cylvan'ın bunca zamandır kaçtıklarını kanıtlayacaktı. Saffron'un kendisini Prens Cylvan'ın çekim alanından uzak tuttuğu neredeyse tek bir an bile olmamıştı.

Tren.

Enkaz altında ezilen bacağının acısı. Şapel.

Cylvan onu sarhoşken ziyaret etti, kitaplarını getirdi. Mahzen.

Sunbeam. Beannighe.

Taran'la yaptığı anlaşma. Sessizlik, kısıtlama, utanç.

Kırmızı peçe takıyor; kendini üvez ruhu ilan ediyor.

Gerçekleştirmek Cylvan'ın niyetler, ayrılmak onun
halkalar üzerinde ve Aon- adharcach kitaplık.
Birbirlerinin sıcaklığıyla örtülü ilk geceleri. Periler.
Derdriu'nun yüzünü okşamak için tavana doğru süzülüyor.
Cylvan'ın gözleriyle her karşılaştığında kalbi hızla çarpıyordu. Onun
tarafından kucaklanmak nasıl bir duyguydu.

Artan ateşi. Göle atılması. Duvar kağıdı.

Arrow.

Geis.

Imbolc. Brìghde'nin Beantighe Köyü etrafındaki
yürüyüşü. Civanperçemi tarlası.

Saffron geriye doğru savrularak Kaelar'ın büyüünü camı delip
geçen bir yumruk gibi kırdı. Elleri Eias'ın kolunu kavramak için uzandı,
görmeden bakıyor, tırnaklarını deriye gömüyor, kendini kurtarmak için
çaresizce çırpınıyordu.

"N-o!" Havluya karşı öğürdü, ağzından daha fazla tükürük damladı.
Sıcak gözyaşları gözlerini doldurdu. Eias onu geri sürüklemekten önce
gerçek dünyanın bir titreşimi odak noktasına geldi. Dışarıda yankılanan
Kaelar daha fazla teşvik fısıldadı. Çok iyi gidiyorsun.

Hayır-

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, lütfen-!

"Bu bir yüzükten daha fazlası. ama. övünmeme izin ver."

Cylvan'ın kendinden emin Gülümse, Eğri büğrü ve
Kibirli. Onun Gözleri Saffron'un içine gömülüyor,
Saffron'un varlığını yakıyor.

"Eias-ne yapıyorsun!"

Magnin'in sesi civanperçemi tarlasının kenarında patladı - hayır,
Magnin orada değildi, sesi dışarıdaki bahçelerden geliyordu

Danann House, Saffron civanperçemi tarlasında değildi, Eias başka bir şey bulmadan önce kaçabilirdi-

Taran hırlayarak Magnin'e doğru hamle yaptı ve dişlerini göstererek onu tehdit etti. Saffron, Magnin'in geriye doğru tökezlemesini izlemek için tam zamanında yüzeye çıktı ve Eias'ın adını tekrar haykırdı.

"Ne yapıyorsun!" Sesi çatlayarak tekrar sordu. "Bu çok ileri gidiyor, Taran! Onlara bunu yaptıрма! Eias, bunu yapmak zorunda değilsin!"

"Eias önce benimdi Magnin ve eğer istediğimi almadan dururlarsa, tıpkı en başından beri bu beantighe'ye yapmam gerektiği gibi, senden her ipliği söküp alacağım."

"Git, Magnin-" Eias güçsüzce yalvardı. "*Lütfen*, sadece git."

Elleri Saffron'un alnında titredi. Ağzlarından titrek bir soluk çıktı ve sonra kaburgalarının arasına saplanan bir bıçak gibi Saffron'un zihnine geri itildiler.

Saffron'un boğazından keskin bir soluk, ardından bir çığlık koptu. Bir yalvarış, geriye doğru savrulma ve tekrar Kaelar'ın göğsüne çarpma... Kaelar, Saffron'un nefes borusunu sıkıca kavradı ve nefes almasını imkânsız hale getirdi. Saffron daha fazla çığlık atarak ağzındaki havluyu çıkardı ve Eias'ın elinden kurtulmak için başını geriye attı. Bunu başaramayınca gözlerinden daha fazla dehşet gözyaşı döküldü ve Cylvan'ın adını haykırdı. Tekrar tekrar Cylvan için çığlık attı ama Kaelar'ın eli boğazını daha da sıktı ve onu kesti.

"*Acaba sen de bana yardım etmesi için güvenebileceğim biri misin?*" Cylvan'ın nazlı sözleri içinden çıktı.

"*Seni zorlamamı mı istiyorsun?*"

"*Bu doğru.*"

Saffron, Eias'ı uzaklaştırmak için daha fazla mücadele etti; Kaeler, Saffron'un boynu omzunun üzerinden gerilene kadar başını daha da geriye çekti. Kaelar

Saffron'un kulağına daha kaba cesaretlendirmeler fısıldadı ve her şeyin yakında biteceğine söz verdi.

"Adın ne senin?"

Hayır-

"Benim adım... um... Dewdrop."

Hayır, tanrım yapma-

"Tanıştığımıza memnun oldum, Dewdrop-"

Lütfen-

"Benim adım..."

Kaelar'ın elinin altında "Cylvan-" diye mırıldandı. Ama durduramadı, anının ortaya çıkmasını engelleyemedi, kalbini ağzından geçirir gibi kendisinden çekip aldı.

"... Sybil."

"Hayır, hayır-"

"Beni büyülerken... benim adımla başla... böylece yüzük... kimi etkilediğini ... tamam mı...?"

Görüntüler çarpıtıldı. Yavaşlayan Cylvan'ın sesi, kırık bir daldan çıkan uzun özsu dizileri gibi uzadı.

Eias'ın parmağı sonunda . Saffron, Kaelar'ın bedenine geri yığıldı ve ipleri kopmuş bir kukla gibi tepesindeki yıldızlı gökyüzünde kayboldu.

"O..." Eias'ın sesi tam oradaydı ama çok . Saffron onun içinde kaybolmuştu. *Yeter artık. Daha fazla alma.* Saffron'un verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"O-!" Eias tekrar denedi, sesi tizleşti ve ardından bir nefes aldı. "Prens Cylvan'ın-! Gerçek adını-!"

Saffron göklerden düşerek bedenine geri çakıldı. Kukla ipleri dalgalandı. Geriye savruldu, sonra alnını Eias'ın alnına çarparak Kaelar'ın ellerini tek bir hareketle parçaladı.

Saffron dönüp yumruğunu Kaelar'ın ağzına indirirken Eias geriye doğru yuvarlandı, baygındı ve alnı yarılmıştı. Bu ona itişip kakışmak için yeterli zamanı kazandırdı, dengesini kaybetti ama teras merdivenlerine doğru koşmaya başladı. Taran arkasından hırladı. Saffron onun saldırmaya hazırlandığını duydu-

Saffron merdivenlerde bir bedene çarptı. Neredeyse geriye doğru yuvarlanıyordu ama kollar onu belinden yakaladı. Saffron içgüdüsel olarak karşı koymak için ellerini savurdu.

"Púca."

Dondu kaldı ve yavaşça Cylvan'ın gözleriyle buluştu. Parlak, ametist paralar gibi. Geniş ve belirsiz bir şekilde ona bakıyordu. Omzunun üzerinden Magnin kapıda durmuş, çenesini öfkeyle sıkmış, ağır ağır nefes alıyordu, prensi kendisi getirmişti.

"Cy-!" Saffron bahçeden gelen bir hareket duyunca nefesi kesildi. Bakmak için başını kaldırdı ama Cylvan onu tutup geri çekti. Saffron panik içinde Cylvan'ın kollarından kurtulmak için onu itmeye çalıştı. "Cylvan - gitmelisin, lütfen -! Lütfen, buradan çok uzağa gitmelisin!"

"Beni hatırlıyor musun, púca?"

Saffron yalvarırcasına Cylvan'ın gözlerinin içine baktı ve onun paylaştığı çaresizliği gördü. Bir önceki sabah Connacht'ta takındığı ifadenin aynısıydı *bu*, "*Daha ne kadar rol yapmak zorundayız?*" diye yalvarıyordu.

Saffron artık yalan söylemek istemiyordu. Cylvan'a bir daha asla yalan söylemeyecekti, sırf Cylvan'ın mükemmel yüz hatları bir kez daha böyle acıya dönüşmesin diye.

Saffron Cylvan'ın yüzünü tuttu ve onu öptü. Her zaman yapmak istediği gibi. Onu içten dışa boğan tüm düğümleri, dikenleri ve yabani otları ortaya çıkarmak için yağlanmış bir insan gibi. Saffron onu ilk kez öpüyormuş gibi öptü; son kez öpüyormuş gibi. Geri dönen biri gibi

Kimsenin takip edemeyeceği bir yerden aniden. Bağışlanmak için her yalvarış nefeslerini takip ediyordu.

"Seni asla unutmadım," diye hıkırđı, zar zor ayrılarak. "Seni asla unutamam, Cylvan. Çok zgnm-"

Yer yırtıldı. Saffron ellerini uzattı ve ciğerlerindeki havayı emen rzgra karşı Cylvan'a tutundu.

Kemerin tepesinde, Cylvan Saffron'u kendine çekti, onu tekrar öpmeden önce nefes nefese titriyordu. Saffron'un elleri Cylvan'ın saçlarına dolandı, onu daha yakına çekmeye çalıştı, hareket eden ağızlarının arasında durmadan özür diledi. Saffron onu öpmeye devam etti, onun sıcaklığı ve affediciliği için çaresizce-

"Saffron," diye nefes aldı Cylvan sonunda, ametist gözleri Saffron'un göğsündeki yabani otları sonsuza dek temizlemek için onu daha da açtı.

"Gözlerini kapat ve uyu."

DIRILIŞ

Affron rüya görmedi. Hareket etmedi. Nefes bile aldı mı?

Tümseklerin altına çekildi ve yosunlara sarıldı. Ağzı, kulakları, burnu, hiçbir şey onu harekete geçiremesin diye kalın, koyu toprakla dolduruldu. Ta ki karanlık alnını öpüp onu nezaketle çağırana kadar.

"Bana geri dön, púca."

Cylvan. Saffron sesin kökünü aradı, karanlığı araştırdı, onu bulmak için rahatlatıcı, ağır toprağı ciğerlerinden ve ağzından temizledi. Uğruna dinginliği terk edeceği tek ses. Bu ses huzurdan daha çökmüş meyveler vaat ediyordu.

Sabah ışığı Saffron'un kirpiklerinin arasından süzüldü, gözleri acıyıp birbirine yapışırken açılıp tekrar kapandı. Vücudu kıpırdadı, ellerinin göğsüne güvenli bir şekilde sıkıştığı yerde parmakları birbirine doğru seğırdi, sıcak ve mükemmel bir şekilde onunkine uyan başka bir vücuda bastırıldı.

Bir şey önce saçına, sonra yüzüne dokundu. Adını bir kez daha fısıldadı ve Saffron gözlerini tekrar açmak için mücadele etti.

Diğer tarafta parlak mor gözbebekleri odak noktasına geldi. Uzun siyah saçların çerçevelediğı kaymaktaşı bir ten. Cızırtılı keten bir tuniğın yakası açıktı ve Cylvan'ın çıplak boynu ile göğsünü ortaya çıkarıyordu.

Kolyesinin zinciri ışıkta parlıyordu. Üzerlerine, yıllar ve yıllar boyunca kullanılmaktan yumuşamış, güve yeniğı tanıdık bir battaniye örtölmüştü.

Saffron Fern Odası'ndaydı. Eski duvar kağıdını, altındaki yatağıın hissini, Hollow'la paylaştığı yastığıın kokusunu tanıdı. Kalbi beklemediğı bir rahatlamayla ırıpındı, Danann Evi'ne dair anıların hiç var olmadığı o yerin derinliklerine dalmayı diledi.

"Cylvan," diye mırıldandı küçük bir gülümsemeyle, gözlerini kapattı ve yastığa yaslandı. Cylvan'ın ağızı onunkine değerek cevap verdi. Burnundan nefes alan Saffron, boynunu uzatarak ona karşılık verdi ve tadının keyfini ırıardı. Bu bir rüya olmalıydı
-Güzel bir rüya. Mükemmel bir şey. Bir daha hiç uyanmamak anlamına gelse bile sonsuza dek orada kalmayı diledi.

"Ne yaptın, púca?"

Saffron gözlerini tekrar araladı, mükemmel insanı görecek kadar. Parmaklarını Cylvan'ın yüzünün yan taraflarında gezdirdi, ıenesinin, burnunun, dudaklarının şeklini takdir etti... Cylvan güneşte yaşamak için yaratılmış gibi görünüyordu. "Ben sadece... seni güvende tutmak istedim," diye nefes aldı. "Özür dilerim. I yapamazdım, yapamazdım... Ben sadece... sadece.."

Cylvan'ın ağızı tekrar onunkini buldu. Saffron onu öperken hayal kırıklığı midesini sarmış, ardından başarısızlığıının gerıekliğı bu tatlılığa bile nüfuz edebilecek kadar güçlü olduğı için vücuda batan melankoli. Uyanmak istemiyordu. O yere, o tavan arasına, ellerin sert, sözlerin acımasız olduğı ve biıilen kaderi kabul etmekten başka yapabileceğı hiçbir şeyin olmadığı yere geri dönmek istemiyordu. Artık savaşamazdı. Hiıbir şeyi kalmamıştı. O, yüksek fey efsanelerindeki diğerkahramanların ilahi merhameti için yaratılmamıştı.

"Özür dilerim," sözcükleri boğazında düğömlendi ve ardından Saffron'un gözlerinde yaşlar kabarıp kirpiklerinden taştı. Yanaklarını ıslattılar

bir anda. "Özür dilerim, özür dilerim, çok özür dilerim, çok işe yaramazım, tek bir şeyi bile doğru yapmadım-"

"Asche bana ne yaptığını söyledi."

Saffron burnunu çekti. Gözlerini silerek geri çekildi ve soru sorarcasına Cylvan'a baktı. Prensini gülümsemesi o kadar nazik, o kadar şefkatliydi ki, sessiz gözyaşlarının daha fazla dökülmesine neden oldu.

"Ormanda peri meyveleri arıyordun."

Saffron'un nefesi yutkunmaya çalıştığı bir hıçkırığa takıldı. Başını salladı, sonra Cylvan saçlarını gözlerinden çekerken daha fazla özür fısıldadı.

"Taran anılarını asla almadı, çünkü... bana ilaç vermek istediği meyveleri bulmayı kabul ettin. Onları ilk gün buldun ama yine de ona hiç söylemedin."

Saffron yine sefilce başını salladı.

"Taran'ın istediğini elde etmesi için... hafıza dizilerinizi araştırması gerekti."

Saffron tekrar yıkıldı ve kendisine hatırlatıldığı gibi Cylvan'ın göğsüne ağladı. Asla uyanamazdı. Ne yaptığını, yeterince zeki ve güçlü olmadığı için her şeyi nasıl mahvettiğini bilerek Cylvan'ın yüzüne bakamazdı. Değersiz-yararsız-küstah-bencil-kibirli-

"Ben de seni seviyorum, Saffron."

"Yapma," diye yalvardı. ", bunu söyleyemezsin..."

"Neden olmasın?" Cylvan, Saffron'un parmak eklemlerinin arkasını öperek usulca sordu. "Duymak istediğin bu değil miydi?"

Saffron, Cylvan'ın gözleriyle buluşmayı reddetti. Bu kelimelerin var olmadığı bir yere tekrar uyanacağını bilmek çok acımasızcaydı.

"Bunu hak etmiyorum," diye ağladı. "Sana yaptıklarımın sonra olmaz." "Bunu hak ediyorsun."

"Ama sen gerçek değilsin," diye ısrar etti Saffron. "Sen gerçek değilsin..."

Cylvan kıkırdadı. Saffron'un çenesinin altından bir parmağını kıvrarak ona bir öpücük verdi, ardından yanaklarındaki gözyaşlarının üzerine bir düzine daha koydu.

"Ben de senin kadar ."

Saffron tekrar tartışmaya çalıştı ama Cylvan dudaklarıyla kelimeleri çaldı. Tekrar ve tekrar, Saffron ona bir rüya olduğunu söylemeye çalıştığı her seferinde, Cylvan onu öpüp uzaklaştırdı.

"Ben gerçeğim," diye söz verdi. "Ve sen de öylesin. *Ve sen* de öylesin, tanrılar- tanrılara şükürler olsun, sen gerçeksin, seni hiç kaybetmedim..."

Saffron tekrar gözlerini sildi. Kalbi endişeyle çarptı ve başını çevirmeden önce Cylvan'ın gözlerini tuttu. Hafızasında sadece bir rüya olarak şekillenmesi gereken odaya bir an daha göz gezdirdi ama hatırladığından farklıydı.

Letty'nin ortak yatağı kitaplar ve kâğıt yığınlarıyla çevriliydi, sanki Hollow'la birlikte okumayı öğreniyormuş gibi alıştırma cümleleri karalanmıştı. Duvarlara yapıştırılmış büyülü bitkilerle ilgili notlar, kurumuş otlar, Taran'ın hafıza iplerinden farklı olarak düğümlenmiş uzun deniz yosunu telleri.

Saffron şaşkınlıkla tekrar burnunu çekti, önce gözlerini sonra burnunu sildi. Kaelar'ın onu tavan penceresinden atmadan hemen önce söylediklerini hatırladı ama Saffron her yerde Hollow'un ipuçlarını gördü ve bu da paniğini yeniden bastırdı. Sazlardan örülmüş saç bağları. Köşeye sıkıştırılmış uzun bir dal, yeni bir kılıç yontarken yakın zamanda katledilmiş odun. Altlarındaki yastık ve battaniyeler bile Hollow'un doğal kokusunu taşıyordu, eğer Kaelar'ın söylediği gibi gerçekten ölmüş olsaydı bu koku kaybolup .

Saffron hızla yan yatmış, başını eğik bir kolun üzerindeki ellerine dayamış olan Cylvan'a döndü. Saffron'un gözlerinin ardında yeşeren farkındalığı izlemek özellikle tatmin ediciymiş gibi gülümsedi.

Saffron kaşlarını çatarak burnunu tekrar sildi ve elini Cylvan'ın karnına koyarak hırıldamasına neden oldu.

"Sen gerçeksin," dedi çatlak bir sesle. "Ben... Ben rüya görmüyorum."

"Hayır," dedi Cylvan sonunda doğruldu ve parmaklarını karnının üzerinde yassılaştırmış parmaklarıyla iç içe geçirdi. "Bu bir rüya değil. Bu gerçek ve ben seni seviyorum."

Saffron kızardı ama arkasını dönemedi. Dudakları belirsizlik içinde hafifçe aralandı ve Cylvan onları öpmek için öne doğru oturdu. Saffron da onu öptü ve titreyen nefesini bırakmadan önce yüzünü daha da yaklaştırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldayarak cevap verdi. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim, ama-"

Cylvan onu tekrar öptü, sanki huzuru biraz daha uzatmak ister gibiydi. Saffron bu düşüncüyü benimsedi ve o anda rahatlamış bir gülümsemeyle Cylvan'ın yüzünü avuçladı. Üzerinde tek bir çatlak bile yoktu.

"Eias sana ne dedi?" Saffron sonunda soracak cesareti buldu. "Trende gördüğün şey -gerçek değildi, asla-"

"I..." Cylvan'ın sesi titredi. Saffron'un elini tutup öpmeden önce kaşlarını çatı. "Biliyorum Saffron, özür dilerim. Çok özür dilerim, bunun bir numara olduğunu bilmeliydim ama o an gerçekten..."

Daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi ve başını salladı. Saffron'un üzerine eğilen Cylvan bir kolunu yatağın altına sokarak Saffron'un deri çantasını çıkardı. İçini karıştırarak, Saffron'un Asche'nin Aon-adharcach süitinin dışında tuttuğu defter olarak tanıdığı siyah deri bir defter çıkardı.

"Asche... hem Eias hem de Magnin'in üzerinde takip tılsımları vardı. Görünüşe göre Connacht'ta garip davranmaları üzerine yerleştirmişler."

Saffron bu kez nefesini tutarak Cylvan'ın uzattığı defteri aldı. Defteri karıştırırken, içindeki yazılar ilgisini çekti, özensiz ve mürekkep sıçramış, sanki gözleri kapalıyken yazılmış gibi sayfalara tıktırılmıştı.

"Cazibeleri, yüksek sesle söylenen kelimeleri alıp bu sayfalara, buraya aktarabiliyor... gördüğünüz gibi mükemmel değil ve hiçbir yerde noktalama işareti yok, ama... anladınız siz."

Cylvan söz konusu sayfayı çevirdi ve okumaya başladığında Saffron'un midesi bulandı. Kimin ne dediğine dair hiçbir isim ya da tanımlama yoktu ama tahmin edebiliyordu.

taran ve beantighe'nin bu kadar iyi anlaştığını bilmek güzel, sizce de öyle değil mi?

Bunu sana söyleten nedir?

sürekli birbirleriyle çay içiyorlar ve yemin ederim beantighe'nin taran'ın odasına girdiğini birçok gece gördüm ki bu beni biraz kiskandiriyor çünkü taran'ın güvenmediği kişileri odasına davet etmesi alışılmadık bir durum

bazen ne hakkında konuştuklarını merak ediyorum ve bu da benim sözlerime dikkat etmemi gerektiriyor, biliyorsunuz ya beantighe arkamızdan tüm sırlarımızı paylaşıyorsa diye

bazen beantighe tarafından bir şeyi kabul etmek zorunda bırakıldığıma yemin ediyorum ve bunun sadece daha sonra taran ile paylaşabilmek için mi olduğunu merak ediyorum ha ha ha

Gerçekten Taran ve Beantighe'nin bu kadar yakın olduğunu mu düşünüyorsun?

Sanırım tahmin etmeme gerek yok, çoğu gece birbirleriyle eğlendiklerini duyduğuma bile eminim ki bu çok şaşırtıcı çünkü taran şimdiye kadar insanlara hiç ilgi göstermedi ama beantighe gerçekten özel bir şey olmalı, kaelar söz konusu olduğunda onu bu kadar korumasına şaşmamalı çünkü yatağını sıcak tutmak ve tüm sırlarımızı öğrenmek için onu tamamen kendine saklamak istiyor...

Saffron defteri çarparak kapattı. Neredeyse kusmak için yatağın kenarına yığılacaktı ama Cylvan önce defteri onun elinden aldı ve sanki artık görmek istemiyormuş gibi fırlatıp attı.

"Özür dilerim," Saffron başka ne diyeceğini bilemedi ve Cylvan'ı tekrar öpmeden önce başını salladı. "Bunların hiçbirisi doğru değil Cylvan, lütfen inan bana-"

"İnanıyorum," diye ısrar etti. "Buna hiçbir zaman tam olarak inanmadım Saffron, ama sadece kelimeleri duymak... ve sonra olduğunu düşündüğüm şeyi görmek... Morrigan'a dönmekte gerçekten ısrar etmene Taran'ın sebep olduğunu düşünerek aklımı kaçırdım. Benimle Kış Sarayı'na gelmeyi neden reddettiğini. Aptalcaydı, biliyorum aptalcaydı, doğrudan sana sormalıydım ama sanırım... elimde gerçekten hiçbir şey olmadığı düşüncesini kaldıramadım. Sen aslında başından beri Taran'ı tercih ederken, ben sana yaltaklanarak kendimi aptal yerine koymuşum. Taran'ın benden gerçekten her şeyimi aldığını, hatta seni bile, sen farkında bile değilken..." Saffron'u göğsüne çekti, kollarını Saffron'un sırtına doladı. "Ama... Seni hiç kaybetmedim."

"Beni hiç kaybetmedin," diye güvence verdi Saffron, karşılığında kollarını Cylvan'a doladı. "Seni asla terk etmedim, tıpkı bir zamanlar söz verdiğim gibi..."

"Oh, Tanrım..." Cylvan fısıldadı. "Tekrar söyle."

"Beni hiç kaybetmedin."

"Tekrar söyle."

"Beni hiç kaybetmedin!"

"Başka?"

Saffron kıkırdadı. "Seni hiç terk etmedim." "Ve?"

"Ve..." diye devam etti, tekrar gülümsemeden önce. Cylvan'ın alnına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Prens Cylvan dé Tuatha dé-ah!"

Cylvan aç ağzını Saffron'un omzuna gömdü ve Saffron yutulmanın eşiğindeyken bacaklarını tekmeleyerek ciyakladı. Ama ne kadar karşı koymaya çalışsa da, Cylvan'ın kavrayışı daha güçlüydü ve Saffron kahkahalarına engel olamadı.

"Söylemek istediğim daha çok şey var," diye homurdandı Cylvan. "Sana yapmak istediğim çok daha fazla şeyden bahsetmiyorum bile, ama..."

Kapının diğer tarafından sesler geliyordu.

"Zamanımız yok."

"Zaman yok mu?" Eğreltiotu Odası'nın kapısı çarparak açılırken Saffron sordu. Saffron ayağa fırladı, ardından Hollow diğer tarafta dururken daha fazla gözyaşına boğuldu. Battaniyelerden sıyrılıp Cylvan'ı uzaklaştıran Saffron kendini arkadaşının kollarına attı ve rahatlamış bir şekilde onun omzuna yaslanarak ağlamaya başladı. Bu, Letty köşeyi dönüp Saffron ve Hollow'u azarlayan çığlıklarla yatağa fırlatana kadar sürdü.

Sonra Güneş Işını ve Asche geldi, ama onlardan sonra en şaşırtıcı olanı, Letty'nin önlüğünü giyen ve altında hiçbir şey olmayan iki bacaklı Nimue'ydi. Boynunda kuru bir kamışla örülmüş deniz yosunundan bir zincir vardı.

Saffron'un değer verdiği herkes tamamen güvendedi.

FERN ODASI'NIN BU KADAR CESETLE DOLU OLDUĞU PEK SIK GÖRÜLMEZDİ. ASCHE SONUNDA

gıcırdayan pencereyi çarparak açtı ve içeri esinti girmesini sağladı, ama

Bu da sadece bir sürü perinin içeri dalıp Safran'ın her santimetresine saldırarak ikram ve ilgi talep etmesine izin verdi. Neredeyse tekrar ağlayacaktı, hepsini ne kadar özlediğini hiç fark etmemişti. Danann Evi'nde ona katılan üç kişi kümenin yanındaydı ve Cylvan'ı en çok seven Dewdrop doğrudan prensin siyah saçlarına yuva yapmaya başladı.

Diğerlerine göre Saffron iki gündür bir uyuyup bir uyanıyormuş. Eğreltiotu Odası'na kapatıldığı sırada olanları öğrenmek için kıpır kıpır etmişti.

Taran henüz Beantighe Köyü'nde Cylvan'ı aramaya gelmemişti.

Baba Yaga hâlâ Elluin tarafından tutuluyordu ama güvendeydi. Letty, Hollow ve Fleece, Cylvan ve Hollow onu sarhoş halde ilk ziyaret ettiklerinden beri her gün gizlice onu kontrol ediyorlardı.

Letty, Saffron'un yokluğunda Hollow'la birlikte okumayı öğrendiğini, aynı zamanda İpek ve Hector'la birlikte çalışarak sadece şifalı bitkiler değil, büyümlü bitkiler hakkında da daha fazla şey öğrendiklerini anlattı. Hatta İpek'le birlikte Saffron'un bacağından geriye kalanları ve Cylvan'ın emri altında uyurken buldukları diğer kesik ve sıyrıkları iyileştirmeye de yardım etmişlerdi. Profesör Adelard da bir noktada sohbeta dahil olmuştu ve Saffron kaçırdığı onca şeyi düşününce kıskançlık krizine girmekten kendini alamadı.

İkinci gün, bir kuzgun Cylvan'ı Beantighe Köyü'nde buldu. O ve Hollow, içinde bir izleme tılsımı olması ihtimaline karşı, taşıdığı mektubu açmadan önce ormana doğru yürüdüler. Bir izleme tılsımı yerine, Eias ve Magnin tarafından imzalanmış, opal mürekkeple yazılmış bir özür buldular. Cylvan'a göre opal mürekkeple yazılmış yalanlar güneşte kahverengiye dönerdi; bu yüzden Eias'ın sözlerinin hâlâ parıldıyor olması dürüst oldukları anlamına geliyordu. Saffron notu en az yüz kere okudu.

Diğerleri konuşurken, her seferinde düşüncelerini karıştıracak başka bir şey buluyordu.

Ekselansları: Yaptığım şey için duyduğum üzüntüyü asla tam olarak ifade edemeyeceğim. Sizi büyük bir tehlikeye attığımı biliyorum. Yemin ederim, gerçek isminizi Saffron'un hafıza dizilerinde gördüğüm halde Taran'a bildirmediğim. Ama hafızamda bir boşluk var. Sanırım benden almış olabilir ama nasıl bilmiyorum. Bunu yapamamalı bile.

Saffron: Affınızı hak etmiyorum ve bunu istemeyeceğim ama lütfen bana inanın, bir kez olsun anılarınızı araştırmak istemedim. Yaptıklarımın sonra buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama Taran'ın böyle acımasız bir şey isteyeceğini hiç düşünmemiştim. O gece bana komuta eden kişi birlikte büyüdüğüm kişi değil. Onun için mazeret üretmeyeceğim ama artık yanında olmak istediğim biri değil. Bizim güvenli olur olmaz Magnin'le birlikte buradan ayrılacağım. Artık Taran'ın çağrısına uymayacağım.

Benden istediğiniz bir şey varsa, bunu son derece ihtiyatlı bir şekilde yapacağım. Sebep olduğum acı için en azından bunu önerebilirim.

-Gentle Eias Lam.

Saffron'un kuşku duyması kolaydı ama Eias, Cylvan'la gidip gelmelerini Taran'ın asla aramaya gelmeyeceği kadar iyi bir sır olarak saklamıştı. Prense göre Magnin bile Cylvan' tam olarak nerede olduğunu biliyordu, çünkü en son

Cylvan Şenlik gecesini Asche'nin tılsımlı notlarını okuduğunda ne olduğunu anlamış ve eve döner dönmez Saffron'u Beantighe Köyü'ne götürmeye hazırlanıyordu.

Bu arada Saffron'un eskiz defterini ve Baba Yaga'nın grimoire'unu kütüphane harabelerinden getiren Günişığı olmuş, hatta Saffron'a peçe çemberinin alevlerden kurtulduğuna dair güvence vermiőt. Ancak Saffron ona yakında buradan geçip geçmeyeceğini sorduğunda Saffron sustu.

"Chandry mesajıma hiç cevap vermedi," dedi ama başka bir şey eklemedi. Saffron sormaktan daha iyisini biliyordu.

Daha sonra Saffron'un Morr gan ve Akik Ormanı haritasını kalabalık yatak odasının zeminine yayan Letty, Nimue, Asche, Hollow, Sunbeam, Cylvan ve Saffron, Sunbeam Cylvan'ın isteği  zerine Morr gan'ın kampüs bariyerinde deęiőiklik bulduğu tüm yerleri işaret ederken etrafta toplandılar.

"Taran, Cylvan'ın kaçmasını engellemeye çalışıyor," diye fısıldadı Saffron ama Güneş Işını başını salladı.

"Cylvan'a uyumlandığını sanmıyorum... insanlara uyumlandı. Bence Taran, Cylvan'ın *sensiz* gitmeyeceğini biliyor, Saffron. *Seni* içeri hapsetmeye çalıőıyorlar."

"O zaman Cylvan kendi başına gitmeli," diye araya girdi Hollow. "Saffron burada kalabilir. Onu saklayabiliriz."

"Bu senin için güvenli değil," diye karşı Saffron. "Taran Cylvan'ı istiyor ama Elluin de beni istiyor. Eğer burada saklandığımı düőünüyorsa... daha önce beni bulmak için Beantighe Köyü'n  yerle bir etmekle tehdit etmiőt, bunu tekrar yapmakta tereddüt edeceğini sanmıyorum. Avren'e gitmem benim için daha iyi olur, böylece sizi yalnız bırakır."

"*Seni* neden istiyor?" Letty kaşlarını çattı. Saffron yerini değiştirdi Oturdu.

"Ben... Baba Yaga'nın tutuklanmasının ve hala tutulmasının sebebiyim. Çünkü Elluin kurak büyü yapabildiğimi kanıtlamamı istiyor. Aksi takdirde, o..." Başını iki yana salladı. "Baba'yı resmen suçlayacak ve sonra... Beantighe Köyü'ndeki herkesi onunla komplo kurmakla suçlayacak. Onun istediğini yapmazsam herkes idam edilecek."

"Ne?" Cylvan tısladı, pençeleri Saffron'un kalçasına saplandı. eli oturdu. Saffron elini kendi elinin içine aldı ama Cylvan'ın gözlerine bakmadı. Çok utanmıştı.

"Ama..." Letty başını sallamadan önce söze başladı. "Baba Yaga'nın büyü yapabildiğini zaten biliyor. *Tüm* sütannelerin sihir yapabildiğini biliyor. Hector bana hepsinin birlikte büyü eğitimi aldığını söyledi... yani henannelerin. Hatta Elluin de aynı dönemde Morrígan'da öğrenciymiş ve insanların Beantigh'lere dönüştüğü dönemde müdire olmuş. Neden sadece *seni* istesin ki?"

"Çünkü... kırmızı peçeyi taktığımda onu utandıran bendim," diye iç geçirdi Saffron. "Ve hâlâ kurdu kimin kontrol ettiğini bulmaya çalışıyor, bu da müdire olarak onu kötü gösteriyor... ve eğer kurak büyü yapabildiğime dair kanıtı varsa, bana yakın olan herkesi araştırmak için her türlü hakka sahip olacak, hepiniz de dahil olmak üzere..."

Yanağında bir kas seğirmesi olan Cylvan'a baktı. Sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi kendini tutmaya çalışan bir kas. Saffron başını salladı.

"Cylvan'ı da araştıracaktır. Bence hâlâ kurdun arkasındaki kişinin o olduğuna gerçekten inanıyor; Taran ona düşündüğü gibi her şeyi anlatmadı..."

"Taran onun ne yaptığını biliyor mu?" Cylvan kesin bir ifadeyle sordu ve Saffron başını salladı.

"Bilmiyorum. Beni suçlamak için Danann Evi'ne geldiğinde, anılarımla alınmasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandı, bu yüzden öyle olmadığını varsayıyorum. Ama Kaelar da onunla birlikteydi, yani... belki de iki taraflı oynayan odur."

"Tabii ki Kaelar kuraklık denemelerine karışacak," diye tükürdü Cylvan, Saffron'un elini Saffron'un irkilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde sıkarak. "Ailesi bir grup gözden düşmüş kurak cadı avcısı - eğer kendi başına bir tane yakalayabilirse, onurunu geri kazanabilir ya da her neyse."

"*Daha fazla* insanın onun geceliğini suçlamamasına biraz şaşırdım. Nimue mırıldandı. "Bir geçmişi olduğunu düşünürsek."

Saffron'un nefesi kesildi. Ona dik dik bakmak istememişti ama Nimue kaşlarını çattı, sonra da Cylvan'ı savunmak için bir şeyler söylemesini istercesine gözlerini tehditkâr bir şekilde kıstı. Ama Saffron onların bilmediği bir şey biliyordu. Düşündüğünde midesini bulandıran bir şey.

"Hayır..." Saffron söze başladı ve Nimue sırtarak hemen itiraz etmek için ağzını açtı ama Saffron daha ısrarlı bir şekilde başını salladı. "Yani-evet, insanlar seni öldürenin Cylvan olduğunu düşünüyor Nimue, ama..."

"... Ama?" Sabırsızca sordu. Eğer kelimeler gözlerini devirebilseydi, onunki de devirirdi. Saffron dudağını ısırdı.

"Ben... Taran'ın yatağının altında hafıza iplikleri buldum. Onlara tanıklık edebilmek için bir büyü öğrendim. Onları araştırırsam, ona karşı kullanabileceğim bir şey bulabileceğimi düşündüm... ama onun yerine, arkadaşlarımızı nasıl öldürdüğünü gördüm... ve nasıl..."

Onu endişeyle izleyen Cylvan'a baktı. Saffron'un ağzı kurudu. Bunu nasıl söyleyeceğinden emin değildi.

"Öldüğü gece Glass'la kütüphanede buluşman gerekiyordu," diye fısıldadı ve Cylvan kaskatı kesildi. Nimue'nin burun delikleri rahatsızlıkla alevlendi, sanki o geceden bahsedilmesi onu bir anda öfkelenmişti

-Ama Saffron yine başını salladı ve sessizce onu dinlemesi için yalvardı. "O değildi, Nimue. Seni öldüren Cylvan değildi."

"Bu ne *cüret*, Saffron!" Nimue hırladı, onu yakalamak istercesine sarsıldı ama Letty onu tuttu. Saffron sefil bir şekilde onu izledi.

"Sana böyle söylediğim için üzgünüm ama Taran'ın hafızasında bunu gördüm. Prens gibi görünmek için kendini büyüledi, sonra da bilerek seni bulmaya gitti. Sanırım... Sanırım bunu yapmasını bir başkası istedi, annesi ya da bir başkası, ama... Cylvan'ı bir katil gibi göstermek için hepsi kasıtlıydı. *Evcilleştirilmesi* gereken biri gibi. Ve... işe yaradı."

Nimue'nin ifadesi öfkeyle çarpıldı, omuzları ağır, sert nefeslerle yükselip alçaldı ama hiçbir şey söylemedi. Tartışmaya, hatta Saffron'u yalancı ilan etmeye bile çalışmadı. Cylvan bile sessiz kaldı, sadece ona bakıyordu. Ama sonra yavaşça Asche'ye baktı, Asche'nin yüzünde de inançsız bir ifade vardı.

"Asche," dedi Cylvan zayıf bir sesle. "Hatırlıyor musun... Glass öldükten birkaç gün sonra bana ne demiştin?"

Tüm gözler dauralara çevrilmişti ama onların gözleri Cylvan'a kilitlenmişti. Solgunlaşmışlardı, ağızları açık kalmıştı.

"Yatak odanızın anahtarının kimde olduğunu sordum... çünkü eve geç geldiğinizi duydum. Ama sonra seni onu öldürmekle suçladıklarında, bunun sen olamayacağını biliyordum, çünkü sahilde olmalıydın..."

Cylvan başını salladı. "O zaman..." diye fısıldadı. "Partiden hemen sonra gerçekten eve gittim... Çok sarhoş olmadım... Olmadım... Olmadım..."

Sonunda Nimue'nin gözleriyle karşılaştı. Hava ağırlaştı.

"Seni gerçekten öldürdü," diye mırıldandı Cylvan. Nimue dişlerini birbirine geçirdi ama yine de bir şey söylemedi. "Taran seni gerçekten öldürdü dostum... beni kana susamış göstermek için. Beni saklanmaya zorlamak için, beni kendi tarafına çekmek için, itibarımı arttırmaya yardım edeceğini vaat ederek..."

"Ama sen yine de evlenme teklif etmedin, o da beantighlerden vahşi peri meyveleri istemeye başladı," diye nazıkçe ekledi Saffron. Bunu diğerlerinin de duymasını istiyordu. "Beantighler onları getiremeyince, onları öldürdü."

"Kurt Taran," diye onayladı Asche ve Saffron onların Günişığı'nın gözleriyle nasıl buluştuğunu gördü. Çenesi büküldü. "Ben de gördüm. Sadece kontrol etmekle kalmıyor, kendisi de o."

"Bu imkânsız," diye fısıldadı Güneş Işını ama Asche'nin bakışlarını kaçırmadı. Bunu bir yüzleşmeden çok bir şaşkınlık ifadesi olarak söylemişti.

"Herkes onun ve ailesinin kül rengi olduğunu düşünüyor," diye onayladı Saffron ve Güneş Işını ona baktı. "Öyleler ama bunu taklit etmek için Proserpina'nın Gümüşünü kullanıyorlar. Taran da farklı değil. Kurda dönüşmek için Kral Clymeus'un zengin kemik küllerini kullanıyor, bu yüzden
_."

"Kurt kral," dedi Güneş Işını kaşlarını kaldırarak. "Beannighe sürekli şöyle diyordu..."

"Taran'ın daha önce hiç gösterişli gümüş kullandığını görmemiştim," diye ekledi Cylvan ortak bir güvensizlikle. Sanki bu tür suçlamalara karşı Taran'ı savunmak için eğitilmiş gibi refleksif görünüyordu.

"... Çünkü bu onun kemiklerinde var, Cylvan," diye fısıldadı Saffron, elini sıkarak. "Benim gerdanlığım ya da kelepçelerim gibi *taktığı* bir şey değil. Bu sayede fiziksel olarak kurda dönüşebiliyor ve kendini büyüleyebiliyor... kendi bedeniyle ilgili şeyler. Ama zorlayamaz. Hafıza ipliklerini manipüle edebileceğini de düşünmemiştim,

Eias'ın mektubunda söylediği gibi, ama... yönelik zenginlik gerektiren bir Şey yapamayacağını biliyorum."

Cylvan uzun bir süre ona baktı ve sonra sanki her Şey çok fazlaymıŐ gibi ayağa kalktı. Odada volta attı, parmaklarını boynunun arkasında birbirine geçirerek sırtını ezen Şeyi aradı.

"... Kahretsin," derken sesi çatladı ve ellerini yüzüne götürdü.

"Lanet olsun, lanet olsun... Tanrım..."

"Onu ldreceğim," Nimue'nin sözleri sertti ama yüksek sesle söylediğinde, göğsüne tekme yemiş gibi nefessiz kalmıştı. "Onu öldüreceğim, beni kullandığı için -beni düŐündürdüđü için- ve seni incittiği için o lanet pii öldüreceğim..."

Ayağa fırlayıp odadan koşarak çıkmadan önce yüz ifadesi biraz daha değişti. Cylvan peşinden gitti, Letty de aceleyle onu takip etti ve diğerlerini sessizlik içinde bıraktı.

BASİTLİK

Öğleden sonra ve akşamın geri kalanında

Morrígan Akademisi'nden kaçmanın olası yollarının bir listesini derledi. Saffron, böyle bir listenin Cylvan'ın el yazısındaki gelişmeye ilk kez şahit olduğu an olmasından nefret ediyordu.

> Kampüsten çıkmanın diğer yolları cazip değil; ormanın daha kalın kısımlarından. Dağların üzerinden.

> Cylvan bizi .

> Beantighe Ostara gecesi (yarın) yola çıkın, belki gelen ve giden kalabalığın geri kalanıyla birlikte geçebilirsiniz.

Avren'e vardıkları anda, Cylvan her şeyden önce Baba Yaga'nın serbest bırakılmasını ve Elluin'in görevden alınmasını isteyecekti. Sonra Taran'ı krallarla görüşecekti.

Ona göre, Taran'ın vücudunda Kral Clymeus'un kemik külünün bulunduğunu kanıtlayabilirlerse, bu mac Dela-mac Delbaith ailesi üzerinde kara bir leke bırakmaya yetecek bir skandal olurdu. Görünüşe göre, bir cesede saygısızlık etmek, üstelik cesedin parçalarını korumak, özellikle de cenaze törenlerini gerçekleştirdikten sonra, *özellikle de* Avren'deki goblen salonu için tam bir canlı goblen alınıp dokunduktan sonra-

neredeyse kraliyet ailesinin bir üyesine benzemek için kendini büyülemek kadar ağır bir suçtu. Bir cinayet işlemek ve adlarını lekelemek için, daha az değil.

Ne de olsa Saffron tamamen başarısız olmamıştı. Ne de olsa Taran'ın ipleri tam da ihtiyacı olan şeyi içeriyordu. Ne de olsa zamanını boşa harcamamıştı. O ve Cylvan boşuna acı çekmemişti.

Taran, Taran'ın tüm ailesi, Saffron'un öğrendikleri yüzünden mahvolacaktı. Ve artık Taran'ın özel hafıza ipliklerine sahip olmasa da, onlara bizzat şahit olması, kanıt olarak kullanılabilecek kendi ipliklerini yarattı.

Taran'ın onları kendi zihninden söküp yatağının altına saklamasına şaşmamalı. Ev işleri için görevlendirdiği ev canavarını asla hafife almamalıydı.

Ama Saffron *çok basit* olan hiçbir gerçeği kabul etmemeyi öğrenmişti. Bir daha asla bu kadar *basit* bir şeyin kurbanı olmasına izin vermeyecekti. Eğer *basit* bir şeyle ilerleyeceklerse, her ihtimale karşı ek bir koruma sağlandığından emin olacaktı. Cylvan'ı koruma şansını yine fazla kibirli olduğu için kaybetmeyecekti.

BABA'DA SAFFRON'UN SEÇTİĞİ BÜYÜNÜN YANINDA ÇİZİLEN BİR HARITAYI TAKIP EDEREK Yaga'nın büyü kitabı, o ve Cylvan harabelerin çit hattında bir mola buldular ve el ele geçtiler. Cylvan demir hastalığı için Asche'nin dokuma bileziğini takmıştı ama yine de şikâyet etti. Geçitten kurtulduklarında Saffron ondan biraz büyü yapmasını ve bariyeri test etmesini istedi ve Cylvan küçük bir bora çağırarak Saffron'un gömleğini neredeyse kafasının üzerinden uçuracaktı. Bu Saffron'u güldürdü, Cylvan'ı çimlere itti ve vahşi bir fey lordu tarafından kovalanırken ağaçların arasında koşmaya başladı.

Harabelerin kuzeyine kadar, ağaçların arasında büyümüş patikalarda dolaştılar ve Morrigan'ın ana kampüsündeki hiçbir şeye benzemeyen yıkık dökük yapılara rastladılar. Her bir taş bina kabuğunu merakla inceleyerek, her birinin ne olabileceğini yüksek sesle merak ettiler; Saffron Cylvan'a mahzende gördüğü her şeyi anlattıktan sonra, oraya gitmiş olabilecek insan öğrenciler hakkında hikayeler uydurdular; her garip böcek, semender veya kurbağa olduğunda birbirlerine seslendiler; kuşlar ıslık çaldığında ıslık çaldılar ve kimin yanıt alabileceğini görmeye çalıştılar; Saffron Cylvan'a çiğnemesi için güvenli mantarları ve yabani naneleri gösterdi.

Cylvan dil, dilbilim, kadim büyü, büyü ve din arasındaki ilişki, bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğu hakkında uzun monologlara devam etti ve Saffron, Cylvan'ı kitaplara şerh düşmeye, tabu büyüleri araştırmaya iten şeyin kökenini duyduğunu fark ederek her kelimeyi içine atmak istedi. Özellikle de Cylvan'ın ara sıra insan dünyasına gidip o taraftaki teolojiler ve dinler hakkında bilgi edinme hikâyeleri onu büyülemişti, ne zaman birisinin onun fey formunu fark edip onu *cehennemden* gelen bir *şeytan* olmakla suçladığından ve *şeytan çıkarmaya* çalıştığından bahsetse gülmekten kendini alamıyordu.

Sadece Baba'nın çay fincanı çemberlerinin değil, Danann Evi'nin etrafındaki feda işaretlerinin de dili olduğundan ve insan dilinin Alvish ile nasıl benzer dilsel kökleri paylaştığından bahsettiler. Cylvan'ın gözlerinin Saffron'un yaptığı her heyecanlı katkı ile parlaması Saffron'un kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Saffron ne zaman Cylvan'a bilmediği bir şey öğretse ve Cylvan Saffron'a parlayan bir merak ve gururla baksa, Saffron neredeyse eriyordu. Cylvan bu takıntısını başka biriyle hiç bu kadar rahat konuşabilmiş miydi?

Her Şey çok basitti. Saffron buna sonsuza dek devam edebilmeyi diledi. Sadece iki hayalet.  zg rce... yaşıyorlardı.

Neredeyse bitmişti. Neredeyse bitmişti ve sonra Cylvan ve o günlerinin geri kalanını birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkararak geirebilirlerdi. Tıpkı Connacht'ta birbirlerine söz verdikleri gibi, birilerinin gelip onları bulmasından endişe etmeden yaŐayacaklardı.  zg rce, mutlu bir Şekilde, semenderleri kovalarken ve kuŐlara ıslık çalarken antik kalıntıları aramak için ormanda dolaŐarak yaşamak.

Beantighe Ostara güneş battığında baŐlardı. İnsanlar bahar ekinoksunu kendileri için kutlar, feyler ise ertesı gece mevsimin dönüŐüne hazırlanırdı.

Saffron, Cylvan ve Asche kutlamaların ortasında kaçacaklardı. Daha fazlası arasında Avren'e varacaklardı. Ayın altında saklanan Saffron, sezonun bir sonraki Cylvan'la el ele girecek ve umarız onu bir daha asla bırakmak zorunda kalmayacaktı.

RİTÜEL

Sonunda bir patikanın sonunda küçük bir açıklığa rastladım, Saffron aradıkları tören alanına bakarken nefesi kesildi. Cylvan'a gelmesi için seslenen prens, bir rüzgârla onun yanına indi, sıırttı ve heyecanla Saffron'u yakaladı. Yedi yassı taştan oluşan dairesel bir hendek Cylvan'ın boyunun iki katı yüksekliğindeydi, ortasındaki kalın çimen halısıyla uyumlu yemyeşil yosunlarla kaplıydı, yemyeşil bir çayırdaki kar taneleri gibi küçük beyaz çiçeklerle beneklenmişti.

Çantasından kitabı çıkaran Saffron, dikili taşlara yaklaştıklarında büyüünün adımlarını yeniden öğrendi. Cylvan elini en yakınındakinin önünde gezdirdi ve büyüler daha incelikli hale gelmeden önce taş çemberlerin perdenin içinden geçen ilk kasıtlı geçişler olduğunun düşünüldüğünden yüksek sesle bahsetti. Saffron, Gece Prensi'nin kadim yapıyı takdir etmesine gülümseyerek durakladı, ta ki Cylvan ona alaycı bir bakış fırlatana kadar.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Yok bir şey, sadece... çocukken, yüksek feyler hakkında istediğimden fazlasını bilmeden önce... ormanda gezerken ormanın kadim kralıyla tanışmayı hayal ederdim."

"O zaman senin için bir rüyanın gerçekleşmesi olmalıyım."

Saffron güldü, Cylvan onu kucaklayıp öpünce gülmesi kesildi, sonra ilk adımın ne olduğunu sordu. Cylvan onu tek kolunda çemberin içine taşıırken Saffron sayfayı karıştırdı.

"Burası gerçek ismimi çaldırmak için kesinlikle çok güzel bir yere benziyor," diye devam etti Cylvan, botunun burnunu çimlere sokarak.

Safran içini çekti ve Baba'nın eski el yazısının her ayrıntısını ezberlemek için son bir çabayla sayfayı tekrar çevirdi. *Gerçek bir isimle köprü kurma (üvez cadı)*. Açıklamaya göre, Saffron'un Cylvan'ın gerçek adının avantajlarından yararlanmasını ve aynı zamanda bunu ona karşı kullanabilecek diğer tek kişi olmasını sağlayacak bir büyü. Baba'nın büyüüne göre, yaşayan bir koruyucu yüzük gibi.

Hatta bir adımda '*elini partnerinin göğsüne götürüp sonra kendi göğsüne bastırmak*' bile tarif ediliyordu ve Saffron bunun tıpkı beannighe'nin Revel'in dışındaki ormanda fey lorduna ya da ondan sonra Kaelar'a saldırıp gerçek isimlerini yüksek sesle okuduğu zamanki gibi olduğunu fark etti. Saffron bu isimleri kendisine almak için bir nedeni olmadığından emindi, bu yüzden hareketi asla tamamlamadı ama Saffron kaçınılmaz olarak elinde tuttuğu ismin gitmesine izin vermeyecekti.

"Büyünün zirvesini başlatmanın üç yolu var," diye yüksek sesle okudu Saffron, hâlâ Cylvan'ın kolunun kıvrımına tünemiş ve boynuzlarını kitap desteği olarak kullanıyordu. "Bu bizim tercih ettiğimiz duygusal doruk yöntemine bağlı -cinsel, fiziksel ya da metafiziksel."

"Bu kesinlikle seni becermemi istediğin en yaratıcı yol."

Saffron tekrar güldü ve aniden Cylvan'ın omzuna atıldı. Cylvan boştaki eliyle kitabı Saffron'un elinden çekip aldı ve çemberin dışına fırlattı, ardından çantasını ve ayakkabılarını fırlattı, Saffron ise kıpırdanmaya ve bacaklarını tekmelemeye devam etti.

Yeşil haliya ve beyaz çiçeklere doğru savrulan Saffron, Cylvan ellerini tutup parmak eklemlerinin arkasını öperken daha fazla kahkahayla sarsıldı.

"Ben bu ormanın peri kralıyım," dedi alçak ve şehvetli bir sesle, Saffron'un bileklerini birbirine kenetleyip başının üzerindeki çimenlere bastırarak. "Ve adıma sahip çıkacak kurak bir cadı arıyordum. O kişi sen misin?"

Saffron gülümsedi, sonra bir el gömleğinin altından kayarak karnını gıdıklayınca kıkırdadı.

"bir peri kralı arıyordum. Şu andan itibaren tüm dileklerimi yerine getirirsen, benden ne istersen yapabilirim."

"Benden ne diliyorsun?" Cylvan, Saffron'un tişörtünü yukarı iterek karnına doğru bir öpücük kondurdu ve Saffron'un eğlencesi küçük soluklara dönüştü.

"Keşke..." Yutkundu, sırtını kamburlaştırdı ve başını arkaya yasladı. "Keşke... bir daha asla senden ayrı kalmasaydım."

"Bunu dileme," diye karşı çıktı Cylvan, dili Saffron'un meme uçlarından birini buldu ve Saffron'un titremesine neden oldu. "Bunu sana özgürce vereceğim."

"Tek istediğim bu, Cylvan."

Cylvan'ın elleri Saffron'ın belinin iç kıvrımına bastırdı ve kalçalarını yukarı çekerek uyluklarının üst kısımlarına yasladı. Saffron'un sırtını kıvrarak bacaklarını Cylvan'ın arasına girmesi için açtı ve Saffron nefesini tutabilmek için mücadele etmek zorunda kaldı.

"O zaman vereceğim," diye söz verdi. "İsmime sahip olduğunda, sadece sen emredersen ayrı kalacağız."

"Seni benim yapacağım," diye nefes aldı Saffron. "Gece ya da gündüz, ormanın kralı benim."

"O zaman öyle yap," dedi Cylvan onu tekrar öptü ve Saffron, Cylvan'ı sırt üstü çevirip karnına oturtmak için itmeden önce onu içine çekti. Cylvan'ın nefesi kesilmiş, yüzü kızarmış, koyu renk saçları

arkasına doğru yayıldı. Her bir telin arasından siyah boya darbeleri gibi zengin otlar ve beyaz çiçekler fışkırıyordu ve Saffron bu canlı tabloyu sonsuza dek sadece kendisi için saklamak üzere ezberlemek istiyordu.

Ellerini Cylvan'ın göğsüne yaslayarak, söz vererek tekrar gülümsedi.

"Seni sadece benim yapacağım."

Gözlerini kapatarak büyüünün adımlarını hatırladı. Her ayrıntıyı ezberlemişti, öyle ki gerekirse her kelimeyi ezbere söyleyebilirdi.

Aşırı büyümüş çemberdeki bitki yaşamının ağır, nemli kokusunu içine çekerek, aşinalığında rahatlık aradı. Ağaçların arasında gizlenmiş, vahşi feyler, wispler, ruhlar ve hatta orada zaten ikamet eden yaşlı orman tanrıları dışında bulunamayacakları bir yerin rahatlığını. Saffron'un kullandığı büyüü bilebilecek, araya girmemek için mesafelerini koruyacak kadim yaratıklar.

"Beni soyacak mısınız, majesteleri?"

Cylvan'ın elleri başka bir tahrik olmaksızın hareket etti ve Saffron'unkiler de ona uydu. Cylvan'ın boynunun dibindeki ipi çözen Saffron, onu Cylvan'ın başının üzerinden çekti. Cylvan'ın elleri Saffron'ın gömleğinin düğmelerini çözdü. Pantolonları çözdü, hosenleri, sütyenleri çıkardı, Saffron'un, taşların arasında çırılçıplak oturdukları anda ağzını fey kralının her santimine yerleştirmekten kendini alıkoyması neredeyse imkânsızdı. Cylvan'ın da aynı duyguları paylaştığı belliydi; parmakları Saffron'ın kalçalarının derisine gömülürken homurdanarak çimlerin üzerine yığıldı.

Cylvan'ın başının üzerinde uzun uzun uzanan Saffron, içinde hâlâ bir dala bağlı olan bir avuç kırmızı üvez meyvesi bulunan çantasına uzandı. Cylvan havada asılı Saffron'un göğsünün ortasını öpmekten kendini alamadı ve Saffron'un kıkırdamasına ve onu azarlamasına neden oldu.

Bir salkım böğürtlen koparan Saffron, onu merakla izleyen prensine gülümsedi. Saffron dayanamadı ve onu son bir kez öpmek için öne doğru eğildi.

"Beni bir daha öpme," diye nefes aldı uzaklaşırken. "Dilinin yanmasını istemiyorsan tabii."

"Daha kötüsü için daha fazlasını yaparım," diye söz verdi Cylvan, meyveleri ağzına götürmeden önce Saffron'un sırtına neden oldu. Çiğnerken sopanın ucuyla prensin yattığı yerin etrafına bir daire çizdi ve en son kuluçka işaretini ekledi. Grimoire'a göre bunun fiziksel bir işaret olması gerekmiyordu; niyet tek başına yeterliydi.

"Bir çağrı yüzüğü," diye açıkladı giderken, Baba'nın notlarını tekrarlayarak. "Büyüyü bize çağırmak için."

İlk dairenin içine ikinci bir daire çizdi.

"İlkine karşı çarpışacak bir çağrışım halkası, merkezde kendimiz olmak üzere içte ve dışta doğal bir değişim oluşturuyor."

Cylvan'ın başının tepesinin arkasında, ilk ikisiyle örtüşen üçüncü bir daire.

"Zenginlik tacında, kısmen içeride ve kısmen dışarıda olan soyut bir şapka."

Saffron ince üvez dalını kendi halkası şeklinde örerek saçlarına yerleştirdi.

"Kuraklığın tacında, kısmen içinde ve kısmen dışında somut bir şapel."

Cylvan'ın elleri Saffron'ın tenine yapıştığı yerde büzüştü ve Saffron neredeyse dikkatini kaybediyordu, biraz kıkırdadı ve sabırsız peri kralını çimlere geri bastırdı. Elini orada bırakarak, beannighe'nin çok yaklaşan yüksek feylerden gerçek isimleri çaldığını gördüğü Cylvan'ın göğsünün ortasına düz bir şekilde yerleştirdi. Cylvan'ın kendi yaşadığı yer, Saffron'un kendisine alacağı isim

Taran gibi insanlara karşı korumak için. Tam olarak geis'lerinin şartlarına göre değildi ama yeterli olacaktı.

Ama sonra talebin ağırlığı ciğerlerini sıkıştırdı Saffron tereddüt etti. Ya başarısız olursa? Ya bunu doğru bir şekilde yapamaz ve egosunun sağlıklı düşünmesinin önüne geçmesine izin verirse? Sadece oyun oynayarak zaman mı kaybediyorlardı?

Ya yine umutlanırsa ve yanıldığı kanıtlanırsa? "Devam et o zaman, benim kurak cadım," diye ısrar etti Cylvan sanki Saffron'un tereddüdü, ama bu Saffron'un sinirlerini yatıştırmadı. Cylvan bunu fark etti ve Saffron'un yanağını okşamak için elini uzatırken yüz ifadesi yumuşadı. "Ne oldu, púca?"

"Ya yapamazsam?" Zayıfça sordu. "Ya yanlış yaparsam ve işe yaramazsa? Ya Taran gelirse-"

Cylvan onu bir öpücüğün içine çekti ve Saffron ona karşı titredi. Hafifçe geri çekilerek gözlerini kapattı ve başını salladı ama Cylvan sadece saçındaki üvez tacını düzeltti.

"Sana güveniyorum," diye söz verdi. "Bu sefer işe yaramasa bile, başarısız olmadın. Yaptığın her şey hayret verici. Çözene kadar tekrar tekrar başka bir büyü deneyeceğiz. Hiç kimse, özellikle de ben, bütün bir tabu büyü sistemini tek başına öğrenip ustalaşmanı bekleyemez..."

Saffron yüzünü buruşturdu. Ellerini tekrar Cylvan'ın göğsüne bastırdı.

"İşi gerçekten berbat edersem yine böyle hissedecek misin? Ya seni bir kurbağaya dönüştürürsem?"

"Her kurak cadının bir tanıdığı ihtiyacı vardır," diye güvence verdi Cylvan. Saffron sırtıttı, sonra başını salladı.

"Pekala, ben söyleyene kadar beni bir daha öpme."

"Ribbit."

Gözlerini kapatan Saffron, ellerini Cylvan'ın gövdesinde gezdirerek üvez demirinin tadını ağızda ve bedeninde yeniden aradı. Altında

Prens dramatik bir şekilde kıvrandı ve nefesi kesildi, lanetlenmek için yalvardı, elleri Saffron'un belini buldu.

Altında kısıtılmış yakışıklı fey prensine bakan Saffron kendi kendine gülümsedi. Parmaklarındaki böğürtlenlerden kalanları yalayarak, dili uçlarında gezinirken Cylvan'ın gözleriyle karşılaştı ve Cylvan'ın kasları gerildi. Tırnakları Saffron'un beline daha da gömüldü.

İşe yaramasa bile... Saffron başarısız olmayacaktı.

Cevapları birlikte aramaya devam edeceklerdi. Her zaman birlikte.

"Söyle bana... eğer acıyorsa," diye nefes aldı Saffron. Cylvan'ın başının üzerine uzanarak, elini Cylvan'ın tacının en tepesinde, en güneydeki işarette çimlere bastırdı. Gözlerini kapatarak nefesini tuttu -Ve o sabah Berry'yi kurtarmaya çalıştığı Cottage Wicklow'un mutfağında Baba Yaga'nın ona söylediklerini hatırladı.

Yaraları kendinize çağırın. Yarılmayacaksınız ama doğru yaparsanız bunu hissedeceksiniz.

Cylvan'ın yaralarını iyileştirmek için değil, isminin gücünü emmek için oradaydı. Kurak büyü tarafından verilen, tıpkı onunki gibi kurak eller tarafından oraya yerleştirilen bir isim. Henüz nasıl çalıştığını, ne zaman verildiğini ya da kim tarafından verildiğini bilmiyordu ama Saffron onu alacak ve Cylvan onu geri alacaktı. İsim Saffron'un olana kadar, onu yerleştiren büyü Cylvan'ın olana kadar, *Sybil* ismi sadece Saffron'un sesine, Cylvan'ın sesine cevap verene kadar gidip geldi. Paylaşılan bir kırılganlık, paylaşılan bir koruma. Ortak bir isim.

Saffron, Berry ile arasındaki yaraları geçtiği zamankinden farklı olarak bir değişim hissetti. Güneşte bırakılmış köpüklü şarap gibi sıcak ve karıncalı bir şey. Tatlı ve rahatlatıcı, beklediğinden daha tanıdık bir his - ama belki de hissetmesi gerekiyordu

Cylvan'ın her parçasını tanımak için o kadar zaman harcadıktan sonra bunun hoş bir duygu olacağını biliyordu. Daha sonra onun zenginliğini deneyimlemek, birbirlerini korumak uğruna büyülerini birbirlerine karıştırmak - bu sadece ezberlenmesi gereken başka bir yakınlıktı.

"Oh-mm, Saffron," diye iç geçirdi Cylvan, sanki o da bunu hissediyormuş gibi ve

Saffron sisin içinden gülümsedi.

Ancak beklenmedik bir buz kütlesi göğsüne saplandığında, Saffron şaşkın bir çığlıkla öne doğru eğildi. Cylvan onun adını haykırdı ama Saffron kıpırdamadı, saç çizgisinden bir ter çizgisi damlarken elini göğsüne bastırdı. Kalbi duracakmış gibi hissediyordu, sıkın ve bükün iki elin arasında sıkışmış, kaburgalarını, göğüs kafesini ateşe vermişti.

Zorlanarak gözlerini Cylvan'ın göğsüne çevirdi ama

-Hiçbir şey yoktu. Cylvan bile bunu hissetmiyor gibi görünüyordu, gözleri endişeyle açılmıştı. Saffron dişlerini sıkarak başını salladı, onun endişelenmesini istemiyordu.

Buz kısa süre sonra yerini sığağa, o da yerini uyuşukluğa bıraktı ve kalbi ile kasları üzerindeki korkunç baskı nefes alabileceği kadar azaldı. Saffron titreyen bir solukla iki elini de çekti ve Cylvan'ın göğsüne baktı. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi ama sonra Cylvan'ın parmakları Saffron'inkinin ortasını çizmek için yukarı doğru hareket etti ve Saffron'ın gözleri de onu takip ederek daha önce orada olmayan bir izin soluk kalıntıları gördü. Taran'ın hafıza iplerini sağlam tutan düğümlere benzemeyen, birbirinin içine girip çıkan çizgiler. Bu Cylvan'ın Saffron'un tenine kazınmış gerçek adı mıydı?

Saffron önce gülümsedi, sonra kıkırdadı, sonra histerik bir kahkaha patlattı, Cylvan kollarını açtığında daha büyük bir sevinçle çığlık attı

dışarı çıktı ve vücutlarını birbirine kilitledi. Cylvan dönerek Saffron'u sırt üstü çimlerin üzerine fırlattı.

Neşeli çığlıklarını kesen Cylvan onu sert, kaba ve talepkâr bir şekilde öptü ve Saffron'un nefesini kesti.

Prens dua eder gibi, "Siz daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyorsunuz," dedi. "Saffron - cadım - sana tapmama izin ver."

Saffron soluk soluğa gülümsedi, Cylvan'ın ağzıyla tekrar buluştu ve onun altında kıvrandı.

"Aramızdaki bağı düzeltmek için duygusal bir doruk noktasını paylaşmalıyız." Cylvan karanlık bir şekilde gülümseyip bir elini Saffron'un bacaklarının arasına kaydırmadan ve keskin bir ses çıkaracak şekilde okşamadan önce kelimeleri ancak söyleyebildi.

"Memnuniyetle," diye alçak bir sesle kabul etti. "Bu bağın ölümde bile ölümsüzleşmesini sağlayacağım."

Kollarını Cylvan'ın boynuna dolayan Saffron, prensi tekrar sırt üstü yatırdı. Ağzını Cylvan'ın çenesinden boynuna, göğsüne ve karnına doğru ilerleterek Cylvan'ın uzun aletinin dibini buldu. Saffron gözlerini kapatıp gülümserken, Cylvan ona *yasak beantighe-witch* gibi şeyler söylüyor ve kalçaları arzu içinde yuvarlanırken parmaklarını Saffron'un saçlarında düğümlüyordu.

Saffron iki parmağını ıslatacak kadar uzaklaştı, sonra ağzı ve dili tekrar Cylvan'ın uzunluğunun ucunu buldu ve yapabildiği kadar alay etti. Elini kendi kalçalarının arasına uzattı, ıslak parmakları kıvrıldı ve içeri bastırdı ve Cylvan'ın boğazının arkasındaki sertliğine karşı inledi.

"Siktir, Saffron-!" Saffron'un başı kıpırdayınca Cylvan'ın nefesi kesildi, dili ucunda kıvrıldı ve Cylvan'ın yakışıklı yüzündeki ezilmişlik ifadesini takdir etmek için gözlerini araladı. Saffron onun kırıldığını görmek istiyordu.

Her zaman çok soğukkanlı olan ormanın kralı, fey prensi üzerinde yeni ve tam bir kontrol.

Cylvan parmaklarını Saffron'un saçlarında dolaştırdı, ardından kabaca çekerek tekrar Cylvan'ın ağzıyla buluştu. Dizlerinin üzerinde hareket eden Saffron, Cylvan'ın kalçalarını kavradı, bir irkilemeyle ve nefes nefese kalarak onun üzerinde gevşedi. Öne doğru eğilip nefesini tutmaya çalışırken Cylvan'ın omzuna doğru yığıldı, Cylvan'ın ereksiyonu içeride kendini hafifletirken haydut eller kıcının her iki yanına doğru kaydı.

"Acele etmene gerek yok." Cylvan'ın samimiyeti oyunun içine sızarak Saffron'un boynunun kenarına nazik bir öpücük kondurdu. "Acıyor mu?"

"Ben sadece... seni istiyorum," diye ürperdi Saffron.

"Her parçam sana ait," diye söz verdi Cylvan, Saffron'u tekrar öperek ve kendini içine sokarak. Saffron keskin bir nefes alarak başını geriye attı. "Ve sen de bana aitsin. Her kelimen, her sesin. Tüm sihrini, kurnazlığını kralına borçlusun."

Saffron belirsiz bir şekilde güldü, ellerini Cylvan'ın omuzlarına koydu ve kalçalarını hareket ettirirken gülümsedi. Cylvan'ı daha derine bastırarak sırtını döndü, bacaklarını esnetti ve Cylvan'ın zevkten nefesini kesmesine ve küfretmesine neden olan tüm şekillerde onu içeri ve dışarı aldı. Elleri Saffron'un uyluklarını, kalçalarını, belini kavradı, sanki Saffron'un onu ezici bir şekilde sürmesine karşı kendini sabitleyecek bir yer bulmaya çalışıyordu.

"Peki senin neyin bana ait?" Saffron tekrar gülümseyerek sordu, Cylvan'ın dudakları aralandı, konuşma yetisini kaybederken gözleri kapandı. Saffron'un elleri Cylvan'ın göğsünü buldu, mücevherleriyle oynadı, boğazının ortasını öptü. "Bir keresinde bana krallığını teklif etmiştin ama güç, toprak ya da bir başkasının benden alabileceği herhangi bir şey umurumda değil."

"Her şeye sahip olabilirsin," diye nefes aldı Cylvan, nefes almakta zorlanırken yüz ifadesi aydınlanıyordu. "İstediğin her şey

Senin, Saffron."

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi Saffron usulca gülerek ve Cylvan'ın çenesinin altını öptü. "Sadece sen, sadece sen. Senin her parçanı. Adın, sesin, bedeninin, ellerin... bağlılığın."

"*Kahretsin*, evet," diye boğuldu Cylvan ve Saffron sırtı - aniden kolunun kıvrımından tutulup sırt üstü çevrilmeden önce. Cylvan, Saffron'un bileklerini bir eliyle kavrayıp başının üzerinde sabitleyerek onu neredeyse ikiye büktü.

Derin ve acımasız hamlelerle kendini kabzasına kadar sokan Saffron her nefeste öğürüyordu. İç organlarının her kıvrılışında Cylvan'ın omuzlarını zayıfça kavradı, tırnakları deriyi sürükledi ve geride izler bıraktı.

"Bana söz ver," dedi Cylvan yakınına eğilip kendini olabildiğince derine iterek ve Saffron'un ayak parmaklarını kıvrarak. Kalçalarını sallayarak girip çıkıyordu ve Saffron iniltili nefeslerle ona küfrediyordu. "Bir daha asla başka bir fey ile anlaşma yapmayacaksın. Sadece benimle."

"Cyl-" Safran yalvardı, gerginlik Yıkama içinde a havuz içinde Karnında, bacaklarının arasında, Cylvan'ın kalçalarının ritmik iniş çıkışları onu kırılmanın eşiğine daha da yaklaştırıyordu. Cylvan bunu hissetti ve eli Saffron'un boyunu buldu, bilerek okşadı. "Bana söz ver, Saffron," dedi Cylvan. "Bir daha asla Seni bulamam. Bir daha asla."

"I-!" Saffron zevk içinde kıvrandı, ağzını bulamadı ve merhamet dilemek için Cylvan'ın kollarına yapıştı. "Cylvan, ben-!"

"Sen söyleyene kadar olmaz, beantighe," diye cevap verdi Cylvan, kelimeleri kaplayan bir gülümsemeyle Saffron'un bacakları arasındaki eli daha fazla okşadı ve alay etti, kalçaları arasında artan baskı zirveye ulaşip iç kısımlarına doğru kırılırken neredeyse Saffron'un çığlık atmasına neden oluyordu-

"Söz veriyorum, Cylvan!" Yalvardı, umutsuz bir kahkaha koptu. "Seni bir daha terk etmeyeceğim, lütfen-!"

Cylvan Saffron'u içine çekerken, Saffron doruğa ulaştı ve Cylvan'ın göğsünden ve karnından taştı. Nefes nefese kalan Saffron'un tüm vücudu parıldııyor, kalbi Beltane'deki insan ayakları gibi dans ediyordu. Cylvan onu öpüp çenesinin altını, boynunu, göğsünü sonra Saffron'un bacaklarını tek omzunun üzerinden birleştirip tekrar içine sokarken çimlere gömüldü.

Saffron'un dünyası dönüyor, sakarin yorgunluğu vücudunun zonklamasına ve titremesine neden olurken gerçeklikten uzaklaşıyor, Cylvan içine gömülürken bacaklarının arasında tekrar döndüğünü hissediyordu. Prens hareketleri daha da zorlaştı, Saffron'un parçalanacağını düşünmesine neden olacak kadar derinlere, yeterince kuvvetle bastırdı. İnleyen Cylvan, Saffron'un bacaklarını öne doğru eğerek kendisine daha fazla kaldıraç sağladı - son bir nefesle kendini gömmeden ve Saffron'u yayılan sıcaklıkla doldurmadan önce. Saffron'un bükülmüş vücudunun üzerinde kamburlaşan ve Saffron'un bacakları hâlâ bir omzunun üzerinde birbirine sarılmış olan Cylvan, Saffron'un karnına ter damlaları düşerken derin derin nefes aldı.

Cylvan kendini dikkatlice çektiğinde, Saffron dudağını ısırarak şikâyet etti ama Cylvan daha fazla uzaklaşmadı. Saffron'un bacaklarını omzunun üzerinde tuttu, dizinin kıvrımını öptü, parmaklarını uyluğunun dış kısmında aşağı yukarı gezdirdi. Sadece Saffron ellerini uzatıp Cylvan'ı tekrar üzerine çektiğinde tekrar hareket etti, sadece ulaşabileceği bir yerde olmak istiyordu. Daha fazlası için yalvarıyordu. Tekrar doldurulmak için yalvarıyordu. Hiçbir dokunuş yeterli değildi. Başka hiçbir şey, ruhunun parçalarını kavrayabilen ve en yalnız kışlarda bile onları sıcak tutabilen fey prensi gibi her parçasına hkmedemiyordu.

GüNEş BATMAYA BAşLAYANA KADAR ÇİMENLERİN ÜZERİNDE KALDILAR.

esintide farkındalığın dışında, bir kişinin hissinin tadını çıkararak

Saffron onun adını zor hatırlayana kadar öpüşüp sevişiyorlardı. Kaybedilen zamanı telafi ediyordu. Bastırılmış duyguları telafi etmek. Sanki Danann Malikânesi'nin anıları, onlar coşkuyu takas ettikçe ortaya çıkacak ve yok olacaktı.

Yorgunluktan sırt üstü yatan Saffron parmaklarını Cylvan'ın göğsünde, karnındaki kaslarda, güçlü omuzlarında gezdirdi; Cylvan Saffron'ın köprücük kemiklerini, soluk borusunda kalan küçük yara izlerini, bileklerini, bacaklarını, Proserpina'nın Gümüş'ünün onu tattığı her yeri öptü. Çatalların deldiği her benekli yara izini bulup ezberledi ve her birini saygıyla öptü.

Saffron'un Cylvan'ın yanında dört gözle beklediği şey gerçekten bu olabilir miydi? Artık onu ve adını koruduklarına göre, Saffron'un Nimue hakkında öğrendiklerini krallara anlatarak Taran'ı ve planını reddedebilir miydi? Kurt Kral'ın külleri?

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Saffron, Cylvan'ın gözlerinden bir tutam saçı çekerek. Cylvan onun elini tuttu ve avucunu öptü.

"Seni seviyorum," nefes verdi içine. "Saffron, benim kurak cadım."

"Benim peri kralım," diye kıkırdadı Saffron, Cylvan'ın göğsüne yaslanıp kalbini dinledi ve parmağını köprücük kemiklerinin ortasından aşağıya, gerçek adının altında saklandığı yere doğru çekti. "Kuzgunum."

"Benim hazinem."

Saffron sıırttı. Cylvan'ı bir kez daha öptü. Dudaklarında bir geis daha mühürlendi; kesinlikle gelecek olan başka bir sonsuzluğun ilki.

BATMAKTA OLAN GÜNEŞİN PEMBE VE TURUNCUYA BOYADIĞI BULUTLARA BAKIYORUM, Saffron'un tenini gıdıklayan ve titremesine neden olan ürpertici bir soğuk geldi. Ancak kıyafetlerini tekrar giydikten sonra bile çemberden ayrılmadılar, bunun yerine sanki Baba Yaga'nın büyü kitabını daha fazla keşfediyorlardı

Henge'in sessiz huzurunda kalmak için bir neden arıyordu. Ya da belki de -çünkü ayrılma, Beantighe Ostara'yı ormandan kaçmak için bir kılıf olarak kullanma, keşfedilme riskini alma, tüm köyü tehlikeye atma düşüncesi bunaltıcıydı. Cylvan bunu Saffron'un sesinden bile hissedebilirdi, ne zaman konu açılrsa hafifçe titriyordu ama Saffron bir kez bile geri dönme zamanının geldiğinden bahsetmemişti. Sanki o da orada kalmak istiyormuş gibi.

Ama beklemeye daha az istekli başka güçler de vardı. Saffron'un kadim fey kralının kollarında vahşi bir orman ruhu gibi kaybolabileceği o huzurlu çemberi bulabilecekleri yeri aramaya daha az istekliydiler.

Diğer güçler daha fazla beklemektense Saffron'u kendilerine nasıl çekeceklerini çok iyi biliyorlardı. Ve Saffron, Beantighe Köyü yönünden ağaçların üzerinden yükselen dumanı fark ettiğinde, kurulan tuzağın tam olarak farkına vardı.

YANGIN

Saffron çantasındaki her şeyi bıraktı ve ağaçlardan kaçan bir geyik gibi. Cylvan arkasından seslendi ama Saffron bunu duymadı bile, başka birinin olduğunu bile hatırlamıyordu; ta ki eller aniden kollarının altına dolanıp gökyüzüne fırlayana kadar.

Dengesini sağlamaya çalışan Saffron'un, rüzgâr yukarıdan eserken kendini toparlamak için sadece bir saniyesi vardı. Sonunda ağaçların içindeki kör edici cehennemin boyutlarına tanık olunca çığlık attı ve neredeyse Cylvan'ın kollarından kopacaktı.

Yarışan gölgelerin çitlerin arasından ağaçlara doğru kaçtığını gören Saffron rahatlamıştı ama bu his, festival açıklığında yarım daire şeklinde duran bir avuç figürü fark ettiği anda son bulmadı. İçlerinde diz çökmüş olan Saffron gümüş rengi saçları tanıdı.

"B-" Boğazı dumanla kapandı. *"Baba Yaga! Cylvan, yapmalıyız-!"*

"Hayır, Saffron, bekle!" Saffron onu bir burun dalışına çekmeye çalışırken Cylvan emretti, ancak bir kara kuşun aniden geçip gitmesiyle kesildi, pençe Saffron'un yanağını kesti ve bir çığlıkla geriye doğru sarsılmasına neden oldu.

Yarım düzine daha karanlıktan ok gibi fırladı, gagaları ve pençeleri Saffron'un kollarını ve Cylvan'ın saçlarını parçaladı. Cylvan içgüdüsel olarak Saffron'un yüzünü göğsüne çekti, küfrederken ve kuşları uzaklaştırmaya çalışırken onun etrafında kamburlaştı.

"Púca, nefesini tut!"

Saffron yaptı ve hava yok oldu, sadece Cylvan'ın basabileceği ince bir tabaka kaldı. Tüylerini destekleyecek hiçbir şey bulamayan karataavuklar kendilerini tekrar yakalayana kadar yuvarlandılar. İkinci kez saldırmadılar, ağaçların arasına geri dağıldılar.

Hava sessiz bir gök gürültüsü gibi etraflarına çarptı, Saffron keskin bir nefes aldı ve Cylvan'ın gözlerinde belli belirsiz bir parıltı fark etti. Saffron onun yüzünü tuttu, onu bu durumdan kurtarmak istiyordu ama aşağıdan büyük bir gürültü geldi ve ardından hızla yaklaşan bir şeyin ıslığı duyuldu.

Cylvan'ın omzuna çarptı ve bir hırıltıyla geriye doğru savruldu. Saffron neredeyse kollarından kayıyordu, serbest düşüşe geçmeden önce zar zor yakalandı ama Cylvan'ın dengesi bozulduğu için bunun bir önemi yoktu. Geriye doğru ve köy kapısının dışındaki ormana düştüler.

Saffron çarptı ve yuvarlanarak yolun üzerinde durdu. Başını kaldıran Cylvan arkasındaki çalılıklara çarptı, bir homurtu ve lanetle yuvarlandı. Saffron çılgınca sürünerek ona yardım etti ve Cylvan'ın koluna dokunduğu anda eli kana bulandı.

"Cylvan!" Saffron boğuldu ama köy kapısının iç alevlerinden dört at çıkarken Cylvan gergin bakışlarını Saffron'un omzunun üzerinden attı. Saffron ayağa kalkmaya çalıştı, onlarla prensin arasına istiyordu ama Cylvan önce onun elini tuttu ve geri çekilmesini sağladı.

"Saffron, bana bak. Bana bak!" Emretti ve Saffron da baktı. Kalbi gözlerinin arkasında çarpıyor, onu dalgalandırıyor. Sadece Cylvan'ın gömleğinin omzundan sızan, kırık bir okun ucunun hâlâ çıkıntı yaptığı karanlık noktayı gördü.

"Ormana git. Olabildiğince hızlı koş. Harabelere geri dön ve bekle-"

"Hayır!" Saffron bağırdı ama Cylvan daha fazla mücadele edemeden onu yakaladı.

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi Cylvan, Saffron'un yüzüne aceleyle bakarak. "O muhafızlar Avren'den. Onları Taran çağırmış olabilir ama tıpkı planladığımız gibi beni başkente geri götürecekler. Tıpkı planladığımız gibi, hatırladın mı? Bizim için bütün işi onlar yapacak. Krallarla her şeyi konuşabilirim ve sonra geri dönüp-"

"Sybil."

Cylvan hareketsiz kaldı. Saffron dondu kaldı, gözleri Cylvan'ın yüzüne kilitlenmişti ama Cylvan'ın gözleri yine omzunun üzerinden bakıyordu. Saffron'un sormasına gerek yoktu. O zaten biliyordu. Korku dolu bir çılgılık varlığının içinde dalgalandı.

Başını çevirdi, çok az, sadece bakacak kadar.

Taran köyün bunaltıcı alevlerinin aydınlattığı yolda duruyordu. Arkasında üç muhafız sıra halinde bekliyordu; içlerinden biri Daurae Asche'nin kollarını tutmuş, Saffron'un adını haykırıyor ve affedilmesi için yalvarıyordu.

"Şu beantighe'yi boğazından tut."

Cylvan'ın eli Saffron'un soluk borusunu sıkarak onu yere çarpmadan önce Saffron'un nefes almaya fırsatı olmamıştı. Hayır, hayır, *hayır*, büyü işe yaramamıştı-

"Onu buraya getir, sevgilim."

Cylvan'ın gergin ifadesi değişmedi, parmakları Saffron'un boynuna doğru büküldükten sonra onu tekrar yukarı kaldırdı. Saffron onu pençelerken ve serbest kalmak için çırpınırken neredeyse hiç irkilmedi.

Çalıların arasından sürüklenen Cylvan, Saffron'u yola çekti ve yüzü kana susamış bir heyecanla çılgına dönmüş olan Taran'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"İkinizin nereye merak ediyordum." Gülümsedi. "O kadar endişelendim ki kraliyet muhafızlarını çağırmaktan başka çarem kalmadı. Sizi çoğunlukla zarar görmemiş halde bulmak ne kadar rahatlatıcı, majesteleri. Avren'e giderken omzunuza baktıracağız."

"Seninle hiçbir yere gitmiyor!" Saffron hırladı ama Cylvan'ın kolu çenesinin altından geçti ve onu geriye doğru çekerek sözlerini kesti. Taran yaklaşıp önünde diz çökerken Saffron Cylvan'ın tutuşuna karşı sarsıldı. Saffron'un yüzünü sıktı.

"Sonuna kadar başımın belasıydın," diye mırıldandı ve minnettarlıkla Saffron'un yanağını okşadı. "Her ne kadar seni tabu büyüleri yüzünden yargılanman için yanımızda götürmek istesem de... Müdireye, son sınavlarını geçsen de geçemesen de bu onura sahip olacağına dair söz verdim. Seni çitin diğer tarafında bekliyor beantighe, o yüzden fazla oyalanma. Belki birkaç gün sonra tekrar görüşürüz... orada nişanımızı tebrik edebilirsin. Ne de olsa hepsi senin sayende."

Saffron yüzüne tükürdü ve Taran'ın yumruğu ağzına çarptı. Bu onu Cylvan'ın elinden kurtardı, yüzüstü toprağa düştü ama olabildiğince hızlı bir şekilde tekrar yuvarlandı - sadece Taran'ın Cylvan'ın elini tutup onu bir öpücüğe çekmesini izlemek için.

"Benimle evlenmek istediğini söyle Sybil," diye şehvetli bir şekilde emretti Taran.

"Beni Uyumlu Kral yapacağını söyle."

"Seninle evlenmek istiyorum Taran," dedi Cylvan, Taran'ın ellerini tutup arkalarından öperek. "Seni benim Uyumlu Kralım yapacağım."

"Hayır!" Saffron ayağa fırlayarak yalvardı ama yanan köyden Kaelar'ın sesi yükseldi ve onu tekrar dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

Yere sertçe çarpan Saffron, düşüşünü yakalamak için öne doğru eğildi. Döndüğünde Kaelar'ın kendini beğenmiş bir sırıtışla yaklaştığını ve kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördü.

"Denemelerinin geri kalanını gerçekleştirme zamanın geldi, beantighe.

Aksi takdirde yaşlı kadın yakında dumandan ."

Gözleri Taran ve Cylvan'a kaydı ve Saffron da onu takip etti, Cylvan'ın elinin Taran'ın beline dolanışını ve ona bakışını görünce kalbi sıkıştı. Yüzü bomboştu. Boştu. Kendi bedenine hapsolmuştu. Saffron çığlık atmak istedi, sıçrayıp Taran'ı koparmak, onu parçalamak, boğazını dişleriyle parçalamak istedi ama Kaelar onu saçlarından tutup bir yaya doğru itti.

"Prensi ve nişanlısını tebrik et, beantighe. Kaba olma."

"Teşekkür ederim, Lord Caoimháin." Taran sırıttı. "Yarın akşamki nişan kutlamasına sizi de bekliyoruz."

Saffron yan yattı, ayağını Kaelar'ın karnına çarptı, çırpındı, tükürdü ve bırakılmasını istedi ama Cylvan'ın adını haykırması, bir şey yapması için yalvarması bile işe yaramadı. Cylvan onu duyamayabilirdi bile. Cylvan sabah olduğunda ne olduğunu bile hatırlamayabilirdi. Saffron gerçek bir ismin gücüne karşı koyamazdı.

Belki de bunu daha önce kabul etmeliydi.

KAELAR ONU ALEVLERE DOĞRU SÜRÜKLERKEN KAFA DERİSİ YANDI. İÇİNDEN ön kapı.

Saffron geri çekildi ve bir kez daha kendini kurtarmaya çalıştı. Düşünceleri, etrafında yanan her beantighe kulübesi gibi alev alevdi ve ateş solunabilir havayı kavururken yavaş yavaş boğuluyordu. Saffron, Kaelar'ın gerçek adını hatırlamak ve onu zorlamak için çabaladı,

sadece kolunu kıracak bir şey bulup almak için bile, herhangi bir şey - onu özgür kılacak herhangi bir şey, böylece son kancalarını Cylvan'a takmış olan Taran'ın, Saffron'un korumaya, yanında kalmaya yemin ettiği kişinin peşine düşebilir-

"Annen neredeyse kaçıyordu, biliyorsun," diye homurdandı Kaelar, Saffron neredeyse kurtulacakken, sonunda Cylvan'ın onu tuttuğu gibi bir kolunu Saffron'un boğazına doladı. Saffron'un boğulmasına neden oldu, cehennemin derinliklerine doğru sürüklenirken tırnaklarını Kaelar'ın koluna geçirdi. "Biz onu geri sürüklemekten önce ağaçların arasında fazla ilerleyemedi, belki de devam edemeyecek kadar yaşıldır. Siz ne düşünüyorsunuz? Acısına son vermek daha mı merhametli olur Saffron?"

Saffron, Kaelar'ın kasığına bir tekme indirdi, toprağa çarpıp tekrar itmek için sadece bir anlığına serbest kaldı ama Kaelar bir saniye sonra onu yakaladı ve Saffron'un yüzünü yola çarparak başının dönmesine neden oldu.

"Taran kurak büyü ile bağlantısı olan tüm insan beantighe'leri temizleyecek, biliyorsun," diye homurdandı ve Saffron'u tekrar yakalayıp ayağa kalkmaya zorladı. "Bu da demek oluyor ki, sen kendini kurak olarak kanıtlasan ve Elluin'in önünde aptal köyünü kurtarsan bile bunun bir önemi yok. Zaten her biri idam edilmek üzere işaretlenmiş durumda."

Saffron yumruklarını, ayaklarını, başını ve dizlerini sadece bu son tehdit karşısında zayıflatırken, Taran'ın sözleri sarsıldı ve kırıldı. Bunu zaten biliyordu, Taran'ın iktidara gelmesinin sadece beantighler, sadece kurak cadılar için değil, tüm insanlar için felaket olacağını biliyordu ama bunun bu kadar açık bir şekilde söylendiğini duyunca Saffron çığlık atmak istedi.

Tören alanına doğru sürüklenen Saffron'un gözleri havadaki sıcaklığa ve dumana karşı yanıyor, açıklıkta annesini arıyordu. Yeterince emindi, taş spiralin ortasında

birlikte Ostara yemeğine katıldıkları yerde Saffron, Baba Yaga'nın dizlerinin üzerinde kamburlaşmış halini gördü. Onun üzerinde duran Elluin, Saffron'un tökezleyerek onlara doğru geldiğini görünce sııttı.

Çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş olan Saffron hemen annesine döndü ama sadece kırmızıyı gördü. Kırmızı bir peçe, arkasındaki kavurucu esintide sürükleniyordu. Onun gümüş saçlarını gökyüzünden gördüğüne yemin edebilirdi...

Ama sonra kızılın gizlediği yüz Saffron'un gözleriyle buluşmak için döndü ve duran kalbi kaburgalarını çatlatacak kadar sert çarptı.

Annen neredeyse kaçıyordu, biliyorsun. Biz onu geri sürükleyene kadar ağaçların arasında fazla uzaklaşmadı.

Saffron'un boğazının arkasına bir şey hücum etti ve onu durduramadan içinden tiz bir kahkaha patlaması yükseldi. Neredeyse çığlık atarak uludu, Kaelar tarafından çimlere itildi ve ona çenesini *kapatması* için havladı. Saffron sadece daha fazla güldü.

Yanındaki beannighe kendi eğlencesiyle köpürüyordu.

MÜDİRE

''

Bugün, Biz tanık ve performans . kurakdenemeler

at benim

Elluin, Beantighe Köyü'nün alevleri ve yıkıntıları arasından ve Saffron'un dizginlenmiş histerileri arasından, "Sorgulama," diye duyurdu.

Saffron'un yüzünden ter damlıyor ve gömleğinin kumaşı sırtına yapışıyor, hâlâ soğukkanlılığını tam olarak koruyamadığı için toz ve kül içinde kalıyordu. Ne zaman kıkırdasa, yanındaki yaşlı kadın da kıkırdıyordu.

"Beantighe üzerindeki demir izlerini araştırmakla başlayacağız," diye devam etti Elluin, avının ayaklarına kapanıp af dilememesine sinirlendiği . Ancak Elluin ceketinin içinden siyah deri bir kutu çıkardığında Saffron'un neşesi yerine geldi; alevlerin gümüş bir iğne ve tüy kalem üzerindeki yansıması kalbini buza çevirdi. "Üstat Kaelar, incelemeye başlayabilmem için lütfen beantighe'nizi soyar mısınız?"

Kaelar'ın eli Saffron'un yakasının arkasını buldu-

"*Ellerini ondan uzak tut Broderic,*" diye tersledi beannighe ve Kaelar anında geri çekildi. Elluin burun deliklerini genişletti ve ona bağırmak için ağzını açtı ama Saffron sadece başını salladı ve üstünü ipi çözdü. Fazladan kumaşı çıkararak

bel kuşığına soktu ve kendi isteğiyle başının üzerinden çıkardı. Elluin buna daha da sinirlenmiş görünüyordu. Arkasında, Kaelar ortak bir hayal kırıklığı içinde bir şeyler homurdandı.

"Nasıl isterseniz müdire hanım," dedi sözlerini bitirirken. "Bana ne aradığınızı söylerseniz, sizi doğrudan ona yönlendirebilirim. Prens Cylvan'ın bıraktığı aşk izleri bulmayı umduğunuz şeyi maskeleyebilir."

"İğrenç," diye tükürdü Elluin ama belli ki kelimelerdeki bir şey ya da belki de Saffron'un itaati onu tereddüte düşürmüştü. Baba Yaga olduğunu düşündüğü beannighe'ye baktı ve boğazını temizledi. "Sen de soyun, Nora."

"Buna gerek yok müdire hanım," diye cevap verdi beannighe, Saffron'un beklediğinden daha açık sözlü bir şekilde. "Neler yapabileceğimi çok iyi biliyorsunuz. Bu tiyatrolar sadece siz yüksek feylerin daha sonra hayal kurarken kendinizi tatmin etmeniz için yem olarak var."

"Sen-!" Elluin'in nefesi kesildi ve Saffron tekrar kahkahayı bastı. "Bana itaat edeceksin, Nora Everhart! *Soyun ki seni bir yemin işareti için muayene edebileyim!*"

Bu zorlayıcı niyet Saffron'un kaslarını bile kıpırdatacak kadar güçlüydü ama beannighe kıpırdamadı. Sadece kırmızı peçesinin ardından, uçuşan saçları etraflarını saran ateşin sıcaklığına kapılıp süzülen Elluin'e gülümsedi.

"soyun dedim!" Elluin bir kez daha zorladı-

"Sözlerin üzerimde işe yaramıyor gümüş kanlı sürtük," diye cevap verdi sonunda beannighe, sesi bir bıçağı kazıyan taşlar gibiydi. "Böyle yumuşak bir fey büyüü beni büyüleyemez. Beni bir kez daha zorlamaya Elluin mac Darbhy, sana o dilin ağzında olmasa neden daha iyi olacağını göstereceğim."

Elluin ona baktı, Saffron da öyle.

"Nasıl..." Elluin doğruldu. Göğsünü şişirdi. Karşı koymak istedi ama kelimeler ağzında kaldı. "Kimsin sen

Sen?"

Beannighe sırtıttı. Sonunda peçeyi çekti ve Elluin'in gözleri irileşti. Geriye doğru sendeleyerek parmağıyla suçlamaya çalıştı ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Beannighe gülümsemeye devam etti ve Saffron'a dönüp kırmızı peçeyi ona uzattı.

"Bunun sana ait olduğuna inanıyorum, üvez ruhu."

Ona uzandı ama Elluin hamle yaparak kumaşı ikisinden de koparmaya çalıştı. Parmakları kumaşa dokunmadan önce, beannighe yerden sıçradı ve dişlerini Elluin'in boynuna geçirdi.

Elluin çığlık atıp çırpınırken ve onu çimlere sıkıştıran kadını pençelerken Saffron geriye doğru yuvarlandı. Beannighe, müdirenin gerçek ismini alıp götürme zahmetine girmede, görünüşe göre dişleriyle bir ağız dolusu eti kemikten ayırmakla yetindi.

Tekrar geri çekildiğinde Saffron'un gözleriyle karşılaştı, yüzünün alt yarısı ıslak kıpkırmızı olmuştu. Elluin onun altında kıvranıyor ve inliyordu, açık yarasını kavramaya çalışırken gözleri Saffron'a takıldı. Saffron'un şaşkınlığı karşısında, kız ona doğru bir el uzattı.

"Bana yardım et, beantighe," diye mırıldandı, ses tellerinden geriye kalanlar ud telleri gibi kopuyordu. "Bu deli kadın kurdu kontrol ediyor beantighe, etmek zorunda. Bana yardım et ve sen de özgür kal."

Saffron'un göğsünde bir şey sıkıştı ve onu boğdu; ancak daha sonra kahkahalar patladı. Neredeyse çığlık atarak *ölmesini* söyleyecekti ama kırmızı örtü aniden ellerinden çekildi, büküldü ve tekrar nefes borusuna çarptı. Bileği kancaya takıldı, Kaelar'ın güçlü hareketlerinin başını tamamen koparmamasının tek nedeni de buydu.

"Benimle geliyorsun, beantighe," dedi, sesi bariz bir korkuyla tizleşmişti. "Ben senin koruyucu efendinim, sen bana aitsin. Günahlarını affedeceğim, sana bakacağım, yeter ki o kadının bana dokunmasına izin verme. Rahat içinde yaşayacaksın, hatta seni prensle bile paylaşacağım, yeter ki-"

"Çekil üstümden!" Saffron tıslayarak kendini kurtarmaya çalıştı. Kaelar boynundaki halkayı sıktı.

"Bir ó Caoimháin cadı avcısı için cesurca konuşuyorsun," dedi beannighe Kaelara. Kaelar içgüdüsel olarak elini tekrar kavrayınca Saffron'un boğazı düğümlendi. Beannighe kendi kendine başını sallamadan önce gözlemlmek için başını eğdi. "Ah, evet, benzerliği görüyorum. Gerçek adın bile büyük büyükbaban Broderman'dan geliyor, değil mi? O yaşlı amcık. Onu Kyteler kapılarının dışında yakalayan bendim, biliyorsun."

"Evet, peki bu senin işine nasıl yaradı!" Kaelar hırladı. "Clymeus'u doğruca kapına getirdi, seni yaşlı kaltak!"

"Kurt kral zaten bizim için geliyordu," dedi kanlı dişleriyle gülümsemeden önce. "En azından öğrencilerim önceden bir cadı avcısı generalin bağırsaklarını deşmenin heyecanını yaşadılar. Onu nasıl öldürdüğümü bilmek ister misin? Bir gösteri ister misin, Saffron?"

Saffron peçeye karşı zorlandı, boynuna nasıl baskı yaptığını ve bileğini nasıl büktüğünü gördü. Başını sallamayı başardı. Kaelar onu tekrar geriye çekti, tartışmak için ağzını açtı ama beannighe yerdeki gümüş tüy kalemi almak için . Sonra Elluin'in yanındaki çimenlerden bir şey parıldadı ve müdirenin gümüş iğnesi havaya kalkıp sonra da havayı yararak geçerken Saffron bir çığlık attı.

Ses çıkarmayacak kadar inceydi ama Saffron'un boğazındaki ilmek gevşedi ve Kaelar geriye doğru çöktü.

Alnının ortasından gümüş çubuğun ucu çıktı.

Saffron çığlık atarak geriye doğru kaçmaya başladı. Kaelar tamamen sırtüstü yığıldı ve tek damla kan akmadan parlayan gözlerini kırpmadan ateşten zengin kırmızı gökyüzüne baktı. Ta ki iğne titreyip kaygan bir sesle dışarı kayana ve kırmızıya boyanana kadar.

Saffron tekrar beannighe'e döndü, fey lordunun kafatasından kendini çıkarırken gözleri iğnede takılı kalmış, sonra bir başka komut bekleyen bir zerre gibi havada asılı kalmıştı. Saffron'un onu kontrol edenin kendisi olduğunu bilmesi için sormasına gerek yoktu ama kafasının karıştığını hissetmiş olmalıydı çünkü gözleri ona doğru kaydı.

"İşte bu yüzden zengin gümüşlere *isim* vermelisiniz; kontrol etmek Yüzük ve tüy kalem gibi simgeler yeterli değil," diye sırttı ve tüy kalemi parmaklarının arasında oynattı. Saffron'un kalbi birlikte dans etti. Bir keresinde ona kelepçeleri için de aynı şeyi söylemiş, hatta bunu kendisi için yapmasına yardım etmeye çalışmıştı.

"Onu kontrol mü ediyorsun?" Zayıfça sordu. İğne cevap olarak ona doğru süzüldü ama peri kanatları gibi vızıldayıp etrafında daireler çizerken bile ürküp kaçmadı. Elluin'in kelimeleri sırtına kazıdığı zamanın aksine, iğne tüy kalemin hareketlerini taklit etmiyordu. Sadece tüylü arkadaşını tutan beannighe tarafından kendi başına hareket ediyor gibiydi. "Nasıl?"

"Yüksek feylerin insanları nasıl zorlayabildiğinden farklı değil," dedi. "Zenginlik kuraklığa üstün gelir; ama kuraklık da zenginliğe üstün gelir. Gümüş demire üstün gelir; demir . Sídhe üvezi zorlar; üvez Sídhe'yi zorlar. Feyler son yüzyıllarını kendilerini daha güçlü, daha saf, var olması gereken tek büyü türü ilan ederek geçirdiler ama onlar denge için her ikisine de ihtiyaç duyan bir perdenin sadece bir tarafıydılar. Proserpina'nın istediği gibi her üvez cadısını öldürmeyi başaramadıklarında kendilerini savunmasız hale getirdiler."

"Rowan cadı?" Saffron'un sesi çatallaştı, yavaşça ayağa kalktı. İğne sanki onu ilk karşılaşmalarından beri tanıyormuş gibi hareketlerini takip etmeye devam etti. "Bu bir demir cadıdan farklı bir şey mi? Cylvan'la yaptığım ayin bu yüzden mi işe yaramadı?"

"Peçe yemini etmeden üvez kanı büyüsü yapmaya kalkıştıysan, ağaçlara gösteri yapmaktan başka bir şey yapmamışsındır, çocuk. Gümüş kelepçelerini isimlendirmeye çalışırken ne dediğimi hatırlamıyor musun?"

"Ah..."

Zerre kadar zenginlik içeren bir şeyi büyülemek için üvez kanlı olmalısınız...

Saffron hasta olacağını düşündü ama sonra sıcak bir farkındalık dalgası içine düştü.

Taran'ın kemikleri zengin gümüşten yapılmışsa, Saffron'un kelepçelerinden farksızdı; belki de onları kontrol etmek için fiziksel olarak ele geçirmesi gerekmiyordu.

Belki de Saffron onlara sadece bir isim vermeliydi.

Bir isim onları kontrol etmek ve Taran mac Delbaith'i kontrol etmek içindi.

Kurdu kontrol etmek için.

Saffron'un önce üvez kanına sahip olması gerekiyordu.

"Söyle bana," dedi. "Ne yapmam gerektiğini söyle. Onu koruyabileceğim anlamına geliyorsa yaparım. Bana nasıl üvez kanlı olabileceğimi söyle." Beannighe'nin gülümsemesi daha meraklı, daha uğursuz bir şeye dönüştü. Arkasında, Elluin inliyor ve kendi kanıyla boğuşuyor, güçlkle nefes alıyordu. Beannighe onu tamamen görmezden geldi,

Müdirenin kanı hâlâ çenesine ve yanaklarına bulaşmış olmasına rağmen. "Bu, köprüdeki ortağınız

Diğer taraf ölür," dedi beannighe, ağzını işaret ederek. "Benim gibi vahşi bir şey. Bedenler, yükü taşımaya yardım edecek biri olmadan bu kadar büyüü barındırmak için yaratılmadı. Ve sen, küçük cadı, seni demir bile saymam. Sen sadece bir bahar ."

"Söyle bana," diye ısrar etti Saffron, yumruğunu kırmızı örtünün etrafında sıkıp göğsüne doğru çekerek. "Umurumda değil, sadece denememe izin ver. Cylvan'a yardım etmeme izin ver, böylece herkese yardım edebilirim. Etrafımızda evi yanan herkese ve son Gece Mahkemesi'nin altında evi yanan herkese."

Yaşlı kocakarının gözleri parlıyordu. Onu tekrar reddettiği için neredeyse heyecanlanmış görünüyordu, sanki ısrar ettiği her anı seviyordu ama ağaçların arasından bir ses geldi.

"Müdire Hanım," diye seslendi Baba Yaga ve hem Saffron hem de beannighe onu bulmak için döndüler. Yanan köyün alevlerinin aydınlatığı ağaçların arkasında gölgelenen anneannenin arkasında, Saffron koruyamadıklarını tanıdı. "Göster ona. Yüzyıllardır kimse peçeyle yemin etmemişti; belki peçe ona merhamet gösterir."

"Nora," diye sırttı beannighe. "Her zaman kendi iyiliğin için fazla inatçıydın. Görüyorum ki hiçbir şey değişmemiş."

Baba Yaga'nın yüz ifadesi yoğundu ve yıkık dökük evlerinin gölgesinde daha da ısırgandı.

"Şu anda bize yardım edebilecek biri varsa o da Saffron ve Prens Cylvan'dır. Bırakın denesin."

Beannighe tekrar Saffron'a döndü ve göz göze geldiler. Saffron omuzlarını dikleştirdi. Prensini, arkadaşlarını ve kendisine borçlu olunan büyüü kurtarmak için her şeyi yapardı. Artık onu birini diğerine tercih etmeye zorlayan hiçbir kaderi kabul etmeyecekti; ona istediği her şeyi veren kendi kaderini zorlayacaktı.

O, efsanelerde tanrıların iradesine rağmen kendi kaderini zorlayan insan olacaktı.

O, Cylvan'ı Taran'ın onu kabul etmeye zorladığı kaderden koparan ilahi merhamet olacaktı.

O, Taran mac Delbaith'in çok yakınından uçtuğu güneş olacaktı.

AÇAN DUMAN AYI KIRMIZIYA ÇEVİRDİ. SAFFRON BAKMAKTAN KENDİNİ ALAMADI.

Başlarının üzerinde asılı durup onlara rehberlik ederken. Karanlığın içinde, ağaçların arasında yürürken, üvez kanlı bir cadının kendisinden daha genç çalılıkların arasından tırmanışını izleyen gölgeli vahşi şeylerin yanından geçerken alevler sırtında giderek uzaklaştı.

Saffron gölgelerin arasından sesler duydu. Karanlıktan uzanan eller ona dokunuyor, kollarının üzerinden geçerek ellerini kavlıyor, sanki geçerken İmbolc dileklerini uzatıyorlardı. Onları yerine getirmek için geri dönecekti. Barış ve güvenlik sunmak için geri dönecekti. Artık Brighde'nin kendisini duymasını beklemeyecek ve yalvarmayacaktı; onu itaat etmeye zorlayacaktı.

Eğer bu Saffron'un Cylvan' kurtarabileceği anlamına geliyorsa, bunu yapardı.

Taran mac Delbaith'i iktidardan uzak tutacaksa, bunu yapardı.

Eğer bu en çok değer verdiği insanları korumak anlamına geliyorsa, bedeli ne olursa olsun Saffron bunu yapardı. Ne pahasına olursa olsun, kendisini koruyan herkesi koruma sözü için bunu yapardı. Sonunda onu kanlı kocakarı, beannighe gibi deliye çevirse bile, okulu yüzyıllar boyunca hafızaya işlenmiş bir kurtuluş çemberinin altında koruyan kişi. Peçenin ilk dilenişi onu öldürse bile -Saffron deneyecekti. Kaderini zorlayacaktı. Hayatının her zaman kendisine verilen kaderi kabul etmekten ibaret olmasını bekleyen feylere daha fazla boyun eğmeyecekti.

Kıpkırmızı bir ayın altında harabelere yaklaşırken, büyümüş giriş beannighe'nin elinin tek bir dokunuşuna yol verdi. Menteşeleri gıcırdayarak içeri doğru eğildi ve parmaklıkların arasından sarmaşıklar koptu.

"Baba Yaga size *müdire* demiş," diye fısıldadı diğer taraftaki ağaçların arasına girdiklerinde. Yoğun sis gitmişti, hava

Saf sessizlik gitmiş, toprağın, ağaçların, havanın bir zamanlar temizlenmiş her gözeneğine batan zenginliğin sesiyle dolup taşmıştı.

"Adın ne beannighe?"

"İsimler güçtür," diye mırıldandı cevap olarak. Ağaçların arasından bir sürü peri aniden ortaya çıktı, Saffron'u aramadan ve teninde kurumuş kanın olduğu her yeri öpmeden önce gümüş saçlarının etrafında döndüler. "Ben benimkini uzun zaman önce attım."

Saffron bu duyguyu anlıyordu. Ne de olsa onun etrafındaki herkesi deliliğe sürükleyen şey bir ismin gücüydü.

"Sevdiğim insana gerçekten yardım edebilecek miyim?" diye sordu. Kelimeler boğazının arkasından çıkan dikenler gibiydi. "Eğer üvez kanlı olursam, değer verdiğim insanları koruyabilir miyim?"

"Hiçbir yüksek fey müdahalesi olmadan istediğin her şeyi yapabileceksin," diye sıırttı ona, gözleri ayın alçak kırmızı ışığında parlayarak. "Yoksa kraliçe neden her birimizi öldürmeye çalıştı sanıyorsun? Gerçekten tahmin edemediği tek kişiler bizdik."

Keder, kararlılık ve kızgınlık Saffron'un kalbini kavradı. Gümleğinin içine uzanarak ametist kolyeyi çıkardı ve sıktı. Buz gibi yüzey hiç ısınmayınca kalbi öfkeyle çarptı.

Kraliçe Proserpina'nın aksine, Saffron'un geleceğini tahmin eden en az bir kraliyet yüksek fey'i olacaktı.

İki, eğer Taran hayatına değer veriyorsa.

BEGOTTEN

Saffron neredeyse aynı ritüel çemberine alınmayı bekliyordu.

Cylvan'la arasındaki büyüü yapamadığı yerde, Beannighe bunun yerine onu yanmış kütüphaneye kadar götürdü. Beantighe Köyü'ndeki yangından farksız bir kokusu vardı; alevlerin yuttuğu eski odunların keskin ve yoğun kokusu.

Tavanın büyük bir kısmı yanmış, kırmızı ay ışığının kararmış zemine kadar inmesine izin vermişti. Bir zamanlar zemini benek benek süsleyen peri meyvelerinin neredeyse tamamı Asche'nin büyüü tarafından yenmişti ve geriye kalan çok az şeyin içinden geçmek gerçeküstüydü. Tozu ve isı tekmeleyen Saffron, kütüphanenin bir zamanlar olduğu haline tanık olduğunu fark etti. Clymeus gelip öğrencileri çalışma yerlerinden uzaklaştırdıktan sonra olduğu gibi duruyordu. Boş, terk edilmiş, hayaletlerle yankılanan ve bir zamanlar orada yüzen büyüünün sadece ipuçlarını taşıyan bir yer.

Zemindeki yanmış peçe oymasına yaklaşıırken, sanki binlerce pembe renkli peçe arısı hâlâ etrafında bir bulut içinde vızıldıyormuş gibi, havada yoğun bir elektrik vızıltısı vardı. İşaretler yalayan alevlerin altında hayaletimsi kalıntılar olarak duruyordu ama Güneş Işını'nın tüm emekleri boşa gitmemişti, tıpkı Eğreltiotu Odası'nda ona temin ettiği gibi.

En yakın çizgiye dokunmak için diz çöktü, oyma beklenmedik bir şekilde keskin olunca parmağını geri çekti. Parmağını sıyırdı.

parmağını anında onun tadına bakarak, düşük bir kalp atışıyla gümlmeden önce. "Diğer tarafta zengin bir ortak olmadan bir peçe yemini başlatmanın tek bir yolu var... o da zaten açık olan bir kapıdan yararlanmak. Ancak tehlikeli olacaktır. Hatta öldürebilir bile. sen."

Beannighe'nin sesi raflardan geriye kalanlar arasında yankılandı, kömürleşmiş duvarlardan gökyüzüne sıçradı ve ayın kendisine alması için gökyüzüne yükseldi. Sesi yine düşünceliydi, sanki harabelerin rahatlatıcı havasına dönmek onu yanan köyde sergilediği çılgınca öfke ve kana susamışlıktan arındırmış gibiydi. Konuşurken Elluin'in iç organları yüzünün alt yarısında kalmıştı.

"Eğer denemeye istekliysen, dünyaya döndüğümde, istediğin şey için içindeki ruha yalvar."

"Dünyaya geri dönmek mi?" Saffron şaşkınlıkla sordu ama beannighe hiçbir şey söylemedi, sadece küllerin arasında yok olmaktan kurtulmayı başaran küçük yabani meyve parçalarını aradı.

"Çok uzun zaman yaşadım çocuğum ve artık buraya sunabileceğim bir kurtuluşum yok. Belki de kül rengi kurt krala tek bir şey için teşekkür edebilirim, o da dışarıdaki çemberimi yok ettiğinde gördüğüm netlik. Burada koruyacak başka kimse olmadığını fark ettim... ve mezrayı kurtarmak için yeterince hızlı olamadığım için de üzgünüm."

mezrası, Saffron hatırladı o kelime yazılı üzerinde eski Ana yolun sonundaki tabelayı görünce Beantighe Köyü'nden bahsettiğini fark etti. Kulübeler, Kyteler okuluna devam eden öğrenciler için yatakhaneler olmalıydı. Göğsü artan öfkeyle zonkluyordu.

Saffron başka bir şey söylemedi, sadece ateşin sıcaklığıyla kararmış kemik yığınlarının üzerinde gezinen kadının gözlerini takip etti. Kemikler Saffron'un bir zamanlar onları rahatsız ettiği yerde dağınık bir şekilde duruyordu ve Saffron tekrar başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

"Burada yapabileceğim bir şey kalmadı," diye fısıldayarak tekrarladı, gözlerini yerdeki daireye çevirerek. "Ama yeminimi sonuna kadar yerine getirdiğimi bilerek ölebilirim. Öğrencilerimi her rafı boşaltacak ve mümkün olduğunca çoğunun diğer tarafa kaçmasını sağlayacak kadar korudum."

Gözlerini kapatarak başını tekrar salladı ve işaretlere yaklaştı.

"Ritüelin kendi payıma düşen kısmını tersten uygulayarak önce perdeye yalvaracağım. Bu, aldığım ve verdiğim her şeyi kabul etmenin sembolik bir göstergesidir. Beni aldığında, seçimini yapmalı ve büyüü baştan sona, benim yaptığının tam tersi şekilde tekrarlayarak içeri girmelisin. Lütfen bu kararı hafife almayın. Diğer tarafta bir denge unsuru olmadan yemin ederek hayatta kalabilen çok az insan vardır."

"Teşekkür ," diye başını salladı Saffron. Kararını çoktan vermişti.

Elinde kalan meyvelerden birkaçını ona uzattı, peri elleri gibi kara kalemle çizilmişlerdi. Saffron parmaklarını meyvelerin etrafına doladı ve kadın işaret edince geri çekildi. Kadın tekrar konuşmadan hemen önce son bir kez doğruldu.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar. "Her şey için. Eminim koruduğunuz öğrenciler de böyle hissediyordur. Onlar için başka bir şey varsa... sağlayacağım."

Ona nazik bir gülümseme sundu ve Saffron bu gülümsemede saf insanlığa tanık oldu. Yüzünün alt yarısında kuruyan kana rağmen artık vahşi bir yıkayıcı kadın değildi.

"Eğer güvendiğin bir kahin bulursan... ağaçlara düğümlediğim tüm anı iplerini serbest bırakmasını iste. Bu ormanda çok uzun zamandır çok fazla ıstırap var; artık ormanın iyileşmesine izin vermenin zamanı geldi."

Saffron başını salladı. "Yapacağım."

Beannighe derin bir iç çekerek çembere doğru geri döndü. Ardından soyunmaya başladı; bir zamanlar üniformasının bir parçası olan gömleğinin düğmelerini çözdü, ardından eteğini ve altındaki şalvarını çıkardı, hatta saçındaki yaprakları ve dalları toplamak için elinden geleni yaptı. Bir an bile tereddüt etmeden konuştu.

"Kemiklerin çamura dönene kadar; kendine üvez kanı de."

Çemberin içine adım atan Saffron, zemindeki çizgiler aniden tepedeki dumanlı ay gibi kırmızıya dönüştüğünde geriye doğru sıçradı.

"Bir bakış, bir el, bir öpücük; hangisini seçerseniz seçin, mutluluğunuzu paylaşın..."

Dişlerini kül kaplı bir çileğe gömdü, suları çenesinden aşağı döküldü ve Elluin'in kanından geriye kalanlarda izler bıraktı.

"Etini ye, ötekinin kökünü; nefes nefese, değiş tokuş et tüzüğünü..."
Beannighe çemberin tam ortasını buldu ve yere diz çöktü.

Sırtı ona dönük olan Saffron, sırtına oyulmuş, kendisinden daha eski yaralara baktı. Belki de Baba Yaga'dan bile daha eski. *Küstahlık. Sabırsızlık. Kavgacılık.*

Ama onların üzerinde, omurgasının tepesinde bir damga gibi, ortasında yatay olarak iki çizgi çizilmiş bir daire vardı. Saffron bu işareti biliyordu - ezberlediği feda harflerinden biriydi. Bu onun yemin işareti miydi, Elluin'in bir önceki duruşmada bulmayı amaçladığı işaret mi? Güneş doğana kadar onun gibi bir tane bulmuş olacak mıydı?

"Geldiğiniz gibi höyüklerle; büyünüzden arınmış, ikisi de aynı."

Yüzünün kenarından ter damlıyordu, ilk başta hiçbir şey olmamış gibi tüm vücudu titriyordu - havadaki uğultu artmadan önce

daha hızlı, daha ağır ve Saffron ilk gergin adımını geri attı.

Işık, çemberin içindeki renkler değişti, zeminin etrafında büküldü ve okyanus dalgaları gibi dalgalandı. Beannighe hiç kıpırdamadı, sanki hiçbir şey hissetmiyordu, sanki huzur içinde diz çökmüş ve sadece bekliyordu. Saffron'un gözlerini yaktı, kemiklerini titretti ama ne kadar istese de geri dönemedi.

Saffron bu hisse karşı yumruklarını sıktı, çenesini sıktı ve yaşlı kadının büyüünde tam olarak söylediği şeyi yapmasını izledi. Büyüsünü perdeye geri veriyor, sanki vücudunun yaşı sonunda onu yakalamış gibi yavaşça beyaz küle dönüşüyordu.

Sadece bir an sürmüş olmalı ama Saffron sanki bir asır boyunca orada durmuş gibi hissetti, harabelerin dış kenarında gezinirken, kampüsü korumaya yardımcı olacak ruhani anılar ararken, bariyeri destekleyen azalan kurtuluşunu tamamlamak için, yaşlılık ve yalnızlıktan delirirken kadının tüm yaşamının ağırlığını hissetti. Kireçli kalıntıların tek parça halinde durduğu son anda tek düşünebildiği, kadının son kez tek başına geçmek zorunda kalmamasına sevindiği idi.

YEMİN

W örtü çemberinin dönen merkezi kapandığında ve beannighe esintiyile uzaklaştığında yeniden sessizlik çöktü, Saffron sonunda bir nefes aldı. Kalbi tahmin edebileceğinden çok daha fazla çarpıyor, onu avuçlarının içinde hissediyordu.

Saffron üvez kanlı olmanın ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu ama zenginliği kontrol etmek için manipüle edebiliyorsa, Cylvan'ın zayıflıklarının yükünü paylaşabiliyorsa, Proserpina'nın Gümüşü gibi sihirli aletler üzerinde hak iddia edebiliyorsa, değer verdiği insanları korumak için dev bariyerler sağlayabiliyorsa, o zaman ne yapması gerektiğini biliyordu. Nelerden vazgeçebileceği hakkında hiçbir fikri olmasa da, bu onu öldürebilecek olsa da, yükü dengeleyecek zengin bir ortağı olmasa da - *lanet olsun*, Saffron en azından denemek zorundaydı. Başka hiçbir şeyi yoktu.

Yumruklarını tekrar sıkarak Saffron gözlerini ve ayakkabılarını tekmeledi.

"Geldiğiniz yoldan höyüklerle doğru; büyüünüzden sıyrılmış, ikisi de aynı..."

Elindeki meyveleri ağzına bastırarak, kendisine verilen kömürleşmiş pembe şeylerin her birine dişlerini gömdü.

"Eti yut, diğerrinin kökünü; nefes nefese, tüzüğünü değıştir..."

Pantolonunu çıkarıp ayakkabılarıyla birlikte çemberin kenarındaki bir yığının içine attı. Ardından gömleğini çıkardı ve onu da yere attı ama boynunda sallanan ametist kolyeyi görünce durakladı. Nefesi kesildi ve kolyeyi sıktı, ancak buz yanıt verdi.

Sonra parmakları göğsünün ortasında gezindi ve Cylvan'la yaptığı ortak büyü'nün hendekte bıraktığı izlerin kaybolduğunu gördü. Büyünün işe yaramadığının, kalmadığının kanıtıydı bu. Sessizce özür dileyerek tırnaklarını derisinde gezdirdi, sonra kolyeyi bir kez daha sıktı. Gözlerini çemberin ortasına kaldırdı.

Perdenin diğer tarafında onunla köprü kuracak zengin bir ortağı olmayabilirdi ama her ikisinin de birbirlerinin yüklerini paylaşmak istedikleri bir ortakları vardı. Birbirlerinin zayıflıklarını.

Belki de peçe bunu bilseydi ona merhamet ederdi, diye düşündü ve kolyeyi boynunda asılı bıraktı.

Peri meyveleri kanına işledi ve Saffron ayaklarının dibindeki kül halısının içinden geçti. Çemberin kenarına gelince gözlerini kapattı ve içeri adım attı.

"Bir bakışı, bir eli, bir öpücüğü değış tokuş etmek; hangisini seçerseniz seçin, mutluluğunuzu paylaşın."

Dizlerinin üzerine çöken Saffron, beannighe'nin o anda başka bir şey yaptığını görmemişti ama törende tam olarak neyi kaçırdığını düşündü; sahip olduğu ama ulaşamadığı bir şeyi. Onunla birlikte köprü'nün diğer ucunu oluşturması gereken zengin bir ortak. Enerjisini, nefesini, *mutluluğunu* paylaşacağı, bir olacağı, birbirine bağlanacağı, diğerinin büyü'sünü dengeleyeceği...

Kolyeyi sıkıca sıktı.

Henge'deki ortak büyülerinden farklı değildi. Cinsel, fiziksel ve metafiziksel enerjinin duygusal zirvesinin tadını çıkarıyorlardı. Uzun, ortak bir enerjiye dönüşene kadar ruhlarını ileri geri değiş tokuş ediyorlardı.

Safran Cylvan'ı düşündü. Cylvan'ın ağzını, ellerini, onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu, sıcak bir dilin boynunun kenarından geçmesini. Bir an için ellerin sırtından aşağıya doğru indiğini hissettiğine yemin ederken, vücudu sıcaktan kızarmış, öne doğru eğilmişti. Tıpkı Connacht'ta Cylvan'ın ellerinin ve ağzının yaptığı gibi, omuzlarında ve omurgasında aynı yara izlerini takip ediyordu.

Mutluluğunuzu paylaşın.

Cylvan. Cylvan. Cylvan, diye yalvardı, nefeslerine odaklanarak. Mutluluğuna. Daha soyut, tanıdık eller onu okşadı, omuzlarını kavradı, göğsünün üzerinde kayarak Cylvan'ın her zaman yaptığı gibi meme uçlarıyla oynadı. Saffron'un nefesi kesildi, sırt üstü yatmadan önce titredi.

Omurgasını eğerek gözlerini kapalı tuttu, vücudundaki peri meyveleri çalkalanıp dövülürken ve her yerini karıncalandırırken nefeslerini rahat ve ritmik tuttu.

Köprünün karşısındaki ortağın nerede, cadı?

Ani bir ses Saffron'un kulaklarında yankılandı ve gözlerini açtığı anda kendini dalgalı renklerin içinde, arı kanatları gibi elektrikli havayı solurken buldu. Kalbi hızla çarpıyor, görüşünün kenarlarını renklendiriyordu.

"Tehlikede," diye cevap verdi, kelimeleri zar zor söyleyerek. Sesi ilk çağırana kıyasla daha yüksekti; onunki farklıydı, sanki başka bir dil konuşuyordu. Yine de, Saffron'un belirsiz elini bacaklarının arasına doğru çekerek karşılık verdiğinde, Saffron tereddüt etmedi.

Bir denge unsuru olmadan öleceksin, diye kıkırdadı, ama Saffron'un göğsündeki kolyenin üzerinden geçti. *Holt ikizleri bile birbirlerine sahipti.*

Bacakları kendi uyarıcı parmaklarının altında titrerken Saffron şehvetli bir nefesi ısırdı, Cylvan'ın ellerinin ona kendisinin alay ettiği şeyi yaptığı düşüncesi kanını daha da sertleştirdi.

"Umurumda değil," diye yalvardı. "Onun için birçok kez ölmeyi teklif ettim zaten."

Ah... neden ölmeyi bu kadar istiyorsun?

Saffron keskin bir nefes alırken başı geriye doğru eğildi, kalçalarının arasında, midesinin tabanında daha fazla ısı oluştu.

"Bilmiyorum," diye inledi. "Sadece onsuz olmaktansa ölmeyi tercih etmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Ooohh~ ses mırıldandı ve o zaman fark etti ki, ona seslenen kendi sesiydi. Onunla alay ediyor, onunla flört ediyordu. Belki de Danann Evi'nin tavan arasına kilitlendiği anda kilit altına alınmış olan, yüksek sesli ve sesli bir başka parçası. Peçe tarafından kendi hesaplaşmasına götürülmüştü.

"Lütfen," diye yalvardı. "Onu güvende tutacağıma söz verdim."

Sizin kadar deneyimsiz biri, kurak bir potansiyelden asla sağ çıkamaz. Karşınızda yemin eden zengin bir ortağınızın olmasının neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsunuz? Sonuçta bir köprünün iki tarafı vardır.

"Ben deneyeyim."

İnsan tarafında asla kurak büyü yapamazsınız.

Yükü taşımak için bu tarafta hazırlık bile yapmadınız...

"Umurumda değil," diye soludu Saffron. "Umurumda değil. Onun olduğu yer orası değil. O burada, benim olduğum yerde, bana ihtiyacı olduğu yerde."

Daha cisimsiz parmaklar Saffron'un tenini öpen ametistle oynadı.

Onu öldürebilirsin, neredeyse seni terk ettiği gibi.

"Yapmayacağım." Saffron'un gözleri yaşlarla doldu, içi doruğa ulaşmaya çalışırken gözyaşlarını ısırarak geri çekti.

Yüzyıllardır bana yalvaran ilk kişisin, küçük cadı. İyileşmene yardım edebilecek biri var mı?

"Lütfen," diye tekrar yalvarabildi, alay ederek kendini kaybetmek istemiyordu. Kemiklerini ürperten bir ses kulağına ulaşmadan önce sessizlik etrafını sarmıştı.

... Pekala. Ama sadece diğer tarafta bir ortak olmadan su baskınında hayatta kalabilirsen.

Sevecen parmaklarını Safran'ın saçlarında gezdirdi.

"Ölmeyeceğim," diye söz verdi Saffron. "Onun güvende olduğunu bilene kadar ölmeyeceğim." Peçe yine kıkırdadı.

Ve eğer ben senin dileğini yerine getirirsem, sen de benimkini yerine getirmek zorunda kalacaksın.

"Ne dileği?"

Ah... Sana istediğini vereceğim... ama sen ve sevgili prensin iktidara geldiğinizde, eğer bir yıl içinde kirlenmiş perdeyi iyileştirmedeniz... yüzünüzü tanıyan her bir canlıyı yutacak.

"Bekle-" Saffron dilini ısırmadan önce bunu denedi ve sıcaklığın her santimi göğsüne hücum edip yayılırken nefesi kesildi. Kanına, her kasına, her kemiğine, her uzvuna, Prens Cylvan dé Tuatha dé Danann'ın tadına baktığı her deri parçasına yayıldı.

Varlığı peri şarabıyla, organları köpüklü meyvelerle, zihni sarhoş ipliklerle ve ona hükmetmiş olan her türlü yapmacık büyüyle aynı anda yer değiştirdi - göğsünde doruğa ulaşmadan önce burnundan acı, üvez zengini, demirli kan akana kadar. Gözlerinden damladı. Ağzını doldurdu. Ağzını doldurdu.

Kulakları, altında biriken, her kemiğini yutan ve onu yanmış döşeme tahtalarının üzerinde topal bırakan şok edici buzla yer değiştirene kadar.

Açıkta kalan her santim derisi kızardı ve ardından yakıcı zenginlik kanında üvezleri pençelerken çığlık attı. Höyüklerin kökleri ve toprağı sırtının altındaki tahtaların arasından fışkırmadan, onu kuşatmadan, hükmetmeden, ağzına gömülmeden ve onu toprağın altına sürüklemekten önce onu kavurucu alevler içinde boğdu.

Tak, tak.

HÖYÜKLER

Dişler gibi gıcırdayan **bir** ridity; yakıcı bir kalp gibi çarpan bir zenginlik.

Safran'ın ağzına bakır, tuz ve acı leş tadında toprak doldu.

Bu kez, tümseklerin ağırlığı altında uyanmak tatlı bir yorgunluğun ardından gelmedi; vücudunun her santimetresinde dalgalanan, aynı anda hem boğucu hem de nefes kesici bir acıyla geldi. Vücudundaki her kemik boğuluyor ve soluk soluğa kalıyordu; altından kopan bir ateşte yanıyor; kömürleşerek toza dönüşüyor; tek, doymuş bir demir büyü aygıtına dönüşüyordu.

Saffron'un uzuvları kendi kendine hareket etti. Onu ezen toprağı, hava aramak için ağır suda ilerler gibi tırmıklıyordu. Pençeliyor, kazıyor, kazıyor, hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyordu; ta ki elleri tepesindeki kalın, düğümlü ot ve eğretili otu halısını yarıp geçene kadar.

Uzuvları, omurgası, boynu onların ardından büküldü ama sertleşmiş toprağı yırtan Saffron'un başı da onu takip etti ve yüzeyde nefes nefese kaldı. Sonunda tümseklerin altına batmanın gerçekten ne anlama geldiğini biliyordu. Kimsenin onu bir daha bulamayacağı bu yerde neredeyse yok olmak.

Sonunda canlı canlı gömülmenin ne demek olduğunu anladım.

Bu sefer, kaynayan kan ve hırıltılı nefeslerle ortaya çıktı. Karanlıkta tek başına ortaya çıktı, onu hala hayatta olduğuna dair güvencelerle karşılayacak yakışıklı şeytanlar yoktu. Bu, geri kalan yolu kazarak yaşamaya devam edebilmek için sadece kendi gücüne güvenmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Kazdıkça fark etti ki, tırnaklarının arasında gerçek toprak vardı, dişlerinin arasında çıtırdıyordu. Bu sadece bir rüya değildi; tamamen uyanıktı ve kısmen gömülmüştü. Vücudu bu kadar ağırmasaydı, şaşkınlık içinde panikleyecek gücü bulabilirdi. Hatta bir parçası, tam da olması gereken yerde olduğunu ve kendini çözmeye devam ettiğini hissetti.

Vücudunun geri kalanını topraktan çıkaran Saffron sonunda dişlerinin arasından haykırdı, tüm varlığı çığlık atarken, her kemiği gömülü uzuvlarının ağırlığı altında eğildi. Çekti, sürükledi, tüm vücudu nihayet yüzeye çıkana kadar zorladı, ancak tekrar orman zeminine yığıldı ve nefesini yakalamak için savaştı.

Saffron gözlerini araladı, kirpikleri kuru kan ve kirle birbirine karışmış, şişmiş ve kabarmıştı. Dudakları çatlamıştı ve pas tadındaydı, boğazı zımpara kâğıdı gibiydi. Kulakları çınlıyordu, kalın pamukla doluydu. En azından altındaki toprak düzdü. En azından üstündeki karanlık gökyüzü tanıdıktı. Hafif bir rüzgârda sallanan karanlık ağaçlar bile hoş bir manzaraydı.

Hava hafifçe yanan odun kokuyordu. Yaşayan canlıların uzaktan gelen sesleri vardı. Gece kargaları, sanki onu yaşayanlar diyarına geri davet ediyormuş gibi, üzerine doğru uzanan dallardan melankolik bir şarkıyla ötüyordu.

Ellerini karnında gezdirdi ve kayıp botları dışında kendini tamamen giyinik buldu. Bunu yaptığını hatırlayamıyordu. Bir noktada çırılçıplak soyunmamış mıydı?

İnleyerek başını kaldırdı, sonra doğrulup nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini daha iyi anlamak için kendini zorladı.

Karanlıkta gözlerini kırıştırıp gözlerindeki tozu silerken, oturduğu yerin yanındaki toprak deliğe kaşlarını çatarak baktı.

O... gerçekten bir mezardan sürünerek çıktı. Gerçekten bir rüya değildi.

Ne olur ne olmaz diye yanağına bir şaplak attı ve acı bir göldeki dalgalar gibi yayılırken inledi. Evet, kesinlikle uyanıktı.

Ama çukurdaki sadece toprak değildi; keseklerin arasında hafif pembe bir şey parlıyordu. Saffron ne olduğunu anlamak için parmaklarını çukurun dibinde gezdirmek üzere kenara doğru eğildi ama hiçbir şey bulamadı. Somut bir kaynak yoktu, sadece... zayıf bir ışık vardı.

Kaşlarını çattı, ayağa kalkmadan önce şaşkınlıkla vücudunun her tarafını tekrar sıvazladı. Saçındaki toz bulutunu silkeledi, topraktaki garip parıltıya kaşlarını çatarak bir kez daha baktı; sonra göz ucuyla benzer bir parıltı dikkatini çekti ve dönüp baktı.

Saffron'un kendi mezarından çıkardığı toprağın altında kısmen gömülü olan tek bir yabani peri çileği bitkisi ezilmiş bir örümcek gibi yayılıyordu. Pembe rengini hemen tanıdı ama Kyteler kütüphanesindekilerin hiçbirinin bu şekilde parladığını görmemişti. Deliğin dibindeki ışıktan farklı değildi...

Tül, meyveleri pembeye çevirir.

"Oh-fuck!" Saffron farkına varınca ciyakladı ve şaşkınlıkla geriye sıçradı.

Yeminini ettikten sonra perdenin içinden geçmiş olmalı. Güneş Işını'nın oyulmuş çemberinin içinden, çember hâlâ açıkken, rastgele bir yırtığın diğer tarafında ortaya çıkmak için. Lanet toprağın altından mı? Ne kaltak ama. Peçe öyle bir şeydi ki-

Sesleri tekrar duydu, sıçradı ve döndü. Ama hangi yöne giderse gitsin, nerede olduklarına dair hiçbir ipucu göremedi.

geldi. Cylvan kaçırılmadan önce Beantighe Köyü'nün etrafında devriye gezen kraliyet muhafızları olduğunu hatırlayınca, aniden kaçmak zorunda kalacağından endişelenerek sinirleri gerildi.

Kendini dışarı sürüklerken düşmüş olabileceğini düşünerek çukurda botlarını arayan Saffron, önce kırmızı peçesini buldu. Ardından açık mezarın ucundaki ayakkabılarını çıkardı, bir ot tabakasını yırttı ve onları keşfedilmiş eserler gibi çıkardı.

Ayağını ilkin soktu, sonra aynısını yapmak için ikincisini tuttu, bir şey onu ısırınca bağırdı. Küfrederek ve tekmeleyerek, içine giren yarattığı atmak için botu ters çevirdi; bu sırada Proserpina'nın gümüş iğnesi ve tüy kalemi yuvarlanıp çimenlere saplandı.

Onlara baktı, koşuşturan düşünceleri bir anda sessizliğe gömüldü. Onları da bir ışık parıltısı çevreledi. Bu parıltı peçe yırtığınınkinden daha beyazdı, yine de farklı bir şey mi yoksa... diye merak etmesine neden oldu.

Zonklayan başına bir elini bastıran Saffron gözlerini sıkarak kapattı. Burun deliklerini tıkayan kurumuş kan yüzünden burnundan nefes almak neredeyse imkânsızdı. İçi içine . O sadece -Kendini düşünmeye zorladı. Daha fazla devam etmeden önce karmakarışık hafızasındaki tüm iplikleri tekrar yerine dikmek için.

Beannighe'nin beyaz küle dönüşmesini izlemişti. Çırılçıplak soyunmuş ve peçe çemberinin içine girmiş, ortasında diz çökmüştü...

Saffron'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Tıpkı beannighe'nin ona söylediği gibi peçe ile yemin etmişti. Büyü selinden kurtulmuştu. Üvez kanlıydı, tıpkı yalvardığı gibi. Ve...

Etrafına tekrar göz gezdirirken, zihninde o büyü dalgasının perdeyi sonuna kadar açıp onu içine çekecek kadar güçlü olabileceğini tekrarlardı. Bu onun nasıl dışarıda olduğunu açıklıyor. Yeraltında, hatta perde yırtığının tam üstünde...

Ne kadar yuvarlandığını bir kenara bırakın, perdenin ne kadar derine indiğini bile bilmediğini fark ettiğinde omurgasından boncuk boncuk ter damladı. Peki ya...?

Birdenbire karnına tekme yemiş gibi hissetti. Ayakkabısının tersini telaşla giymeye çalışan Saffron, iğneyi ve tüy kalemini alıp büyük bir panikle ağaçların arasına daldı.

Rüzgârdaki o sesleri kovaladı. Yaklaştıkça daha çok hissetti. Burnundan taze kan damlamasına neden olacak kadar yoğun, o kemik derinliğindeki ağrıyı. Sadece tek bir şeye odaklanarak silmeye devam etti; hâlâ Alfidel'de olduğunu doğrulamaya. Perdenin fey tarafında. Cylvan'la aynı tarafta. Saffron'un onu hâlâ bulabileceği, kurtarabileceği tarafta...!

Daha yakına. Burnundan daha fazla kan damladı. Yaklaştı; boğazının arkasından daha fazla kan yükseldi. Yaklaştı; gözünün kenarından daha fazla kan damladı. Yine de ilerlemeye devam etti. Ne kadar acı çektiği önemli değildi, nereden sürünerek çıktığını bilmek zorundaydı. Eğer o-

Eğer bir şekilde insan tarafındaysa-

Ortaya çıktığı yere geri dönecek ve kendini yeniden gömecekti.

Sonunda müziğin, kahkahaların ve sohbetin kaynağını bulan Saffron, ağaçların aniden kesildiği yere ulaştığında kısa bir süre durdu. Önündeki manzara, Beantighe Köyü'nün tamamından daha büyük, geniş, çimenli bir avluya açılıyordu.

Saffron'un havada asılı kaldığı yerin tam karşısında, beyaz taşlarla inşa edilmiş, sıcak sarı ışıkla aydınlatılmış pırıltılı bir saray duruyordu. Saffron'un baktığı tarafı altın sikkeler gibi parlak pencereler süslüyordu, arka tarafında ise uçurumlar ve dağlar yükseliyordu. Kuleler ve kuleler gelen bulutları kemikli parmaklar gibi pençeliyor, neredeyse tepedeki ayı delecek kadar yükseliyordu.

Devasa avluyu daha da süsleyen şatafatlı giyimli parti müdavimleri, çitlerin ve çiçek duvarlarının arasında dolaşırken garip bir şekilde parlıyor, sıcaklıkla dolup taşan altın ateş küplerinin etrafında daireler oluşturuyor, saray duvarından çıkıntı yapan taş terasa çarpan topuklarıyla yaylı müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Dans pistinin hemen diğer tarafındaki cam kapılar, Saffron'ın bir tür balo salonu olduğuna yemin ettiği bir yere açılıyordu ve içerisi de büyük binanın geri kalanı gibi altın renginde aydınlatılmıştı.

Saffron, konukların başlarının arkasına tutturulmuş ışık halelerinin... elindeki gümüş iğneyi çevreleyenle aynı tür beyaz olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi. Göğüslerinde, tam da yüksek bir fey'in gerçek adının olması gereken yerde, kıpkırmızı iğne izleri bile görebildiğine yemin etti.

Tam o sırada bir çift gezgin muhafız, Saffron'un çam yeşili tuniklerinin üzerinde ne olduğunu seçebileceği kadar yaklaştı; etrafı eğrelti otları ve dikenlerle çevrili bir peçeli baykuştı bu.

Oh-

"*Siktir!*" Saffron ikinci kez tısladı, dizlerinin üzerine çöktü ve en yakın çalının arkasına saklandı. "*Siktir, siktir, siktir-!*"

Avren'deki başkent sarayının hemen dışındaydı.

Nasıl? Nasıl, neden, ilahi bir elin hangi darbesiyle?

Saffron'un dengesi, midesinde yuvarlanan lanet kanı daha fazla kusabileceğini düşünürken değişti, ancak ametist kolye gömleğinin altından yuvarlandı. Onu almak için çabaladı ve mor renkli yansımasına baktı. Başparmağını parlak yüzeyin üzerinde gezdirdi ve aniden anladığını düşündüğü için önceki şaşkınlık telaşını yuttu.

Daurae Asche bir keresinde... Cylvan'ın eşleşen kolyesini takip ederek Saffron'u Kaelar'ın sandığında kilitli bulduklarını söylemişti. *Tek bir kolyenin iki parçası.*

bağlı ametist kökü... bir ekinoksta gece yarısı kırıldı... birbirleriyle olan ilişkilerinde kilitlendiler...

Saffron bir kahkaha attı, buna inanmak şöyle dursun, anlam vermekte bile güçlük çekerken parmaklarını saçlarında gezdirdi. Yemin ettiği çemberden peçenin içinden geçmişti; peçe Cylvan'la paylaştığı aptal, küçük tılsımlı kolyesinin arkadaşına yapışmış ve onu Alfidel'in karşısına, yerdeki en yakın yırtığa doğru itmiş ...

Bu mümkün müydü? Peçe o kadar zeki, o kadar incelikli miydi ki, böyle bir şeyi kendisine sorulmadan yapabilsin...?

Yeminlerini ederken kendi sesini nasıl taklit ettiğini hatırladı. Gerçek bir varlık gibi konuşmasını, onunla nasıl dalga geçtiğini ve ona nasıl sözler verdiğini. Elbette böyle bir şey Saffron'u Morrigan'ın kampüsünden alıp Avren'in dışına bırakabilirdi. Yolda onu giydirmişti bile.

Yanındaki zenginlik dalgasının çağırdığı bir ağız dolusu kanı daha geri yuttu. Bunu sorgulamayacaktı. Sorgulayamazdı. Zamanı yoktu. Kendisine verilen hediye basitçe kabul edecekti.

Cylvan ulaşılabilecek bir yerdeydi. Yakınlarda bir yerde, kuzgun bir prens, Saffron'un bir zamanlar ona vermeye yemin ettiği büyüü bekliyordu. Saffron'un tek yapması gereken onu bulmaktı. Onu bulmak ve prensi kendi adıyla kontrol eden Taran'ı bulmak.

Bir isimle kontrol etmek için...

Saffron gümüş iğnesini ve tüy kalemini bel kemerinin arkasından çıkarıp beyaz ışıltılarını tekrar inceledi. Taran'ı düşünürken kalbi kulaklarında çarpıyordu. Kemiklerini. Kurt Kral'ın zengin gümüşünü.

Kontrol et... Yüksek feylerin bizi zorlamasından farklı değil.

"Bana itaat et," diye nefes aldı, Cylvan'ı gerçek adıyla zorladığı birkaç zamanı hatırlayarak. İğne titredi ve Saffron

Gümüş tepeyi çevreleyen beyaz hale karşılık olarak biraz daha parlaklaşırken sııttı. Elindeki zenginlik kabarmasına taze kan damlarken burnunu sildi.

Bu yüzden gösterişli gümüşlere isim vermelisiniz.

Saffron Taran'ın gümüş kemiklerine bir isim vermek zorundaydı.

Kalbi gümbürdedi ve sonra göğsünün içinde sertçe çarptı. Neredeyse kahkahayı basıyordu.

CADI

Saffron kırmızı peçesinin altından avluyu geçti. Yaklaştıkça büyüdüğü canı daha çok yanıyordu ama şifonun içindeki üvez acıyı hafifletiyordu. Yine de yanından geçtiği her zengin fey'in parlaklığını köreltmek için hiçbir şey yapmadı, başlarının arkasındaki bir halkadaki beyaz ışığın parıltısı, göğüslerinin ortasındaki parlak kırmızının tarafından kör edildi. Gerçek bir ismi okuyabilecek kadar yaklaştığı her seferinde neredeyse başı dönüyordu. Proserpina'nın bulabildiği her üvez kanlı cadıyı öldürmek için bu kadar çok çalışmasına şaşmamalı.

Fey misafirlerin dans ettiği taş terasa yaklaşan Saffron, prensinin aralarında olmadığını anlayacak kadar uzun bir süre havada asılı kaldı. Ancak hiç beklemediği iki kişiyi daha tanıdı; kol kola dans eden Profesör Adelard ve Profesör Dullahan, biraz bilinçli görünseler de sessiz ve sevecen bir sohbeti paylaşıyorlardı. Saffron gülümsemesini bastırdı ve fark edilmeden önce aceleyle uzaklaştı. Adelard, herkesten çok, onu görünce olay çıkaracak tek kişiydi.

Saffron daha sonra parlayan balo salonuna baktı. Hem içerideki hem de dışarıdaki büfe masalarını boydan boya dolaştı, hatta kendisi için birkaç lokma kaptı. Ağız dolu bir şekilde sarhoşça gülümsedi

Ne zaman biri ona uzun süre baksa kana bulanıyor, sonra da sırf yüzlerindeki rengin akıp gitmesini izlemek için bir Gece Mahkemesi'ne yalvarma işareti yapıyordu.

Kuzgun prensinden hâlâ bir iz bulamayan Saffron, avlunun daha az nüfuslu bölgelerine doğru araştırmasını genişletti. En yakınındaki altın renkli ateş çanağının sıcaklığını takdir etti, beyaz bir zenginlikle nasıl parladığını da merak etti; çivit mavisi iris çiçeklerinden uzun teller koparıp dalgın dalgın kırmızı peçeli başına bir taç ördü; ayak parmaklarının üzerinde durup sarayın alçak pencerelerine baktı, karanlık koridorlar, kitaplarla dolu odalar, güzel mobilyalar ve kanopili yataklar gördü.

Sonra, köşeyi dönmeden hemen önce çılgınca bir ses duydu ve dinlemek için duvara doğru geri adım attı. Dilini ısırarak sözlerin sahibini tanıdı.

"Lord mac Delbaith nerede? Nerede o? Bu çok önemli. Bir üvez cadısının tanığını gördüm. O biliyor olmalı!"

Müdire Elluin, hepsi burunlarını kırıstırıp tiksintiyle aceleyle uzaklaşan bir grup saray mensubunun arasından tökezleyerek geçti. Elluin bulabildiği diğerlerine koştu, aynı soruları sordu, aynı çılgınca taleplerde bulundu. Bunu yaparken, boğazına sarılı, kanla parlak kırmızıya boyanmış dağınık bir bandaj tutuyordu. Sesi boğuk ve soluktu, sanki beannighe'nin saldırısından sonra sadece bir ses teli kalmış gibiydi. Saffron ne kadar vahşiyse o da o kadar vahşi görünüyordu ve bu durum Saffron'un eğlenceyi geri tepmesine neden oldu.

Müdire, bir grup feyden diğerine taleplerini sıraladı; ta ki sonunda biri ona bilmek istediği şeyi söyleyene kadar.

"Lord mac Delbaith zaten diğerleriyle birlikte nişan açıklığında. Eğer onunla konuşmak isterseniz, gün doğumunda dönmelerini beklemeniz gerekecek."

Saffron'un gözleri müdirenin işaret ettiği parmağı takip etti ve geniş çimenliğin karşı tarafında iki tarafı fenerlerle aydınlatılmış bir patika gördü. Girişinde iki muhafız tarafından korunan patika, sık bir ağaç korusunun içinde kayboluyordu ve Saffron korunun ortasından yükselen bir duman kıvrımını fark etti.

Olması gerekenden daha uzun süre baktı, ani adrenalın patlamasıyla taş kesilmişti ve kendine geldiğinde Elluin çoktan gitmişti. Son anda, Elluin'in tam olarak ağaçların arasına, muhafızların onu fark edemeyeceği bir yere adım attığını gördü.

Saffron takip etti.

Çalılıkların arasında ona yetişmesi uzun sürmedi. Elluin sanki ilk defa bu kadar engebeli bir arazide geziniyormuş gibi köklere ve bitkilere takılarak tökezledi. Bunu izlemek tatmin ediciydi ve Saffron'un heyecanı, Elluin'in yanlışlıkla ayağının altındaki bir dalı kırmasıyla daha da arttı. Bir anda beti benzi attı, ağzı açık kaldı, sonra adımlarını hızlandırdı. Saffron'un kalbi çırpındı, kendi kendine gülümsedi ve kendi hızını artırdı.

Gizem duygusunu korumak için onun yeterince gerisinde kaldı. Bir miktar gerçekdışılık. Elluin'in bildiği kadarıyla o sadece bir hayaletti. Her yüksek fey'in onu yapmaya çalıştığı hayalet. Eğer istedikleri buysa, Saffron bunu onlara verecekti.

ATEŞİN IŞIĞINI GÖRMEDEN ÖNCE ATEŞİN BAHARATLI ODUNLARININ KOKUSUNU ALDI.

Karanlık. Alevlerin etrafını tam olarak kaç kişinin sardığını görmeden önce, zengin ışık huzmeleriyle halelenmiş, farklı soyunma hallerindeki dans eden bedenleri gördü. Ateşin sıcaklığını hissetmeden önce hoşgörülü keklerin, balla sırlanmış etlerin ve tatlı ekmeklerin kokusunu aldı. Ağaçların arasına serpiştirilmiş Ostara süslemelerini gördü; dallar, dallar ve altın örgülü

Çelenkler tepede iç içe geçerek açıklığın ortasında, ortadaki alevlerin en yüksek noktalarının birleştiği merkezi bir noktaya geldi.

Saffron bir an için, eski efsanelerin Tír na nÓg'un güzelliğini ve zenginliğini anlatırken tam olarak neye atıfta bulunduklarını bildiğini düşündü.

Açıklığın başında, eski dallardan örülmüş iki tahtta, Saffron'un Kral Ailir ve Tross olarak tanıdığı, baharın renkleri ve taze çiçeklerden yakalarıyla partinin geri kalanı kadar görkemli giyinmiş kişiler oturuyordu. Onların yanında da benzer kutlama kıyafetleri giymiş, sert ve tedirgin karışımı bir görünüme sahip Daurae Asche oturuyordu. Her zaman çok dikkatliydi, ağaçların arasında oyalanan Saffron'u herkesten önce fark etmişlerdi ama kırmızı peçenin ve süsen tacının altında kimin saklandığını bilmiyorlardı. Yakında öğreneceklerdi.

Kral Ailir, Saffron'un tanımadığı biriyle şamatalı bir şekilde sohbet ederken, sağında Kral Tross, Cylvan ve Luvon'a benzer siyah saçları ve boynuzları olan birine doğru eğildi. Saffron şaşkınlıktan nefesini tuttu ve sanki patronunun bunu hissedebileceğini biliyormuş gibi gözlerini hızla kaçırdı. Muhtemelen çoktan hissetmişti.

Şenlik ateşinin tabanının etrafında, sıcaktan erimeye yüz tutmuş altın diken yumakları parlıyordu. Eriyen her sivri uçla birlikte, ıslak tabanda bir çiçek açıyordu. Gecenin sonunda her bir sivri uç, belki bir kapının üzerine örtülmek ya da verimli bir ilk ekim umuduyla ağaçlara sunulmak üzere güzel bir bahar sembolizmine dönüştürülecekti.

Belki de geleneksel amacı buydu, ama Saffron kuzgununu ağaçların arasında bulduğu anda onun ikinci sembolizmini anlamıştı.

Saffron'un gölgelerin arasına girdiği yerde, alevlerin karşısında duruyordu.

Boynuzlu tanrı gibi giyinmiş, siyahlar giymiş ve altınla süslenmiş Prens Cylvan, Taran ile kol kola dans etti. Kıyafetinin geri kalanı kadar koyu bir makyaj yapan Cylvan'ın ametist gözleri, altın boncuklar ve zincirlerle süslenmiş orman yeşili bir tunik giyen partnerine kilitlenmiş bir şekilde her zamankinden daha parlak bir şekilde öne çıkarken, gözleri baharın gelişini temsil etmek üzere lavanta gölgesiyle süslenmişti. Taran saçlarına taze çiçekler ve kristaller takmış, Ostara tanrıçasını açıkça somutlaştırmıştı. Kendi önemini vurgulamak istercesine altın dikenlerden oluşan bir taç takarak kışın gölgesiyle el ele dans ediyordu. Soğuğu ve karanlığı evcilleştirecek olan sıcaklık ve ışık. Saffron'un tırnakları yakındaki bir ağacın kabuğuna gömüldü ve kendini kontrol etmek için savaşıırken kütikül köküne kadar çatladı.

Artan öfkesini dindirecek tek bir şey vardı, o da Taran mac Delbaith'in göğsünün ortasında kırmızı bir ışıltının olmayışydı. Başının arkasında beyaz bir zenginlik halesinin olmayışydı.

Taran mac Delbaith partinin başında kendine ait gerçek bir isme sahip olmayabilirdi ama Saffron partinin sonunda bunu düzeltecekti.

Ağaçlardan inen Saffron bir flüt peri şarabı içerken, Elluin de ormandaki kendi gezintisinden tökezleyerek çıktı. Nefes nefese, kalabalığın başındaki kraliyet partisini aradı. Saffron gözlerini kadehinin kenarından ayırmadan her hareketi takip ediyor, kendisini bir peçe yemini öncesinde olduğu gibi yumuşak ve yapmacık bir hale sokmayacak pembe içkinin tadını çıkarıyordu. Çekildiğinde flütün kenarına ruj lekesi gibi kırmızı bir leke bulaşmıştı.

Elluin dans eden misafirlerin arasından geçerek doğruca ön taraftaki bahar tanrıalarının görüntülerine doğru ilerledi. Saffron bir kadeh daha aldı

Şarabını yudumlarken Taran'ın onu görünce yüzünün tiksintiyle nasıl döndüğünü takdir ediyordu.

Saffron'un gözleri geri döndü ve Cylvan'a takıldı. Gece Prensi, müdirenin Taran'dan farklı olmayan konuşmasını izliyordu - ifadesinin cansız olması dışında. Gözlerinde ışık yoktu, ağzında bir kıpırtı bile yoktu. Alaycı bir şekilde sırtıyor olmalıydı. Gözlerini deviriyor olmalıydı. Ama hiçbir şey yoktu, sanki sadece bir kabuk gibiydi. Bir duvarın ardına hapsolmuş, Taran'ın ona verdiği isimle kendi bedenine hapsolmuştu.

Saffron içkisini bitirdi. Yanındaki bir fey misafir alay ederek Saffron'un ne kadar pis olduğu, kir ve demir koktuğu hakkında bir şeyler mırıldandı. Saffron onların gözlerine baktı ve gülümsedi; açıklığın ezici zenginliğinin altında, burnundan ve gözlerinden birinden yoğun bir şekilde kan damlıyordu. Feyler yelpazelerinin arkasına saklanıp kaçışmaya başlamadan önce, Saffron kravatını düzeltmek için uzandı. Bu sırada göğsündeki işaretleri okudu.

"Myndol," dedi sakince ve saray görevlisi sendeleyerek geriye doğru gitti.

Şok. Saffron üçüncü bir içki daha istedi ve bunu yudumladı.

"Myndol, bu kadeh şarabı Taran mac Delbaith'in üzerine dök."

Fey'in gözleri buğulandı. Başlarını sallayarak Saffron'un uzattığı kadehi aldılar, sonra da Elluin'in çılgınlıklarını gören ve duyan insan kalabalığının arasında sallanarak ilerlediler. Saffron, zoraki saraylısının ateşin etrafında dönerek Taran'ın durduğu yere gelmesini ve flütün içindekileri onun üzerine sıçratmasını sevinçli bir gülümsemeyle izledi.

Taran döndü ve hırladı, saray mensubunu yakaladı ve neredeyse ateşe atıyordu. Eğer tüm parti aniden onu izliyor olmasaydı, fey merhamet için yalvarmaya başlamasaydı, bunu yapabilirdi.

"Özür dilerim, majesteleri! Bunu yapmak istememiştim, kırmızı beantighe yüzünden! Kırmızı beantighe beni zorladı-!"

Komplocu fısıltılar bir leğendeki su gibi açıklık boyunca yayıldı. Taran hep birlikte kalabalığı taradı ve gözleri şenlik ateşinin alevleri arasından Saffron'un duvağında durdu. Saffron, şifonu yüzünden kaldırıp bir yudum almadan önce bir kadeh şarap daha kaldırdı.

Taran bakışlarını bir süre daha sakladıktan sonra başını en yakındaki muhafıza çevirdi ve dikkatini ona vermesini istedi. Saffron'un kendini beğenmişliği ancak fark ettiği anda azaldı; muhafız döndü ve doğruca Luvon'a doğru yürüdü. Onu kolundan tutup Taran'a doğru sürüklerken kalabalıktan şaşkınlık sesleri yükseliyordu. Kral Tross da ayağa fırladı ama bir şey haykıramadan Ailir'in eli onu yakaladı. Saffron kralların konuşmadan birbirlerine baktıklarını ve karşılıklı konuştuklarını gördü. Saffron'un birden fazla nedenden ötürü midesini bulandıran bir şey vardı; sanki krallardan biri diğerinin Taran'ın taleplerini engellemesine ilk kez engel olmuyordu. Acaba Taran'ın ailesi de onların başının üzerinde bir şeyler mi taşıyordu?

"Her ne kadar nişan partimizi bu kadar kaba bir şey için bölmek zorunda kaldığım için kızsam da..." Taran daha sonra dedikodular üzerine anons yaptı. Luvon onun yanına getirildi ve Saffron en azından Taran'ın neredeyse ilk saray mensubuna yaptığı gibi dizlerinin üzerine çökertilmediği ya da ateşe atılmadığı için rahatladı. "Kutlamalarımızdan daha önemli bazı şeyler var; yani zaman ve mekân fark etmeksizin her yüksek Alvian'ın güvenliğini sağlamak."

Taran alevlerin arasından tekrar Saffron'la göz göze geldi ve diğerleri de ona katılmak için döndü. Saffron bir orman dolusu zenginliğin ezici yükünün kendisine çarptığını hissetti ama burnundan yeni kan damlarken, boğazının arkasında fokurdarken bile irkilmedi. O da başıyla onayladı. Belli ki Taran'ın canı ,

Çenesinin nasıl sıkıldığı bunu gösteriyordu. İşaret etmek için bir elini kaldırdı ve Saffron ona doğru bakan herkese gülümsedi.

"Morrigan Akademisi Müdiresi az önce beni bilgilendirdi, Prens Cylvan'ı bulmak için kaçtığında bu beantighe'yi kurak büyü için deneme sürecindeymiş. Görünüşe göre kampüsteki beantigheleri sihirli bir kurt kullanarak öldürüyormuş ve her zaman Prens Cylvan'ın suçu üstlenmesine izin vermeye niyetliymiş."

Tahtlarının yanındaki krallardan bile daha fazla mırıldanma geliyordu. Luvon beyaz gözlerini yere indirdi ama kaşlarını hafif bir inançsızlıkla çatarak başını salladı. Saffron elindeki kadehi sıkıca kavradı ama başka bir tepki vermedi.

"Yaptıkların için ne söyleyeceksin beantighe?" Saffron hiçbir şey söylemeyince Taran sordu. Bu sefer Saffron sırtıttı. İçkisinin kalanını bitirdi.

"Hâlâ yapmam gereken bir deneme daha var," diye cevap verdi ve Taran'ın gülümsemesi sıkıntıyla çarpıldı. "Bunu tüm sarayın önünde yapmak istiyorum, eğer nişanımız majestelerinin de hoşuna gidecekse."

"Onun son duruşması nedir, müdire hanım?" Taran kesin bir ifadeyle sordu ve Elluin'in beti benzi attı. Cevap vermek yerine kekeledi ama Taran ona bir bakış fırlatınca sıçradı.

"Şey, yani... bir tanıdık çağırmalı, Lord mac Delbaith."

Taran eğlenerek alay etti ama Saffron'un yüzündeki tepkisel sırıtışı görünce bu alay da durakladı. Son kurak denemenin Elluin'in en görmek istediği şey olacağı ne kadar da tahmin edilebilirdi. Bunu bilerek planlamış olmalıydı ve Saffron onu öpebilirdi.

"Peki o zaman," dedi Saffron, ateşe doğru bir adım atarak. "Yaklaşabilir miyim, majesteleri? Herkesin iyi görebildiğinden emin olmak istiyorum."

"Olabilir," diye cevap verdi Taran görkemli bir baş sallamayla, ama bunu daha temkinli bir şekilde yapıyordu. Saffron, Taran'ın hiç değilse bu ilgiden gizliden gizliye hoşlanıyor olması gerektiğini biliyordu. Kendisine böyle asil bir unvanla hitap edilmesinden hoşlanıyor olmalıydı. "Danu bu duruşmaya nezaret etsin ve bize iyilikle rehberlik etsin."

Saffron ateşin ulaştığı yerden geãti. Alfidel'deki en yüksek mevkideki, en zengin, en asil ve en gãl insanların bir araya toplandığı yüksek fey saray mensupları topluluğunun arasından geãti. Ve o zengin, asil, gãl insanlar dehşet ve endişe iãinde Saffron'a baktılar. Ériu'nun gökyüzü kızları tarafından teninin her santimi bile, bu duygudan o kadar keyif alıyordu ki.

Taran'ın Cylvan, Elluin ve Luvon'la birlikte durduğu yere yaklaşan Saffron'un gözleri yine prensine kaydı. Cylvan onu izliyordu ama yüzü boştu. Saffron onun neler olduğunu bilip bilmediğini, o gözlerinin ardında bir parçasının ıığlık atıp atmadığını merak etti. Saffron her ihtimale karşı ona gülümseyerek söz verdi.

"Luvon mag Shamhradháin artık benim koruyucu-ustam değil," diye hatırlattı Saffron Taran'a, fey lordunun karşısında, sırtını ateşe dönmüş ve onun dallarının kendisini okşamak iãin uzandığını hissederek yerini alırken. "Artık benimle hiãbir ilgisi yok."

Taran alaycı bir gülümsemeyle, "Himayeniz hiãbir zaman resmen değiş tokuş edilmedi," diye karşılık verdi. "Kurak büyüden suãlu bulunursanız, komplo kurmaktan yargılanacak bir sonraki kişi o olacak."

"yle olsun," dedi Saffron kesin bir ifadeyle. Onlar konuşurken Luvon bir kez bile irkilmedi. Kr gözleri alevlerin arasında Saffron'u buldu, ifadesi gãl ve yakışıklıydı ve asla tereddüt etmiyordu. Saffron patron-babasının ne düşündüğünü bilmek isterdi ama aynı zamanda bunun bir önemi de yoktu.

Saffron kurak olduğunu kanıtlayacaktı ama işi bittiğinde, tanık olan her fey'in gecedен hatırladıkları bundan çok uzak .

"O zaman ben başlıyorum," dedi Elluin'in gümüş iğnesini ve tüy kalemini bel kemerinin arkasından çıkararak. "Tanıdığımı çağırmam beklendiğini söylüyorsunuz, doğru mu? Memnuniyetle."

MERHAMET

Uzun bir nefes alan Saffron gözlerini kapattı ve topraklandı.

kendisi. Beannighe'nin bir zamanlar ona gümüş kelepçeler ve onlara bir isim verme konusunda göstermeye çalıştığı şeyi hatırladı. Taran'ın kendi gümüş kemiklerini kontrol eden herhangi bir gümüş yüzük ya da başka bir simge takmadığını görünce daha da cesaretlendi. Ne gerçek bir ismin parıltısı, ne de zengin bir halenin beyaz ışıltısı vardı; sadece vücudunu çevreleyen ince bir parıltı vardı. Hayır, *kemiklerini* çevreleyen. İsmi olmayan kemikleri, asla bir isme ihtiyaç duymayacaklarını düşünecek kadar emindi. Clymeus ve Proserpina'nın böylesine bariz bir zayıflıktan yararlanabilecek her türlü üvez cadısını yok ettiğinden o kadar emindi ki. Saffron bu kibrin Taran'ın kendi çöküşü olduğunu kanıtlayacaktı.

Saffron çimenlere doğru eğildi, dizlerinin ve ayaklarının üzerinde dengede durmaya çalıştı. Özellikle kullanabileceği bir üvez dalı yoktu ama belki de buna ihtiyacı yoktu.

"Tüylerden ve balmumundan kanatlar yaparak esaretten kaçan bir baba ve oğul hakkında bir insan efsanesi var," diye anlattı, iğneyi diz çöktüğü yerin ilerisindeki otların arasına yerleştirip doğrudan Taran'ın ayaklarına doğrultarak. "Çocuğun babası ona dikkatli olmasını, güneşe çok yakın uçmamasını, aksi takdirde kanatlarının eriyeceğini ve düşüp öleceğini söylüyor."

Saffron kolunun düğmelerini açarak dirseğine kadar kıvırdı. Taran sırtıtmaya devam ederken, etrafındaki tüm yüksek feyler onu dikkatle dinliyordu.

Şenlik ateşi Saffron'un tenini turuncu ve kızıl renklerde aydınlatıyordu ve ön kolundaki damarların havadaki zenginlikten dolayı nasıl karardığını gördü. Her yönden gelen karşı-büyünün ağırlığına karşı savaşılan kalp atışlarını neredeyse görebiliyordu. Sadece bir dakika daha.

Saffron tüy kalemi baskın eline aldı ve çimenlerin üzerindeki iğne titredi. Tıpkı beannighe'nin onu tuttuğu zamanki gibi.

Taran'ın kibirli gülümsemesi şaşkınlıkla dalgalandı. Saffron iki parmağını ön kolunun çıplak derisinde aşağı yukarı gezdirdikten sonra Taran'ın gözleriyle tekrar buluştu.

"Uyarıya rağmen, çocuk kendini ve yeteneklerini oldukça yüksek görüyordu. Esaretten kurtulmanın heyecanıyla gökyüzüne yükseldi, havaya sahip olan tek kişi olmak istiyordu, her şeyin ve herkesten daha iyi olduğunu düşünüyordu. Ama tıpkı babasının uyardığı gibi, güneşin sıcaklığı kanatlarının balmumunu eritti... ve onu yakalayacak kimse olmadan ölümüne düştü. Bu, tek bir şey tarafından mahvedilen bir fırsat hikayesi..."

Taran'ın gözleriyle tekrar karşılaştı. Taran hareketsiz kalmıştı.

"Kibir." Saffron sırttı. Sırtındaki yara izleri, üvez büyüğü vücudunda dalgalanırken karıncalandı.

"Adının ne olduğunu biliyor musunuz lordum?"

Saffron tüy kaleminin ucunu onun koluna gömdü. Kanını tadarak ucun ağzını doldurdu.

"*Bana itaat et,*" diye iğneyi otlara batırdı, sonra da tüy kalemin ucunu ön kolundan aşağı yırttı.

İğne yukarı doğru fırladı, Taran'ın sırtına doğru kıvrıldı ve Omurgasını boydan boya keserek, Taran'ın sırtındaki

Saffron'un koluna yaptığı ilk işaret ve gelen diğerleri.

Taran çığlık attı. Saldırı aletini daha fazla kesmeden yakalamak için iki büklüm oldu ama Saffron'un komutuyla iğne ulaşamayacağı bir yerde durdu.

Saffron'un kolunda bir çizgi daha, Taran'ın sırtına gömülmüş bir kesik daha. Sonra bir tane daha, bir tane daha, her vuruş taklit edildi.

Saraylılar çığlık atıp dağıldılar, birbirlerini itip kakarak ormana doğru koşmaya başladılar. Elluin de onlara katıldı ve kendi ayaklarına takılıp karanlığa doğru yuvarlanmadan önce güçlkle bir çığlık attı.

Muhafızlar Taran'ın emriyle Saffron'u iki yandan kuşatmaya çalıştılar ama parlak alev dalları aniden şenlik ateşinin köklerinden fırlayarak her iki yanındaki ağaçlar gibi yükseklerle ve vahşice fışkırdı. Havadaki oksijeni emdi ve Saffron döndüğünde Daurae Asche'nin Kral Ailir'in yanında ellerini uzatmış durduğunu gördü. Yüzleri öfkeden iki büklüm olmuş, doğrudan Taran'a bakıyorlardı. Saffron'a yardım etmek için buldukları ilk fırsatı sorgusuz sualsiz değerlendirmişlerdi; sanki ayağa kalkıp saldırmak için kendi zamanlarını bekliyorlardı.

Kral Tross, ateş koridoru onları kapatmadan hemen önce Luvon'u yakaladı. Boynuzlu ve siyah saçlı yabancı da Cylvan'ı yakaladı. Saffron ve Taran bir anda bunaltıcı kulübenin içine hapsoldular, sadece ikisi.

"Sybil-!" Taran bağırdı ama Asche'nin alevleri daha da kuvvetlendirmesi ve bir ısı kulesinin tekrar yere düşmeden önce gökyüzüne doğru patlamasıyla bir sonraki komutu bastırıldı.

Bir işaret daha, sonra bir tane daha, Saffron Taran'ın kemiklerinin zenginliğine doğrudan dikmek istediği ismi heceledi. Bir

Omur başına bir harf, tıpkı beannighe'nin ona kelepçelerde gösterdiği gibi.

Saffron onu zorlamadıkça Taran bir daha asla kurda dönüşmeyecekti.

Birisi efsaneyi bilse bile, Saffron'un sözlerinden anlasa bile, bunun bir önemi olmayacaktı. Kontrol simgesi Saffron'un koluna kazınmıştı. Gümüş eller ve hançer yüzüğü, gümüş kalem, Taran'ın kemiklerindeki büyü'nün sahibi oydu ve Saffron'u kontrol etmeyen hiç kimse onları kontrol edemezdi. Taran'ın kendisi bile.

Icarus.

"Şimdi dediğimi yap ve kendini göster."

Saffron ayağa kalktı, ruhunun her zerresiyle zorluyordu. İğne çimenlere yuvarlandı. Taran'ın yüzü öfkeyle buruştu.

ve kalan tüm saray mensupları, krallar, Cylvan, Asche, Luvon, Clymeus mac Dela'nın kül rengi varisinin kurt kralın etini giymek için kendi derisini yırtmasına tanık oldular.

Başka çığlıklar da yükseldi ama Saffron'un dikkati çimenlere düşen kısa bir altın ışıltısına takıldı. Eğreltiotu yüzüğü, Taran'ın nişan yüzüğü, dönüşümde yer değiştirmiş ve Taran'ın şişmiş patilerinin arasındaki çimenlere yuva yapmıştı.

Canavara yaklaşan Saffron, eğitilmiş bir hayvana yaklaşmanın verdiği güvenle bir elini buruşuk burnunun üzerine koydu. Eğildi ve yüzüğü aldı. Taran Saffron'un tutuşu altında hırladı ama saldırmadı. İnsan kendi adının efendisine zarar veremezdi.

"Aç ağzını," diye zorladı Saffron, sıcak rüzgar saçları savururken Taran'ın koyu renkli kürkünü taradı.

Taran direndi ama emir kaçınılmaz olarak galip geldi ve onu çenesini açmaya zorladı. Safran eğreltiotu halkasını kana buladı.

sonra yumruğunu kurdun dişlerinin arasına ve boğazına gömdü. Taran hırlayarak geriye doğru savruldu ama Saffron sadece bir kahkaha attı ve kolunu daha derine itti.

"Sana geçen seferkini hatırlattı mı?" Acı acı sırıtarak, Beantighe Köyü'nün dışındaki yolda üvez meyvelerini kurdun boğazına gömüp kanlı köpükler kusmasını sağlamasına atıfta bulundu. Saffron'un kanındaki üvez büyüğü de aynı etkiyi yaratmış, Taran'ı perişan etmiş, boğazı Saffron'un koluna sıkıca sarılmıştı ama Saffron kendini omzuna kadar çekip Taranın dişlerine bastırmıştı.

"Ben Cylvan'ın ilahi merhametiyim," dedi Saffron acımasızca. "Ve çok yakınından uçtuğun güneşim. Bir dahaki sefere beni hafife aldığında bunu hatırla."

Taran'ın gümüş dişleri Saffron'un derisine battı ve onu bir zamanlar Magnin'in ellerinin altında iyileşmiş olan aynı çürükler halesiyle damgaladı.

"Bu yüzük içinde sürece," diye zorladı Saffron dişlerini gıcırdatarak, yüzüğün eğreltiotu yapraklarının kenarını Taran'ın boğazının dibindeki etli iç kısımları kesmek için kullandı. "Prens Cylvan'ın gerçek adını ağzına almayacaksın."

Taran tekrar hırladı, geriye doğru savruldu ve sonunda kendini Saffron'un elinden kurtardı. Saffron neredeyse ona diz çökmesini emredecekti ki daha fazla bağırış dikkatini çekti. Tam zamanında dönüp Cylvan'ın alevlerin arasından silahlı muhafızlardan birini çimlere ittiğini ve kemerindeki arbaleti çıkardığını gördü. Geriye doğru tökezleyen Saffron onun Taran'ı vurmak istediğini düşündü ama sonra Taran kahkahalarla gürlledi.

Cylvan'ın boş gözleri alevlerin arasından Saffron'unkileri buldu, Taran'ın son bağırışıyla büyülenmişti ve tetiği çekerek Saffron'un göğsüne doğru çelik bir ok fırlattı.

GÜNEŞ

Etrafı alevler, sanki yapabileceklerini düşünüyorlarmış gibi ama çelik ok kolaylıkla yarıldı ve hedefine çarptı. Saffron'un göğsünün ortasına, neredeyse baykuş tüyünden yapılmış kirişe kadar saplandı.

Saffron geriye doğru tökezlerken dünya sessizliğe büründü, her yönden aydınlatıldı, kalan her çift göz tarafından görüldü - bir dehşet çığlığı gökyüzünü yırtmadan ve ateş toprağa geri dönmeden önce. Sıcaklık yukarı doğru fırladı, yıldızlar tarafından geri alındı. Şenlik ateşi bile ani bir baskıcı dalganın altında boğuldu ve açıklık karanlığa gömüldü.

Saffron acele eden ayakların, bağırışların, her yöne koşuşturan bedenlerin sesi arasında dik durmaya çalıştı ama sanki gökyüzü üzerine çökmüş gibi tek dizinin üzerine çöktü. Nefes nefese kalmıştı, her nefes alma çabasında kan ciğerlerini istila ediyordu. Parmakları çılgınca sürgüyü aradı, hâlâ göğsünden çıkan ucu kavradı ama çok kaygandı. Yerini bulmak için yeterli değildi. Onu bırakmak zorunda kalacaktı.

"*Siktir,*" diye soludu ve sonunu acıklı bir ses takip etti.

Yerde kalamazdı -Taran hâlâ yakınlardaydı, kurt hâlâ yakınlardaydı, Saffron Cylvan'ın güvende olduğundan emin olmalıydı-

Çürük. Kan. Sıcak nefes üzerine dağıldı ve Saffron karanlığın içinden görmek için zorlandı.

"Ona sunulan en nazik kader ben olurdum," diye gürledi Taran alçak, gırtlaktan gelen bir sesle. "Şimdi, Cylvan'ın çektiği tüm acılar senin yüzünden olacak."

Saffron boğazının arkasından kan fokurdarken inledi - ama bu büyüyle boğulmuş birinin kanı değil, kendi vücudundan taşan kandı. Göğsüne saplanan ok onu yarararak yere dökülmesine neden oldu.

"*Bana yardım et,*" demeye çalıştı ama yanıt alamadı. Kurt artık tepesinde dolaşmıyordu, gölgelerden kaybolmuş, Saffron'un emrinden çıkmıştı. Saffron sonunda ona sahip olduğunda, kaosun arasından bu kadar kolay kaçmak... Saffron sadece gülebildi, sonra ürperdi ve vücudunun geri kalanı titrerken bir eliyle kendini destekleyerek çimlere doğru daha da ağırlaştı.

"*Siktir...*" diye tekrar fısıldadı, başı öne eğilmişti. Neredeyse çimlere çarpacaktı ama kaymadan önce biri onu yakaladı.

Kaba, kavrayıcı eller Saffron'un gökyüzünün ağırlığı altında yığılırken haykırmasına neden oldu, daha fazla acı onu sarsarken soluk soluğa hıçkırıklara dönüştü.

"Saffron-! *Saffron!*" Cylvan Saffron'u göğsüne çekerek yalvardı. Saffron'un gözlerindeki saçları çılgınca itti ama Saffron tepesindeki yıldızlardan başka bir şey göremiyordu. Cylvan onu tekrar oturtmak için mücadele ederken başı yana doğru yuvarlandı. "*Saffron!* Saffron, oh, tanrılar-Saffron, lütfen, bir şeyler söyle, púca!"

Sadece yıldızlar vardı. Sadece yıldızlar, sıcak nefes, gardenya, çam, iğne yaprakları, su ve rüzgar. Çok fazla rüzgar -Saffron'un acıyla estiğini bildiği rüzgâr, tavan arasında sırtüstü yattığı her seferde o dehşet çığlıklarını döşeme tahtalarına taşıyordu.

Onu kavrayan eller onu daha yakına çekti.

Her parçası korunuyordu. Kazılan iğnelerden saklanmış.

"Dayan, Saffron - her şey yoluna girecek, iyi olacaksın -"

Saffron titrek bir gülümsemeyi başardı ama artık kendini tutamadığında Cylvan'ın karnına daha da gömüldü. Yorgunluk onu mümkün olandan daha hızlı vurdu. Belki de bu rahatlamaydı. Adrenalinin düşüşü. Saffron başarmıştı, o-

"Ben... yaptım," dedi zayıfça, acınası bir şekilde. "Ben yaptım, Cylvan."

"Evet, başardın, púca," diye güvence verdi Cylvan, kendi ağırlığının altında kayan Saffron'u tekrar dik tutarak. "Başardın."

"Etkilendin mi?" Saffron'un gülümsemesi hafifçe gerildi, bir yüz boynunun yan tarafına bastırırken Cylvan'ın vücuduna daha da çekildi.

"Evet, evet, evet, Saffron-" Cylvan'ın sesi başını kaldırıp birinin ona yardım etmesi için bağırmadan önce dalgalandı. Saffron onların yaşayanlar mı yoksa ölüler mi olduğunu bilmese de daha fazla ceset etrafını sardı.

Ölü.

"*Saffron!*" Luvon bağırdı, ardından iki bedenin birbirine dolanma sesiyle birlikte onu tutan birine doğru savruldu. "*Bırak beni*, lanet olsun, o benim çocuğum! *Saffron!*"

Saffron uzun bir nefes verdi, kimsenin endişelenmesini istemediği için başını kaldırmaya çalıştı ama hâlâ çok ağırdı. Parmakları karıncalanmaya başlamıştı. Bacaklarının nereye gittiğinden emin değildi.

"Çok yorgunum, Cylvan," diye mırıldandı, göz kapakları da geri kalanıyla aynı ağırlıkta sarkıyordu.

"Hayır, hayır, Saffron-gözlerini açık tut. Aç gözlerini, Saffron -Hadi, anlat bana, nasıl çözdüğünü anlat. Her şeyi duymak istiyorum. Kullanılacak doğru büyüü bulmuşsun. Sen olağanüstüsün. Sen kesinlikle... Lütfen, Saffron, gitme, púca, bana söz vermiştin, hatırladın mı? Benimle kalacağına söz vermiştin.

O yüzden yapma..." Cylvan'ın sözleri boğazında düğümlendi ve Saffron'u tekrar kendine çekerek yüzünü Saffron'un omzuna yasladı. "Beni bırakma, Saffron, lütfen-bir daha olmaz. Seni tekrar kaybedemem, Saffron, yapamam..."

"Sorun yok, Cylvan..." Saffron tekrar iç çekti, kendi yorgunluğundan başka bir şey düşünemiyordu. Sadece bir anlığına dinlenmek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı "Ben sadece... çok yorgunum."

"Hayır, Saffron-şu anda uyuyamazsın-Hayır, lütfen, uyanık kal! *Biri ona yardım etsin!*" Cylvan'ın sesi çatladı, daha yüksek, daha çaresiz hale geldi. "Saffron, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeme izin vermelisin. Tamam mı? Sana akademik bir onay vereceğim. İstediğin kadar kitap okuyabilirsin. Çizmen daha çok su perisi bulacağız. Ne zaman istersen birlikte dans ederiz. Yani sadece benimle kal. Şifacı birazdan burada olacak, o yüzden gözlerini açık tut. Konuşmaya devam et. Bana sihrinden bahset, púca. En sevdiğin efsaneyi anlat. Kütüphanede Derdriu'yu yakından gördüğünü hatırlıyor musun? Seni onu görmeye götürdüğüm zamanı hatırlıyor musun? Lütfen, *lütfen*, benimle kal Saffron, seni daha yeni geri aldım, beni bir daha bırakma, lütfen, tanrılar, beni bırakmayın..."

Adelard'ın sesi Saffron'un duymayı beklediği son sestiyi ama selamlamak için önce Cylvan'ın, sonra da Saffron'un adını fısıldadı. Bir elini Saffron'un göğsüne dokundurdu ve Saffron haykırdı, sinirlerinin her biri kızgın kömür gibi yanarken hıçkırıklara boğuldu. Cylvan Adelard'ı kabaca itti, küfürler savurdu ve onu çürümeye mahkûm etti ama Adelard sadece özürler fısıldadı.

"Sürgüyü çıkarırsak ona yardım edebilirim," diye devam etti sakın bir kesinlikle.

"Hayır-" Saffron halsizce yalvardı, kansız bir sarhoşluğa gömülürken sesi dalgalanıyordu. Zayıf bir şekilde ilk setleri itti

Elleriyle göğsünü yokluyor ama bir başkası ellerini geri itiyor. *"Hayır... hayır...!"*

Parmakları göğsünü delerken çığlık attı, öyle yüksek sesle bağırdı ki boğazı kesildi.

Beyaz-sıcak basınç boşaldığı anda tekrar yığıldı, uyuştı, vücudu Cylvan'ın kollarında gevşedi. Cylvan onu çılgınca yerine çekti, yüzüne dokundu ve geri dönmesi için yalvardı. *Uyan, , púca, lütfen, aç gözlerini-!*

Her yönden gelen sesler birbirine karışıyor, bir ağızdan çıkıyor, bir düzinesinden çıkıyor, kelimeler birbirine karışıyor.

Ne yapacaksın?

İyileştir onu. Büyü. Yarayı sar. Seni kan yakıyor, Cylvan.

Bir şeyler yap! Neden işe yaramıyor?

Saffron. Bu o olmalı. Bir yemin... peçe.

Rowan kanlı mı?

Bu ne...? Profesör mü?

Bunu nasıl yaptın, Saffron?

Sadece ona yardım et!

Ben... yapamam.

İtiş kakış. Tıslayan tehditlerin ve giysileri kavrayan yumrukların sesi, vahşi talepler ve ardından belirsiz özürler.

... Safran mı?

Ama Saffron batmıştı. Aşağıdaki toprağa, her zaman önceki gecelerden daha huzurlu uyuduğu höyüklerle. Her zaman Cylvan'ın yanında, her zaman onun kollarında. O zaman bile ona sarılmış halde uyurdu Saffron. Ve uyurdu. Ve uyurdu.

Yüzeyde ondan geriye ne kaldıysa, Cylvan'ın ılığını duydu. Saffron'u vücutuna çekip peneleğini, bir ağacı köklerinden koparır gibi onu topraktan geri çıkarmak istediğini hissetti. Bir rüzgâr fırtınası her yöne doğru esmeye başladı, sonra tekrar ie doğru çöktü ve dünyayı sessizliğe gömdü. Cylvan'ın Saffron'u olabildiğince yakınında tutarken, onu ileri geri kucaklarken ve Saffron'un tekrar geri gelmesi için durmadan yalvarırken çıkardığı hıçkırık sesleri dışında sessizdi.

"Gitmeliyiz, majesteleri." Tanıdık olmayan başka bir ses konuştu diğerlerinin üstünde. Cylvan cevap vermedi, sadece kollarına dolanmış insanı daha sıkı kavradı, parmakları neredeyse kemiklerine kadar iniyordu. *"Prens Cylvan, gitmeliyiz. şimdi."*

"Onu bırakmayacağım, Saoirse-"

"Bu güvenli değil. Hadi Cylvan, kimse görmeden Usta Luvon'un onu almasına izin ver-"

Saffron onu diğer tarafa geçirecek olan mumu aradı. Belki de bir tane bulamayacaktı, çünkü yüksek feylerin sarayında ölmek, gözünü bile kırpmadan yok olacağı anlamına geliyordu. Ama Cylvan onu hatırlayacaktı. Bu, Saffron'un sonsuza dek karanlıkta dolaşacağı ve hangi yöne gideceğini bilemeyeceği anlamına gelse bile, en azından Cylvan onu hatırlayacaktı.

Her zaman çok sıcak olan Cylvan. Saçlarını her zaman Saffron'un kulağının arkasına sıkıştıran ve gözyaşlarını yanaklarından öpen.

Keman alan Cylvan. Rüzgârı ve gökyüzünü kontrol eden. Saffron'a romantik mitleri sevmeyi öğreten ve sonra ona trajik bir sonda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu gösteren kişi.

Saffron'a tekrar tekrar Gündüz'de yaşamanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğine söz veren Gece Prensi Cylvan, Saffron'un ihtiyacı olan tek güneş ışığının kendisi olduğunu asla fark etmemişi.

"Saldıran insanı korurken görülemezsiz-"

"*ONU YALNIZ BIRAKMAYACAĞIM!*" Cylvan patladı ve Saffron'ın düşüncelerini ele geçiren uyuşukluğu kesti. Tümseklere çakılmış bir kazık gibi, ona ulaşacak son bir nefes için onu parçalayarak açtı.

Açıklığa sessizlik geri döndü ve Saffron'un bedeni tekrar yer değiştirdi. Kollar omuzlarını ve belini sararak onu göğüs göğüse Cylvan'a doğru çekti. Gece Prensi titredi, kasları sıkıştı ama artık korkudan ya da çaresizlikten değil. Saffron bunun yeryüzünde yankılandığını hissetti. Tümsekler daha uzağa uzandı, onu daha hızlı aşağı çekmeye çalıştı, yaklaşmakta olan Gece Kralı'nın öfkesinden kaçıyordu.

"Nişanlım olarak seçtiğim kişi bu," diye ilan etti Cylvan, Saffron'un gözlerinden bir tutam saç çekerek. Saffron bu sözlerin ardından gelen sessizlik kadar şok edici, bu kadar ağır bir cevap duymamıştı. Cylvan tekrar konuşarak o açıklıktaki her varlığı, her hayaleti sahiplendi. Onları sorgusuz sualsiz duymaya zorluyor. "Ve eğer gelecekteki Uyumlu Kralım şafaktan önce ölürse..."

Tümsekler Saffron'u daha derine çekti. Sanki gelen uyarıyı biliyormuş gibi onu Cylvan'ın kollarından çekmeye çalışıyordu. Sanki Cylvan'ın açıklayacağı şeyin tehlikesini biliyormuş gibi, tam olarak ne olacağını biliyormuş gibi-

"... Tüm Alfidel, Gece Mahkememin altında umutsuzluğa kapılmanın ne demek olduğunu *tam olarak* öğrenecek."

GEİS

Kıpkırmızı lekeli pamuk. Taran'ın sarkan bedenini taşıyan birkaç Dik durduğunda bile Saffron'dan birkaç santim daha uzun ve geniş. Ağır. Ezici. Et ve çürüme sızıyor, açılan yaralardan akan kan Saffron'un yüzülmüş derisine batıyor, damarlarına yayılıyordu. Parmak uçlarını öpüyor. Kalbini kızartıyor. Kemikleri katılaşıp, ölene, paslanıp gümüşe dönüşene kadar üvez kanını mürekkep gibi siyaha boyadı.

Küçük, titrek bir ışık Saffron'u ulaşamayacağı kadar uzağa çağırıyordu. Saffron onun küçük ışıltısına odaklandı, onları karanlıktan çıkaracağından emindi.

"Bu ağır bir yük," diye fısıldadı Taran. "Sen kimsin ki Bu mu?"

"Ne?" Saffron zayıf bir sesle sordu ve Taran parmağını kaldırarak işaret etti.

Saffron ilerideki ışığa odaklandı ve bunun insan cenazelerinde kullanılan bir santim boyundaki cenaze mumlarından birine ait olduğunu fark etti; mum, Saffronun peşinden koşamayacağı kadar hızlı bir şekilde yandı.

"Hayır!" Saffron yalvardı. Hayır, hayır, hayır, sönmeden önce ona ulaşmalıydı. Sahip olduğu tek şey buydu, takip etmesi gereken tek ışık-

"Saffron," Taran'ın sesi titredi ve Saffron neredeyse ayağını kaybediyordu, Taran'ın bacakları altından çekilince ağırlaştı. "Seni bütün olarak yiyecekler."

Saffron, fey lordunun ağırlığının altında inledi, neredeyse onu sürüklüyordu, nefesi eski kan ve demir kokuyordu.

Sadece bir saat. Diğer tarafı bulmak için sadece bir saat. İnsanlara öbür dünyayı aramak için neredeyse hiç zaman tanınmıyordu. Saffron zamanında yetişemezse ne olacaktı? Ya Saffron sırtında Taran mac Delbaith'in beklentilerinin ağırlığı altında ezilirse?

-Alfidel'i tamamen kurtarmaya yemin ettiği karanlık mı?

Bir karga sürüsü aniden gökyüzünden süzüldü. Saffron tökezledi, eğildi, kuşlar yüzünü tırmalamasın, saçlarını yolmasın diye Taran'ın gevşek bedenini kendine doğru çekti. Karanlık kütle tekrar dağıldığında Saffron gözlerini araladı ama yol kapalıydı. Kan, çürüme. Omuzlarında diken diken olmuş, tel tel siyah saçlar. Çatık bir burun, karda yakut damlaları gibi kırmızı gözler, tehditle kafatasına yaslanmış kulaklar.

Ağızından kan damlıyordu, dişleri Taran'ın kolundaki izlerle eşleşen daha fazla kanla lekelenmişti. Göğsündeki. Boğazındaki. Saffron'un daha önce fark etmediği yaralar aniden onu taşıyamayacak kadar ağır ve kaygan hale getirmişti. Taran, Saffron'un kollarından yuvarlanarak yolun ortasına yığıldı; Saffron onu zar zor tanıyana kadar her santiminde et parçalanmıştı. Saffron'un elleri de kana bulanmış, kendi kanıyla karışmış, kollarındaki yaralardan damlamış, omzundaki diş halesi yeniden açılmıştı.

Bu ağır bir yük.

Nefes nefese kalan Saffron tekrar yoldaki kurda döndü; kurt ona doğru hamle yapıp dişlerini sonra Taran'ın yoldaki hareketsiz bedeninin üzerine çömelince zar zor yolundan sıyrıldı. Dişlerini göstererek hırlayan Saffron ellerini havaya kaldırdı, sonra da kalın bir karga bulutunun aniden gökyüzünden düşerek hayvanın etrafını sarmasını ve onu dehşet içinde izledi. Önce kürkünü, sonra derisini, sonra da etini parçalayıp geriye sadece gümüş kemikler bıraktılar.

*Ve işleri bittiğinde kuşlar ona döndü, gagaları hâlâ iç organlarla ıslaktı.
Seni bütün olarak yiyecekler.*

SONUNDA ONU ÖLÜME MAHKUM EDEN TOPRAĞIN İÇİNDEN FIRLAYAN SAFFRON'UN
Ciğerleri korkunç bir solukla havayı yırttı. Vücudu sarsılarak yukarı
doğru savruldu, ancak bileklerindeki bağlar onu yastıklara yasladi.

Bir rüyaydı, sadece bir rüyaydı ama Saffron'un içi göğsündeki, ön
kolundaki, vücudunun her santimindeki acı patlamasına karşı çığlık attı.
Yatağın kenarına uzanmış bir gölge ayağa fırladı ve ellerini havaya
kaldırdı.

"Saffron! Púca-relax! Hey! Hey, her şey !"

Cylvan'ın sesi Saffron'ın kalbinin daha fazla çarpmasına neden
oldu, gözleri onu bulmak için aydınlık odada çılginca parladi ve
bulduğu an, Cylvan'ın ametist gözleriyle karşılaştığı an, prensin
ellerinin yüzünü nazikçe okşadığını ve onu sakinleşmeye çağırdığını
hissettiği an, Saffron'ın gözleri bunalmış gözyaşlarıyla doldu, ama
damlamadan önce onları kırptırdı. Nefes almakta zorlanıyor, nefes
almak imkânsızlaştıkça farklı bir paniğe kapılıyor, kendini tanımadığı
kıyafetler içinde, tanımadığı bir yatakta bulunduğu irkiliyor ve nefesi
kesiliyordu.

Her iki yanındaki altın çubuklara bağlı olan oda aydınlık ve
havadardı; pencereler, esintinin içeri girmesi ve tül perdelerle oynaması
için ardına kadar açıktı. Uzun odanın geri kalanından kumaş bir
mahremiyet perdesiyle ayrılan Saffron, uzaktan birbirleriyle fısıldaşan
diğer sesleri duyuyor, tepesindeki kirşlerin sınırlı görüş alanının
ötesine nasıl uzandığını görebiliyordu.

"Neredeyim-" diye homurdandı, sesi Elatha Gölü'nün altından çıkan biri gibiydi. "Neredeyim ben?"

"Aile kliniğindesin-ah, kraliyet ailesi kliniği. Burada güvendesin Saffron, sadece uzan."

Ama Saffron bileklerindeki bağlara karşı tekrar gerildi ve kalbi daha sert çarparken homurdandı. "Neden-"

Cylvan tekrar yüzünü tuttu ve Saffron'a nazikçe ona bakmasını emretti. Gözleriyle buluşmasını. Saffron bunu yaptı ama bu nefes almanın ne kadar zor olduğunu hafifletmedi.

"Arkanıza yaslanın... rahatlayın," dedi Cylvan nazikçe. "Sana her şeyi anlatacağım, sadece, lütfen, rahatla..."

Saffron yutkunarak kendisine söyleneni yaptı ve sıkılı yumruklarının gevşeyerek titreyen parmaklara dönüşmesine izin verdi. Daha fazla talepte bulunmaktan, daha fazla duygu patlaması yaşamaktan kaçındı, sadece nefes almaya odaklandı. Her nefes alış verişi dayanılmazdı - sonraki her nefes verişi de daha iyi değildi- ama her hareketi bilinçli yapmak yardımcı oluyordu. Ve kalp atışları yavaşlayıp daha kontrol edilebilir bir hıza ulaştığında, çevresindeki detayları daha iyi algılayabildi.

Çiçekler. Bir okyanus dolusu çiçek, odanın kendi tarafındaki neredeyse her yüzeyini kaplıyordu. Hemen yanındaki masanın üzerinde, ahşap bir vazoda en basitleri duruyordu ve o bunların Akik Ormanı'ndan gelen kır çiçekleri olduğunu anladı. Vazonun yanında bir kâğıt parçası duruyordu; titrek, alıştırma harfleriyle şöyle yazıyordu: *Hollow. Letty. Nimue. Baba Yaga. Polar. Güneş Işını.*

"Ne hatırlıyorsun?" Cylvan yumuşak bir sesle sordu ve Saffron'un bacağına, onu örten yumuşak battaniyelerin üzerinden dokundu. Saffron'un kalbi bu soru karşısında yerinden fırladı.

"T-Taran!" Nefes nefese kaldı, bilekleri tekrar bağlara doğru gerildi. "Taran, o-!"

Saffron daha fazla sinirlenemeden Cylvan öne doğru eğildi ve Saffron'un yüzünü tutarak ağzına nazik bir öpücük kondurdu. Bu öpücük Saffron'un paniğini tekrar azalttı, derisinin altında sabit bir gümbürtüye geri döndürdü. Cylvan çekildikten birkaç dakika sonra bile gözleri kapalı, göğsü nefessiz kaldı.

"Güvendesin, Saffron. Taran gitti."

"Gitti mi?" Saffron zayıf bir sesle sordu, gözleri yeniden açılmıştı.

"Ama

."

"Biz... onun nerede olduğunu bilmiyoruz," diye açıkladı Cylvan. bir güvence olması için. Başka bir paniğe kapılmamak için Saffron'un tüm iradesini kullanması gerekti. "Ailesi de sessizliğe gömüldü. Sanırım küçük numaranızla onları korkuttunuz... Skandaldan bahsetmiyorum bile. En saygıdeğer oğullarının eski kralın kemiklerini taşıması ... Hepsi de hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi davranıyor elbette, kendi sihirli gümüşlerinin ölen Sídhe'nin kemik külünü içerdığını hiç bilmediklerini iddia ediyorlar..."

Saffron aniden bayıldığını hissetti. Gözlerini kapatıp yastıklara gömüldü, ancak Cylvan ayağa fırlayıp panik içinde Saffron'un adını haykırırken sandalyesi altından fırladı. Saffron gözlerini tekrar açtığında, Cylvan'ı solgun ve paniklemiş bir halde karşısında buldu.

Saffron içgüdüsel olarak ona çalıştı, ancak bağlı bileklerini hatırladı. Kaşlarını çattı ve Cylvan başını sallamadan önce titreyen bir nefes verdi.

"İzin .."

Cylvan belini sıvazladı ve Saffron onun ne giydiğini o zaman gördü. Altın ve mücevherlerle kaplı, yakası ve önü karmaşık boncuklarla süslü sert bir ceket. Bilekleri bileziklerle şingırdıyordu, parmaklarındaki yüzükler açıkça gösteriş içindi ve

Bina girişi değil. ıkardığı bıçağın sapı bile mcevhherliydi, gösterişten başka bir işe yaramıyordu.

"Bunun nedeni... herkesin beni sihir yaparken görmesi mi?" Saffron'un sesi atallaştı. Bunun ne anlama geleceğini biliyordu. İnsanlar görürse Cylvan'ın bile onu koruyamayacağını biliyordu. nce Saffron, sonra Luvon, sonra Baba Yaga, Beantighe Köyü ve Cylvan'ın kendisi idam edilecekti-

"Hayır," diye fısıldayarak onu rahatlattı Cylvan, kordonları keserek Saffron'un ağrıyan bileklerini ovmasına izin verdi. Bileklerinden birinin etrafında dallardan rlmş bir bilezik bulan Saffron, havadaki zenginlikten biraz olsun kurtulmasının sebebinin bu olup olmadığını merak etti. Bu ona Asche'nin harabelerin dışında taktığı bileziği hatırlattı. "Endişelendim... yalnız uyanırsan kaçmaya çalışırsın diye."

Saffron hırıltılı bir kahkaha attı. Oh-Cylvan bu konuda haklıydı. Göğsündeki ağrı o kadar korkunç olmasaydı muhtemelen gülerdi. Bu düşünceyle o noktaya dokundu, yüzünü buruşturdu ve Cylvan elini nazikçe çekti.

"Avren'de hiç kimse çok çok uzun zamandır vez kanlı bir cadıyı zorunda kalmadı," diye açıkladı alçak bir fısıltıyla, gözleri Saffron'u odanın geri kalanından ayıran perdeye kayarak biraz daha eğildi. "Ve... Proserpina bunu tabu haline getirdiğinde onlar hakkındaki yazıların çoğu yok edildi. Görünüşe göre, bir izikten çok daha derin olan her şey... zengin büyüye karşı bağışıklık kazanıyor. Adelard bile kurak büyüleriyle bir şey yapamadı, çünkü teknik olarak ondan bile daha güçlü hale geldin, diye açıkladı. Ne yazık ki bu yaraları kendi başınıza iyileştirmeniz gerekecek..."

Saffron n kolundaki korkunç ize bakmadan önce merakla parmağını tekrar yaranın üzerinde gezdirdi. Çoğunlukla kabuk bağlamış olsa da, bir yara izi bırakacağını şimdiden söyleyebilirdi.

"Sizi kurak büyü yaparken görenlerden..." Cylvan devam etti, sonra sustu ve başını salladı. Saffron'un gözleriyle bir daha karşılaşmadı. "Onlar... onlar seni benim öldürdüğümü düşünüyorlar. Göğsüne o oku ateşlediğimde... hepsi öldüğünü sandı ve Avren'de yaygın olan söylenti bu."

Saffron gülümsedi. Hatta canı yanmasına rağmen güldü bile. Cylvan yine de cevap vermedi. Hatta hafifçe kaşlarını çatı.

"Şey... bu iyi bir şey, değil mi?" Saffron eline dokunarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Herkesin beni öldürdüğünü görmesi yani. Ee... kurak bir cadıyı öldürdüğünü gördüler yani. Bu senin... itibarın için iyi olmaz mı?"

Cylvan hâlâ bir şey söylemedi ama kaşları, sanki kütüphaneler dolusu düşüncesi varmış gibi çatıldı.

"Ben... neredeyse seni öldürüyordum," dedi Cylvan sonunda, zar zor bir sesle. Çenesi sıkıştı, yanağındaki bir kas esnedi. "Taran'ın büyüğü yüzünden seni vurdum, başka seçeneğim yoktu - ve neredeyse kollarımda ölüyordun ve tüm Alfidel kutlama yapıyor çünkü senin gerçekten yaptığını düşünüyorlar..."

Saffron tekrar Cylvan'ın eline dokundu ama Cylvan hâlâ ona bakmıyordu. Ne yapacağını bilemez bir halde ağzı hafifçe açık kaldı.

"Ben... özür dilerim," dedi, yüzü kendinden nefretle buruşmadan önce. "*Tanrılar* aşkına, ben nasıl? Nasıl bu kadar acınası olmayan bir şekilde özür dileyebilirim? Bunun ne kadar korkunç olduğunu nasıl ifade edebilirim-!"

Saffron bu sefer Cylvan'ın yakasına yapıştı ve onu güven verici bir öpücük için kendine çekti. Cylvan'ın sıkılı yüz hatları nihayet gevşeyene kadar uzun süre oyalanmasına izin verdi.

"Connacht'taki partide seni öptüğüm için özür dilememe izin vermediğin zamanı hatırlıyor musun?" Yumuşak bir sesle sordu. "Bu da farklı değil, majesteleri."

"Bu farklı-"

Ama Saffron onu tekrar öptü ve sözünü kesti. Dudaklarının arasından gülümsedi.

"Beni tutarken, aynı zamanda... şimdi beni destekleyeceğini de söyledin," diye yumuşak bir sesle alay etti. "Ve beni daha fazla su perisi görmeye götüreceğini. Bunu mu demek istedin?"

Cylvan ürperdi, sonra bir eliyle Saffron'un başının arkasını kavradı ve onu daha sert öptü. Saffron'un nefesi kesildi ama Cylvan'ın yüzünü tuttu, ellerini çenesinin altına kaydırды, gerginliğin geri gelmesini önlemek için her santimini okşadı.

"Hepsinde ciddiydim Saffron," diye söz verdi Cylvan nefes nefese, ağızlarını ayırmayı reddederek. "Söylediğim her şeyde, her kelimedede."

Saffron kıkırdadı. "Belki de -neredeyse her kelimesi."

Cylvan'ın çenesi Saffron'un elinin altında esnedi. Kişisel hakarete varan bir şaşkınlık ifadesiyle geri çekildi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Saffron kaşlarını kaldırdı, sonra beceriksizce gülümsedi.

"Siz... beni Uyumlu Kral ilan ettiniz. Ama... ama sadece beni iyileştirmeye çalışsınlar diye, değil mi? Aksi takdirde ölmeme izin verirlerdi... çünkü ben sadece bir beantighe'yim... değil mi?"

Cylvan uzun, çok uzun bir süre sessizce Saffron'u izledi ve Saffron sonunda sıkıntıyla ofladı.

"Bana öyle bakmayı kes!"

"Özür dilerim, seni büyüleyici buluyorum." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Cylvan'ın eli tekrar Saffron'unkini buldu, tuttu ve öpmek için ağzına götürdü.

"İkimiz de biliyoruz ki yüksek feyler yalan söyleyemez."

"İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz aslında..."

Cylvan, Saffron'un elinin tersiyle sırtıttı. Gülümsemeye devam etti. Gülümsemeye devam etti. Gülümsemeye devam etti - ta ki Saffron'un yanaklarında sıcaklık alevlenene ve ağzından ölüm çingırağına benzer bir şey çıkana kadar.

"Hayır, hayır!" Hırıldadı ve Cylvan daha parlak sırtıttı. "Hayır, hayır! Cylvan! Lanet olsun! Ben-! Ben-!" "Ne yapamazsın? Neyi yapamazsın?"

"Ben *kral* olamam!" Saffron neredeyse çığlık atıyordu ve Cylvan onun ağzını kapatmak için sıçradı. Saffron neredeyse histerik bir tıslamayla devam etti. "*Buna izin var mı ki!*"

"Ne, benim seçmem için mi?" "Ben bir *insanım!*"

"Ve bir üvez cadısı." "Bu-!"

Ama Cylvan öne doğru eğildi ve Saffron'u bir başka nazik öpücüğün içine çekti.

Tekrar ayrıldıklarında Cylvan, "İstediğimi yapabilirim," diye fısıldadı. "İstediğim kişiyle evlenebilirim."

"Ama daha önce hiç insan bir Uyumlu Ortak olmamıştı, değil mi?" Saffron kısık bir sesle sordu, yüzü Cylvan'inkine yakın dururken bir panik titreşimi daha belirdi. "Herkes... şimdiden senin yıkım getireceğini düşünüyor... Taran'ın trende bana okuduğu bir dedikodu köşesi vardı... ve senin Connacht'taki *seelie prensi* olduğunu söylüyorlardı... bunun seni bir sonraki Proserpina yaptığını söylüyorlardı...!"

Hepsi *söylentiler* yüzünden. Bunlar sadece şakaydı, sadece öğrencilerin zorbalıklarıydı. Ama Cylvan'ın bir insana yasal olarak evlenme teklif etmesi? O zaman ne olacaktı? Gerçek hayatta *şaka* yoktu. Zorbalık yoktu, ölüm tehditleri vardı. Ve suikast girişimleri. Ve savaşlar. Ve tahtı devirmek-!

"Yapamazsın!" Saffron Cylvan'ın yüzünü tutarak ona yalvardı. "Yapamazsın, Cylvan, ben değil-!"

"Sadece sen," diye ısrar etti Cylvan. "Her zaman sadece *sen oldun*, Saffron. En başından beri bile - hak ettiğim zamanlar dışında gerçek ismimden asla faydalanmadın. İçimdeki iyiliği ilk sen gördün. Bana affetmeyi gösterdin. Hem beni hem de arkadaşlarını korumak için her şeyi riske attın. Orman perilerine, çiçeklerde uyuyan perilere ve hatta muhtemelen Danann Evi'nin toz zerreciklerine bile iyi davranıyorsun. Sırf Taran'ı tahttan uzak tutmak için neredeyse ölüyordun, çünkü önemseydiğin insanların huzur içinde yaşamasına izin vermeyeceğini biliyordun..."

Alınlarını birbirine bastıran Cylvan gözlerini kapattı.

"Gece Mahkemesinden korkmuyorsunuz, çünkü hayatınız boyunca Gece Mahkemesinde yaşadınız. En savunmasızlarımızın neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun. İnsanlara nasıl yardım edileceğini biliyorsun; sadece insanlara değil, yüksek feylere de. Vahşi feylere bile. Başka bir altın kaşık, aşırı eğitilmiş, titiz kaltağı tahta çıkarmak... yardıma en çok ihtiyacı olan insanlar için sadece başka bir sefalet sarayı anlamına gelecektir."

Cylvan elini Saffron'un başının arkasına koyarak onu tuttu.

"Lütfen, Saffron... kralım ol. Benim Uyumlu Kralım ol. Alfidel'in ihtiyacı olan yeni bakış açısını getir ki herkes, *herkes* Gün'de yaşamamanın nasıl bir his olduğunu bilsin... sadece Gün'ün içinde doğan bizler değil."

Saffron çarşafın üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. Cylvan'ınki yumuşak ve kusursuzdu; Saffron'ınki ise çatlak ve yara izliydi. Tamamen farklı iki dünya. İki farklı hayat. Neredeyse tekrar reddediyordu, başını sallamak, geri çekmek, ısrar etmek istiyordu "*benden nefret edecekler! Senden nefret edecekler! İkimizi de öldürmek için ne gerekiyorsa yapmayacaklarını kim söyleyebilir...?*"

Ama onun yerine gözlerini sıkarak kapattı.

Hollow'u düşündü. Ve Letty'yi. İnsan olarak ölümü Cylvan'ın itibarını zedelemek gibi önemsiz bir şey için kullanılan Nimue'yi düşündü. Cylvan'a karşı nefreti davet etmek için bir nesne olarak *kullanılan* Nimue'yi - oysa onu dalgaların içine atan, büyülenmiş Taran'ın elleriydi.

Saffron bunun yerine "Ben... hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Sanki Cylvan unutmuş gibi. Ama Cylvan sadece parmaklarını Saffron'un saçlarında gezdirdi ve sonunda güven verici bir gülümsemeye geri çekildi.

"Zaten söz verdiğim şeyi çok çabuk unutuyorsun." Sırıttı. "Sana akademik bir onay borçluyum, *beantighe*."

Saffron gülmek istedi ama Cylvan'ın samimiyeti onu tereddüt ettirdi.

"Güvenli olur olmaz Mairwen Akademisi'ne katılacaksın," dedi Cylvan.

devam etti ve Saffron'un ağzı açık kaldı. "Resmi bir öğrenci olarak, benim yanımda. Elbette ilk başta alacağımız bazı önlemler olacak, seni bir fey gibi göstermek gibi, belki... Nişanlım olduğunu hemen kimseye söylemeyeceğiz, belki sadece uzaktan bir akraba ya da bir aile dostu... Ama Saffron, derslere kaydolacaksın. Ve derslere gireceksin. Kuru, ruh emici ev ödevlerin olacak, bütün gece sınavlara çalışacaksın, fırlatma maçlarında benim için tezahürat yapacaksın ve kütüphanede istediğin kadar vakit geçireceksin. Hatta *yurdu*na geri götürmek için ödünç kitap bile alabileceksiniz ve onları istediğiniz kadar saklayabilirsiniz. İstedğin kadar okumak için."

"Onları yakmak zorunda kalmayacağım," derken Saffron'un sesi titriyordu, bunun aptalca olduğunu biliyordu ama bu duygu gözlerinden daha fazla sıcak yaş akmasına neden oldu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Ama bilmiyorlar mı? Hiçbir şey bilmediğimi anlayacaklar-"

"Kral Tross çok iyi hocalarla çok iyi arkadaştır; bunların çoğunu zaten bilen Profesör Adelard da dahil.

Baharın geri kalanını hazırlanarak geçireceksin. Burada dedikodular bitene kadar Morrigan'da biraz zaman geçirmeniz gerekebilir ama bunu öğrenerek yapacaksınız. Beantighe Köyü'nü ele almaları ve yokluğumuzda daha fazla onarım yapmaları için inşaatçılar gönderdim bile. Sevgili müdiremiz de çoktan ülkeden kaçtı ve Tross onun yerine geçecek kişiyi benim seçmeme izin verdi."

"Ama nasıl zamanım olacak?" "Zaman mı?"

"İşlerimin arasında ve-"

Cylvan bir kahkaha patlattı ve Saffron kızgınlıkla onun kolunu yumrukladı. Ancak Cylvan daha fazla güldü ve Saffron'un saçlarını karıştırarak neredeyse yıkılmasına neden oldu.

"*Ev işleri!* Oh, belki de bu düşündüğümden daha zor olacak." "Benimle alay etmeyi kes-Cylvan!"

"Şu andan itibaren yapman gereken tek şey, şu anda olduğun kadar kurnaz ve sevimli olmak. Bunu yapabilir misin?"

"... Benimle alay ediyorsun." "Dalga geçmiyorum."

Saffron parmaklarını birbirine geçirerek dudağını ısırdı ve zihni hızla akmaya başladı. Bir önceki gecenin olaylarından kadar kısa bir süre sonra, bir anda anlatılamayacak kadar çok şey vardı. Yoksa bundan daha mı uzun sürmüştü? Ne kadar zamandır uyuyordu?

"Arkadaşlarım iyi mi?" Bir endişe sarsıntısı hissederek sordu. Üvez yemini ettikten hemen sonra perdenin içinden düşmüştü, yangından sonra iyi olduklarından emin olmak için hiç şansı olmamıştı. Cylvan, Beantighe Köyü'nü onarmaları için inşaatçılar gönderdiğini söylemiş olsa bile - "Hollow ve Letty ve Nimue, Sunbeam, Baba Yaga- ve sen Adelard'ın hâlâ burada olduğunu söylemiştin? O iyi mi? Peki ya Luvon? Ya Asche?"

Cylvan güven veren elini Saffron'un ağzına bastırđı, endişesi kelimelerini bir yarışa soktu ve Saffron burnundan uzun ve sert bir nefes aldı.

"Önemli olan herkes kesinlikle iyi," diye güvence verdi Cylvan ve Saffron onun Kaelar'ın kutlama alanındaki ölüm haberini duyup duymadığını merak etti. "Beantighe Köyü'ndeki yangında arkadaşların da dahil olmak üzere hiçbir insanın zarar görmediğı söylendi. Sanırım onların kır çiçeğı buketini yatağının yanında görmüşsündür. Adelard, Profesör Dullahan'la birlikte Avren'in manzarasının tadını çıkarıyor. Asche, eminim, kliniğın kapısının diğeri tarafında saldırmak için izin bekliyordur. Luvon da hemen yanlarında olabilir; dün sabah bana büyük bir tehdit bıraktı. Bir daha benim yüzümden yaralanırsan beni don elmalarıyla doldurup kışın ortasında ağaçlarından birine bağlayacakmış, ta ki gözlerim patlayıp da onları şarap yapana kadar... Ah, bunu birine söylemeli miydim...?"

Saffron'un endişesi, tedirgin kahkahasını tutamayıp elini zonklayan göğsüne götürdüğünde söndü. Bir parmağını Cylvan'ın yakasına geçirerek onu hızlı bir öpücük için daha kendine çekti.

"Teşekkür ederim," dedi rahatlamış bir gülümsemeyle. "Baba Yaga'ya ve diğeri herkese iyi olduğumu bildiren bir mektup yazmak istiyorum... Bu mümkün mü?"

"Elbette." Cylvan başıyla onayladı ve ayağı kalkmadan önce Saffron'un elinin arkasını öptü. "Biraz kâğıt ve bir kuş getireyim. Birinden sana yiyecek bir şeyler getirmesini de isteyeceğim. Çilekli pasta kulağı nasıl geliyor?"

"... Gerçekten pasta mı demek istiyorsunuz, yoksa beni yemeye mi niyetlisiniz?"

Cylvan sırtıttı. "Merak etmeyin, ileride ikimizin de istediğı kadar *çilekli pasta* yemek için bolca vaktimiz olacak."

Saffron kızarmamak için kendini zor tuttu, Cylvan'la birbirlerine sırtarak bakarken ellerini battaniyenin üzerinde birleştirdi. Sonunda Saffron büyüü bozdu: "İsterseniz Asche ve Luvon'u da içeri alın."

"Denesem bile onları durduramazdım."

Cylvan, Saffron'u odanın geri kalanından ayıran bölmenin etrafından dolaşmadan önce Saffron'un alnına son bir öpücük kondurdu. Saffron onun diğer taraftaki biriyle konuşurken çıkardığı sesi dinledi ve ardından topuk sesleri uzaklarda yankılandı.

Yastıkların üzerine yığılan Saffron, kalbi boğazında düğümленirken gözlerini tavana dikti. Bileğindeki dokuma bileziğı okşadı ve Cylvan'ın bunun sitrin yüzüğünün kendi güçleri için yaptığı gibi davrandığı hakkında söylediklerini hatırladı.

Ve okul. Saffron *okula* gidecekti. Ve sadece herhangi bir okula değil. -Mairwen, Nimue öldürölmeden önce Cylvan'ın gittiğı Avren'de. Tıpkı Cylvan'ın söylediğı gibi, Saffron sınıflarda oturacak, akranları olacak ve hatta belki de temizlik için olmayan bir üniforma giyecekti. Belki yemekhanede yemek yerdi. Ve bir yatakhaneде yaşayacaktı. Ve şehri keşfetmek ya da kütüphanede oturup saatlerce okumak için izin günleri olacaktı... ve onu durduracak kimse olmayacaktı.

"Ah..." diye fısıldadı onu vurduğunda. Gözlerini yakan daha fazla duyguyu geri kırpan Saffron, ağlamaya devam ederse sıcak bir günde bir gölet gibi kuruyacağını biliyordu. Ama midesinin çırpınışlarını kontrol altında tutmak zordu.

"Yakındı, ha?"

Saffron sese şaşırarak ayağı fırladı ama geçitten giren kimse yoktu. Onun yerine açık pencerenin kenarına tünemiş bir yabancı gördü, sanki Saffron bakmazken içeri tırmanmışlardı. "Tanrıya şükür ilk Rowan

Yüzyıllardır cadı yaylı tüfekte ölmedi, değil mi? Bu çok büyük bir kayıp olurdu."

Saffron'un içgüdü, yeni gelenin saray muhafızı falan olup olmadığını merak ederek rahatsız bir şekilde gülümsemekti ama sonra gözleri yabancı'nın Saffron'un ki kadar yuvarlak olan kulaklarına takıldı. Biraz daha doğruldu, kişinin görünüşünün geri kalanını ezberledi, neden bu kadar tanıdık geldiğini merak etti... fark etmeden önce, ona Sunbeam'in harabelerde giydiklerini hatırlattı. Rahat kumaşlar, açıkça kullanıla kullanıla yıpranmış. Bıçakları, bir ipi ve her hareketinde şingirdayan altın halkalardan oluşan bir halkayı taşıyan katmanlı bir kemer. Kirli sarı saçları ensesinde dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kirli sakalları güneşte kızarmış yüzünün alt yarısını karartıyordu. Genç ama yıpranmış görünüyordu, sanki tüm hayatını okyanusta yelken açarak geçirmiş gibiydi. Ama belki de en ilgi çekici olanı, Saffron'un daha önce hiç duymadığı aksanıydı.

"... Siz kimsiniz?" Saffron belirsizlik içinde sordu, yabancı ayağa kalkıp yaklaşmak için bacaklarını öne doğru tekmelediğinde hafifçe sıçradı. Yatağın kenarına, Cylvan'ın bulunduğu yerin karşısına oturdu.

Yabancı cevap vermek yerine, "Biliyorsun... nişanlının kötü haber olması gerekiyor," dedi. "Özellikle de senin ve benim gibi insanlar için."

"... Buraya nasıl girdiniz?"

"Merak etme, sana göz kulak olacağım. En yeni Rowan cadımın bir Gece Divanı'nın elinde ölmesine izin veremem," diye devam etti, sanki Saffron hiç konuşmamış gibi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek Saffron'a kalbinin hafifçe çarpmasına neden olan yakışıklı bir gülümseme sundu. "Beni tekrar görmeden önce romantik yazını geçirmene izin vereceğim. Bu arada benim de planlamam gereken bazı şeyler var, artık her şey girdiğine göre... Ama her şey girdiğinde, sen hiçbir şeyin farkında olmadığında

Bu yüce feylerin hiçbirisi yemin ettiğin şeyi öğrenmene yardım etmek için şeyi ... Finnian harabelerinde beni bul, olur mu? Ayrıca Sunbeam'e Chandry'nin de orada onu beklediğini söyle. Onu görmek için *can atıyor*."

"Bana adını söyle," diye sordu Saffron, adamın sesini yükselttiği anda kendini beğenmiş bir şekilde gülümsemesinden nefret ederek.

"Adım Ryder Kyteler, ."

Odayı bir enerji dalgası kapladı ve Saffron kolunu ona doğru uzattı. Ryder Kyteler ona gülümseyip elini kaldırarak parmağındaki altınla tutturulmuş peri kanatlarını andıran yüzüğü gösterdiğinde gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sadece bakabildi.

Altındaki zemin aydınlandı ve geldiği kadar hızlı bir şekilde, ayaklarının altında yırtılan anlık bir perdenin içinden geçerek gözden kayboldu.

Bunaltı Saffron'un vücudunun her santimetrekaresini sular altında bıraktı, kanını, ruhunu parçaladı, ta ki dünya dönene ve burnundan, ağzından, gözlerinden, kulaklarından kan akana kadar-

Boğulmakta olan Saffron göğsünü tutarak öne doğru eğildi. Kanı battaniyeye silmeye çalıştı, boğazına dolan şeyle öğürdü, nefes almaya çalışırken öksürdü ve nefes nefese kaldı. Göğsü alevlendi, gözlerinden yaşlar aktı ve acı içinde yere döküldü.

Altındaki zemin döndü. Dengesini kaybetti, yatağın kenarından yuvarlandı ve göğsü ağırlığının altında eğilirken sefil bir homurtuyla ahşap zemine çarptı.

Saffron'un kulaklarında yankılanan bu ses, yırtık açıldığı anda kliniğin içinde gürledi ve içeride bir düzine ayağın koşuşturmasına neden olacak kadar yüksekti.

Cylvan aniden oradaydı, şok içinde Saffron'la boğuşmak için kollarını açmış ve kanlar içinde yere yığılmıştı. Ona dokunduğunda

Cylvan ne olduğunu sordu ama Saffron sadece Ryder'ın kaybolduğu boş yere baktı, kulakları onu yutan perdenin sesiyle cınlıyordu.

Tak, tak.

TEŞEKKÜRLER

Ortağım, ruh ve kapak sanatçım Mo, en büyük destekçim, amigo kızım ve hayatımın aşkı olmaya devam ediyor. Sürekli güvence vermek ve ağlamak için omuz vermek seni sevmemin ve takdir etmemin nedenlerinin sadece küçük bir kısmı, ama lanet olsun ki bazen devam etmemin tek nedeni bunlar. Bu seri ve başarısı benim olduğu kadar senin de başarın; bunu sensiz yapamazdım. Hem insanlara gösterdiğimiz hem de kendimize sakladığımız küçük dünyalarımızı sonsuza dek birlikte inşa etmeye devam etmek için sabırsızlanıyorum. Beni istediğin yere yönlendir, mon petit coeur noir.

artstation.com/morlevart;

Twitter: @morlevart

Arielle M. DeVito, geliştirme editörüm ve metin editörüm; taleplerim ve zaman çizelgelerim biraz sallantılı olsa da geri bildirimleriniz her zaman inanılmaz derecede yardımcı oluyor. Gelecekte daha pek çok projede birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum!!!

ariellemdevito.com/;

Twitter: @ariellemdevito

Rowan Blood fandomu - ilk romanımın böyle bir etki yaratacağını gerçekten hiç beklemiyordum ve devam eden desteğiniz, memleriniz, sanatınız ve ilhamınız benim için tüm dünya anlamına geliyor. Umarım gelecekte de size ilham veren ve heyecanlandıran karakterler ve dünyalar sunmaya devam ederim.

Yeni ve eski **beta okuyucularım**, olay örgüsü ve karakterler hakkında çok değerli bilgiler veriyorlar; her seferinde "son versiyonda fazla bir şey değiştirmeyeceğim" sözü verdiğimi biliyorum ama bir kez daha tam olarak bunu yaptım ve bunun için özür dilerim!!!

POTS'a erken dönemde bağlanan ve ilk kitabımı bu kadar geniş bir kitleyle paylaşmama yardımcı olan **kitap eleştirmenleri**. Büyük ya da küçük, hepinize çok minnettarım - bağımsız hayallerin gerçekleşmesinin nedeni sizsiniz ve ben bunu çatılardan haykırmaya devam edeceğim.

Ben Alderson, sürekli destek, dostluk, havalandırma seansları ve fikir paylaşım sohbetleri sunan **Ben Alderson**, dostluğunuz benim için ÇOK şey ifade ediyor ve sizinle ve eşcinsel kitaplarımızla zirveye tırmanmak için sabırsızlanıyorum!

YAZAR HAKKINDA

Kellen Graves (they/them) Kuzeybatı Pasifik'te yaşayan, partneri, iki kedisi ve kristal koleksiyonuyla yaşayan queer bir bağımsız yazar ve sanatçı. Ayrıca dijital illüstrasyon, fotoğrafçılık, planlayıcı koleksiyonu yapmak ve okyanusta kaybolmaktan hoşlanıyorlar.

Bu albüm ve gelecek albümler hakkında daha fazla bilgi edinebilir, sanatlarını görebilir ve Kellen'i sosyal medyada takip ederek veya web sitesine göz atarak bağlantı kurabilirsiniz.

TWITTER: @SKELLYGRAVES
INSTAGRAM: @SKELLYGRAVES

[SKELLYGRAVES.COM](https://skellygraves.com)
[SKELLYGRAVES.CARRD.CO](https://skellygraves.carrd.co)

AYRICA KELLEN GRAVES TARAFINDAN

ROWAN KAN

ACILARIN PRENSİ (CİLT) GÜMÜŞ KÜLLERİN
EFENDİSİ (İKİNCİ CİLT)

ÜÇÜNCÜ CİLT (2023)

TILKI VE KURBAĞA (2023)

*YENİ KARAKTERLER, YENİ OLAYLAR ÖRGÜSÜ VE YENİ ORTAMLARLA GÜNÜMÜZ ROWAN BLOOD
EVRİMİNDE GEÇEN TEK BAŞINA BİR FANTEZİ-ROMANS.*

2023'TE DE GELİYOR:

*BAZI BAĞNAZLAR DÜNYANIN SONUNUN ATEŞLE GELECEĞİNE INANİYORDU AMA GÖKTEN YAĞAN
UZAYLILAR ASLINDA BUZDAN YAPILMIŞTI.*

INCİR AĞACI GIBI

YENİ YETİŞKİNLER İÇİN BİR BİLİMKURGU ROMANTİZMİ.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

